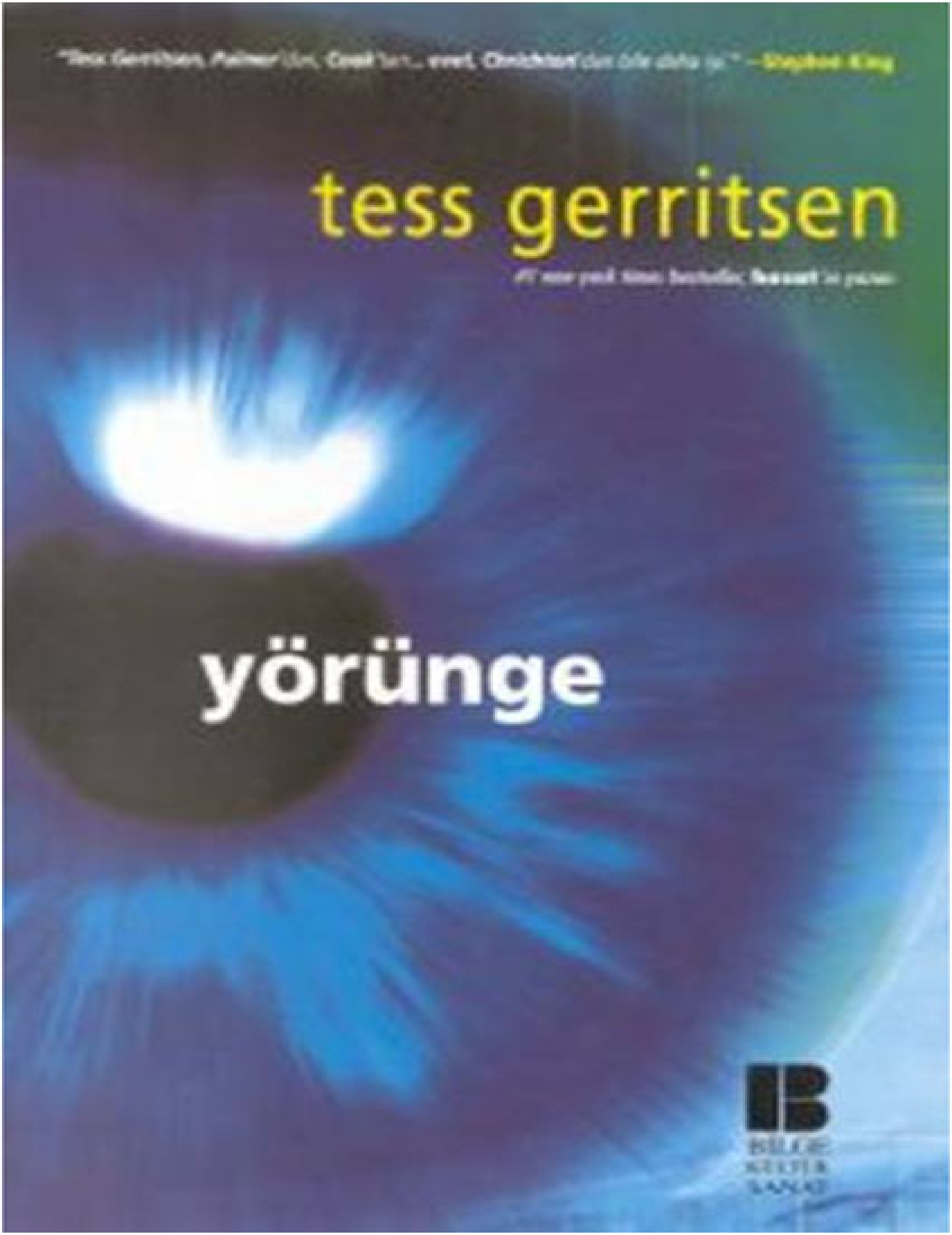

tess gerritsen
yörünge

İçindekiler

DENİZ

Bir

Galapagos Yarığı 0.30 Derece Güney. 90.30 Derece Batı

Abisin kenarında, yüzüyordu.

Aşağıda, güneşin asla ulaşmadığı, tek ışığın, kendiliğinden parlayan bir yaratığın hızla geçip giderken çıkardığı kıvılcım olduğu, buz gibi bir denizin karanlık suları, alabildiğine uzanıyordu. Dr. Stephen D. Ahearn, Derin Dalış IV'ün insan vücuduna uygun tasarlanmış kabininde yüzükoyun uzanmış, başı şeffaf akrilik burun konisine gömülmüş biçimde, hiç bir yere bağlı olmaksızın, uzayın enginliğinde uçmanın keyfine kapılmıştı. Kanatlardaki projektörle rin aydınlığı altında, ışık sağanağına tutulmuş yukarılardaki sulardan düşen organik parçaların hafif ve süreğen çisentisini gördü. Bunlar, binlerce metre derinlikteki su boyunca okyanusun dibindeki mezarlıklarına doğru sürüklenen protozooların ölüleriydi.(Abis; Derin deniz çukuru.)

Bu hafif parçacık yağmurunun içinde yüzüp, çukuru iskele tarafına, platonun zeminini de altına alarak, Derin DalışI sualtı kanyonunun kenarına yöneltti. Dip çoraktı, fakat her yerde yaşamın izleri vardı. Okyanus zeminine, etrafta dolaman ve güven içinde, tortu tabakalarının altında gizlenen yaratıkların açtığı yollar, patikalar oyulmuştu. Doktor insan izleri de gördü: Düşürülmüş bir çapanın etrafına dolanmış paslı bir zincir; yarısı balçığa gömülü bir gazoz şişesi. Yukarıdaki yabancı dünyadan gelen hayalet kalıntılar.

Önünde ansızın şaşırtıcı bir manzara belirdi. Kömürleşmiş ağaç gövdelerinden oluşan bir koruyu andırıyordu. Bunlar, baca biçiminde simsiyah nesnelerdi, yer kabuğundaki çatlaklardan anafor oluşturarak çıkan, çözünmüş minerallerin oluşturduğu altı metrelik yükseltiler. Doktor,

bacalara çarpmamak için kumanda kollarını kullanarak sancak tarafına doğru hafif bir manevra yaptı.

"Hidrotermal çukura ulaştım," dedi. " Bacalar iskele tarafında, iki mille yol alıyorum."

"Alet nasıl?" Kulaklığından Helen'in cızırtılı sesi geldi.

"Çok iyi. Bu bebekten bir tane de kendime istiyorum."

Helen güldü. "Çok yüklü bir çek yazmaya hazırlan, Steve. Nodül alanını hala görmedin mi? Tam ilerde olmalı."

Ahearn karanlığın içine dikkatle bakarak bir süre sessiz kaldı. Biraz sonra "Gördüm," dedi.

Manganez nodülleri okyanus zeminine saçılmış kömür yığınlarına benziyordu. Taşların ve kum taneciklerinin etrafında katılaşan minerallerden oluşmuş, garip bir biçimde pürüzsüz, çok değerli sayılan bir titanyum ve diğer kıymetli metaller kaynağıydı. Ama Ahearn nodüllere aldırmadı. Çok daha değerli bir ganimetin peşindeydi.

"Kanyonun içine iniyorum," dedi.

Kumanda kollarıyla Derin Dalış I’i platonun kenarına doğru döndürdü. Hızı iki buçuk mile çıkarken, uçak kanatlarının yarattığı etkinin tersini yaratmak için dizayn edilmiş kanatlar, aracı dibe doğru çekti. Ahearn, çukurun içine dalmaya başlamıştı.

"Bin yüz metre" diye saydı. "Bin yüz eli... "

"Görüş mesafeni kolla. Çok dar bir yarık. Suyun sıcaklığını takip ediyorsun, değil mi?"

"Yükselmeye başlıyor. Şimdi elli beş derecede."

"Çukurun dibine daha çok var. Sonraki iki bin metrede sıcak suda olacaksın."

Ansızın bir gölge Ahearn'ün başının yanından geçti. Adam ürküp istemeden kumanda kolunu oynattı ve araç sancak tarafına doğru yalpaladı. Sualtı aracı kanyon duvarına sert biçimde çarpınca, uğuldayan bir şok dalgası bütün gövdeyi sarstı.

"Tanrım! "

"Durumunu bildir," dedi Helen. "Steve, durumun nedir?"

Ahearn'ün soluk alıp verişi hızlanmış, kalbi panik içinde gümbürdemeye başlamıştı. Gövde. Gövdeye zarar verdim mi? Kendi nefes alıp verişinin gürültüsü arasından, çeliğin inildeyerek, suyun ölümcül akımına yol verişini dinledi. Su yüzeyinin bin metre altındaydı ve yüz atmosferin üzerindeki basınç onu her yandan, bir pençe gibi sıkıştırıyordu. Gövdedeki ufacık bir yarık bile, suyun fışkırmasına ve kemiklerinin un ufak olmasına neden olurdu.

"Steve, konuş benimle!"

Soğuk bir ter tüm bedenini kapladı. En sonunda konuşmayı başardı. "Bir an irkildim -kanyonun duvarına çarptım-"

"Hasar var mı?"

Kubbeden dışarı baktı. "Bilemiyorum. Sanının kayaya ön sonar ünitesiyle çarptım."

"Hala manevra yapabiliyor musun?"

Ahearn hafifçe iskele tarafına kırarak kumanda kollarını denedi. "Evet. Evet." Derin bir soluk aldı. "Galiba iyiyim. Tam kubbenin önünden bir şey yüzerek geçti. Beni şaşırttı."

"Bir şey mi?"

"O kadar hızlı geçti ki! Şimşek gibiydi kıvrılarak giden bir yılana benziyordu."

"Bir yılanbalığının gövdesinde bir balığın kafası varmış gibi mi gözüküyordu?"

"Evet. Evet gördüğüm buydu."

"Öyleyse bir çukur balığıydı. Thermarces cerberus."

Cerberus, diye düşündü Ahearn ürpererek. (Cehennem kapılarını bekleyen üç başlı köpek.)

"Isı ve sülfür onu çeker," dedi Helen. "Çukura yaklaştıkça onlardan daha çok göreceksin."

Sen öyle diyorsan. Ahearn deniz biyolojisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. O anda başının vitrindeki akrilik kubbeden geçmekte olan yaratıklar, onun için yalnızca garip nesnelerdi; hedefine giden yolu işaret eden canlı tabelalar. Artık iki elini de kontrollerin üzerinde sabitlemiş, Derin Dalış IV'ü dipteki dünyanın derinlerine indirmeye başlamıştı.

İki bin metre. Üç bin metre.

Ya gövdeye zarar verdiyse?

Dört bin metre, derine indikçe suyun ezici basıncı çizgisel olarak artıyordu. Su şimdi daha da koyulaşmış, aşağıdaki çukurdan gelen sülfür bulutuyla renklenmişti. Kanattaki ışıklar, bu yoğun mineral süspansiyonunu zorlukla delip geçiyordu. Tortuların oluşturduğu anaforlarla körleşmiş bir halde manevra yaparak sülfüre boyanmış sulardan çıktı ve görüş mesafesi arttı. Magmanın ısıttığı bulanık sulardan çıkmış, hidrotermal çukurun bir kenarına doğru alçalıyordu. Fakat ortamın sıcaklığı yükselmeyi sürdürüyordu.

Yüz yirmi Fahrenheit.

Şimşek gibi hareket eden bir şey daha görüş alanından geçti. Bu kez kontrollere hakim olmayı başardı. Baş aşağı boşlukta sallanan şişko yılanlara benzeyen birçok çukur balığı daha gördü. Aşağıdaki çukurdan gelen sular, zehirli ve yaşamla bağdaşmayan bir kimyasal madde olan sıcak

hidrojen sülfat açısından zengindi. Ama bu karanlık ve zehirli sularda bile, yaşam yeşermeyi başarmış, fantastik ve güzel biçimler almıştı. Tepelerindeki kızıl tüyleriyle suda salınan bir buçuk metrelik Riftia kurtçukları kanyon duvarına tutunmuştu. Kadife gibi kırmızı ağızlarının içinden etrafı dikizleyen beyaz kabuklu dev midye kümeleri gördü. Ve bir yarıktan diğerine kaçışan garip bir biçimde soluk, hayaletleri andıran yengeçlere takıldı gözü.

Havalandırma sistemi çalışıyor olmasına karşın Ahearn ısıyı hissetmeye başlamıştı.

Altı bin metre. Suyun sıcaklığı yüz seksen dereceydi. Kaynayan magmanın ısıttığı dumanın içinde sıcaklık beş yüz dereceyi aşacaktı. Zifiri karanlıkta, bu zehirli ve aşırı sıcak sularda yaşamın varlığını sürdürebilmesi bir mucize gibiydi.

"Altı bin altmış metredeyim," dedi. "Henüz göremedim."

Helen'in kulaklıktan gelen sesi zayıf ve cızırtılıydı. "Duvardan çıkıntı yapan düz bir kaya var. Onu altı bin seksen metre civarında görmen gerek."

"Bakıyorum."

"Alçalma hızını düşür. Az sonra görünür. "

"Altı bin yetmiş, hala arıyorum. Burası bezelye çorbası gibi. Belki de pozisyonum yanlıştır."

"...sonar verileri...üstüne çöküyor!" Helen'in çılgın gibi söyledikleri cızırtılar arasında kayboldu.

"Duyamadım. Tekrarla."

"Kanyon duvarı açılıyor! Üzerine doğru yıkılıyor! Çabuk oradan çık!"

Gövdeye çarpan kayaların giderek artan gürültüsü, panik içinde kumanda koluna asılmasına neden oldu. Kocaman bir gölge, tam önündeki sisin içine doğru düşerken kanyon duvarına çarpıp sekti ve abise doğru yeni bir yıkıntı yağmuru başladı. Çarpan kayaların çıkardığı tangırtılar artıyordu. Sonra

kulakları sağır eden bir çınlama duyuldu ve bu sesle birlikte Ahearn. yumruk yemiş gibi sarsıldı.

Savrulup başını hızla aracın tavanına çarptı. Bir o yana bir bu yana sallandığını hissetti, sancak tarafındaki kanadın, çıkıntı yapan kayalara sürtünürken çıkardığı sinir bozucu metalik cızırtıyı duydu. Denizaltı yuvarlanmaya devam ediyordu ve kubbenin üzerinde, yolunu kaybetmiş bir bulut gibi dönen bir çöküntü girdabı oluşmuştu.

Acil durum safra atma koluna vurdu ve kumanda kollarıyla cebelleşerek denizaltıyı yükseltmeye çalıştı. Derin Dalış, metal gövdesi kayalara sürtünüp gıcırdayarak ileri atıldı ve beklenmedik bir biçimde durdu. Ahearn olduğu yerde donakaldı, denizaltı sancak tarafına doğru yatmıştı. Deli gibi kumanda kollarına saldırıp var gücüyle itti.

Yanıt yoktu.

Kalbi gümbürdeyerek durdu ve tırmanan paniğini kontrol etmek için çabaladı. Neden hareket etmiyordu? Denizaltı neden komutlara tepki vermiyordu? Dijital göstergelere göz atmak için kendini zorladı. Bataryalar sağlamdı. Alternatif akım ünitesi hala işlevseldi. Derinlik ölçüm aleti altı bin seksen iki metreyi gösteriyordu.

Etraftaki pus yavaşça açıldı ve şekiller iskele tarafındaki kanadın ışığının altında belirginleşti. Kubbeden dışarı, tam karşıya baktığında, sivri uçlu siyah taşlardan ve kan kırmızısı Riftia kurtçuklarından oluşan ürkütücü bir manzara gördü. Sancak tarafındaki kanada bakmak için başını yana uzattı. Gördüğü şey yüreğini ağzına getirdi.

Kanat kayaların arasına sıkışıp kalmıştı. Denizaltı ne ilerleyebiliyor, ne de geri gidebiliyordu. Denizin alcı bin metre altında. bir mezarın içinde kapana kısıldım.

"...musun? Steve, duyuyor musun?"

Korkudan kısılmış kendi sesini duydu: "Hareket edemiyorum sancak tarafındaki kanat sıkıştı

"...iskele tarafındaki kapakları dene. Belki birazcık oynatırsan serbest kalabilirsin."

"Denedim. Her şeyi denedim. Hareket etmiyor."

Bir süre telsizden hiç ses gelmedi. Yoksa onları kayıp mı etmişti? Hat mı kesilmişti? Çok yukarılardaki gemiyi, dalgaların üzerinde hafif hafif sallanan güverteyi düşündü. Gün ışığını düşündü. Yüzeyde güzel, güneşli bir gün vardı, tepece kuşlar süzülüyordu. Deniz, dipsiz bir mavilikti...

Şimdi bir erkek sesi geliyordu. Bu keşif gezisini finanse eden, her zamanki gibi sakin ve kontrollü konuşan Palmer Gabriel'ın sesiydi. "Kurtarma işlemlerine başlıyoruz, Steve. Diğer denizaltı aşağı indiriliyor bile. Seni elimizden geldiğince kısa sürede yüzeye çıkaracağız." Bir duraklama oldu, sonra Gabriel "Bir şey görebiliyor musun? Çevrende neler var?" diye sordu.

"Ben., çukurun tam üzerinde bir çıkıntıda duruyorum."

"Ne gibi ayrıntılar seçebiliyorsun?" "Ne?"

"Altı bin seksen iki metredesin. Tam bu derinlikle ilgileniyoruz. Üzerinde durduğun çıkıntı nasıl? Ya kayalar?"

Ben burada ölüyorum, oysa kahrolası kayaları soruyor.

"Steve. çakar ışıkları kulan. Bize neler gördüğünü anlat."

Ahearn kendini zorlayarak bakışlarını gösterge tablosuna çevirdi ve çakar ışıkların şalterine dokundu.

Parlak ışıklar karanlığın içinde çakmaya başladı. Gözlerinin önüne serilen yeni manzaraya bakakaldı. Daha önce kurtçuklara dikkat" etmişti. Şimdiyse dikkati, çıkıntı yapan kayalığın tabanına dağılmış kalıntıların kapladığı geniş alana çevrildi. Kayalar, magnezyum nodülleri gibi kömür rengindeydi, ama bunların uçları, cam kırıkları gibi sivriydi. Sağ tarafını ve kanadı sıkıştıran yeni parçalanmış kayaları incelerken, ansızın neye bakmakta olduğunun farkına vardı.

"Helen haklı," diye fısıldadı.

"Söylediğini duyamıyorum."

"Helen haklıydı! İridyum kaynağı açıkça görebiliyorum -"

"Sesin zayıflıyor. Sanırım.." Gabriel'in sesi cızırdadı ve duyulmaz oldu.

"Duyamıyorum. Tekrar edin, duyamadım!" dedi Ahearn.

Yanıt yoktu.

Kalbinin gümbürtüsünü, kendi soluk alma sesini duydu. Yavaş ol, yavaş ol. Oksijeni çok hızlı tüketiyorsun...

Akrilik kubbenin ardında yaşam, zehirli sularda zarifçe dans ederek akıp gidiyordu. Dakikalar birbirine eklenip saatlere dönüşürken, Ahearn Riftia kurtçuklarının dalgalanmalarını, kırmızı tüylerinin besin ararken salınmasını seyretti. Taşlarla kaplı alan boyunca aceleyle yürüyen gözsüz bir yengeç gördü.

Işıklar sönükleşti. Havalandırmanın pervaneleri ansızın durdu.

Bataryanın şarjı bitiyordu.

Çakar ışıkları kapattı. Artık yalnızca iskele tarafındaki kanadın zayıf ışığı yanıyordu. Bir kaç dakika içinde suyun magmadan aldığı, o yüz seksen derecelik ısıyı hissetmeye başlayacaktı. Isı gövdeye yayılacak, onu yavaş yavaş kendi terinde pişirecekti. Şimdiden bir damlanın alnından bir damlanın yanağından aşağı süzüldüğünü hissediyordu. Gözlerini, taşlı yolda özenle yürüyen o yalnız yengece dikti.

Kanadın ışığı titredi.

Ve söndü.

KALKIŞ

İKİ

7 Temmuz iki yıl sonra

İptal

Katı yakıtlı yardımcı roketlerin şimşeği andıran gürültüsünün ve yörünge kapsülünün diş gıcırtısına benzeyen sesinin ardından, iptal komutu uçuş uzmanı Emma Watson'in zihninde öyle açık bir biçimde çakmıştı ki, bu haberleşme cihazından bağırılmış bile olabilirdi. Aslında mürettebattan hiç kimse sözcüğü yüksek sesle söylememişti, ama Emma o anda seçimin yapılması gerektiğini, hem de çabucak yapılması gerektiğini anlamıştı. Henüz kararı, kokpitte önünde oturmakta olan Komutan Bob Kittredge'dan ya da pilot Jill Hewitt'ten duymamıştı. Buna gerek öz yoktu. Bir ekip olarak. birbirlerinin zihnini okuyabilecek kadar uzun süredir çalışıyorlardı ve mekiğin kontrol panelinde yanıp sönen turuncu uyarı ışıklan bir sonraki hareketlerini belirtiyordu.

Birkaç saniye önce Endeavour, atmosferin direncine karşı ilerleyen yörünge kapsülünün şiddetle sarsılmaya başladığı, fırlatma sırasında en fazla aerodinamik baskının hissedildiği Max Q'ya ulaşmıştı. Kittredge, titreşimleri hafifletmek için kısa bir süreliğine gücü tekrar yüzde yetmişe düşürmüştü. Şimdiyse kontrol panelin deki uyarı ışıkları üç ana motorlarından ikisini kaybettiklerini söylüyordu. Hâlâ çalışan bir ana motorları ve iki katı yakıtlı yardımcı roketleri olmasına karşın asla yörüngeye oturamazlardı.

Kalkışı iptal etmek zorundaydılar.

"Kontrol, burası Endeauour,"dedi Kittredge, duru ve sakin bir sesle. En ufak bir endişe belirtisi bile yoktu. "Gazı artıramıyorum. Sol ve merkezdeki ana motorlar Max Q'dayken gitti. Köşeye sıkıştık. RTLS[1] modunda iptal edeceğiz.

"Anlaşıldı. Endeavour. İki ana motorun devre dışı kaldığını doğruluyoruz. Yardımcı roketlerin yakıtlarının tükenmesinin ardından RTLS iptaline geçin."

Emma aceleyle denetleme listesinin sayfalarını karıştırmaya başlamıştı bile ve "Kalkış Alanına Dönüş Modunda İptal" için olan kartı bulup çıkardı. Mürettebat prosedürün her adımını ezbere biliyordu, ama acil bir iptal işleminin baş döndürücü hızında çok önemli bir hareket unutulabilirdi. Bu liste onların sigortalarıydı.

Emma, kalbi deli gibi çarparak, listeden maviyle çizilmiş uygun eylem planını buldu, iki ana motor bozukken RTLS iptalinden sağ çıkılabilinir gibi görünüyordu ama yalnızca teorik olarak. Üstüne. bir dizi mucizenin gerçekleşmesi gerekiyordu. İlk önce yakıtı boşaltıp dev dış yakıt tankından ayrılmadan önce son ana motoru da devre dışı bırakmak zorundaydılar. Sonra Kittredge'ın yörünge kapsülünü baş aşağı, fırlatma alanına bakar pozisyona getirecekti. Ve onları güvenli bir biçimde Kennedy'ye indirmek için tek bir şansı olacaktı. En ufak bir hata Endeavour'in denize gömülmesine yeterdi.

Yaşamları artık Komutan Kittredge'in ellerindeydi.

Sürekli Uçuş Kontrol'le haberleşerek iki dakika işaretine yaklaşırlarken. sesi hiç titremiyor, hatta biraz sıkılmış geliyordu. Bu, bir sonraki tehlike noktasıydı. CRT[2] ekranında Pcc50 sinyali yanıp sönmeye başladı. Katı yakıtlı yardımcı roketler programa uygun olarak yakıtlarını tüketiyorlardı.

İticiler son yakıtı da tüketirken Emma bir anda şaşırtıcı hız kaybını hissetti. Sonra, yardımcı roketler küçük bir patlamayla tanktan ayrılırken pencerede çakan parlak ışığa gözlerini kısarak baktı.

Fırlatmanın gürültüsü uğursuz bir biçimde kesildi, şiddetli sarsıntı, yerini sakin ve neredeyse huzurlu bir yolculuğa bırakmıştı. Bu beklenmedik sessizlik içinde Emma kendi nabzının hızlandığını, kalbinin göğsüne vuran bir yumruk gibi çarptığını duyuyordu.

"Kontrol, burası Endeavour," dedi Kittredge, yine o garip dinginliğiyle. "SRB ayrıldı."

"Anlaşıldı, görüyoruz."

"İptali başlatıyoruz." Kittredge İptal düğmesine bastı, ibre RTLS seçeneğinde duruyordu.

Emma kulaklığından Jill Hewitt'in seslendiğini duydu, "Emma, listeyi duyalım! "

"Başlıyorum." Emma yüksek sesle okumaya başladı, sesi, şaşırtıcı biçimde Kittredge'la Hewitt'inki kadar sakindi. Onların konuşmalarını dinleyen biri asla felaketle yüz yüze geldiklerini tahmin edemezdi. Bir makine moduna girmişler, paniklerini bastırmışlardı. Her hareketlerini yalnızca ezberledikleri ve onlara öğretilenler belirliyordu. Mekikteki bilgisayarlar dönüş rotalarını otomatik olarak saptayacaktı. Yakıtı tüketerek devam ediyorlardı-, Yüz yirmi kilometre yüksekliğe ulaşmışlardı.

Artık yörünge kapsülü yunuslama manevrasına başlamıştı ve Emma geminin fırıl fırıl döndüğünü hissediyordu. Tepetaklak çevrilmiş ufuk, neredeyse dört yüz mil uzaktaki Kennedy' ye doğru yöneldiklerinde, aniden eski haline döndü.

"Endeavour, burası Kontrol. Ana motorun susturulmasına geçin."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Kittredge. "Şimdi MECO[3]."

Alet tablosundaki üç motor statüsü göstergesinin ışıkları ansızın yanmaya başladı. Komutan ana motorları kapatmıştı ve yirmi saniye içinde dış yakıt tankı denize düşecekti.

Yükseklik hızla düşüyor, diye düşündü Emma. Ama eve dönüyoruz.

Birden irkildi. Bir alarm çalmaya, kontrol panelinde yeni ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı.

"Kontrol, üç numaralı bilgisayarı kaybettik!" diye bağırdı Hewitt. "Konum vektörünü kaybettik! Tekrar ediyorum, hareket halindeki bir vektörü kaybettik! "

"Bir eylemsizlik ölçüm arızası olabilir." dedi Emma'nın yanında oturan diğer uçuş uzmanı Andy Mercer. "Hattan çekin."

"Hayır! Bozuk bir veri yolu olabilir!" diye araya girdi Emma. "Ben yedeği devreye sokalım derim. "

"Onaylandı," dedi Kittredge.

"Yedeğe geçiyorum," dedi Hewitt. Beş numaralı bilgisayarı devreye soktu.

Vektör yeniden belirdi. Herkes rahat bir nefes aldı.

Art arda gelen patlamalar boş yakıt tankının ayrılacağının sinyalini veriyordu. Tankın denize düşüşünü göremiyorlardı, ama bir tehlikeli anı daha atlattıklarının farkındaydılar. Yörünge kapsülü artık, evine doğru süzülen şişman, mahcup bir kuş gibi, serbestçe uçuyordu.

Hewitt bağırdı, "Kahretsin! Yardımcı güç kaynaklarından birini kaybettik. "

Yeni bir alarm duyulmaya başladığında Emma irkildi. Yedek güç ünitelerinden birini yitirmişlerdi. Ardından başka bir alarm ötmeye başladı ve kadının bakışları panik içinde panele çevrildi. Bir sürü san uyarı ışığı yanıp sönüyordu. Video ekranlarındaki bütün veriler kaybolmuştu. Yerlerinde yalnızca, hiç de hayra alamet olmayan siyah beyaz çizgiler vardı. Bilgisayarlar feci halde çöktü. Navigasyon verileri olmaksızın uçuyorlardı. Flap kontrolü olmaksızın.

"Andy'yle ben yardımcı güç kaynağı arızasına bakıyoruz!" diye bağırdı Emma.

"Yedeği devreye sokun!"

Hewitt şalteri kaldırdı ve küfrü bastı. "Dalga geçmiyorum, çocuklar. Hiç bir şey olmuyor "

"Tekrar dene!"

"Hala devreye girmiyor."

"Yana yatıyor!" diye haykırdı Emma ve midesine kramp girdiğini hissetti.

Kittredge kumanda koluyla neredeyse güreşiyordu, ama sancak tarafına doğru çok fazla yatmışlardı. Ufuk çizgisi dikey hale geldi ve tepetaklak dönüverdi. Emma'nın midesi sağ tarafa doğru takla atarlarken tekrar kasıldı. Bir sonraki dönüş daha da hızlıydı. Ufuk, insanı hasta eden bir gökyüzü ve deniz girdabı haline gelmişti.

Bir ölüm helezonu.

Emma, Hewitt'in inlediğini, Kittredge'ın donuk bir sesle boyun eğdiğini duydu. "Onu kaybettim."

Sonra ölümcül taklalar beklenmedik ve şoke edici bir sona doğru hızlandı.

Artık sadece sessizlik vardı.

Kulaklıklardan çok eğlendiği anlaşılan birinin sesi duyuldu, "Üzgünüm, çocuklar. Bu sefer başaramadınız."

Emma kulaklıklarını çekip çıkardı. "Bu hiç de adil değildi, Hazel!"

Jill Hewitt protesto ederek ona katıldı. ' Hey, bizi öldürmek istedin. Bundan kurtulmanın hiç yolu yoktu."

Mürettebattan, mekik uçuş simulatörürü ilk terk eden Emma oldu. Diğerleri de hemen arkasında, üç eğilmenin bir dizi panelin önünde oturduğu, penceresiz kontrol odasına daldı.

Ekip lideri Hazel Barra, yüzünde haylaz bir gülümsemeyle, Komutan Kittredge'ın dört kişilik öfkeli mürettebatına bakmak için döndü. Hazel görkemli kıvırcık kahverengi saçlarıyla iri göğüslü bir bereket tanrıçasına benzese de. gerçekte uçuş mürettebatını en zor simülasyonlara sokan ve bunu ancak mürettebat hayatta kalmayı başaramadığında bir zafer sayan acımasız bir oyuncuydu. Her kalkışın bir felaketle sonuçlanabileceğinin farkındaydı ve astronotlarının hayatta kalmak için gereken becerilerle donatılmalarını istiyordu. Ekiplerinden birini kaybetmek asla yüzleşmek istemeyeceği bir kâbustu.

"Bu simülasyon gerçekten zalimceydi, Hazel," diye yakındı Kittredge.

"Hey, hayattasınız ya. Kendini beğenmişliğinizi birazcık yontmamız gerekiyordu."

"Yapma," dedi Andy. "Kalkışta kaybolan iki motor, ha? Bozuk bir veri yolu? Bir de üstüne devre dışı kalan bir bilgisayar veriyorsun? Kaç tane arıza ediyor? Bu gerçekçi değil."

Diğer eğitmenlerden biri. Patrick, sırıtarak onlara döndü. "Öbür yaptıklarımızı fark etmediniz bile."

"Başka ne vardı?"

"Oksijen tankı sensörünüzü de bozdum. Hiç biriniz basınç göstergesindeki değişimi fark etmedi, değil mi?"

Kittredge bir kahkaha attı. "Vaktimiz var mıydı ki? Bir düzine başka arızayla cebelleşiyorduk."

Hazel ateşkes sağlamak için şişman kolunu kaldırdı. "Tamam çocuklar. Abartmış olabiliriz. Dürüst olmak gerekirse, RTLS iptal modunda bu kadar ilerlemenize şaşırdık. Daha ilginç hale getirmek için tekerinize bir çomak daha sokmak istedik."

"Lanet olsun, tekeri olduğu gibi söktünüz," diye burnundan soludu Hewitt.

"Gerçek şu ki" dedi Patrick, "çocuklar, siz biraz kendinizi beğenmişsiniz."

"Doğru sözcük kendine güvenen olacaktı," dedi Emma.

"Bu da iyi bir şey," diye itiraf etti Hazel. "Kendinize güvenmeniz iyi bir şey. Geçen haftaki entegre simülasyonda çok iyi bir ekip çalışması gösterdiniz. Gordon Obie bile etkilendiğini söyledi."

"Sfenks böyle mi dedi?" Kittredge'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkmıştı. Gordon Obie, Uçuş Mürettebatı Operasyonları direktörüydü. Öyle anlaşılmaz biçimde sessiz ve soğuk bir adamdı ki JSC[4]'de hiç kimse onu gerçek anlamda tanımıyordu. Bütün uçuş yönetimi toplantıları boyunca tek

kelime etmeden otururdu, yine de kimse onun, her ayrıntıyı zihnine kaydettiğinden kuşku duymazdı. Astronotlar arasında Obie'ye saygı ve epey bir korkuyla bakılırdı. Son uçuş atamaları üzerinde böylesine yetkisi varken kariyerinizi yaratabilir ya da yok edebilirdi. Kittredge'ın ekibini övmüş olması gerçekten de iyi haberdi.

Ama Hazel hemen ardından heveslerini kursaklarında bıraktı. "Yine de" dedi, "Obie aynı zamanda sizlerin bu konuda fazla kaygısız olduğunuzdan ve bunun size hâlâ bi" oyun gibi geldiğinden endişeleniyor."

"Obie bizden ne yapmamızı bekliyor?" dedi Hewitt. "Kafayı, parçalanıp yanmamıza yol açacak binlerce olası aksiliğe takmamızı mı?"

"Felaket teorik bir şey değildir."

Hazel'ın sözleri, öylesine hafif sesle 9öylenmiş olmasına karşın, bir an hepsini suskunluğa düşürdü. Challenger'dan beri her astronot, felakete yol açacak başka bir aksiliğin an meselesi olduğunun farkındaydı. İki buçuk tonluk bir güçle patlamaya hazırlanmış roketlerin tepesinde oturan insanların mesleklerinin tehlikeleri konusunda iyimser olma gibi bir şansları yoktu. Yine de uzayda ölmekten nadiren söz ederlerdi. Bundan söz etmek, bu olasılığı itiraf etmek, bir sonraki Chailenger'ın mürettebat listesinde isimlerinin olabileceğini kabul etmek demekti.

Hazel morallerini fena halde bozduğunu anlamıştı. Bu, eğitim seansını bitirmek için iyi bir yol sayılmazdı. Şimdi de önceki eleştirisi konusunda geri adım atıyordu.

"Bunu sadece sizler şimdiden böylesine iyi entegre olduğunuz için söylüyorum. Size çelme takmak için çok uğraşmam gerekiyor. Uzaya gitmeye daha üç ayınız var ve siz şimdiden iyi durumdasınız. Ama ben sizin daha da iyi duruma gelmenizi istiyorum."

"Başka bir deyişle, çocuklar," dedi Patrick masasından, "kendinizi o kadar beğenmemeniz gerek. "

Bob Kittredge yapmacık bir alçakgönüllülükle başını eğdi. "Şimdi eve gidip derviş hırkalarımızı giyeceğiz."

"Kendine aşırı güven tehlikelidir," dedi Hazel. Yerinden kalkıp Kittredge'ın yüzüne baktı. Üç uzay uçuşu yapmış tecrübeli Kitredge, yarım kafa daha uzundu ve bir zamanlar deniz kuvvetlerinde pilotluk yapmış olmanın verdiği güvenli bir havası vardı. Hezel'in Kittredge'dan ya da astronotlarının herhangi birinden gözü korkmazdı. İster roketler konusunda uzman bilim adamları, ister askeri kahramanlar olsunlar, Hazel'da aynı anaç koruma isteğini uyandırıyorlardı' görevlerinden canlı dönmeyi başardıklarını görme isteğini.

Hazel, "O kadar iyi bir komutansın ki Bob, mürettebatın rahatlayıp bu işin kolay olduğunu düşünüyor."

"Hayır, bunun kolay görünmesini sağlayan onlar. Çünkü iyi olan onlar."

"Göreceğiz. Entegre simülasyon Salı günü, gemide Hawley ve Higuchi olacak. Şapkadan yeni numaralar çıkaracağız."

Kittredge sırıttı. "Tamam, bizi öldürmeye çalışın bakalım. Ama adil davranın."

"Kader nadiren adil davranır," dedi Hazel ciddi bir sesle, "benim de öyle yapmamı beklemeyin. "

Emma ve Bob Kittredge Gece Uçuşu salonunda bir masaya oturup günün simülasyonlarının çözümlemesini yaparak biralarını yudumluyorlardı. Bu, onbir ay önce ekip yeni kurulduğu sıralarda, dördü 162 uçuş numaralı mekiğin mürettebatı olarak ilk kez bir araya geldiklerinde başlattıkları bir gelenekti. Her cuma akşamı, Johnson Uzay Merkezindeki Birinci NASA sokağının başındaki Gece Uçuşu'nda buluşup eğitimlerinin gelişimini gözden geçirirlerdi. Hangi konuda iyi olduklarını, hangi konuda kendilerini geliştirmeleri gerektiğini. Bu geleneği, mürettebatınının her üyesini şahsen seçmiş olan Kittredge başlatmıştı. Birlikte haftada altmış saatten fazla çalışmalarına karşın asla eve gitmeye istekli görünmezdi. Emma bunu, eşinden yeni boşanmış Kittredge'ın artık yalnız yaşıyor olmasına ve boş evine dönmekten duyduğu korkuya bağlıyordu. Ama onu daha iyi tanıdıkça, bu toplantıların, Kittredge'ın işinin başındayken yükselen adrenalinini biraz daha o seviyede tutma çabasından başka bir şey olmadığını anlamıştı. Kittredge uçmak için yaşıyordu. Sırf eğlence olsun diye İnsanı çatlatacak

kadar sıkıcı uzay mekiği ile ilgili el kitaplarını okuyordu. Bütün boş zamanlarını NASA'nın T-38'lerinin kontrollerinde geçiriyordu. Ayaklarını toprağa bağladığı için neredeyse yerçekimi kanununa bile içerleyecekti.

Mürettebattan diğerlerinin günün sonunda neden eve gitmek istediklerini anlayamıyordu ve bu akşam da Gece Uçuşu'ndaki her zamanki masalarında yalnızca ikisi oturdukları için biraz mahzun görünüyordu. Jill Hewitt yeğeninin piyano resitaline gitmişti ve Andy Mercer evinde onuncu evlilik yıl dönümünü kutluyordu. Kararlaştırdıkları saatte yalnızca Emma'yla Kittredge gelmişlerdi ve artık haftanın simülasyonlarını didik didik etmeyi de bitirdikleri için uzun bir sessizlik olmuştu. Mesleki konular bittiği için konuşacak fazla bir şey de kalmamıştı.

"Yarın T-38'lerden birini White Sands'e götürüyorum," dedi Bob. "Sen de gelmek ister misin?"

"Gelemem. Avukatımla randevum var."

"Jack'le o dereceye geldiniz demek?"

Emma içini çekti. "Her şey hızını aldı. Jack'in bir avukatı var. benim de kendi avukatım. Boşanma bir kaçış yoluna dönüştü."

"Bana fikrini değiştirmişsin gibi geldi."

Emma sertçe birasını masaya koydu. "Fikrimi değiştirdiğim filan yok."

"Öyleyse neden hâlâ onun yüzüğünü takıyorsun?"

Emma başını eğip altın alyansa baktı. Ani bir saldırganlıkla onu çekip çıkarmak istedi, ama yüzük yerinden bile oynamadı. Parmağında kaldığı yedi yıldan sonra yüzük etiyle bütünleşmişe benziyordu ve çıkarılmayı reddeder gibiydi. Kadın sinirlenerek bir kez daha asıldı, bu sefer öyle hızlı çekmişti ki, yüzük parmağın boğumundan kayarken deriyi yüzdü. Yüzüğü masaya koydu. "İşte. Özgür bir kadın."

Kittredge güldü. "Siz ikiniz benim evli kaldığım süreden daha uzun zamandır boşanmaya çalışıyorsunuz. Hem. hâlâ üstünde anlaşamadığınız

şey nedir?"

Emma arkasına yaslandı, ansızın bitkin düşmüştü. "Her şey. Kabul ediyorum, ben de mantıklı davranmadım. Bir kaç hafta önce oturup bütün sahip olduklarımızın listesini çıkarmayı denedik. Ben neleri istiyorum, o neleri istiyor. Bu konuda uygar davranacağımıza dair kendimize söz verdik. İki sakin ve olgun yetişkin. Ama, listenin yarısına geldiğimizde, savaştan da beter bir şey çıktı. Esir almak yoktu." İçini çekti. Gerçekte, o ve Jack hep böyle olmuşlardı. Aynı derecede inatçı, vahşi ve ihtiraslı. İster aşkla olsun, ister kavgada, aralarında daima kıvılcımlar uçuşurdu. "Aynı fikirde olmayı başardığımız tek şey vardı," dedi Emma. "Kedinin bende kalması gerek."

"Şanslısın."

Emma Bob'a baktı. "Hiç pişmanlık duyduğun oluyor mu?"

"Boşanmam konusunda mı? Asla." Yanıtı kesinlikle samimiydi. yine de bakışları, sanki ikisinin de bildiği bir gerçeği saklamak istermiş gibi yere inmişti' Evliliğinin başarısızlığı için hala yas tutuyordu. Kendini milyonlarca tonluk patlayıcı yakıtın tepesine bağlayacak kadar korkusuz bir adam bile sıradan bir yalnızlık sorunu yaşıyabiliyordu.

"Görüyorsun ya, problem şu. Sonunda anladım," dedi Bob. "Siviller bizi anlamıyor, çünkü düşümüzü paylaşamıyorlar. Yalnızca ermişler veya azizler bir astronotla evli kalabilir. Ya da yaşayıp yaşamadığımıza aldırmayanlar." Acı acı güldü. "Bonnie, ermiş değildi. Ve kesinlikle bu düşü anlamıyordu."

Emma gözlerini masanın üzerinde parıldayan alyansına dikti. "Jack onu anlıyor," dedi hafifçe. "Bu, onun da düşüydü. Bizi mahveden de buydu. Benim uçmam ve onun uçamaması. Geride kalan olması."

"Öyleyse büyümesi ve gerçekle yüzleşmesi gerek. Herkesin doğru özelliklere sahip olmadığı gerçeğini. "

"Biliyor musun, ondan defolu bir maldan bahsedermiş gibi bahsetmemeni çok isterdim."

"Hey, istifa eden oydu."

"Başka ne yapabilirdi ki? Hiç bir uçuşa atanmayacağını biliyordu. Eğer uçmana izin vermeyeceklerse astronot olmanın ne anlamı var ki?"

"Onu kendi iyiliği için yer görevine verdiler."

"Bu tıbbi bir tahmindi. Bir böbrek taşı olması bir başkasının daha olacağı anlamına gelmez."

"Peki, Doktor Watson. Doktor olan sensin. Bana şunu söyle' Sen Jack'in mekik mürettebatında yer amasını ister miydin? Onun sağlık sorununu bilseydin?"

Emma durakladı. "Evet. Bir doktor olarak , evet, isterdim. Büyük olasılıkla Jack uzayda gayet iyi idare ederdi. Bu işe verebileceği o kadar çok şey var ki, neden onu yukarda istemediklerini aklım almıyor. Ondan boşanıyor olabilirim, ama ona saygı duyuyorum."

Kittredge güldü ve bira bardağını kafasına dikti. "Bu konuda tam anlamıyla objektif olamıyorsun, değil mi?"

Emma buna cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra kendini savunamayacağının farkına vardı. Kittredge haklıydı. Jack McCallum işin içine girdiğinde. Emma asla objektif olmamıştı.

Dışarda, bir Houston yaz gecesinin nemli sıcağında. Gece Uçuşu'nun otoparkında durup gökyüzüne baktı. Şehrin ışıkları yıldızları gizliyordu, ama Emma yine de onu rahatlatan, tanıdık takım yıldızları seçebiliyordu. Cassiopeia, Andromeda ve Pleiades. Onlara her bakışında, çimenlerin üstüne uzanıp yıldızları seyrettikleri bir yaz gecesinde Jack'in söylediklerini hatırlardı. Ona aşık olduğunu anladığı gece. Gökyüzü kadınlarla dolu, Emma. Sen de oraya aitsin.

Hafifçe mırıldandı, "Sen de, Jack."

Arabasının kapısını açıp direksiyona geçti. Elini cebine sokup alyansını bulup çıkardı. Arabanın loşluğunda gözlerini yüzüğe dikerek temsil ettiği yedi yıllık evliliği düşündü. Bitmek üzere olan evliliği.

Yüzüğü tekrar cebine koydu. Sol eli çıplakmış gibi geliyordu. Buna alışmam gerekecek, diye düşündü ve arabayı çalıştırdı.

ÜÇ

10 Temmuz

Dr. Jack McCallum ilk ambulans sirenini duydu ve "Şov zamanı geldi millet!" dedi. Dışarı çıkıp Acil Servis' in hasta karşılama bölümüne yönelirken, kalp atışlarının hızlandığını adrenalinin sinir sistemini cızırdayan elektrikli tellere çevirdiğini hissediyordu. Miles Memorial Hastahanesi'ne gelen şey konusunda hiçbir fikri yoktu, yalnızca birden fazla hastanın yolda olduğunu biliyordu. Acil Servis telsizinden 1 -45 yolundaki on beş arabalık zincirleme bir kazada olay yerinde iki kişinin öldüğünü ve yirmi kadar yaralı olduğunu öğrenmişlerdi. Durumu kritik olan hastalar Bayshore ya da Texas Medical a gönderilecekti, ama Miles Memorial da dahil olmak üzere bölgenin bütün küçük hastaneleri, hastalarla dolup taşmaya hazırlanmıştı.

Jack, ekibinin yerini aldığından emin olmak için ambulans

alanında göz gezdirdi. Diğer acil servis doktoru Anna Sezak, kavgaya hazır, ciddi bir yüzle hemen arkasında duruyordu. Destek personeli, dört hemşire, bir laboratuvar görevlisi ve korkmuş gözüken bir intörnden oluşuyordu. Tıp fakültesinden sadece bir ay önce çıkmış olan bu görevli acil servis ekibinin en acemi üyesiydi ve ellerini kullanma konusunda umutsuz bir vakaydı. Psikiyatri dalında çalışmaya mahkum. diye düşündü Jack.

Ambulans rampadan yukarı çıkıp geri geri yanaşırken siren keskin bir çığlıkla sustu. Jack hızla arka kapısını açtı ve hasta gözüne ilişti' Başı ve boynu boyunlukla sabitlermiş, sarı saçları kana bulanmış genç bir kadındı. Jack, kadını ambulanstan çıkarırlarken yüzüne daha yakından bakınca, ansızın onu tanıyarak ürperdi.

"Debbie," dedi.

Kadın gözlerini ona çevirdi, bakışlarını ona odaklayamamış, kim olduğunu anlayamamış gibi görünüyordu.

"Jack McCallum," dedi Jack.

"Oh, Jack. " Gözlerini kapayıp inledi. "Başım acıyor. "

Jack kadını rahatlatmak için omzuna dokundu. "Sana çok iyi bakacağız, tatlım. Sen hiç merak etme."

Kadını acil servis kapılarından geçirip travma odasına doğru götürdüler.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Anna.

"Kocası Bili Hanning. Astronot."

"Yani uzay istasyonundakilerden biri mi" Anna güldü. "Epey pahalıya patlayacak bir şehirlerarası telefon konuşması olacak desene."

"Gerekirse ona ulaşmak sorun olmaz. JSC bizi ona bağlayabilir."

“Bu hastayı benim almamı ister misin?" Bu mantıklı bir soruydu. Doktorlar genellikle arkadaşlarını ve akrabalarını tedavi etmekten kaçınırlardı; masada kalbi duran hasta tanıdığınız ve sevdiğiniz biriyse nesnel bir yaklaşım gösteremezdiniz. Bir zamanlar o ve Debbie aynı sosyal etkinliklere katılmış olsalar da, Jack onu bir arkadaş olarak değil, yalnızca bir tanıdık olarak düşünüyordu ve onun tedavisini üstlenmekten rahatsızlık duymuyordu.

"Ben alırım," dedi ve sedyenin ardından travma odasına girdi. Zihni bir sonraki aşamada yapılması gerekenlere atlamaya başlamıştı bile. Kadının gözle görülür tek yarası kafa derisindeki zedelenmelerdi, ama travmaya maruz kaldığı açık olduğundan kafatasında ve boyun omurlarında kırık bulunmadığından da emin olmalıydı.

Hemşireler laboratuvar tahlilleri için kan alıp Debbie"nin geri kalan giysilerini yavaşça soyarlarken ambulans görevlisi Jack'e hastanın kısa geçmişini veriyordu.

"Zincirleme kazadaki beşinci arabadaydı. Görebildiğimiz kadarıyla arkadan çarpmış, arabası kenara savrulmuş. Sonra başkası ona sürücünün tarafından çarpmış. Kapı içeri göçmüştü."

"Ona ulaştığınızda kendinde miydi?"

"Bir kaç dakika boyunca bilinci yerinde değildi. Serum takarken kendine geldi. Omurgasını derhal sabitledik. Kan basıncı ve kalp ritmi stabildi. Şanslılardan biri." Görevli başını salladı. "Arkasındaki adamı görmeliydiniz."

Jack hastayı muayene etmek için sedyeye yaklaştı. Debble'nin iki göz bebeği de ışığa yanıt veriyordu ve ekstraoküler hareketleri normaldi. Kendi adını ve nerede olduğunu biliyordu, ama tarihi hatırlayamıyordu. Oryantasyonu[5] iki diye düşündü Jack. Bu onu, bir gecelik gözlem için bile olsa. hastahaneye yatırmak için yeterli bir sebepti.

"Debbie, seni röntgene yollayacağım," dedi. "Bir yerini kırmadığından emin olmamız gerek." Hemşireye baktı. "Acilen bilgisayarlı tomografi, kafatası ve boyun omuru. Bir de.." Durup kulak kabarttı.

Başka bir ambulans sireni duyulmaya başlamıştı.

"Filmleri halledin," diye direktif verdi ve dışarı, personelin yeniden toplandığı ambulans varış yerine koşturdu.

Daha hafif bir başka siren ilkinin gürültüsüne karışıyordu. Jack ve Anna endişeyle birbirlerine baktılar. Demek iki ambulans daha geliyordu?

"O unutulmaz günlerden biri olacak." diye söylendi Jack.

"Travma odası boşaldı mı?" diye sordu Anna.

"Hasta röntgene gitti." Jack, ilk ambulans geri geri yanaşırken öne çıktı. Araç durduğu anda hızla kapısını açtı.

Bu seferki hasta, bir erkekti. Teni solgun ve soğuk, orta yaşlı şişman bir adam. Jack'in aklına ilk gelen şok, oldu ama ne kan gördü ne de bir yaralanma belirtisi.

"Fazla zarar görmeyen bir arabadaydı," dedi sağlık görevlisi adamı muayene odasına götürürlerken. "Arabasından çıkardığımızda göğüs ağrısı vardı. Kalp ritmi sabitti, hafif bir taşikardisi vardı, ama ventriküler ekstra

sistolu yoktu. Büyük tansiyon 90. Olay yerinde morfin ve nitro verdik, dakikada akı litre de oksijen veriyoruz."

Herkes çok çabuk hareket ediyordu. Anna, hastanın geçmişi ve muayenesiyle ilgilenirken hemşireler kalp elektrodlarını güç kaynağına bağlıyorlardı. Aletten bir EKG bipleyerek geçmeye başladı. Jack kağıtlarını sıyırdı ve VI ve V2 elektrodlarındaki ST yükselmeleri hemen dikkatini çekti.

"Anteryör MI[6]" dedi Anna'ya

Kadın başını salladı. "tPA[7]'dan olduğunu sanmıştım."

Bir hemşire kapıdan seslendi. "Öbür ambulans geldi!"

Jack' le iki hemşire dışarıya koştu.

Genç bir kadın çığlıklar atarak sedyede kıvranıyordu. Jack, kadının kısalmış sağ bacağına bir göz attı, ayak neredeyse tamamen yana dönmüştü Bu hastanın doğruca ameliyata alınması gerektiğini anladı. Çabucak kadının giysilerini kestiğinde ortaya travmatik bir kalça kırığı çıktı, dizleri arabanın torpidosuna kuvvetle çarptığında kalça kemiği yuvasının içine geçmişti. Kadının berbat bir biçimde deforme olmuş bacağına yalnızca bakmak bile midesini bulandırmıştı.

"Morfin?" diye sordu hemşire.

Jack başını salladı. "Ne kadar gerekiyorsa verin. Acıdan duramıyor. Altı ünite kan alıp tahlile gönderin. Bir de buraya olabildiğince çabuk bir ortopedist getirin. "

"Dr. McCallum, acilen röntgen odasına. Dr. McCallum, acilen röntgen odasına."

Jack endişeyle başını kaldırdı. Debbie Haning. Koşarak odadan çıktı.

Debbie'yi röntgen masasında yatar buldu. Acil servis hemşiresi ve teknisyen üzerine eğilmişti.

'Tam omurga ve kafatası filmlerini bitirmiştik ki," dedi teknisyen, "onu uyandıramadık. Acıya bile tepki vermiyor."

"Ne zamandır bu halde?"

Bilmiyorum. On-on beş dakikadır masada yatıyordu, sonra artık bizimle konuşmadığını fark ettik."

"Bilgisayarlı tomografiyi bitirdiniz mi?"

Bilgisayar bozuldu. Yapılması bir kaç saat sürer."

Jack Debbie' nin gözlerine fenerini tuttu ve yüreği ağzına geldi Sol gözbebeği büyümüştü ve tepkisizdi.

"Bana filmleri gösterin," dedi.

"Boyun omuru ışık kutusunda."

Jack hızla yan odaya geçip arkadan aydınlatılan ışık kutusuna İliştirilmiş röntgen filmlerine göz attı. Boyun filmlerinde hiç kırık görmedi; boyun omurları yerli yerindeydi. Hemen boyun filmlerini indirip yerlerine kafatası röntgenlerini koydu. İlk bakışta hemen göze çarpan bir şey yoktu. Sonra bakışları sol temporal kemiği izIeyen neredeyse görülmeyen bir çizgiye kaydı. O kadar zor fark ediliyordu ki, filmin üzerinde bir toplu iğne çiziği gibi duruyordu. Bir kırık.

Yoksa kırık sol orta meninjeal arterin yırtılmasına mı neden olmuştu? Bu, kafa boşluğunda kanamaya yol açardı. Kan birikip basınç yükseldikçe beyine baskı uygulanacaktı. Böylece akli durumunun birdenbire kötüleşmesi ve büyüyen göz bebeği açıklanmış oluyordu.

Kanın derhal boşaltılması gerekiyordu.

"Onu acil servise götürün!" dedi.

Bir kaç saniye içinde Debbie'yi sedyeye bağlamış, koridor boyunca koşmaya başlamışlardı. Onu hızla boş bir muayene odasına sokarlarken Jack memura "Çabuk Nörocerrahiyi çağırtın! Onlara epidural kanamalı bir

hastamız olduğunu ve acil bir burr hole için hazırlandığımızı söyleyin," diye bağırdı.

Debbie'nin aslında ameliyathaneye gitmesi gerektiğini biliyordu, ama durumu öyle hızlı kötüleşiyordu ki, bekleyecek zamanlarıyoktu. Muayene odası ameliyathane yerine geçmek zorundaydı. Debbie' yi masaya alıp göğsüne EKG elektrodlarini iliştirdiler. Düzensiz soluk alıp vermeye başlamıştı; entübe etmenin* zamanı gelmişti.

Jack tam endotrakeyal tübün paketini yırtıyordu ki, bir hemşire "Soluk almıyor! " dedi.

Laringoskobu Debbie'nin boğazına soktu. Bir kaç saniye sonra F.T tübü yerine yerleştirilmiş, akciğerlerine oksijen pompalanıyordu.

Bir hemşire elektrikli traş makinesinin fişini taktı. Debbie'nin sarı saçları ipeksi tutamlar halinde yerlere dökülmeye, kafa derisi ortaya çıkmaya başladı.

Bir görevli başını odadan içeri uzattı. "Nörocerrahi uzmanı trafiğe takılmış! Buraya gelmesi en az bir saat sürermiş. "

"O zaman başkasını bulun!"

"Hepsi Texas Medical'da! Bütün kafa yaralanmaları onlarda."

Tanrım başımız belada, diye düşündü Jack, Debbie'ye bakarak. Her geçen dakika, kafatasının içindeki basınç artıyordu. Beyin hücreleri ölüyordu. O, eğer benim karım olsaydı, beklemezdim. Bir saniye bile beklemezdim.

Yutkundu. "Hudson delgisini çıkarın. Burr hole'ları kendim açacağım." Hemşirelerin şaşkın bakışlarını gördü ve hissettiğinden çok daha fazla bir kendine güvenle ekledi, "Duvara delik açmak gibidir. Daha önce de yapmıştım. "

Hemşireler yeni traş edilmiş kafayı operasyona hazırlarken, Jack de steril ameliyat giysisini ve eldivenlerini giydi. Steril bezleri yerleştirdi ve kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atarken bile ellerinin titremediğini görerek

şaşırdı. Daha önce de burr hole açtığı doğruydu, ama yalnızca yıllar önce bir kez, nörocerrahi uzmanının gözetimi altında yapmıştı.

Hiç zaman kalmadı. Ölüyor. Yap şunu.

Neştere uzanıp kafa derisinde, sol temporal kemiğin üzerinde düz bir yarık açtı. Sızan kanı bir bezle sildi ve kanayan damarları Marize[8] elti. Katladığı deriyi bir relraktörle tutturdu, yarığı galea boyunca derinleştirip perikranyuma ulaştı ve kestiği parçayı yukarı kaldırarak kafatasının yüzeyini açığa çıkardı.

Hudson delgisini eline aldı. Bu. elle idare edilen mekanik bir aletti ve neredeyse antik çağlardan kalmış, dedenizin marangozhanesinde bulabileceğiniz gereçlerden biri gibi görünüyordu. İlk önperforatörü, maça şeklindeki delgi ucunu kullanarak kemiği, deliği açmaya yetecek kadar kesti. Sonra yuvarlak, tırtıklı ucu taktı Derin bir soluk aldı, ucu batıracağı yeri belirledi ve delmeye başladı. Beyne doğru iniyordu. İlk ter damlaları alnından fışkırdı. Bilgisayarlı tomografiyle bulguyu doğrulamadan, yalnızca klinik kararına dayanarak deliyordu. Doğru noktayı açıp açmadığını bile bilmiyordu.

Birdenbire delikten kan fışkırdı ve steril bezlere sıçradı.

Hemşirelerden biri ona bir tas uzattı. Matkabı geri çekti ve durmaksızın akan kanın kafatasından çıkıp tastaki parlak gölün içine toplanışını seyretti. Doğru yeri delmişti. Sızan her damla kanla Debbie Haning'in beynindeki basınç azalıyordu.

Jack tuttuğu nefesini verdi ve bir anda omuzlarındaki gerginlik yerini bitkinlik ve ağrıya bıraktı.

"Kemik yağını hazırlayın," dedi. Sonra matkabı bırakıp aspirosyon kateterini aldı.

Beyaz bir fare sanki saydam bir denizdeymişçesine havada asılıydı. Dr. Emma Watson, incecik vücuduyla bir sualtı dansçısı kadar zarif, yavaşça ona doğru ilerledi Koyu kahverengi saçları havaya yayılıyor, başının

etrafında hayaletlerinkine benzer bir ışık çemberi oluşturuyordu. Fareyi sıkıca kavradı ve yavaşça yüzünü kameraya döndü. Elinde bir şırınga vardı.

Bu görüntüler filme almalı iki yıldan fazla oluyordu. STS 141 sırasında uzay mekiği Atlantis' te çekilmişti, ama Gordon Obie' nin en sevdiği halkla ilişkiler filmi olarak kalmıştı. İşte şimdi NASA Te ague Oditoryumunun bütün video ekranlarında gösteriliyor olmasının nedeni de buydu. Emma Watson*ı seyretmek kimin hoşuna gitmezdi ki? Atikti, kıvraktı ve gözlerinde merak dolu bir pırıltı, bir kıvılcım vardı. Kaşının üstündeki küçük yara izinden, ucu kırılmış ön dişine (Gordon bunun korkusuz kayak günlerinin bir anısı olduğunu duymuştu) dek bütün yüzü, coşku dolu yaşamın bir belgesiydi. Ama Gordon a göre asıl cazibesi zekasıydı. Yeteneğiydi. Gordon, Emma'nın NASA'daki kariyerini ilgiyle izliyordu ve bunun onun çekici bir kadın olmasıyla bağlantısı yoktu.

Uçuş Mürettebatı Operasyonları direktörü olarak Gordon Obie'nin, mürettebat seçimi konusunda hatırı sayılır bir yetkisi vardı ve astronotlarıyla arasında, duygusal açıdan güvenli -bu bazılarına göre kalpsizlikti- bir mesafeyi korumaya çalışırdı. Kendisi de bir zamanlar astronottu, iki kez uzay mekiğine komuta etmişti ve o sıralarda bile Sfenks olarak bilinirdi: Sohbetere itibar etmeyen, herkesten uzak duran, gizemli bir adam. Kendi sessizliği ve bilinmezliği içinde rahattı. Şu anda bir sıra NASA görevlisiyle birlikte sahnede oturuyor olmasına karşın dinleyicilerin çoğu Gordon Obie'nin kim olduğunu bilmiyordu. Obie yalnızca set dekorasyonu için buradaydı. Tıpkı Emma Watson'ın görüntülerinin set dekorasyonuna katkıda bulunuşu gibi; dinleyicilerin ilgisini çekecek güzel bir yüz.

Film ansızın bitti, ekranda, NASA'nın logosu; herkesin sevgiyle 'köfte'diye andığı, orbital bir elips ve kırmızı bir şimşekle süslenmiş ışıltılı yıldızlarla bezeli mavi bir çember belirdi. NASA yöneticisi Leroy Cornell ve JSC müdürü Ken Blankenship, soruları yanıtlamak için sahneye çıktılar. Açıkçası, görevleri para istemekti ve karşılarında kongre üyelerinden, senatörerden, NASA'nın bütçesini kararlaştıran çeşitli alt komitelerin üyelerinden oluşan kuşkucu bir topluluk vardı. NASA, iki yıldır büyük kısıntıların ve son zamanlarda da Johnson Uzay Merkezi nin koridorlarında esen umutsuz, karanlık havanın sıkıntısını çekiyordu.

İyi giyinmiş erkek ve kadınlardan oluşan dinleyici kitlesine bakarken Gordon kendini yabancı bir kültüre bakarmış gibi hissetti. Bu politikacıların nesi vardı böyle? İleriyi görmekten nasıl bu kadar aciz olabiliyorlardı? En şiddetli inancını paylaşmıyor olmaları

onu hayrete düşürüyordu' İnsan ırkını hayvanlardan ayıran, insanın bilgiye duyduğu açlıktı. Her çocuk o evrensel soruyu sorar: Neden? Doğdukları andan itibaren meraklı olmaya, keşfe çıkmaya, bilimsel gerçekleri araştırmaya programlanmışlardır.

Yine de bu seçilmiş görevliler insanı eşsiz kılan merakı yitirmişlerdi. Houstona, Neden? diye değil, Ne işimize yarayacak ki? diye sormaya gelmişlerdi.

Onları, NASA'nın gördüğü en iyi reklam filmi olarak yerini koruyan Apollo 13 filmine göndermede bulunarak, alaycılıkla "Tom Hanks Turu" diye adlandırdığı turla, onları destek vermeye İkna etmeye çalışmak Cornell'ın fikriydi. Cornell onlara yörüngedeki Uluslararası Uzay İstasyonu, ISS'deki en son gelişmeleri göstermişti. Gerçek astronotların ellerini sıkmalarına izin vermişti. Herkesin istediği de bu değil miydi? Bir altın çocuğa, bir kahramana dokunmak? Sırada, 30 numaralı bina ve Uçuş Kontrol Odası'yla başlayan Johnson Uzay Merkezi gezisi vardı. Bu dinleyicilerin uçuş masasıyla Nintendo setini birbirinden ayıramayacak olmasını dert etmeye gerek yoktu; bütün o parıltılı teknoloji kesinlikle gözlerini kamaştıracak ve onları sadık inananlar haline getirecekti.

Ama işe yaramıyor. diye düşündü Gordon üzüntüyle. Bu politikacıların bunlara karnı tok.

NASA, başta en ön sırada oturan Senatör Phil Parish olmak üzere güçlü muhaliflerle karşı karşıyaydı. Uzlaşmaz biçimde sertlik yanlısı olan, Güney Carolina'lı yetmiş altı yaşındaki Parish'in öncelik verdiği konu savunma bütçesini korumaktı. NASA'nın canı cehennemeydi. Şimdi de üç yüz kiloluk bedenini iskemleden sürükleyip ayağa kalkmış, sözcükleri kibarca uzatarak Cornell'e sesleniyordu.

"Kurumunuz bu uzay istasyonu için bütçesini milyarlarca dolar aştı," dedi. " Amerikan halkının, siz yukarda muhteşem laboratuvar deneylerinizle

uğraşın diye savunma gücünden fedakarlık etmesi beklenmiyor sanırım. Bunun uluslararası bir çalışma olması gerekiyordu, değil mi? Ama benim gördüğüm kadarıyla hesabın çoğu bize yazılıyor. Ben sırtımızdaki bu yükü Güney Carolina'nın iyi insanlarına nasıl açıklayacağım?"

NASA yöneticisi Cornell kameraya poz verir gibi yapmacık bir bir gülümsemeyle karşılık verdi. Politik bir yaratıktı, herkesi güler yüzle karşılama görevini üstlenen, kişisel çekiciliği, karizmasıyla I basında ve vaktinin çoğunu Kongreyi ve Beyaz Saray'ı uzay kuruluşunun hiçbir zaman yeterli olmayan bütçesine para, hep daha j fazla para akıtmaları için tatlı sözlerle kandırmaya harcadığı Washington'da bir yıldız haline gelmişti. Onunki, NASA'nın herkesçe I tanınan yüzü olmuştu, JSC deki günlük işlemleri yürüten kişi olan Ken Blankenships’e yalnızca birim içindekilerce tanınan özel bir j yüzdü. Bu iki adam, NASA liderliğinin yin ve yangı gibiydiler, huyları öylesine farklıydı ki, bir ekip halinde çalıştıklarını insanın gözünün önüne getirmesi zordu. NASA çalışanları arasındaki espriye I göre, Leroy Cornell'ın tarzı vardı, içeriği yoktu; Blankenship'inse içeriği vardı, tarzı yoktu.

Cornell Senatör Parish'in sorusunu sakince yanıtladı. "Niçin ! diğer ülkelerin katkıda bulunmadığını sordunuz. Senatör, onlar zaten katkıda bulundular. Bu istasyon gerçekte uluslararası bir uzay istasyonu. Doğru, maddi sıkıntılar Rusların elini kolunu bağlıyor. Evet, açığı biz kapatmak zorunda kaldık. Ama Ruslar bu istasyona kendilerini adadılar. Şu anda yukarda bir kozmonotları var ve ISS'yi işletmeyi sürdürmemize yardım etmek için çok nedenleri var. Bu istasyona.niçin ihtiyacımız olduğuna gelince' Biyoloji ve tıp alanında yürütülen şu araştırmalara bir bakın. Malzeme bilimi. Jeofizik. Bu araştırmaların yararlarını kendi ömrümüz içinde göreceğiz."

Dinleyicilerden biri daha ayağa kalktı ve Gordon tansiyonunun yükseldiğini hissetti. Eğer Senatör Parish'ten daha çok küçümsediği biri varsa, o da, Marrlboro erkeğine benzeyen görünüşü bile, bilimsel konularda tam bir moron olduğu gerçeğini saklayamayan, Montana'dan Kongre üyeliğine seçilmiş Joe Bellingham'dı. Son seçim kampanyası sırasında devlet okullarında Yaradılış dersleri verilmesini istemişti. Biyoloji kitaplarını çöpe

atıp yerlerine İncil'i açın. Herhalde roketleri meleklerin çalıştırdığını düşünüyordur.

"Peki ya Ruslar ve Japonlarla yapılan teknoloji paylaşımına ne diyorsunuz?" dedi Bellingham. "Yüksek teknoloji sırlarını bedava verdiğimizden endişeleniyorum. Bu uluslararası işbirliği kulağa ahlaki açıdan yüce bir şey gibi geliyor, ama yüz seksen derece çark edip bilgileri bize karşı kullanmalarını ne engelleyebilir? Neden Ruslara güvenelim ki?"

Korku ve paranoya. Cehalet ve batıl inanç. Bu ülkede bunlardan çok vardı ve Gordon Bellingham'ı yalnızca dinlerken bile umutsuzluğa düşmüştü. Tiksintiyle arkasını döndü.

İşte o zaman üzüntüsü yüzünden okunan Hank Mllar'ın oditoryuma girdiğini gördü. Miliar, Astronot Bürosunun müdürüydü. Doğruca Gordon'a baktı ve Gordon bir sorun olduğunu hemen miladı.

Sessizce sahneden indi ve iki adam koridora çıktılar. "Neler oluyor?"

"Bir kaza olmuş. Bili Haning'in karısı. Durumu pek iyi değilmiş diye duyduk."

"Tanrım. "

"Bob Kittredge ve Woody Ellis Halkla İlişkilerde bekliyorlar. Toplanıp konuşmamız gerek."

Gordon başını salladı. Oditoryumun kapısından, hala Komünistlerle teknoloji paylaşımının tehlikeleri konusunda saçmalayan Kongre üyesi Bellingham'a göz attı. Ciddi bir yüzle Hank'in peşinden oditoryumdan çıktı, avludan geçip diğer binaya girdi.

Arka taraftaki ofislerden birinde buluştular. STS 162'nin mekik komutanı Kittredge'in yüzü kızarmıştı ve endişeli görünüyordu. Uluslararası Uzay İstasyonu'nun uçuş direktörü Woody El lis çok daha sakindi, ama Gordon, Ellis'i hiç bir zaman sıkıntılı görmemişti. Bir krizin tam ortasında nasıl davranacağını bilmiyordu.

"Ciddi bir kaza mıymış?" diye sordu Gordon.

"Bayan Haning'in arabası 1-45 yolundaki dev bir zincirleme kazaya karışmış," dedi Hank. "Ambulans onu Miles Memorial'a götürmüş. Onu acil serviste Jack McCalum muayene etmiş."

Gordon başını salladı. Hepsi Jack'i iyi tanırdı. Artık astronot birliğinde olmamasına karşın Jack hala NASA'nın aktif uçuş doktorları listesindeydi. Bir yıl önce, NASA'daki görevlerinin çoğundan çekilip özel sektörde acil servis doktor olarak çalışmaya başlamıştı.

"Debbie için bizim ofisi arayan da Jack'ti" dedi Hank.

"Durumu hakkında bir şey söyledi mir"

"Ağır kafa travması. Yoğun Bakım'da komadaymış."

"İyileşecek miymiş?"

"Bu soruya cevap veremedi." Hepsi bu trajedinin NASA için ne anlama geldiğini düşünürlerken bir sessizlik oldu. Hank içini çekti. "Bill'e söylemek zorundayız. Bu haberi ondan gizleyemeyiz. Sorun şu ki..." Cümlesini bittirmedi. Buna gerek yoktu; hepsi problemin ne olduğunu anlıyordu.

Bill Haning şu anda Uluslararası Uzay İstasyon' unda yörüngedeydi, dört ay sürmesi planlanan görevinin ilk ayındaydı. Bu haber onu yıkacaktı. Uzayda uzun süre yaşamayı zor kılan etkenler arasında NASA'yı en çok endişelendiren duygusal sorunlardı. Bunalım geçiren bir astronotun göreve büyük zararı dokunabilirdi. Yıllar önce Mir'de, Kozmonot Volodya Dezhurov'a annesinin ölüm haberi verildiğinde böyle bir durum yaşanmıştı. Günler boyunca kendini Mr'in modüllerinden birine kapamış ve Moskova Uçuş Kontrolle konuşmayı reddetmişti. Onun üzüntüsü Mir'de bulunan herkesin emeğine zarar vermişti.

"Çok yakın bir ilişkileri var," dedi Hank. "Size şimdiden şunu söyleyebilirim. Bill bununla başa çıkamayacaktır."

"Yerine başka birini geçirmemizi mi öneriyorsun?" diye sordu Gordon.

"Gelecek programlı mekik uçuşunda. Bili orada kaldığı iki hafta boyunca zaten yeterince kötü günler yaşayacak. Ondan dört aylık hizmetini tamamlamasını isteyemeyiz." Hank hafif bir sesle ekledi, "iki küçük çocukları var, biliyorsunuz."

"Bill'in ISS için yedeği Emma Watson," dedi Woody Ellis. "Onu STS1601a gönderebiliriz. Vance'in mürettebatıyla."

Emma'nın ismi geçtiğinde Gordon, özel olarak ilgilendiğini belli etmemek için dikkat etti. En ufak bir his belirtisi göstermedi. "Watson hakkında ne düşünüyorsunuz? Oraya üç ay önce gitmeye hazır mı?"

"Bill'in yerini alması için seçildi. Uzay deneylerinin çoğunda bekleneni verdi. O yüzden bence bu seçeneğe başvurulabilir."

"Şey, bu benim hoşuma gitmedi," dedi Bob Kittredge.

Gordon yorgunlukla içini çekti ve mekik kumandanına döndü. "Hoşunuza gideceğini düşünmemiştim zaten."

"Watson benim mürettebatımın bir parçası. Biz bir ekip olarak bütünleştik. Bunu bozmayı hiç istemiyorum."

"Sizin ekibinizin kalkışa hazır olmasına üç ay var. Gerekli düzenlemeleri yapmaya zamanınız olacak."

"Benim işimi zorlaştırıyorsunuz."

"O süre içinde birbiriyle bütünleşmiş yeni bir ekip kuramayacağınızı mı söylüyorsunuz?"

Kittredge'ın yüzü gerildi. 'Benim tek söylediğim mürettebatınım şimdiden iyi çalışan bir birim olduğu. Watson'i kaybetmek hoşumuza gitmeyecek."

Gordon Hank'e baktı. "Ya STS 160'ın mürettebatı? Vance'le ekibi?"

"Onların açısından bir sorun yok. Watson yalnızca gemide fazladan bir yolcu olacak. Onu diğer kargoları yaptıkları gibi ISS ye teslim ederler."

Gordon bir kez daha düşündü. Hâlâ seçeneklerden söz ediyorlardı, gerçeklerden değil." Belki de Debbie Haning uyanıp iyileşecek ve Bill de programlandığı gibi ISS'de kalabilecekti. Ama NASA'daki diğer herkes gibi Gordon da, her olasılığa göre plan yapmaya, aklında, a, b, c seçenekleri gerçekleştiği takdirde nasıl hareket edileceğine dair bir eylem tablosu taşımaya kendini alıştırmıştı.

Son bir onaylama için Woody Ellis'e baktı. Woody başını salladı.

"Peki," dedi Gordon. "Bana Emma Watson'i bulun."

Emma hastane koridorunun diğer ucundan onu fark etti. Hank Mllar'la konuşuyordu. Sırtı Emma'ya dönük ve üzerinde herkesinki gibi yeşil ameliyat giysisi olmasına rağmen. Emma onun Jack olduğunu anlamıştı. Yedi yıllık evliliğin ardından, artık yüzünü görmeden de onu tanıyabiliyordu.

Aslında bu manzara, ikisi de San Franssco General Hastanesi'nin acil servisinde ihtisas yaparlarken Jack McCallum'la ilk karşılaşmalarına benziyordu. Jack hemşire masasının başında durmuş hasta dosyasına bir şeyler yazıyordu, geniş omuzlan yorgunluktan çökmüş, saçları yataktan yeni fırlamış gibi karmakarışıktı. Gerçekten de öyle yapmıştı' çok yoğun geçen bir nöbet gecesinin sabahıydı ve tıraşsız, gözleri uykulu olmasına rağmen, dönüp Emma'ya ilk kez baktığında aralarında ani bir çekim oluşmuştu.

Jack şimdi on yaş daha yaşlıydı, saçlarına kırlar karışmıştı ve bitkinlik yine omuzlarını çökertmişti. Emma onu üç haftadır görmemişti, yalnızca bir kaç gün önce, gürültülü bir ağız dalaşına dönüşen kısa bir telefon konuşması yapmışlardı. Bugünlerde birbirlerine karşı mantıklı davranamıyor, ne kadar kısa olursa olsun uygarca konuşamıyor gibiydiler.

O yüzden Emma koridorda ona doğru yürürken olabileceklerden endişeliydi.

Emma'yı önce Hank Millar fark etti. sanki savaş çıkmak üzereymiş gibi anında yüzü gerildi ve bir an önce, kurşunlar vızıldamaya başlamadan, oradan uzaklaşmak istedi. Jack de Hank' in yüzündeki değişikliği görmüş olmalıydı ki. bunun nedenini görmek için döndü.

Emma'yı görür görmez olduğu yerde donup kaldı, yüzünde içten gelen bir gülümseme belirir gibi oldu. Onu gördüğü için hem şaşırmış hem de sevinmişe benziyordu. Sonra başka bir şey kontrolü eline aldı ve gülümsemesi kayboldu. Yerini ne dostça, ne de düşmanca olan donuk bir bakış aldı. Bir yabancının yüzü, diye düşündü Emma, ve bunun, Jack'in onu açık bir düşmanlıkla karşılamasından bile daha acı olduğunu hissetti. Öyle yapsaydı en azından, bir zamanlar mutlu olan bir evlilikten, biraz duygu, ne kadar yıpranmış olsa da ufak bir kalıntı artmış olurdu.

Emma kendini Jack'in donuk bakışına en az onunki kadar nötr bir ifadeyle karşılık verir buldu. Aynı arıda iki adama da seslenerek konuşmaya başladı.

"Gordon bana Debbie'ye olanları anlattı" dedi. "Durumu nasıl?"

Hank, önce onun yanıt vermesini bekleyerek Jack'e göz attı. Sonunda kendi yanıt vermek zorunda kaldı' "Bilinci hâlâ yerinde değil. Bekleme odasında nöbet tutuyoruz. Sen de bize katılmak istersen..."

"Evet. Tabii.'" Emma ziyaretçi bekleme odasına yöneldi. "Emma," diye seslendi Jack. "Konuşabilir miyiz?" "Sonra görüşürüz," dedi Hank ve telaşla koridor boyunca geri çekilişine başladı. Emma'yla Jack onun köşeyi dönmesini beklediler, sonra birbirlerine baktılar.

"Debbie'nin durumu iyi değil," dedi Jack. "Neler oldu?"

"Epidural kanaması vardı. Geldiğinde bilinci yerindeydi, konuşuyordu.

Bir kaç dakika içinde kötüleşti. Ben başka bir hastaya bakıyordum. Zamanında fark edemedim. Burr hole'u zamanında açamadım.." Durdu ve gözlerini uzaklara dikti. "Solunum cihazına bağladık. "

Emma ona dokunmak için uzandı, sonra Jack'in tek yapacağının elini silkelemek olacağını düşünerek kendine hakim oldu. Jack ondan gelen rahatlatıcı sözleri o kadar uzun zamandır reddediyordu ki... Emma ne derse desin, ne kadar içten söylerse söylesin, Jack sözlerini acıma belirtisi olarak görürdü. Ve kendine acınmasından nefret ederdi.

Söyleyebildiği tek şey "Bunu teşhis etmek zordur, Jack." oldu. "Daha çabuk yapmalıydım."

"Durumunun aniden kötüleştiğini söyledin. Boşuna kendini suçlama." "Bu, kendimi şu kadarcık bile iyi hissetmemi sağlamıyor." "Sana kendini daha iyi hissettirmeye çalışmıyorum!" dedi Emma öfkeyle. "Sen doğru tanıyı koydun. Ve buna göre de hareket ettin. Ben yalnızca bu basit gerçeğe dikkatini çekiyorum. Bir kerecik olsun kendine iyi davranamaz mısın?"

"Bak. burada konu ben değilim, tamam mı?" diye karşılık verdi Jack.

"Sensin. "

"Ne demek istiyorsun?"

"Debbie uzun süre hastaneden çıkamayacak. Ve bu da demektir ki Bili..." "Biliyorum. Gordon göreve beni atadı." Jack duraladı. "Karar verildi, öyle mi?"

Emma başını salladı. "Bili eve dönüyor. Gelecek uçuşta yerini ben alacağım. " Bakışları Yoğun Bakım' a kaydı. "İki çocukları var, " dedi yumuşak bir sesle. "Orada kalamaz. Üç ay daha kalması imkansız."

"Hazır değilsin. Hazırlanmak için yeterince zamanın -" "Hazır olacağım." Arkasını döndü.

"Emma." Jack onu durdurmak için elini uzattı, dokunuşu Emma'yı şaşkına çevirmişti. Geriye dönüp Jack'e baktı. Adam hemen elini geri çekti. "Kennedy'ye ne zaman gidiyorsun?" diye sordu. "Bir hafta sonra. Karantinada olacağım."

Jack afallamış görünüyordu. Hiç bir şey söylemedi, hâlâ haberleri sindirmeye çalışıyordu.

"Aklıma geldi de, " dedi Emma. ' Ben yokken Humphrey' e bakabilir misin? " "Neden hayvan pansiyonuna bırakmıyorsun?" "Bir kediyi üç ay küçücük bir yere tıkmak zalimlik. " "Küçük canavarın pençelerini kestirmedin mi daha?" "Yapma. Jack. Sadece kendini ihmal edilmiş hissettiğinde eşyaları tırmalıyor. Ona ilgi göster, o zaman mobilyalarını rahat bırakır."

Jack hoparlörlerden bir çağrı anons edilirken başını kaldırdı' "Dr. McCallum Acil Servis'e. Dr. McCallum Acil Servis'e."

"Galiba gitmen gerekiyor," dedi Emma hemen arkasını dönerek. "Bekle. Her şey çok hızlı olup bitiyor. Konuşmak için zamanımız olmadı." "Eğer boşanmayla ilgiliyse, avukatım ben yokken bütün sorularını yanıtlayabilir."

"Hayır." Jack öfkeli ses tonuyla Emma’yı irkiltti. "Hayır, avukatınla konuşmak istemiyorum!"

"Öyleyse bana söylemen gereken şey nedir?"

Jack sanki doğru sözcükleri ararmış gibi bir an ona bakakaldı. "Bu görevle ilgili," dedi sonunda. "Çok aceleye getirildi. Bana doğru bir şey gibi gelmiyor. "

"Bu da ne demek?"

"Son dakikada atandın. Farklı bir mürettebatla gidiyorsun."

"Vance çok iyi bir gemiyi yönetiyor. Bu uçuş konusunda içim gerçekten rahat. "

"Peki ya uzay istasyonu? Görevin uzayabilir ve yörüngede altı ay kalabilirsin."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Ama bu planlanmamıştı. Son dakikada ayarlandı."

"Ne yapmam gerektiğini söylüyorsun, Jack? Kaçacak delik aramamı mı?"

"Bilmiyorum!" Üzüntüyle ellerini saçlarında gezdirdi. "Bilmiyorum."

Bir an sessiz kaldılar, ikisi de ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı, yine de konuşmayı bitirmeye hazır değillerdi. Yedi yıllık evlilik, diye düşündü Emma, ve geldiğimiz nokta da işte bu. Birlikte olamayan iki insan, yine de birbirlerinden ayrılamıyor Ve şimdi de aramızdakileri çözmek için vaktimiz yok.

Hoparlörlerden yeni bir anons duyuldu' "Dr. McCallum hemen Acil Servis'e."

Jack Emma'ya baktı, yüzü allak bullak olmuştu. "Emma -"

"Git, Jack," diyerek Jack'i iteledi. "Sana ihtiyaçları var."

Jack yenilgiyle inledi ve Acil servis'e doğru koşusuna başladı.

Emma da dönüp ters tarafa doğru yürüdü.

ISS

DÖRT

12 Temmuz

Dr. William Haning, 1 numaralı bağlantı noktasındaki* kubbenin gözlem pencerelerinden iki yüz yirmi mil aşağıda Atlantik Okyanus'unun üzerinde dönen bulutlara bakıyordu. Cama dokundu, parmaklarını, onu uzayın boşluğundan koruyan bariyerin üzerinde gezdirdi. Bu, onu evinden ve eşinden ayıran sayısız engelden biriydi. Yeryüzünün tam altında dönüşünü izledi, Atlantik Okyanus'unun uzaklaşıp Kuzey Afrika'nın, sonra da Hint Okyanus'unun yavaş yavaş geçtiğini, gecenin karanlığının yaklaştığını gördü. Vücudu ağırlıksız ve boşlukta yüzüyor olmasına karşın, acının ağır yükü göğsünü sıkıştırıp nefes alışını zorlaştırıyor gibiydi.

O anda, Houston'daki bir hastanede, karısı yaşama savaşı veriyordu ve o Debbie için hiç bir şey yapamıyordu. İki hafta daha, Debbie' nin belki de öleceği şehre bakacak, ona ulaşamadan, dokunamadan, burada kapana kısılı kalacaktı. Yapabileceği en iyi

şey, gözlerini kapayıp onun yanında olduğunu, parmaklarını onunkilere kenetlediğini hayal etmekti.

Dayanmalısın. Savaşmalısın. Sana geliyorum.

"Bili? İyi misin?"

Bili arkasına döndü ve Diana Estes'in Birleşik Devletler Laboratuvar modülünden bağlantı noktasına doğru yüzdüğünü gördü. Hatırını soranın o olduğuna şaşırmıştı. Bir aydır birbirlerinin bu kadar yakınında yaşadıkları halde bu İngiliz kadına bir türlü ısınamamıştı. Çok soğuk ve duygusuzdu. Güzel bir sarışın olmasına karşın Bill'ln asla çekici bulmayacağı bir kadındı ve o da Bill' e karşı en ufak bir ilgi göstermemişti. Onun ilgi odağı genellikle Michael Griggs'ti. Griggs'in aşağıdaki dünyada onu bekleyen bir

karısı olduğu gerçeği ikisine de bir şey ifade etmiyor gibiydi. Burada, ISS'de Diana'yla Griggs bir ikili yıldızın, birbirlerinin etrafında dönen, güçlü bir çekimle bağlı iki yarısı gibiydiler.

Bu, dört farklı ülkeden gelen ve daracık bir yerde mahsur kalan altı kişiden biri olarak yaşamanın acı gerçeklerinden biriydi. Her zaman, değişen ittifaklar ve bölücülük, onlara karşı bir biz duygusu oluştururdu. Bu kadar uzun süre hapis kalmanın stresi her birini farklı biçimde etkilemişti. ISS'de en uzun süredir yaşayan Rus Nikolay Rudenko, son zamanlarda somurtkan ve çabuk sinirlenir olmuştu. Japonya'nın NASDA sından gelen İngilizcesi'nin yetersizliğinden öyle yılmıştı ki, çoğu zaman huzursuz bir sessizliğe bürünüyordu. Yalnızca Luther Ames herkesin dostu olarak kalmıştı. Houston Debbie'yle ilgili kötü haberi verdiğinde, Bill' e ne söylemesi gerektiğini içgüdüsel bir biçimde bilebilen, onunla yüreğiyle, insani yanıyla konuşan da Luther olmuştu. Luther, çok sevilen zenci bir bakanın Alabama'da doğmuş oğluydu ve insanları rahatlatma konusundaki Tanrı vergisi yeteneği ona babasından geçmişti.

"Bunu düşünmeye hiç gerek yok. Bili," demişti Luther. "Evine, karına gitmelisin. Houston a söyle, seni alması için Limuzin yollasınlar, yoksa karşılarında beni bulurlar." (Bağlantı Noktası' ISS'nin modüllerinin kesiştiği bölüm.)

Diana' nın verdiği tepkiden ne kadar farklıydı. Her zamanki mantığıyla, soğukkanlı bir şekilde Bill'in, karısının iyileşmesini hızlandırmak için yapabileceği hiç bir şey olmadığına dikkat çekmişti. Debbie komadaydı; Bill'in orada olduğunu bile bilmeyecekti. Laboratuvardageliştirdiği kristaller kadar soğuk ve katı, diye düşünmüştü Bill Diana için.

İşte bu yüzden şimdi onun hatırını sormasına şaşırmıştı. Diana arka tarafında, her zamanki gibi ilgisiz, asılı kaldı. Uzun sarı saçları, yüzünün etrafında, suda sürüklenen deniz yosunları gibi dalgalanıyordu.

Bill yeniden dönüp pencereden dışarı baktı. "Houston'ın görünmesini bekliyorum," dedi.

"Sana Kargo'dan bir sürü e-mail daha geldi."

Bili hiç bir şey söylemedi. Yalnızca gözlerini aşağıya, şafağın sökmek üzere olduğu Tokyo'nun titreşen ışıklarına dikti.

"Bili, ilgilenmen gereken şeyler var. Eğer ilgilenecek durumda değilsen, görevlerini aramızda paylaştırmamız gerekecek."

Görevler. Demek bunları konuşmak için gelmişti. Duyduğu acıyı değil, laboraturadaki görevleri konuşurda ona güvenip güvenemeyeceğini konuşmak için. ISS'deki her gün sıkı sıkıya programlanmıştı, düşünmeye veya acı çekmeye harcayacak çok az zaman vardı. Eğer mürettebattan biri yetersiz kalırsa diğerleri boşluğu doldurmak zorundaydılar, yoksa deneyle başıboş kalırdı.

"Bazen," dedi Diana katı mantığıyla, "çalışmak, acıyı kontrol etmenin en iyi yoludur."

Bili parmağını Tokyo denen ışık lekesine dokundurdu. "Kalbin varmış gibi yapma, Diana. Hiç kimseyi kandıramazsın."

Diana bir an hiç bir şey söylemedi. Bili yalnızca uzay istasyonunun arka plandaki sürekli uğultusunu duyuyordu, bu sese öyle alışmıştı ki, şimdi ancak farkına varıyordu.

Diana sakince, "Zor günler geçirdiğinin farkındayım," dedi. "Burada kısılı kalınanın, eve dönememenin kolay olmadığını biliyorum. Ama bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Yalnızca mekiği beklemek zorundasın."

Bili acı acı güldü. "Neden bekleyeyim ki? Dört saatte evde olabilecekken."
"Haydi. Bili. Ciddi ol."

"Ciddiyim. Tek yapmam gereken CRV*ye binip gitmek."

"Bizi cankurtaransız bırakarak mı? Doğru düşünemiyorsun." Durdu. "Biliyorsun, biraz ilaç alırsan daha iyi hissedebilirsin. Sadece bu dönemi atlatman için."

Bili yüzünü ona döndü, bütün acısı, bütün üzüntüsü kontrol edilemeyen bir öfkeye dönüşüyordu. "Bir hap alayım ve her şey iyi olsun, öyle mi?"

"Yararı olabilirdi. Bili, yalnızca mantıksız bir şey yapmayacağından emin olmam gerek. "

"Canın cehenneme. Diana." Kapıyı iterek kubbeden çıktı, kadının yanından geçip laboratuvar koridoruna doğru yöneldi. "Bili!"

"Senin de nazikçe işaret ettiğin gibi yapacak işlerim var." "Sana söyledim, görevlerini aramızda paylaşabiliriz. Eğer çalışacak durumda değilsen u

"Lanet olası işimi yapacağım!"

Birleşik Devletler laboratuvarına doğru süzüldü. Diana peşinden gelmediği için rahatlamıştı. Geriye dönüp baktığında kadının yaşam modülüne doğru yüzdüğünü gordu, kuşkusuz mürettebat dönüş aracını kontrol edecekti. Altı astronotu birden tahliye etme kapasitesine sahip CRV[9], istasyon bir felakete uğradığı takdirde onları eve götürecek tek cankurtaranlarıydı. CRVyi kaçırmakla ilgili homurdanmalarıyla Diana'yı korkutmuştu ve buna pişmandı. Şimdi duygusal çöküşün izlerini takip etmek için gözü üzerinde olacaktı.

Dünyanın iki yüz yirmi mil tepesinde, bu görkemli konserve kutusunda tıkılıp kalmış olmak yeterince acıydı. Kuşkuyla izlenmek çileyi daha da ağırlaştırıyordu. Eve gitmeyi çok istiyor olabilirdi, ama dengesiz değildi. Eğitimle, psikolojik tarama testleriyle geçen yıllar, Bili Haning'in bir profesyonel olduğu gerçeğini doğrulamıştı' Çalışma arkadaşlarını tehlikeye atacak bir adam kesinlikle değildi.

Defalarca yaptığı hareketlerle duvardan güç alıp kendini iterek laboratuvar modülünü geçip kendi çalışma masasına doğru ilerledi. Orada yeni gelen e-mail mesajlarına baktı. Diana bir konuda haklıydı' Çalışmak Debbie'yi düşünmesini engelleyecekti.

Çoğu, NASA'nın California'daki Ames Biyolojik Araştırmalar Merkezi'nden gelen, veri onayı isteyen rutin mesajlardı. Deneylerin büyük bölümü dünyadan da izleniyordu ve bilim adamları bazen aldıkları veriler hakkında soru soruyorlardı. Üsteyi okumaya devam etti. Astronotların idrar ve dışkı örneklerini isteyen bir başka mesaja yüzünü buruşturdu. Ekranda aşağı inmeyi sürdürdü ve yeni bir mesajı görünce durdu.

Bu farklıydı. Ames'ten değil, özel bir kargo işlemleri merkezinden geliyordu. İstasyonda yürütülen bazı deneylerin masraflarını özel sektör karşılıyordu ve Bili sık sık NASA dışındaki bilim adamlarından mesajlar alırdı.

Bu seferki California, La Jolla'daki Deniz Bilimleri'nden geliyordu. Alıcı' Dr. William Haning. ISS Biyolojik Bilimler Gönderen' Melon Koenig. Proje Başkanı

Konu ‘Dene y CCU #23 (Arc haeon Hüc re Kültürü) Mesaj' En son iletilen veriler. hücre kültürü kütlesinde hızlı ve beklenmedik bir artış belirtmektedir. Lütfen mikro kütle ölçüm illetinizle doğrulayın.

Bir rica daha diye düşündü Bili bitkinlikle. Uzaydaki deneylerden çoğu dünyadaki bilim adamlarından gelen emirlerle denetleniyordu. Veriler video ya da otomatik kayıt cihazları kullanılarak çeşitli laboratuar aletlerine kaydediliyor ve sonuçlar doğrudan doğruya dünyadaki araştırmacılara iletiliyordu. ISS'de bulunan bütün gelişmiş aletlerle bile arada sırada aksaklıklar olu/ordu. İşte orada insanlara ihtiyaç duyulmasının asıl nedeni de buydu: Saati saatine uymayan elektronik aletlerin arızalarının giderilmesi zorunluluğu.

Kargo bilgisayarından CCU#23'ün dosyasını istedi ve deney prosedürünü gözden geçirdi. Kültürü yapılan hücreler, derin denizlerdeki sıcak bölgelerden toplanan bakteriye benzer organizmalar olan Archeonlardı. İnsanlara zararlı değillerdi. Laboratuvar boyunca ilerleyip hücre kültürü ünitesine geçti ve çoraplı ayaklarını, pozisyonunu korumasına yarayan kayışlara geçirdi. Ünite, iki düzine hücre kültürü ve doku örneğini sürekli beslemek için kendi su kontrol ve dağıtım sistemi bulunan, kutu biçiminde bir aygıttı. Deneylerin çoğu tamamen kendi kendine ve insan müdahalesine ihtiyaç duymaksızın gerçekleşiyordu.

ISS' de geçirdiği dört hafta boyunca, Bill' in, 23 numaralı tübe sadece bir kez bakması gerekmişti.

Hücre örneği bölmesini açtı. İçeride, ünitenin çevresine dizilmiş yirmi dört hücre kültürü tübü vardı. Yirmi üç numarayı buldu ve bölmeden çıkardı.

Ve o anda korkuya kapıldı. Tübün kapağı. sanki basınç altındaymış gibi dışarı fırlamıştı. Görmeyi beklediği hafif bulanık bir sıvının yerine, içindekiler maviye çalan parlak yeşildi. Tübü ters çevirdi ve kültür aşağı akmadı. Artık sıvı halinden çıkmış, yoğunlaşmıştı.

Mikro kütle ölçüm aletini kalibre etti ve tübü numune yuvasına koydu.

Birkaç saniye sonra veriler ekranda belirdi.

Yolunda gitmeyen bir şey var, diye düşündü. Bir tür kontaminasyon[10] olmuş. Ya orijinal hücre örnekleri saf değildi, ya da başka bir organizma tübe girmeyi başardı ve asıl kültürü yok etti. Dr. Koenig' e cevap yazdı'

...Size iletilen veriler doğrulandı. Kültür ciddi bir derişikliği; uğramış görünüyor. Artık sıvı halde değil, neredeyse neon yeşili kadar parlak. jelatinime bir kutle. Kontaminasyon olasılığı göz onune alınılmak...

Yazmayı bıraktı. Bir olasılık daha vardı' yerçekimsiz ortamın etkisi. Doku kültürleri yeryüzünde» düz tabakalar halinde, içinde bulundukları kabın yüzeyi boyunca yalnızca iki boyutta gelişerek büyüme eğiliminde olurlardı. Uzayın ağırlıksız ortamında, yerçekiminin etkilerinden kurtulduklarında bu kültürler farklı bir davranış gösterirlerdi. Dünyada asla alamayacakları şekillere bürünerek üç boyutlu olarak büyürlerdi. Peki ya 23 numara kontamine olmadıysa? Ya Archeonlar onları kontrol altında tutacak yerçekimi bulunmadığında bu şekilde davranıyorlardıysa?

Hemen bu fikri eledi. Bu değişimler çok şiddetliydi. Yalnızca ağırlıksızlık tek hücreli bir organizmayı bu ürkütücü yeşil kütleye dönüştürmüş olamazdı. Yazmayı sürdürdü'

...Size bir sonraki mekik uçuşunda 23 numaralı kültürden bir numune göndereceğim. Başka talimatlarınız varsa lütfen bildirin -

Ani bir tıngırtıyla irkildi. Döndü ve Kenichi Hirai'nin kendi araştırma alanında çalıştığını gördü. Ne zamandır buradaydı? Adam laboratuvara öyle sessizce sokulmuştu ki, Bili içeri girdiğinin farkına bile varmamıştı. Yukarının ve aşağının olmadığı, hiç ayak sesinin duyulmadığı bir dünyada,

kimi zaman, sözlü selamlama diğerlerini varlığınızdan haberdar etmenin tek yoluydu.

Bill'in baktığını fark edince, Kenichi yalnızca başıyla selam verdi ve çalışmayı sürdürdü. Adamın sessizliği Bill'i sinirlendirmişti. Kenichi istasyonun kadrolu hayaleti gibiydi. Tek kelime etmeden yanlarına sokulup herkesi ürkütüyordu. Bill bunun Kenichi'nin ingilizcesine güvenmeyişinden ve gülünç duruma düşmekten kaçınmak için olabildiğince az konuşmayı tercih edişinden ileri geldiğini biliyordu. Yine de, adam bir modüle girdiğinde beş çalışma arkadaşının sinirlerini harap etmemek için en azından bir "Merhaba" diyebilirdi.

Bill dikkatini yeniden 23 numaralı tübe çevirdi. Bu jelatinimsi kütle mikroskop altında nasıl görünecekti?

Tübü pleksiglastan yapılmış eldivenli kutuya koyup kapağını kapadı ve ellerini kutuya monte edilmiş eldivenlere geçirdi. İçindekiler dökülecek olursa yalnızca kutuya bulaşacaktı. Yerçekimsiz ortamda havada yüzen başıboş sıvılar istasyonun elektrik tesisatına büyük hasar verebilirdi. Yavaşça tübün ağzındaki kılıfı gevşetti. İçinde basınç biriktiğinin farkındaydı; kapağın dışarı itildiğini görebiliyordu. Öyle olduğu halde, tübün tepesi aniden şampanya mantarı gibi patladığında çok şaşırdı.

Mavi-yeşil bir bulamaç eldiven kutusunun iç duvarına yapıştığında geriye sıçradı. Kütle bir an oraya yapışıp kaldı, sanki canlıymış gibi titriyordu. Aslında canlıydı da; birleşip jelatinimsi bir kalıp haline gelmiş bir mikroorganizma yığını.

"Bili, konuşmamız gerek."

Ses onu irkiltmişti. Çabucak kültür tübünün kapağını kapayıp modüle yeni giren Michael Griggs'e döndü. Griggs'in hemen arkasında Diana yüzüyordu. Güzel insanlar geldi, diye düşündü Bili. İkisi de, deniz mavisi NASA gömlekleriyle lacivert şortlarının içinde parlak ve atletik görünüyorlardı.

"Diana bana sorunların olduğunu söylüyor," dedi Griggs. "Az önce Houston' la konuştuk, tıbbi yardım almayı düşünmenin yardımı olacağını düşünüyorlar. Yalnızca önümüzdeki bir kaç günü atlatman için."

"Houston'ı da endişelendirdiniz, öyle mi?"

"Senin için kaygılanıyorlar. Hepimiz de öyle."

"Bak. CRV konusunda söylediklerim ciddi değildi."

"Ama bizi endişelendirdi."

"Valyum'a filan ihtiyacım yok. Beni yalnız bırakın yeter." Tübü eldiven kutusundan çıkarıp hücre kültürü ünitesindeki yerine geri koydu. Şu anda onun üstünde çalışamayacak kadar öfkeliydi.

"Sana güvenebilmeliyiz. Bili. Burada birbirimizle dayanışma içinde olmak zorundayız."

Bili müthiş bir öfkeyle yüzünü ona çevirdi. "Karşında sapıtmış bir deli mi görüyorsun? Söylesene!"

"Şu anda aklında karın var. Bunu anlıyorum. Ve -"

"Sen anlamazsın. Karını bu günlerde pek düşündüğünü hiç sanmıyorum." Diana'ya anlamlı bir bakış fırlattı, sonra kendini modülden dışarı, bağlantı noktasına attı. Yaşam modülüne girmek istedi, ama Luther'in orada, yemek hazırlamakta olduğunu görünce durdu.

Saklanacak hiçbir yer yok. Yalnız kalacak hiçbir yer yok.

Birdenbire göz yaşlarına boğularak geri geri kapıdan çıktı ve kubbeye çekildi.

Sırtını diğerlerine dönerek pencereden dünyaya bakmaya koyuldu. Pasifik kıyıları görünmeye başlıyordu bile. Bir başka gün doğumu, bir başka gün batımı.

Bir başka sonsuz bekleyiş.

Kenichi, Griggs'le Diana'nın iyi ayarlanmış hareketlerle kendilerini iterek laboratuvar modülünden çıkmalarını izledi. Büyük bir zerafetle sanki sarı saçlı tanrılar gibi ilerliyorlardı. Kenichi bakmadıkları zaman onlan sık sık

incelerdi, özellikle Diana Estes'e bakmaktan zevk alıyordu, öyle sarışın ve solgun bir kadındı ki, neredeyse saydam gibi görünüyordu.

Onların ayrılışıyla laboratuvarda yalnız kalmıştı, artık rahatlayabilirdi. Bu istasyonda o kadar çok çatışma oluyordu ki... Bu, sinirlerini ayağa kaldırıyor, dikkatini toplamasını engelliyordu. Sakin bir yapısı vardı, tek başına çalışmaktan horlanan bir adamdı. İngilizceyi oldukça iyi anlamasına karşın konuşmak için çok çaba harcaması gerekiyordu ve biriyle sohbet etmek onu tüketiyordu. Tek basına ve sessizlik içinde, sadece laboratuvar hayvanlarıyla beraber çalışırken kendini rahat hissediyordu.

Gözetleme penceresinden hayvan bölümündeki farelere bakıp gülümsedi. Kafesli bölmenin bir yanında on iki erkek, diğerindeyse on iki dişi vardı. Japonya'da, çocukken tavşan beslerdi ve onları kucağına almayı çok severdi. Fakat bu fareler, evcil hayvan sayılmazlardı, insan temasından izole edilmişlerdi ve havaları, uzay istasyonun ortamıyla karışmadan önce filtreden geçirilip temizleniyordu. Hayvanlar üzerindeki bütün deneyler, istasyonun havasını kontamine etme korkusu olmadan bakterilerden laboratuvar sıçanlarına dek bütün biyolojik numuneler üzerinde çalışmayı sağlayan eldivenli kutularda yapılıyordu.

Bugün kan alma günüydü. Hoşuna giden bir iş değildi, çünkü farelerin derilerine iğne batırması gerekiyordu. Ellerini eldivenlere geçirip ilk fareyi kapalı çalışma alanına alırken Japonca bir özür mırıldandı. Fare elinden kurtulmaya çalıştı. Kenichi iğneyi hazırlarken serbestçe yüzmesi için onu bıraktı. Farenin kol ve bacaklarıyla deli gibi havayı döverek ilerlemeye çalışması acıklı bir sahneydi. Hız alıp kendini itebileceği hiçbir şey olmadan çaresizce oradan oraya sürükleniyordu.

Artık iğne hazırdı, Kenichi eldivenli elini fareyi yeniden yakalamak için uzattı. Ancak o zaman farenin yanında yüzen mavimsi yeşil damlacığı fark etti. Aslında fareye o kadar yakındı ki, hayvancık pembe dilinin bir hamlesiyle deneysel bir şekilde yaladı. Kenichi yüksek sesle yuttu. Havada yüzen damlaları içmek astronotların eğlenmek için yaptığı bir şeydi, ama işte şimdi fare de yeni bulduğu oyun çağıyla oynayarak bunu yapıyordu.

Sonra aklına bir şey geldi' Bu mavimsi yeşil madde de nereden gelmişti?

Eldivenli kutuyu en son Bili kullanmıştı. Döktüğü şey toksik miydi acaba?

Kenichi bilgisayar masasına doğru kaydı ve Bill'in en son istediği deney prosedürüne baktı. CCU#23 adlı bir hücre kültürüydü. Prosedür, damlacığın tehlikeli bir şey olmadığı konusunda içini rahatlattı. Archeonlar, enfeksiyona yol açmayan, zararsız tek hücreli deniz canlılarıydı.

Tatmin olmuş bir halde eldivenli kutuya geri döndü ve ellerini soktu. İğneye uzandı.

BEŞ

16 Temmuz

Bağlantı kesildi.

Jack gözlerini masmavi gökyüzüne yayılan gaz bulutuna dikti ve ruhunun derinliklerine bıçak gibi bir korku saplandı. Güneş yüzünü yakıyordu, ama teri buz gibiydi. Gökyüzünü taradı. Uzay mekiği neredeydi? Daha bir kaç saniye önce bulutsuz gökte bir kavis çizişini seyretmiş, kalkışın şiddetinden yerin sallandığını duyumsamıştı. Mekik yükseldikçe Jack yüreğinin de onunla birlikte havalandığını, roketlerin gümbürtüsüyle yukarılara taşındığını ve küçücük bir güneş ışığı parıltısına dönüşene dek peşinden gittiğini hissetmişti.

Onu göremiyordu. Biraz önceki düz, beyaz gaz bulutu, şimdi tırtıklı, siyah bir duman şeridine dönüşmüştü.

Çılgınca göğü araştırdı ve gördüğü şey, insanın başını döndüren, karmakarışık görüntüler oldu. Gökyüzü alevler içindeydi. Dumanlar şeytanın asasının şeklini almıştı. Unufak olmuş parçacıklar denize yağıyordu.

Bağlantı kesildi.

Soluğu kesilerek, vücudu terden sırılsıklam, uyandı. Hava aydınlanmıştı ve güneş, korkunç bir sıcaklıkla ^atak odasının penceresinden içeri giriyordu.

İnleyerek yatağın kenarına oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Dün gece klimayı kapatmıştı ve oda fırın gibi olmuştu. Sendeleyerek ilerleyip klimanın düğmesine bastı, sonra tekrar yatağa oturup odaya soğuk hava dolmaya başlayınca rahat bir soluk aldı.

Şu eski kabus.

Görüntüleri zihninden kovmak için yüzünü ovuşturdu, ama hafızasının öyle derinlerine işlemişti ki... Challenger patladığında üniversite birinci

sınıftaydı, felaketin ilk görüntüleri televizyonda yayınlandığında öğrenci yurdunun dinlenme salonundan geçiyordu. O gün ve daha sonraki günler boyunca, dehşet verici görüntüleri tekrar tekrar seyretmiş, bilinçaltının derinliklerine öylesine kazımıştı ki, olay ona, sanki o sabah Cape Canaveral'daki tribünlerde duran kendisiymiş gibi gerçek gelmeye başlamıştı.

Ve şimdi o anı, kabuslarında su yüzüne çıkmıştı.

Emma'nın fırlatılışı yüzünden.

Duşta, gürül gürül akan soğuk suyun altında başı öne eğik, rüyasının son izlerinin de akıp gitmesini bekleyerek durdu. Üç haftalık izni gelecek hafta başlıyordu, ama hiç de tatil bavcısında değil di. Teknesini aylardır denize çıkarmamıştı. Belki de şehir ışıklarının parıltısından uzakta, denizde geçen bir kaç hafta en iyi terapiydi. Yalnızca o, deniz ve yıldızlar.

Yıldızlara doğru dürüst bakmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu. Son zamanlarda onlara göz atmaktan bile kaçınır gibiydi. Çocukken bakışları hep gökyüzüne kayardı. Annesi bir keresinde, onun çok küçükken, bir gece çimenlerin üzerinde durup iki eliyle birden uzanıp aya dokunmaya çalıştığını anlatmıştı. Dokunamayınca da hayal kırıklığına uğrayıp avaz avaz ağlamıştı.

Ay, yıldızlar, uzayın karanlığı artık hiç birine ulaşamayacaktı ve sık sık, düş kırıklığı içinde ağlayan o küçük çocuk gibi hissediyordu; ayakları yere basmaya mahkûm, elleri gökyüzüne doğru uzanmış o küçük çocuk gibi.

Musluğu kapadı ve iki eliyle fayanslara yaslanıp başı önde, saçlarından sular damlayarak durdu. Bugün Temmuz'un on altısı, diye düşündü. Emma'nın kalkışına sekiz gün kaldı. Teninin ürperdiğini hissetti.

On dakika içinde giyinmiş ve arabasına binmişti.

Günlerden Salı'ydı. Emma'yla yeni uçuş ekibinin akılları fikirleri üç günlük entegre simülasyonda olacaktı ve Emma yorgun olacak, onunla görüşmek istemeyecekti. Ama ertesi gün Cape Canaveral'a doğru yola çıkıyordu. Yarın ona ulaşamayacaktı.

Johnson Uzay Merkezi'nde 30 numaralı binanın önünde park etti. Güvenliğe NASA rozetini gösterip koşar adımlarla yukarı, Uçuş Kontrol Odası'na çıktı. İçerde herkesi suskun ve gergin buldu. Üç günlük entegre simülasyon. hem astronotlar hem de yer kontrol mürettebatı için son bir sınav gibiydi. Kalkıştan inişe kadar tüm görevin, herkesi tetikte tutmak için hazırlanmış çeşitli arızalarla, tehlikelerle dolu bir provasıydı. Bu odada son üç günde, kontrolörler üç vardiya halinde çalışarak nöbet değiştirmişlerdi ve şu anda masaların başında oturan iki düzine adam ve kadın bezgin görünüyordu. Çöp sepeti, plastik kahve bardakları ve Pepsi kutularıyla dolup taşmıştı. Her ne kadar kontrolörlerden bir kaçı Jacki görüp başlarıyla selam verdiklerse de doğru dürüst bir selamlaşma için bile zaman yoktu; önlerinde büyük bir kriz vardı ve herkesin dikkati problem üzerinde yoğunlaşmıştı. Jack bu odayı aylardır ilk kez ziyaret ediyordu ve o eski heyecan, ne zaman bir görev yaklaşsa bu odada çıtırdamaya başlayan o elektriği, bir kez daha hissetti.

Üçüncü sıradaki kontrol masasına yaklaşıp o anda onunla konuşamayacak kadar meşgul olan Uçuş Direktörü Randy Carpenter'ın yanında durdu. Carpenter uzay mekiği programının en üst düzeydeki uçuş direktörüydü. Yüz otuz kiloluk dev cüssesiyle kontrol odasında heybetli bir duruşu vardı, göbeği kemerinin üzerinden fırlamış, ayakları, sallanan kaptan köşkünde dengesini sağlamaya çalışan bir kaptan gibi yanlara açılmıştı. Bu odada komuta Carpenter'daydı. "Ben gözlüklü şişko bir çocuğun hayatta ne kadar ilerleyebileceğinin iyi bir örneğiyim," demeyi severdi. "Başarısızlık seçeneklerimiz arasında değildir," sözleriyle bir medya kahramanı olan efsanevi uçuş direktörü Gene Kranz ın aksine. Carpenter yalnızca NASA içinde iyi tanınırdı. Fotojenik özelliklerden yoksunken bir televizyon kahramanı olması pek mümkün değildi.

Jack, aralarındaki konuşmaları dinleyip parçaları birleştirerek Carpenter'ın şu anda uğraştığı krizinin niteliğini çabucak kavramıştı. Bu tür bir sorunla, iki yıl önce astronot birliğinde STS 145 için hazırlanırken kendi entegre simülasyonunda da karşılaşmıştı. Mekik mürettebatı kabin basıncında, ani bir hava kaçağının göstergesi olan hızlı bir düşüş bildirmişti. Kaynağını bulmaya zaman yoktu; bir an önce yörüngeden çıkmaları gerekiyordu.

'Trench' diye çağırdıkları en ön sıradaki kontrol masasında oturan uçuş dinamiği görevlisi, en uygun iniş yerini belirlemek için hızla uçuş rotasını haritada işaretliyordu. Hiç kimse bunu bir oyun gibi görmüyordu; herkes farkındaydı ki, bu kriz gerçek olsaydı yedi insanın hayatı tehlikeye girecekti. "Kabin basıncı on üç nokta dokuz ps[11]i'ye düştü," diye bildirdi

Ortam Kontrol.

"Edwards Hava Kuvvetleri Üssü," diye duyurdu Uçuş Dinamiği. "İnişe yaklaşık bin üç yüz kaldı. "

"Kabin basıncı bu hızla giderse yedi psi'ye düşecek," dedi Ortam Kontrol. "Hemen başlıklarını takmalarını söyleyin. Atmosfere giriş dizisini başlatmadan önce."

Haberleşme görevlisi öneriyi Atlantis'e iletti.

"Anlaşıldı," diye yanıt verdi Komutan Vance. "Kasklar takıldı. Yörüngeden çıkma ateşlemesine geçiyoruz."

Jack istemese de oyunun heyecanına kendini kaptırmıştı. Saniyeler geçerken Jack bakışlarını odanın ön tarafında yer alan, yörünge kapsülünün izlediği rotanın evrensel bir haritada işaretlendiği merkezi ekrana kilitlemişti. Her tehlikenin yaramaz bir simülasyon ekibi tarafından yaratıldığını bilmesine karşın bu talimin ciddiyeti onu da sarmıştı. Ekranda yanıp sönen, sürekli değişen verilere bakarken kaslarının gerildiğinin bile farkında değildi. Kabin basıncı yedi psi'ye düşmüştü.

Atlantis atmosfere çarptı.Telsizin körleştiği bölgedeydiler, atmosfere girerken oluşan sürtünmenin kapsülün etrafındaki havayı iyonize ettiği, tüm haberleşmeyi kestiği, on iki dakikalık bir sessizliğe dalmışlardı.

"Atlantis, bizi duyuyor musunuz?" dedi haberleşme görevlisi.

Ansızın Komutan Vance'in sesi duyuldu' "Seni gayet iyi ve yakından duyuyoruz, Houston."

İniş, saniyeler sonra mükemmel olmuştu. Oyun sona ermişti.

Kontrol odasında alkışlar koptu.

"Tamam, çocuklar! İyi iş çıkardınız," dedi uçuş direktörü Carpenter. "Görev sorgulaması saat üçte. Haydi yemek molası verelim." Sırıtarak kulaklığını çıkardı ve ilk defa Jack' e baktı. "Hey, seni buralarda görmeyeli yıllar oldu."

"Sivillerle doktorculuk oynuyorum."

"Büyük para peşindesin, ha?"

Jack güldü. "Evet, bu kadar parayla ne yapacağımı söyle bana." Artık masalarında sodaları ve öğle yemekleriyle rahatlayan uçuş kontrolörlerine göz attı. "Simülasyon iyi gitti mi?"

"Memnunum. Tüm aksaklıklardan sıyrılmayı başardık."

"Ya mekik mürettebatı?"

"Hazırlar." Carpenter ona anlamlı anlamlı baktı. "Emma da dahil. Havaya girdi Jack, o yüzden onun sinirlerini bozma. Şu anda konsantre olması gerek." Bu, dost tavsiyesinin ötesinde bir şeydi. Bir uyarıydı' Kişisel konularını kendine sakla. Uçuş mürettebatımın moralini bozma.

Jack dışardaki bunaltıcı sıcakta Emma'nın uçuş simülasyonunun yapıldığı beş numaralı binadan çıkmasın beklerken mahzun, hatta pişmandı. Emma mürettebattaki diğerleriyle birlikte dışarı çıktı. Az önce bir espri yapıldığı belliydi, çünkü hepsi gülüyordu. Sonra Jack'i gördü ve gülümsemesi kayboldu.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi.

Jack omuz silkip sıkılganlıkla "Ben de bimiyordum," dedi.

"On dakika sonra görev sorgulamasına giriyoruz," dedi Vance.

"Geleceğim," dedi Emma. "Siz önden gidin." Ekibinin uzaklaşmasını bekledi, sonra Jack'e döndü. "Gerçekten onlara katılmam lazım. Bak, bu yolculuğun her şeyi karıştırdığını biliyorum. Eğer boşanma belgeleri için geldiysen, onları geri döner dönmez imzalayacağıma söz veriyorum."

"Bunun için gelmedim." "Öyleyse, başka bir şey mi var?"

Jack dural adı. "Evet. Humphrey. Veterinerinin adı neydi? Bir şey yutarsa falan diye." Emma anlayamamış gibi ona baktı. "Her zaman gittiği veteriner. Dr.Goldsmith."

"Oh. Evet." Bir an suskun kaldılar, güneş tam tepelerindeydi. Jack'in sırtından terler akıyordu. Emma ona birdenbire küçücük ve dayanıksız göründü. Oysa bu kadın uçaktan aşağıya atlamış biriydi. Onunla at sırtında yarışabiliyor, dans pistinde Jack'in etrafında daireler çizebiliyordu. Emma onun güzel, korkusuz karısıydı. Emma dönüp ekibinin onu beklediği otuz numaralı binaya baktı.

"Gitmem gerek, Jack."

"Cape'e kaçta gidiyorsun?" "Sabah altıda."

"Bütün kuzenlerin kalkışa gelecekler mı?" "Tabii." Durdu. "Sen orada olmayacaksın. Değil mi?" Challenger kabusu, masmavi gökyüzünü kaplayan siyah dumanlar zihninde hala capcanlıydı. Orada durup seyredemem, diye düşündü. Olabilecekleri kaldıramam. Başını salladı.

Emma yanıtını soğuk bir baş işaretiyle ve en az senin kadar ilgisiz olabilirim, diyen bir bakışla karşıladı. Arkasını dönüp Jack'ten uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Emma!" Jack uzanıp kolunu tuttu ve yavaşça kendine çevirdi. "Seni özleyeceğim."

Emma içini çekti. "Tabii, Jack." "Gerçekten özleyeceğim."

"Senden tek bir telefon almadan haftalar geçiyor. Ve şimdi beni özleyeceğini söylüyorsun." Güldü. Sesindeki acı ton ve sözlerinin gerçekliği Jack' i irkiltti. Son bir kaç aydır gerçekten de ondan kaçmıştı. Onun yakınında olmak Jack'e acı veriyordu, çünkü Emma'nın başarısı yalnızca kendi başarısızlık duygusunu artırıyordu.

Barışma umudu kalmamıştı bunu artık, Emma'nın bakışlarının soğukluğunda görebiliyordu. Bu konuda uygarca davranmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Jack ansızın Emma'ya bakamadığını hissederek gözlerini uzaklara dikti. "Sadece sana güvenli bir yolculuk dilemek için uğramıştım. Ve de çok iyi bir uçuş. Houston'ın üstünden geçerken arada sırada el salla. Sana bakarım." ISS, gökyüzünde hızla yol alan, Venüs'ten daha parlak bir yıldız gibi gözükecekti.

"Sen de el salla, tamam mı?"

İkisi de gülümsemeyi başardılar. Demek her şeye rağmen uygar bir ayrılık olacaktı. Jack kollarını açtı ve Emma sarılmak için ona doğru yaslandı. Kısacık ve sıkılgan bir kucaklaşmaydı, sanki ilk kez bir araya gelen yabancılar gibiydiler. Jack Emma'nın vücudunu hissetti, öylesine sıcak ve yaşam doluydu k. Sonra Emma kendini geri çekti ve Uçuş Kontrol binasına yöneldi.

Sadece bir kez Jack' e el sallamak için durdu. Güneş gözünü alıyordu ve o parlaklığın içinde Emmayı yalnızca koyu bir siluet olarak görüyordu, sıcak rüzgarda saçları uçuşuyordu. Ve Jack onu, asla, yürüyüp gidişini izlediği şu andaki kadar sevmediğini

19 Temmuz Cape Canaveral

Epey uzaktan bile, görüntü Emma'nın soluğunu kesti. 39B kalkış platformunda durmuş, parlak projektörlerin ışığında yüzen uzay mekiği Atlantis'in yanında dev turuncu yakıt tankı vardı ve yan yana sıralanmış katı yakıtlı itici roketler gecenin karanlığında upuzun bir deniz feneri gibiydi. Bu duyguyu kaç kez tatmış olursa olsun, uzay mekiğinin ilk görüntüsü Emma'yı daima etkilerdi.

Asfaltın üzerinde Emma'nın yanında dikilen diğer ekip üyeleri de onun gibi suskundu. Uyku nöbetleri değişimi için o sabah ikide kalkmışlar ve onları uzaya götürecek devin gece görünüşüne göz atmak için Operasyon ve Kontrol binasının üçüncü katındaki odalarından çıkmışlardı. Emma bir gece kuşunun çığlığını işitti ve körfezden serin bir rüzgarın estiğini, çevredeki sulak böl

genin pek hoş olmayan kokusunu temizleyip havayı tazelediğini hissetti.

"İnsana kendini sanki biraz aciz hissettiriyor, değil mi?" dedi Komutan Vance yumuşak Texas aksanıyla.

Diğerleri mırıldanarak onayladılar.

"Bir karınca kadar küçük hissetiriyor," dedi mürettebatın yalnız çaylağı Chenoweth. Bu, onun ilk uzay mekiği yolculuğu olacaktı ve o kadar heyecanlıydı ki, neredeyse kendi elektrik alanını yaratıyordu. "Hep ne kadar büyük olduğunu unutuyorum, sonra ona bir bakıyorum ve Tanrım, diye düşünüyorum, bu ne büyük bir güç. Ve ona binecek şanslı orospu çocuğu ben oluyorum."

Hepsi güldü, ama bu, kilisedeki topluluğunki gibi sessiz, rahatsız bir gülüştü.

"Bir haftanın bu kadar yavaş geçebileceğini hiç bilmezdim," dedi Chenoweth.

"Bu adam bekaretten sıkılmış," dedi Vance.

"Lanet olsun, öyleyim. Orada, yukarıda olmak istiyorum." Chenoweth aç bakışlarını gökyüzüne kaldırdı. Yıldızlara. "Siz hepiniz sırrı biliyorsunuz, ben de katılmak için sabırsızlanıyorum."

Sır. Bu, yalnızca, yükselişi yaşayan ayrıcalıklı bir kaç kişiye aitti. İnsanların birbirine anlatabileceği bir sır değildi; kendinizin bunu yaşamanız, uzayın karanlığını ve çok çok aşağılardaki dünyanın maviliğini kendi gözlerinizle görmeniz, roketlerin gücüyle yerinize mıhlanmanız gerekiyordu. Uzaydan dönen astronotların yüzünde çoğunlukla anlamlı bir gülümseme, Çok az insanoğlunun bilebileceği bir sırrı öğrendim, diyen bir bakış olurdu.

İki yıl önce Atlantis'in kapısından çıkarken Emma'nın yüzünde de böyle bir gülümseme vardı. Yorgun bacaklarıyla güneş ışığına doğru yürümüş, başını kaldınp gözlerini, şaşırtıcı mavilikteki gökyüzüne dikmişti. Yörünge kapsülünde geçen sekiz gün boyunca yüz otuz gün doğumu yaşamış. Brezilya'daki orman yangınlarını ve Samoa üzerinde dönen kasırganın gözünü görmüş, insanın içini burkacak kadar kırılgan gözüken dünyayı seyretmişti. Sonsuza kadar değişmiş olarak geri dönmüştü.

Bir aksilik olmazsa, beş güne kadar Chenoweth de sim paylaşacaktı.

"Retinalara biraz ışık tutmanın zamanı geldi, " dedi Chenoweth. "Beynim hala gecenin yarısı sanıyor."

"Zaten gecenin yansı," dedi Emma.

"Bizim için sabah sayılır çocuklar," dedi Vance. İçlerinde biyolojik saatini yeni uyuma-uyanma programına en çabuk uyduran o olmuştu. Şimdi de, sabahın üçünde zorlu bir günün işlerine başlamak üzere binaya doğru yürümeye başlamıştı.

Diğerleri de onu izlediler. Yalnızca Emma bir an dışarda kalıp uzay mekiğine baktı. Önceki gün, mürettebat kaçış prosedürlerini son bir kez gözden geçirmek için kalkış platformuna gitmişlerdi. Gün ışığında, yakından bakıldığında mekik, göz alacak derecede parlak ve tam olarak kavranamayacak kadar heybetli gözükmüştü. İnsan bir seferde ancak bir

bölümüne odaklanabiliyordu. Burna. Kanatlara. Gövde üzerindeki, sürüngenlerin derisini andıran siyah seramiklere. Gün ışığı altında mekik, gerçek, katı bir cisimdi. Şimdiyse simsiyah gökyüzünün önünde ışıldıyor ve bu dünyaya ait değilmiş geliyordu.

Tüm bu apar topar yapılan hazırlıklar sırasında Emma kendisine, olacaklardan kaygı duyma fırsatı tanımamış, her türlü endişeyi zihninden kovmuştu. Uçmaya hazırdı. Uçmayı istiyordu. Ama şimdi bir parça korkuyordu.

Gökyüzüne baktı, yıldızların bir bulut perdesinin ardında kaybolduğunu gördü. Hava değişmek üzereydi. Ürpererek döndü ve binaya girdi. Işığa.

23 Temmuz Houston

Debbie Haning'in bedeninin içine yarım düzine boru yılan gibi sokulmuştu. Boğazında, içinden geçen oksijeni akciğerlere veren bir trakeotomi tübü vardı. Bir nazogastrik borusu sol burun deliğinden geçirilmiş, yemek borusundan aşağı midesine uzanıyordu. Bir kateter idrarı boşaltıyor, iki damar içi kateter de damarları sıvıyla besliyordu. Bileğinde bir boru vardı ve kan basıncı göstergesi osiloskopla durmadan dans ediyordu. Jack yatağın üzerinden sarkan serum şişelerine baktı ve güçlü antibiyotikler içerdiklerini gördü. Bu kötü bir işaretti; bir enfeksiyon kaptığı anlamına geliyordu' Hasta iki haftadır komadaysa bu alışılmamış bir şey sayılmazdı. Deriye açılan her delik, her plastik boru bakteriler için vücuda giriş kapısıydı ve şu anda Debbie' nin dolaşım sisteminde bir savaş sürmekteydi.

«Jack. bir bakışta bütün bunları anlamıştı, ama yatağın başında oturup kızının elini tutan Debbie'nin annesine hiç bir şey söylemedi. Debbie'nin yüz kasları gevşemiş, çenesi sarkmış, göz kapakları yan kapalıydı. Hâlâ derin komadaydı. Hiçbir şeyin, acının bile farkında değildi.

Jack odaya girince Margaret ona baktı ve başıyla selamladı. "Kötü bir gece geçirdi," dedi Margaret. "Ateşi çıktı. Nedenini bilmiyorlar."
"Antibiyotiklerin yararı olacaktır."

"Ya sonra ne olacak? Enfeksiyonu tedavi etsek bile sonra ne olacak?" Margaret derin bir nefes aldı. "Böyle olmasını islemezdi. Bütün bu borular. Bütün bu iğneler. Onun gitmesine izin vermemizi isterdi."

"Vazgeçmenin zamanı değil. EEGsi hâlâ aktif. Beyni ölü değil."

"Öyleyse neden uyanmıyor?"

"Daha çok genç. Yaşamak için çok nedeni var."

"Buna yaşamak denmez." Margaret gözlerini kızının eline çevirdi. Kateterlerden ve iğne deliklerinden morarmış, şişmişti. "Babası ölürken,

Debbie bana sonunun böyle olmasını istemediğini söylemişti. Bağlanıp zorla beslenme düşüncesi hiç hoşuna gitmemişti. Sürekli bunu düşünüyorum. Söylediklerini..." Margaret yine başını kaldırdı. "Siz olsanız ne yapardınız? Eğer sizin karınız olsaydı?"

"Vazgeçmeyi düşünmezdim. "

"Size böyle ölmek istemediğini söylemiş olsa bile mi?" Jack bir an durup düşündü. Sonra inançla "Bu, sonuçta benim kararım olurdu. O veya bir başkası bana ne söylemiş olursa olsun. Sevdiğim birinden vazgeçmezdim. Asla. Eğer onu kurtarabilmek için en ufak bir şanstın varsa vazgeçmezdim. "

Jack'in sözleri Margaret'i rahatlatmamıştı. Margaret'in inançlarını, içgüdülerini sorgulamaya hakkı yoktu, ama fikrini soran Margaret olmuştu ve onun yanıtı da beyninden değil yüreğinden gelmişti.

Kendini suçlu hissederek Margaret'in omzuna son bir kez dokundu ve edadan çıktı. Doğa büyük olasılıkla doğa, kararı onların ellerinden alacaktı. Sisttemik enfeksiyonu bulunan komadaki bir hasta ölümün eşiğinde sayılırdı.

Yoğun bakım ünitesinden ayrılıp mutsuz mutsuz asansöre bindi. Tatiline çok üzücü biçimde başlamıştı. Lobi katında asansörden inerken karar verdi, ilk durağı köşedeki bakkal olacak, altılık bir paket bira alacaktı. Şu anda ihtiyacı olan şey buz gibi bir bira ve tekneyi yüklemekle geçecek bir öğleden sonraydı. Bu Debbie Haning'i aklından çıkarırdı.

"Acil durum, cerrahi yoğun bakım ünitesi. Acil durum, cerrahi yoğun bakım ünitesi. "

Hoparlör sisteminden gelen anonsu duyar duymaz başını kaldırdı. Debbie, diye düşündü ve merdivenlere koştu.

Personel Debbie'nin odasını doluşmuştu bile. Jack kalabalığı yararak kendine yol açtı ve monitöre baktı. Ventriküler fbrilasyon!" Kalbi artık, kan pompalamaktan, beynini canlı tutmaktan aciz, titrek bir kas yığınıydı. "Bir ampül epinefrin veriyoruz!" diye bağırdı hemşirelerden biri.

"Herkes geri çekilsin!" diye emretti bir doktor, defbrilattör elektrodlarını göğse yerleştirirken.

Jack, elektrodlar yükünü boşaltırken gövcenin sarsıldığını, çizginin monitörde birdenbire yükseldiğini, sonra tekrar sıfıra düştüğünü gördü. Hâlâ ventriküler fibrilasyondaydı

Ventriküler fibrilasyon' Kalbin fazla kasılıp gevşeyememesi duru-

Bir hemşire, sarı saçları göğse her bastırışında savrularak kalp masajı uyguluyordu. Debbie'nin nörologu Dr. Salomon, Jack yanına gelince başını kaldırdı.

"Amiyodaron verildi mi?"

"Şu anda veriliyor, ama işe yaramıyor."

Jack tekrar monitöre baktı. Ventriküler fibrilasyon daha da daralmıştı.

Düz bir çizgiye dönüşmek üzereydi.

"Dört kez şok uyguladık," dedi Salomon. "Ritm alamıyoruz."

"Kalbe epinefrin enjekte edildi mi?"

"İşimiz duaya kaldı. Devam edin!"

Hemşiresi epinefrin şırıngasını hazırlayıp ucuna uzun bir kalp iğnesi taktı. Jack iğneyi eline alırken savaşın çoktan bittiğini biliyordu. Bu işlem hiç bir şeyi değiştirmeyecekti. Ama evine, karısına dönmeyi bekleyen Bili Haning' i düşündü. Ve sadece bir kaç dakika önce Margaret' e söylediklerini anımsadı'

Sevdiğim birinden vazgeçmezdim. Asla. Onu kurtarabilmek için en ufak bir şansım varsa vazgeçmezdim.

Debbie'ye baktı ve bir an gözünde Emma'nın yuzu canlanınca altüst oldu. Yutkundu ve "Kompresyonu bırakın," dedi.

Hemşire ellerini göğüs kemiğinden çekti.

Jack deriyi çabucak Betadine'le sildi ve iğnenin ucunu ksifoid çıkıntısının alt kısmına yerleştirdi. Deriyi delerken kendi nabzının hızlandığını hissetti. Hafif bir ters güç uygulayarak iğneyi göğse doğru itti. Fışkıran kan kalbe girdiğini haber verdi.

Tek harekette bütün epinefrin dozunu enjekte etti ve iğneyi geri çekti. "Komresyona devam edin," dedi ve başını kaldırıp monitöre baktı. Hadi, Debbie. Lanet olsun, savaş. Bizi yarı yolda bırakma. Bill'i yarı yolda bırakma.

Oda sessizliğe bürünmüş, herkesin bakışları monitöre sabitlenmişti. Çizgi düzleşmişti ve kalp kasları hücre hücre ölmekteydi. Hiç kimse bir şey söyleme ihtiyacı hissetmiyordu. Yenilgi yüzlerinden okunuyordu. O kadar genç ki, diye düşündü Jack. Otuz altı yaşında. Emma'yla aynı yaşta.

Kararı veren Dr. Salomon oldu. "Artık bitirelim," dedi hafifçe. "Ölüm saati on bir onbeş. "

Kompresyonları uygulayan hemşire üzüntüyle bedenden uzaklaştı. Parlak ışıkların altında Debbie'nin vücudu solgun plastikten yapılmış gibi duruyordu. Bir manken gibi. Jack'in beş yıl önce, yıldızlar altında yapılan bir NASA partisinde tanıştığı neşeli, canlı kadına hiç benzemiyordu.

Margaret odaya girdi. Bir an, sanki kendi kızını tanımamış gibi sessizce durdu. Dr. Salomon elini kadının omzuna koyup yumuşak bir sesle "Çok çabuk oldu. Yapabileceğimiz hiç bir şey yoktu."

"Bili burada olmalıydı," dedi Margaret sesi titreyerek.

"Onu hayatta tutmayı denedik," dedi Dr. Salomon. "Üzgünüm."

"Ben Bill' e üzülüyorum," dedi Margaret ve kızının elini tutup öptü. "Burada olmayı istiyordu. Şimdi kendini asla affetmeyecek."

Jack odadan çıkıp hemşire bölümündeki bir iskemleye çöktü. Margaret'in sözleri hala kulaklarında çınlıyordu. Burada olmalıydı. Kendini asla

affetmeyecek.

Telefona baktı. Peki ben hala burada ne yapıyorum? diye düşündü.

Görevli memurun masasından rehberi aldı, ahizeyi kaldırıp numarayı tuşladı.

"Lone Star Seyahat Acentası, " diye yanıt verdi bir kadın.

"Cape Canaveral'a gitmem gerek."

ALTI

Cape Canaveral

«Jack, kiralık otomobilinin açık penceresinden Merrit Adası'nın nemli havasını içine çekip ormandan gelen ıslak toprak ve ağaçların kokusunu kokladı. Kennedy Uzay Merkezi'ne giden yol, şaşılacak biçimde, portakal ağaçlarının, köhne çörek tezgahlarının ve ıskartaya çıkarılmış füze parçalarının durduğu, yabani otlarla kaplı hurdalığın içinden geçen bir kır yoluydu. Gün ışığı zayıflıyordu ve ilerde çok yavaş giden yüzlerce arabanın arka farlarını görüyordu. Trafik yoğunlaşıyordu ve arabası yakında sabahki kalkışı izlemek için uygun park yeri arayan uzun turist kuyruklarının arasında sıkışıp kalacaktı

Bu kargaşanın içinden çıkmaya çalışmanın anlamı yoktu. Port Canaveral' ın kapısına ulaşmaya çabalamanın da. Bu saatte, astronotlar nasıl olsa uyuyor olacaklardı. Güle güle demek için çok geç kalmıştı.

Trafiğin içinden sıyrıldı, arabayı ters yöne çevirip tekrar Cocoa Kumsalı'na giden A1A otoyoluna yöneldi.

Alan Shepard[12] ve orijinal Mercury Seven'dan beri, batıda Banana Nehri ile doğuda Atlantik Okyanusu arasında kalan küçücük bir yanmada boyunca uzanan eski püskü oteller, barlar ve T-shirt mağazaları şeridi ile Cocoa Beach, astronotların parti merkezi olmuştu. Jack bu şeridi, Tokyo Biftek Evi' nden, Moon Shot Bar'ına kadar gayet iyi tanıyordu. Bir zamanlar John Glenn[13]'in koştuğu bu kumsalda jogging yapmıştı. Yalnızca iki yıl önce Jetty Park'ta durup Banana Nehri'nden 39A numaralı kalkış platformuna bakmıştı. Kendi uzay mekiğine, onu uzaya götürecek kuşa. Anıları hâlâ acı bulutlarıyla kaplıydı. Bunaltıcı bir öğleden sonra yaptığı uzun bir koşuyu anımsadı. Ve böğrüne aniden saplanan şiddetli ağrıyı, onu dizlerinin üzerine çökerten korkunç acıyı. Sonra, acil serviste uyuşturucu ilaçların oluşturduğu sis perdesinin ardından ona bakıp, kötü haberi veren uçuş doktorunun üzgün yüzünü. Böbrek taşı.

Derhal uçuş görevinden alınmıştı.

Daha da kötüsü, uzay uçuşu konusundaki geleceği şüpheliydi. Böbreklerinde taş olması, bir astronotu sonsuza dek yere bağlayacak bir kaç durumdan biriydi. Yerçekiminin yokluğu vücut sıvılarında fizyolojik değişimlere neden oluyordu, bu da dehidrasyonla sonuçlanıyordu. Ayrıca kemiklerin kalsiyum kaybetmesine de yol açıyordu. Bir araya gelince, bu faktörler uzaydayken yeni bir böbrek taşı oluşma riskini yükseltiyordu. Bu da NASA'nın göze almak istemediği bir riskti. Hâlâ astronot birliğinde olmasına karşın Jack, fiili olarak yer görevine verilmişti. Yeni bir uçuşa tayin edilmeyi umarak bir yıl daha dayanmıştı, ama ismi bir daha hiç geçmemişti. Sonsuza dek bir görev arayışıyla JSC'nin koridorlarını arşınlamaya mahkum edilmiş bir hayalet astronota dönüşmüştü.

Zaman sanki ileriye alınmıştı sanki ve işte burada, yeniden Canaveral'daydı, artık astronot değil, aç ve huysuz, gidecek hiç bir yeri olmadan A1 A otoyolunda giden bir turistti. Kırk mil içindeki bütün oteller tıka basa doluydu ve araba kullanmaktan yorulmuştu.

Hilton Oteli'nin otoparkına saptı ve bara yöneldi.

Burası son gelişinden beri epey şıklaşmıştı. Yeni halılar, yeni bar tabureleri, tavandan sarkan eğreltiotları. Eskiden biraz köhne bir yer, eski, yorgun bir turist bölgesinin eski Hilton'uydu. Cocoa Kumsalında dört yıldızlı oteller yoktu. Ancak lüks pansiyonlar bulunabilirdi.

Bir viskiyle su ısmarlayıp dikkatini barın tepesindeki televizyona verdi. Resmi NASA kanalı açıktı ve ekranda, projektör ışıkları altında parıldayan, etrafında hayaletimsi buharlar yükselen uzay mekiği Atlantis vardı. Emma'yı uzaya götürecek araç. O gövdenin içindeki kilometrelerce kabloyu, sayısız şalterleri, veri yollarını, vidaları, bağlantıları ve O-ring'leri düşünerek görüntüye bakakaldı. Arızalanabilecek milyonlarca şeyi. Bu kadar az şeyin aksi gitmesi, kusursuzluktan böylesine uzakken insanların, yedi kişinin içine kendilerini kayışla bağlamaya can atacağı kadar güvenli bir aracı tasarlayıp inşa etmeleri şaşılacak bir şeydi. Ne o/ur bu kalkış en mükemmellerinden biri olsun, diye düşündü. Herkesin görevini tam olarak yaptığı ve bir vidanın bile gevşemediği bir kalkış. Mükemmel olmak zorunda çünkü benim Emma'm içinde olacak.

Bir kadın yanındaki tabureye oturup "Şu anda ne düşündüklerini merak ediyorum." dedi.

Jack dönüp ona baktığında, dikkati bir an kadının çıplak bacaklarına kaydı. Hatları insanın bir saat görmese unutacağı türden, o ilgi çekmeyen, fakat güzel yüzlerden birine sahip tombul ve neşeli bir sarışındı. "Kimlerin ne düşündüğünü?" diye sordu Jack.

"Astronotların. 'Oh, kahretsin, nasıl bir işe bulaştım ben?' diye düşünüyorlar mıdır acaba?"

Jack omzunu silkti ve viskisinden bir yudum aldı. "Şu anda hiç bir şey düşünmüyorlar. Hepsi uyuyor."

"Ben olsam uyuyamazdım."

"Biyolojik saatleri tamamen değiştirildi. Herhalde yatalı iki saat olmuştur."

"Hayır, demek istediğim, ben olsam hiç uyuyamazdım. Uzanmış, bu işten kurtulmanın yollarını düşünüyor olurdum." Jack güldü. "Sana garanti ederim, eğer uyanıklarsa, bu, o bebeğe binip havalanmak için sabredemediklerindendir. "

Kadın ona merakla baktı. "Sen de uzay programındasın, değil mi?"

"Öyleydim. Astronot birliğinde."

"Artık değil misin?"

Jack içkisini dudağına götürdü, buzların şıkırtısını duydu. "Bıraktım." Boş kadehini tezgaha koyup ayağa kalktı ve kadının gözlerinde beliren hayal kırıklığını fark etti. B'r an, kalıp sohbete devam edecek olursa gecenin geri kalanının nasıl geçebileceğini düşündü. Güzel bir arkadaşlık. Dahasının da olacağına dair işaretler.

Hesabı ödeyip Hilton'dan çıktı.

Gecenin ortasında, Jetty Park kumsalında durup denizin üzerinden 39B numaralı piste doğru baktı. Buradayım,, diye düşündü. Sen bilmesen de,

yanındayım.

Kumların üzerine oturup şafak vaktini beklemeye koyuldu.

24 Temmuz Houston

"Körfez üzerinde, Cape Canaveral çevresindeki gökyüzünü açık tutması beklenen bir yüksek basınç sistemi var, bu nedenle RTLS modunda inişe açık. Edwards Hava Kuvvetleri Üssü aralıklı olarak bulutlarla kaplanıyor, fakat bunların kalkış anına kadar uzaklaşması bekleniyor. İspanya, Zaragoza daki TAL[14] bölgesi kullanıma açık ve hava koşullan uygun. İspanya, Moron' daki TAL bölgesi de kullanıma açık ve hava koşulları uygun. Fas, Ben Guerir'de şiddetli rüzgarlar ve kum fırtınaları var ve şu anda TAL bölgesi olarak uygulama dışı."

Aynı anda Cape Canaveral'da da yayınlanan günün ilk hava durumu bilgileri tatmin edici haberler vermişti ve Uçuş Direktörü Carpenter memnundu. Şu anda koşullar, kalkış için uygun görünüyordu. Ben Guerir'deki kötü iniş koşulları, İspanya'daki diğer iki TAL alanı uygun durumda olduğundan büyük bir endişe yaratmıyordu. Hem bunlar yedekte tutulan, yalnızca önemli bir arıza durumunda gerek duyulacak yerlerdi.

Carpenter, onları kaygılandıran başka bir şey olup olmadığını anlamak için gözlerini kalkış ekibindekilerin üzerinde dolaştırdı. Uçuş Kontrol Odası'ndaki artan gerilim hemen seziliyordu, bu her kalkıştan önce olurdu ve iyi bir şeydi. Gergin olmadıkları gün, hala yaptıkları gün olurdu. Carpenter ekibindekilerin heyecanlı, bütün sinir bağlantılarının aktif olmasını isterdi. Gecenin ortasında böylesine tetikte olabilmeleri için çok fazla adrenaline gerek vardı.

Geri sayım tam programına göre ilerlemekteydi, yine de Carpenter'ın sinirleri diğer herkesinki kadar gergindi. Kennedy'deki denetim ekibi kontrollerini tamamlamıştı. Uçuş dinamiği ekibi kalkış anını saniyesi saniyesine yeniden doğrulamıştı. Bu arada, bu kalkışta rol alan farklı yerlerdeki binlerce insanın gözü aynı geri sayım saatini deydi.

Uzay mekiğinin kalkışa hazır tutulduğu Cape Canaveral' da, Kalkış Kontrol Merkezi'nin, bir ekibin birbirlerine paralel masalarına oturmuş kalkışa hazırlandığı ateşleme odasında da aynı gerilim yaşanacaktı. Katı yakıtlı yardımcı roketler ateşlenir ateşlenmez Houston'daki Uçuş Kontrol devreye girecekti. Aralarında binlerce kilometre olmasına karşın, Houston ve

Canaveral'daki iki kontrol odası öyle bir iletişim ağıyla bağlıydı ki, aynı binada gibiydi.

Alabama, Huntsville'deki Marshall Uzay Uçuş Merkezi'nde araştırma ekipleri, deneylerinin fırlatılmasını bekliyorlardı.

Cape Canaveral'ın yüz altmış mil kuzey doğusunda donanma gemileri denizde, yakıtları tükendiği anda uzay mekiğinden ayrılacak yardımcı roketleri toplamak için bekliyordu.

Dünyanın dört bir yanındaki olası iniş yerleri ve izleme istasyonlarında, Colorado'daki NORAD[15]dan Gambia, Banjul'daki uluslararası pistlere dek erkek kadın herkesin gözü saateydi.

Ve şu anda yedi insan, hayatlarını bizim ellerimize bırakmaya hazırlanıyorlar.

Carpenter şimdi kapalı devre televizyonundan, turuncu kalkış giysileri giydirilen astronotları görebiliyordu. Görüntüler Florida'dan naklen geliyordu ama ses yoktu. Carpenter kendini bir an durmuş yüzlerini incelerken buldu. Hiçbiri sn ufak bir korku belirtisi göstermiyorsa da Carpenter. mutlu gülümsemelerinin altında bir yerlerde korkunun olduğunu biliyordu. Hızlanan nabız, vücutlarında dolaşan heyecan. Riskleri biliyorlardı ve kesinlikle korkuyorlardı. Onları ekranda görmek, yerdeki personele ciddi bir biçimde, yedi insanın görevlerini iyi yapmaları konusunda onlara güvendiğini hatırlatıyordu.

Carpenter bakışlarını video ekranından ayırdı ve dikkatini yeniden, on altı masada oturan uçuş kontrol ekibine verdi. Ekibin her üyesini ismiyle tanıdığı halde, onlara uçuş kontrol pozisyonlarıyla hitap ediyordu, unvanları kısaltmalara dönüşerek NASA'ya özgü bir dil oluşturmuştu. Yön kontrol görevlisinin adı GDO'ydu. Uzay mekiği haberleşme uzmanınınki Capcom'du. İtici güç sistem mühendisi Prop diye çağırılıyordu. Yörünge görevlisi Traj'di. Uçuş doktoruna kısaca Doktor deniyordu. Ve Carpenter da Flight diye çağırılıyordu.

Geri sayım saati eksi üç saati gösteriyordu. Koşullar hâlâ uçuş için uygundu.

Carpenter elini cebine daldırdı ve yonca biçimindeki anahtarlığını şıngırdattı. Bu, şans getirmesi için her zaman yaptığı bir şeydi. Mühendislerin bile batıl inançları olabilirdi.

Ne olur hiç bir aksilik olmasın, diye düşündü. Ben nöbetteyken değil.

Cape Canaveral

Astronotların O ve C binalarından 39B numaralı kalkış platformuna yaptıkları minibüs yolculuğu on beş dakika sürdü. Tuhaf biçimde sessi£ bir yolculuktu, mürettebattan hiç kimse pek konuşmamıştı. Yalnızca yarım saat önce, giyinirlerken, insan heyecanlı olduğunda duyulan keskin ve gergin ses tonuyla şakalaşıp gülmüşlerdi. Saat iki buçukta, geleneksel biftek ve yumurta kahvaltısı için uyandırıldıklarından beri gerilim artıyordu. Hava durumu bilgilerinin yayınlanması, giyinme ve her kalkış öncesi yapıları, en iyi poker elini bulmak için oyun kağıtlarının dağıtılması sırasında hepsi biraz fazla gürültücü ve neşelilerdi. Bütün motorlar kendine güvenle kükrüyordu.

Şimdiyse sessizliğe bürünmüşlerdi.

Minibüs durdu. Emma'nın yanında oturan acemi Chenoweth mırıldandı'

"Bu işin tehlikelerinden birinin bez kaşıntısı olacağını hiç düşünmemiştim. "

Emma gülmek zorunda kaldı. Hepsi de, kocaman uçuş giysilerinin altına Depend marka yetişkin alt bezlerinden bağlamışlardı; kalkana kadar önlerinde uzun üç saatleri olacaktı.

Emma kalkış platformu teknisyenlerinin yardımıyla minibüsten indi. Bir an. başını kaldırıp merakla, spot ışıklarıyla pırıl pırıl parlayan, otuz katlı bir bina yüksekliğindeki mekiğe bakarak platformun üzerinde durdu. Beş gün önce, platformu son kez ziyaret ettiğinde duyduğu tek ses denizden gelen rüzgarın ve kuşların sesiydi. Şimdi uzay mekiğinin kendisi canlanmıştı, uçucu yakıt tankın içinde kaynadıkça, uykudan uyanan bir ejderha gibi gürleyip dumanlar çıkarıyordu.

Asansöre binip 195. katta indiler ve ızgaralı köprünün üzerine çıktılar. Hâlâ geceydi, ama gökyüzü platformun ışıklarıyla aydınlanmıştı ve Emma

tepedeki yıldızları zorlukla seçebiliyordu. Uzayın karanlığı onları bekliyordu.

Steril beyaz odada, iplikçiklerden arındırılmış "tavşancık" giysileri içindeki teknisyenler, teker teker tüm mürettebatı kapıdan geçirip yörünge kapsülüne soktular. İlk önce komutan ve pilot yerlerine oturdu. Orta güvertede bulunması gereken Emma en son içeri girdi. Yumuşak kumaşla kaplı koltuğuna oturup geriye yaslandı, kemerleri sıkıca bağlandı, başlığı yerleştirildi ve baş parmağını kaldırıp tamam işareti verdi.

Kapı, mürettebatı dış dünyadan ayırarak kapandı.

Emma kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Kulaklıklarında cızırdayan havadan-yere ses kontrollerinin, uyanan mekiğin şırıltılarına ve iniltilerin ardından, kalbinin gümbürtüsü sürekli çalan bir davulun sesi gibi geliyordu. Bir orta güverte yolcusu olarak, önündeki iki saat boyunca oturup düşünmekten başka yapacak fazla bir şeyi yoktu; uçuş öncesi kontrolleri uçuş güvertesi mürettebatı tarafından yönetilecekti. Dışarıyı göremiyordu, istif alanıyla kiler dışında bakacak bir şey yoktu.

Dışarda. şafak yakında göğü ağartacak ve pelikanlar Playalinda kumsalındaki dalgaları yalayarak uçacaklardı.

Emma derin bir nefes aldı ve arkasına yaslanıp beklemeye başladı.

Jack sahilde oturmuş güneşin yükselişini izliyordu.

Jetty Park'ta yalnız değildi. Turistler geceyarısından beri toplanmaya başlamışlardı, arabalar Bee Line ekspres yolu boyunca ilerleyen uçsuz bucaksız bir far dizisi oluşturmuş, bazıları kuzeye, Merritt Adası Doğal Yaşam Barınağı’na sapıyor, diğerleri de Banana Irmağı’ndan Cape Canaveral şehrine devam ediyordu. Kalkış her iki yerden de iyi görülecekti. Jack'in çevresindeki kalabalık, plaj havluları ve piknik sepetleriyle tatil havasındaydı. Kulağına kahkahalar, bas bas bağıran radyolar ve uykulu çocukların ağlamaları çalınıyordu. Böyle, eğlenen insanlar anaforuyla çevriliyken, Jack sessiz bir kişilik, düşünceleri ve korkularıyla baş başa bir adamdı.

Güneş ufku aydınlatırken, gözlerini kuzeye, kalkış platformunun olduğu yöne dikti. Emma şimdi Atlantis'in içinde, bağlanmış, bekliyor olmalıydı. Heyecanlı, mutlu ve biraz da korku dolu.

Bir çocuğun "Bu kötü bir adam, anne," dediğini duydu ve dönüp küçük kıza baktı. Bir an birbirlerini süzdüler, tıraşsız ve darmadağınık bir adamla bakışan küçük, sarışın bir prenses. Anne kızı kaptığı gibi kucağına aldı ve kumsalda daha güvenli bir noktaya doğru çabucak uzaklaştı.

Jack alaylı bir şekilde başını salladı ve bir kez daha bakışlarını kuzeye çevirdi. Emma' ya doğru.

Houston

Uçuş Kontrol Odası aldatıcı bir sessizliğe bürünmüştü. Kalkışa yirmi dakika kalmıştı. Koşullann hâlâ kalkışa uygun olduğunu onaylamanın zamanı gelmişti. Arka odadaki kontrolörlerin tümü sistem kontrollerini tamamlamıştı ve artık ön odadakiler sorunun sorulmasına hazırdı.

Carpenter, sakin bir sesle ön odadaki her kontrolörden sözlü onay isteyerek listeyi, izledi.

"Fido?" diye sordu Carpenter.

"Fido tamam," dedi uçuş dinamiği görevlisi. "Guido?"

"Yön kontrol tamam." "Doktor?"

"Doktor tamam." "DPS?" "Veri İşlem tamam. "

Carpenter soruyu hepsine yönelttikten ve hepsinden olumlu yanıt aldıktan sonra odaya bakıp enerjik bir şekilde başını salladı.

"Houston, tamam mı?" diye sordu Cape Canaveral' daki kalkış direktörü. "Uçuş Kontrol tamam," diye onayladı Carpenter.

Kalkış direktörünün mekik mürettebatına gönderdiği geleneksel mesaj Houston Uçuş Kontrol'deki herkes tarafından duyuldu.

"Atlantis onaylandın. Cape'deki herkesten size iyi şanslar, hızınızı Tanrı'dan alın."

Komutan Vance'in "Kalkış Kontrol, burası Atlantis," diye yanıtladığını duydular. "Bu kuşu uçuşa hazırladığınız için teşekkürler." Cape Canaveral

Emma güneşliğini kapatıp kilitledi ve oksijen kaynağını açtı. Kalkışa iki dakika kalmıştı. Onu koruyan ve izole eden giysilerinin içinde, saniyeleri saymaktan başka yapacak bir şeyi yoktu. Kalkış pozisyonuna geçen ana motorların sarsıntısını hissetti. Otuz saniye kalmıştı. Artık yer kontrolle aradaki elektriksel bağlantı kesilmiş, mekikteki bilgisayarlar kontrolü devralmıştı. Emma'nın kalp atışları hızlandı, adrenalin damarlarında çağıldıyordu. Geri sayımı dinlerken, saniyesi saniyesine neler beklemesi gerektiğini biliyor, olacakların sırasını gözünde canlandırabiliyordu.

Kalkışa sekiz saniye kala, motorların ısınmasını önlemek için platformun allına tonlarca su boşaltıldı.

Beş saniye kala, mekikteki bilgisayarlar, sıvı oksijen ve hidrojenin ana motora gitmesini sağlamak için valf eri açtı.

Emma, üç ana motor ateşlendiğinde mekiğin yanlara doğru sarsıldığını, onu hala platforma bağlı tutan cıvataları gerdiğini hissetti.

Dört. Üç. İki...Artık geri dönüş yoktu.

Katı yakıtlı yardımcı roketler ateşlendiğinde koltuğuna sımsıkı yapışıp nefesini tuttu. Türbülans insanın kemiklerini sarsacak kadar şiddetliydi, o kadar büyük bir gümbürtü vardı ki, kulaklıktan gelen konuşmaları duyamıyordu. Dişlerinin birbirine çarpmasını önlemek için çenesini kenetlemesi gerekti. Şimdi mekiğin Atlantik üzerinde, planlanan yayı çizmeye başladığını hissediyordu, üç g'lik ivme vücudunu koltuğuna yapıştırmıştı. Kolları bacakları o kadar ağır geliyordu ki. zorlukla hareket ettirebiliyordu ve sarsıntı öyle şiddetliydi ki, yörünge kapsülü sanki parçalara ayrılacakmış gibiydi. Maksimum Q'ya, yani türbülansın tepe noktasına ulaşmışlardı ve Komutan Vance ana motorların gücünü azaltacağını anons etti. Bir dakikadan az bir süre sonra, yeniden gaz verip tam güce çıkacaktı.

Saniyeler geçtikçe, başlığı başında sarsılıp kalkışın gücü. ısrarcı bir el gibi göğsüne baskı yaptıkça, içini hafif bir korku sardı. Challenger kalkışın bu anında patlamıştı.

Emma gözlerini kapadı ve iki hafta önce Hazel'la yaptıkları simülasyonu anımsadı. İşle şimdi, simülasyonda her şeyin kötü gitmeye başladığı, RTLS modunda iptale zorlandıkları ve sonra Kittredge'ın yörünge kapsülünün kontrolünü kaybettiği noktaya yaklaşıyorlardı. Bu, kalkışın kritik bir anıydı ve arkasına yaslanıp gerçek hayatın simülasyondan daha merhametli olmasını umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Kulaklığından Vance'in "Kontrol, burası Atlantis. Gücü artırıyorum" dediğini duydu.

"Anlaşıldı, Atlantis. Gücü artırın.'"

Uzay mekiği gökyüzünde yükselirken, Jack bakışları yukarda, yüreği ağzında duruyordu. Yardımcı roketlerin iki alev fıskiyesi çıkararak çatırdayışını duydu. Güneşte parlayan mekikten çıkan duman şeridi giderek yükseldi. Çevresindeki kalabalıktan bir alkış koptu. Hepsi de mükemmel bir kalkış, diye düşünüyorlardı. Ama .Jack hâlâ yolunda gitmeyebilecek çok fazla şey olduğunun farkındaydı.

Birden saniyelerin hesabını kaçırdığını düşünerek çılgına döndü. Ne kadar zaman geçmişti? Maksimum Q'yu geçmişler miydi? Sabah güneşinde ellerini gözlerine siper edip Atlantis'i görmeye çalıştı, ama tek seçebildiği bir gaz bulutu oldu.

Kalabalık, arabalarına doğru gitmeye başlamıştı bile.

Donup kalmıştı, dehşet içinde beklemeyi sürdürdü. Fakat korkunç bir patlama görmedi. Siyah dumanlar da. Kâbus yoktu.

Atlantis dünyadan emniyetle ayrılmıştı ve şimdi uzayda ilerliyordu.

Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti, ama silmek için hiç bir harekette bulunmadı. Akmalarına izin verip yukarıya, karısının

gökyüzüne yükselişinin işareti olan, dağılmaya yüz tutmuş duman şeridine bakmaya devam etti.

İSTASYON

YEDİ

25 Temmuz Beatty. Nevada

Sullivan Obie telefonun sesini duyduğunda inleyerek uyandı. Başı, sanki tepesinde bando zili çalıyormuş, ağzının tadı da eski bir kül tablası gibiydi.

Başının üstünde ziller çalıyormuş gibiydi, ağzında da sanki eski bir kül tablası tadı vardı. Telefona uzanırken ahizeyi yere düşürdü. Çıkan gürültü onu acıyla irkiltti. Off, boşver, diye düşündü ve arkasını dönüp yüzünü karmakarışık bir saç yığının içine gömdü. Bir kadın mı?

Sabah güneşine karşı gözlerini kısıp bakarak gerçekten de yatakta onunla beraber yatan bir kadın olduğunu gördü. Bir sarışın. Horluyordu. Tekrar uyandığında kadının gitmiş olmasını umarak gözlerini kapadı.

Ama artık uyuyamıyordu. Yere düşmüş ahizeden bağırtılar geliyordu.

Yatağın kenarında aranıp telefonu buldu. "Ne var Bridget?" dedi. "Ne oldu?"

"Neden burada değilsin?" diye sordu Bridget sert bir sesle. "Çünkü yataktayım. "

"Saat on buçuk! Merhaba? Yeni yatırımcılarla buluşma? Bu arada seni uyarayım, Casper çarmıha germeyle boğarak öldürme arasında karar vermeye çalışıyor. "

Yatırımcılar. Kahretsin.

Sullivan yatağa oturdu ve başını ellerinin arasına alıp baş dönmesinin geçmesini bekledi.

"Bak, kızı bırak ve buraya gel," dedi Bridget. "Casper onlara hangarı gezdirmeye başladı bile."

"On dakika," dedi. Telefonu kapatıp sendeleyerek ayağa kalktı. Kız kımıldanmadı bile. Kim olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu, ama nasıl olsa çalmaya değer bir şeyi bulunmadığını düşünerek kızı yatağında uyur bıraktı.

Duş almaya veya tıraş olmaya zaman yoktu. Ağzına üç aspirin atıp, arkalarından bir fincan bayat kahve yuvarladı ve Harley'ine atlayıp gaza bastı.

Bridget hangarın dışında onu bekliyordu. Tam bir Bridget gibi görünüyordu, inatçı ve kızıl saçlı, bir de yanına çok yakışan suratsızlık. Bazen, ne yazık ki imajlar doğru gibi görünür.

"Gitmek üzereler," diye tısladı kadın. "Kıçını kaldır biraz."

"Bu adamlar kimdi?"

"Bay Lucas ve Bay Rashad. On iki yatırımcıdan oluşan bir konsorsiyumu temsil ediyorlar. Bunu mahvedersen Sully, yanarız." Durup onu tiksintiyle süzdü. "Ah, Tanrım, yandık bile. Şu haline bak. En azından tıraş olamaz miydin? "

"Eve geri gitmemi ister misin? Yolda bir smokin de kiralarım."

"Unut gitsin." Sullivan'ın eline katlanmış bir gazete tutuşturdu.

"Bu da ne?"

"Casper istedi. Ona ver. Şimdi içeri git ve bize bir çek yazmaya onları ikna et. Büyük bir çek. "

Sullivan içini çekerek hangara girdi. Çölün göz kamaştırıcı parlaklığından sonra, içerisinin göreceli karanlığı gözlerini rahatlatmıştı. Yörünge kapsülü Apogee Hnin ısı geçirmez siyah kaplamalarının yanında duran üç adamı seçmesi bir kaç saniyesini aldı. Takım elbiseli bu iki ziyaretçi, bütün bu uçak aletleri ve ekipmanı arasında çok aykırı görünüyorlardı.

"Günaydın, beyler!" diye seslendi. "Üzgünüm, geciktim, ama bir konferansla ilgili telefon görüşmesine takıldım kaldım. Bazen işler ne kadar uzar bilirsiniz.." Casper'ın Fazla zorlama,lanet sı, diyen bakışını görüp yutkundu. "Ben Sullivan Obie," dedi. "Bay Mulholland'ın ortağı."

"Bay Obie bu RLV[16] yi' en ince ayrıntısına kadar tanır," dedi Casper. "Yaşlı ustanın kendisiyle, California'daki Bob Truax'la çalışırdı. Aslında sistemi benden daha iyi açıklayabilir. Buralarda ona Obie-Wan deriz."

İki ziyaretçi gözlerini kırpmakla yetindiler. Star Wars'ın evrensel dilinin gülümseme uyandıramaması iyiye işaret değildi.

Sullivan, umutları sönmeye başladığı halde yüzünde koca bir sırıtmayla önce Lucas'ın, sonra da Rashad'ın elini sıktı. Aynı zamanda, Casper'la beraber paralarına böylesine ihtiyaç duydukları bu iki iyi giyimli beye karşı içinde bir öfkenin kabardığını hissediyordu. Bebekleri, son on üç yıl boyunca büyüttükleri düşleri Apogee Mühendislik, batmak üzereydi ve onu ancak yeni yatırımcılardan akacak para kurtarabilirdi. O ve Casper hayatlarının satış anlaşmasını yapmak zorundaydılar. Eğer yapamazlarsa, aletlerini toplayıp yörünge kapsülünü karnaval arabası olarak satsalar daha iyi ederlerdi.

Sullivan gösterişli bir şekilde kolunu, roket uçağından çok pencereleri olan şişko bir yangın musluğuna benzeyen Apogee IIye doğru salladı.

"Biliyorum, pek öyle görünmese de burada yaptığımız, varolan en ekonomik ve pratik yeniden kullanılabilir fırlatma aracıdır. Asistli bir SSTO fırlatma sistemi kullanıyor. Dikey kalkışın ardından, on iki kilometreye ulaştığında, roketler aracı, düşük dinamik basınçlarda dört Mach' lık hıza çıkarıyor. Bu yörünge kapsülü bütünüyle yeniden kullanılabilir ve sadece sekiz buçuk ton ağırlığındadır. Ticari uzay yolculuğunun geleceğini oluşturduğuna inandığımız prensiplerin gerektirdiği her şeye sahip. Daha küçük. Daha hızlı. Daha ucuz."

"Ne tür kaldırıcı motor kullanıyorsunuz?" diye sordu Rashad.

"Rusya'dan ithal edilen Rybinsk RD-38 tipi hava beslemeli motorlar."

"Neden Rusya?"

"Çünkü, Bay Rashad -aramızda kalsınRuslar roketler konusunda dünyadaki herkesten daha çok şey biliyorlar. Daha yüksek basınçlarda çalışabilen gelişmiş materyaller kullanarak düzinelerce sıvı yakıtlı roket motoru üretmişlerdir. Bunu söylemek beni üzüyor, ama bizim ülkemiz Apollo'dan bu yana sadece bir tane yeni, sıvı yakıtlı roket motoru geliştirmiştir. Söz konusu olan artık uluslararası bir sanayi. Ürünümüz için -nereden gelirlerse gelsinler iyi bileşenleri seçmek gerektiğine inanıyoruz."

"Peki bu şey...nasıl yere iniyor?" diye sordu Bay Lucas yangın musluğu bozması yörünge kapsülüne kuşkuyla bakarak.

"Şey, Apogee II nin güzelliği de buradadır. Sizin de fark edeceğiniz gibi, kanatları yoktur. İnmek için piste ihtiyaç duymaz. Onun yerine, inişini yavaşlatmak için paraşütler ve çarpmanın etkisini azaltmak için de hava yastıkları kullanarak doğruca aşağı düşer. Her yere iniş yapabilir, okyanusa bile. Bir kez daha Ruslara şapka çıkarmamız gerek, çünkü onların eski Soyuz kapsüllerinden bazı özellikler ödünç aldık. Bu kapsüller yıllar boyunca unların güvenilir araçları olmuştur."

"Şu eski Rus teknolojisi hoşunuza gidiyor, değil mi?" dedi Lucas.

Sullivan dikleşti. Benim hoşuma çalışan teknoloji gider. Ruslar hakkında istediğinizi söyleyin, onlar ne yaptıklarını biliyorlardı."

"Öyleyse elinizdeki," dedi Lucas, "melez gibi bir şey. Uzay mekiğiyle karışık bir Soyuz. "

"Çok küçük bir uzay gemisi. Geliştirmek için on üç yıl uğraştık ve buraya gelmek yalnızca altmış beş milyon dolara mal oldu, bir uzay mekiğinin maliyetiyle karşılaştırdığınızda inanılmaz derecede ucuz. Eğer yılda bin iki yüz kalkış yaparsak, bir çok uzay gemisiyle, her yıl yatırımınızın yüzde otuzunu geri alacağınıza inanıyoruz. Uçuş başına düşen maliyet seksen bin dolar olacaktır; kilogram başına fiyat sudan ucuz bir şekilde iki yüz yetmiş dolara gelecektir. Daha küçük, daha hızlı, daha ucuz. İşte bizim mantramız."

"Ne kadar küçük bir şeyden söz ediyoruz, Bay Obie? Yük kapasiteniz nedir?"

Sullivan duraksadı. Onları ellerinden kaçırabilecekleri nokta işte buydu.

"Üç yüz kiloluk yük ve bir pilotu düşük irlifalı dünya yörüngesine fırlatabiliyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu.

Bay Rashad "Hepsi bu kadar mı?" dedi.

"Bu neredeyse yedi yüz pound eder. Bunun içine bir sürü bilimsel deneyler-"

"Üç yüz kilonun ne kadar olduğunu biliyorum, hazla değil." "Öyleyse daha sık fırlatma yaparak telafiederiz. Bunu uzaya giden bir uçak gibi düşünebilirsiniz."

"Aslında aslında, şimdiden NASA'nın ilgisini çekmiş durumdayız!" Casper umutsuzca araya girdi. "Uzay istasyonlarına çabuk uçuşlar yapmak için tam onların satın almak isteyecekleri türde bir sistem." Lucas'ın kaşları havaya kalktı. "NASA ilgilendi mi?" "Evet, hiç kimsede olmayan bir şey var elimizde." Ah, lanet olsun, Casper, diye düşündü Sullivan. O konuya girme. "Beylere gazeteyi göster, Sully." "Ne?"

"Los Angeles Times. İkinci sayfa."

Sullivan Bridget'ın eline tutuşturduğu L.A. Times'a baktı, ikinci sayfayı açtı ve yazıyı gördü' "NASA Astronot Değişimi için Mekik fırlattı." Yanında JSC'nin çok önemli bir basın toplantısı sırasında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Koca kulakları ve kötü saç kesimiyle tanıdık gelen adamı tanıdı. Gordon Obie' ydi.

Casper gazeteyi kaptı ve ziyaretçilerine gösterdi. "Şurada, Leroy Cornell'ın yanında duran adamı görüyor musunuz? Uçuş Mürettebat İşlemleri direktörüdür. Bay Obie'nin ağabeyi."

İki ziyaretçi dönüp Sullivan'a baktılar, etkilendikleri belliydi. "Evet?" dedi Casper. "Siz beyler iş konuşmak ister misiniz?" "Size peşinen söylesek iyi olur," dedi Lucas, "Bay Rashad'la ben diğer uzay ve havacılık şirketlerinde neler geliştirildiğine baktık bile. Kelly Austroliner'ı, Roton'u, Kistler K-l'i inceledik. Hepsinden. özellikle de K-l'den etkilendik. Ama küçük şirketinize de tanıtım yapmak için bir şans vermemiz gerektiğini düşündük. "

Küçük şirketiniz.

Lanet olsun, diye düşündü Sullivan. Para için yalvarmaktan, burnu büyüklerin önünde dizlerinin üstüne çökmekten nefret ederdi. Bu umutsuz bir çabaydı. Başı ağrıyor, midesinden gurultular geliyordu ve bu iki takım elbise, vaktini boşa harcatmıştı.

"Bize neden sizin atınıza oynamamız gerektiğini söyleyin," dedi Lucas. "Apogee'yi en İyi tercih yapan nedir?"

"Doğrusunu isterseniz beyler, sizin için en iyi seçim olduğumuzu sanmıyorum," diye yanıt verdi Sullivan açık sözlülükle. Ve arkasını dönüp yürüdü.

"Şey izninizle," dedi Casper ve ortağının peşinden gitti. "Sully," diye fısıldadı. "Tanrı aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Bu adamlar bizimle ilgilenmiyor. Onları duydun. K-l"e bayılmışlar. Büyük roket istiyorlar. Bunlar, işleve değil, büyüklüğe önem verenlerden."

"Her şeyi berbat etme! Geri dön ve onlarla konuş."

"Niçin? Bize çek falan yazmayacaklar."

"Onları elimizden kaçırırsak, her şeyi kaybederiz. "

"Zaten kaybettik."

"Hayır. Hayır, bunu onlara satabilirsin. Tek yapman gereken gerçeği söylemek. Gerçekten inandığımız şeyi söylemek. Çünkü sen ve ben en iyisine sahip olduğumuzu biliyoruz."

Sullivan gözlerini ovuşturdu. Aspirinin etkisi geçiyordu ve kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Yalvarmaktan bıkmıştı. O bir mühendisti ve pilottu, ve hayatının geri kalanını elleri motor yağına bulanmış olarak geçirmek onu mutlu ederdi. Ama bu olmayacaktı. yeni yatırımcılar bulmadan olmayacaktı. Para bulmadan olmayacaktı.

Dönüp ziyaretçilere doğru yürüdü. İki adamın ona ihtiyatla karışık bir saygıyla baktıklarını görerek şaşırdı. Belki de gerçeği söylediği içindi.

"Tamam," dedi Sullivan kaybedecek hiç bir şeyi kalmayışından cesaret alarak. Savaşı bir erkek gibi kaybetse daha iyi olacaktı. "İşte anlaşmamız. Söylediğimiz her şeyi basit bir demonstrasyonla destekleyebiliriz. Diğer şirketler anında fırlatma yapmaya hazırlar mı acaba? Hayır, değiller. Hazırlanmak için zamana ihtiyaçları var." diye dudak büktü. "Aylarca zamana. Ama biz fırlatmayı islediğiniz an gerçekleştirebiliriz. Tek yapmamız gereken bu bebeği yardımcı roketine bağlamak ve düşük irtifalı dünya yörüngesine yollamak. Evet, onu uzay istasyonunun önünde gösteri yapmaya gönderebiliriz. Öyleyse bize bir tarih verin. Kalkışın ne zaman olmasını istediğinizi söyleyin, biz de yapalım. "

Casper'ın yüzü bembeyaz -bir hayaletinki kadar beyaz kesildi. Ve bu sevimli bir hayalet değildi. Sullivan az önce ortada fol yok yumurta yokken büyük bir riske atılmıştı. Apogee II henüz test edilmemişti. On dört aydan beri, onlar para dilenirken bu hangarda durup toz toplamıştı. Sullivan onu, henüz ilk yolculuğunda yörüngeye oturtmak istiyordu, öyle mi?

"Aslında, başarılı olacağından öylesine eminim ki," dedi Sullivan çıtayı yükselterek. "Pilot koltuğuna ben kendim oturacağım."

Casper karnını tuttu. "Ee..bu lafın gelişi, beyler. İnsansız da mükemmel bir şekilde uçurulabilir -"

"Ama bunda hiç gerçek heyecan olmaz ki," dedi Sullivan. "Bırakın onu ben uçurayım. Böylesi bu olayı herkes için daha heyecanlı hale getirir. Ne diyorsunuz?"

Ben diyorum ki, sen lanet olası aklını kaçırmışsın. Dedi Casper'ın gözleri ona.

İki işadamı birbirlerine bakıp bir şeyler fısıldattılar. Sonra Lucas, "Böyle bir gösteri çok ilgimizi çeker. Bütün ortaklarımızı bir araya getirmemiz biraz zaman alacak. Seyahat programlarını ayarlamak. O yüzden...bir ay diyelim. Yapabilir misiniz?"

Blöfünü görmüşlerdi. Sullivan gülmekle yetindi. "Bir ay mı? Hiç sorun olmaz." Sanki bir yeri açıyormuş gibi gözlerini kapamış Casper'a baktı.

"Haberleşiriz," dedi Lucas ve kapıya doğru döndü.

"İzninizle son bir soru," dedi Bay Rashad. Yörünge kapsülünü işaret etti. "Prototipinizin üstündeki ismin Apogee II olduğunu fark ettim. Bir Apogee l var mı?"

Casper'la Sullivan birbirlerine baktılar.

"Oh, evet," dedi Casper. "Vardı..."

"Sonra ne oldu?"

Casper sessizleşti.

Lanet olsun, diye düşündü Sullivan. Gerçeği söylemek bu adamlarda işe yarıyor gibiydi; bir kez daha böyle yapsa daha iyi olacaktı.

"Düşüp parçalandı," dedi. Ve hangardan çıktı.

Düşüp parçalandı. Bir buçuk yıl önceki o soğuk, berrak sabahta olanları tanımlamanın tek yolu buydu. Aynı zamanda düşlerinin de düşüp parçalandığı sabah. Ofisindeki eski püskü masada oturup akşamdan kalmalığını bir fincan kahveyle gidermeye çalışırken, o günün acı dolu her ayrıntısını anımsamaktan kendini alamadı. Fırlatma alanında duran, NASA görevlileriyle dolu bir otobüs. Gururla sırıtan ağabeyi, Gordie. Bayram havasındaki bir düzine Apogee çalışanı ve sabah kahvesi ve çörek için tentenin altına toplanmış yirmiye yakın yatırımcı.

Geri sayım. Kalkış. ApogeeI arkasında bir çizgi bırakarak gökyüzüne yükselirken ve parlak bir noktacığa dönüşürken herkesin gözlerini kısarak onu seyredişi.

Ardından aniden çakan bir ışık ve her şeyin sona erişi.

Sonrasında, ağabeyi pek fazla bir şey söylememişti, yalnızca bir kaç taziye sözcüğü. Ama. Gordon böyleydi işte. Bütün yaşamları boyunca, ne zaman Sullivan bir şeyi berbat etse -ve bu da epey sık oluyor gibiydi. Gordon'un tek yaptığı, üzgün ve düş kırıklığına uğramış bir tavırla başını sallamak olurdu. Gordon ağabeydi, uzay mekiği komutanı olarak takdir edilen, mantıklı ve güvenilir oğul.

Sullivan astronot birliğine bile girememişti. Gerçi o da pilot ve uzay mühendisiydi, ama işler asla Sullivan'ın istediği gibi gitmiyordu. Kokpite girdiği anda ya bir kablo kısa devre yapar, ya da bir tel kopardı. Sık sık alnına Benim Suçum Değil yazan bir dövme yaptırması gerektiğini düşünürdü, çünkü işler kötü gittiğinde, gerçekten de bu çoğu zaman onun hatası olmazdı. Ama Gordon olayı öyle görmüyordu. İşler Gordon'un açısından asla ters gitmezdi.

Ona göre kötü şans kavramı, insanın yetersizliğini gizlemek için kullandığı bir bahaneydi.

"Neden onu aramıyorsun?" dedi Bridget.

Sullivan başını kaldırdı. Bridget, kollarını öğrencisinin davranışını onaylamayan ilkokul öğretmeni gibi kavuşturmuş, masanın yanında dikiliyordu. "Kimi arayacakmışım?" diye sordu Sullivan.

"Kim olacak, ağabeyini. Ona ikinci prototipi fırlatacağımızı söyle, izlemeye çağır. Belki NASA'dan diğerlerini de getirir."

"NASA'dan hiç kimseyi istemiyorum."

"Sully, eğer onları etkilersek, bu şirketin durumunu tersine çeviririz."

"Geçen seferki gibi, değil mi?"

"O bir şanssızlıktı. Sorunu çözdük."

"Belki başka bir şanssızlık daha olur.'

"Bize kötü şans getireceksin, biliyor musun?" Telefonu önüne

'Gordon'ı ara. Madem zarı atacağız, büyük oynayalım."

Sullivan Apogee II'yi düşünerek telefona göz attı. Tüm bir yaşam boyu kurulan düşlerin nasıl bir anda buharlaşıp gidebileceğini düşündü.

"Sully?"

"Unut bunu," dedi. "Ağabeyimin yaşamda sürekli kaybeden insanlarla uğraşmaktan daha iyi işleri var" Ve gazeteyi çöp tenekesine fırlattı.

26 Temmuz Atlantis'te

"Hey, Watson," diye seslendi Komutan Vance aşağıya, orta güverteye doğru. "Gel de yeni evine bir göz at."

Emma geçiş merdiveninden yukarı süzülerek uçuş güvertesine, Vance'in koltuğunun tam arkasına çıktı. Pencereden bakar bakmaz, gördüğü şeyin muhteşemliği karşısında soluğu kesildi. Uzay istasyonuna ilk kez bu kadar yaklaşmıştı. İki buçuk yıllık ilk görevi sırasında ISS'ye kenetlenmemişler, istasyonu yalnızca uzaktan gözlemlemişlerdi.

"Muhteşem, değil mi?" dedi Vance.

"Hayatımda gördüğüm en güzel şey. " dedi Emma hafif bir sesle.

Gerçekten de öyleydi. Dev ana kirişten yayılan yüzlerce güneş panelleriyle ISS. gökyüzünde süzülen etkileyici bir yelkenliye benziyordu. On altı farklı ülkece üretilen parçaları uzaya kırk beş ayrı uçuşta getirilmişti. Onu yörüngede, parça parça birleştirmek beş yıl almıştı. Sadece bir mühendislik harikası olmaktan öte, insanoğlunun silahlarını bırakıp bakışlarını gökyüzüne çevirdiğinde neler başarabileceğinin simgesiydi.

"Bak, bu çok güzel bir gayrimenkul," dedi Vance. "İşte ben buna manzaralı apartman derim."

"Tam R-bar'ın üzerindeyiz," dedi mekik pilotu DeWitt "Güzel uçuş."

Vance ISS' nin kenetlenme modülüne yaklaşırlarken, istasyonu görebilmek için kumanda koltuğundan kalkıp uçuş güvertesinin tavanındaki pencereye gitti. Bu. oldukça kanşık olan buluşma işleminin en hassas evresiydi. Atlanlis, ISS'den daha düşük irtifak bir yörüngeye oturtulmuştu ve son iki gündür hızla uzaklaşan uzay istasyonuyla kovalamaca oynuyordu. Kenetlenme pozisyonlarının ince ayarını yapmak için RCS motorlarını kullanarak, istasyona alttan yaklaşacaklardı. Emma artık itici roketlerin gümbürtüsünü duyabiliyor, yörünge kapsülünün sarsıldığını hissediyordu.

"Bakın," dedi DeWitt. "İşte geçen ay, kenetlenen olan solar gurubu." Üzerinde bir delik bulunan solar panelini işaret ediyordu. Uzayın kaçınılmaz tehlikelerinden biri de hiç durmayan meteor ve insan eseri kalıntıların yağmurlarıydı. Saatte binlerce mil hızla yol alırken küçücük bir parça bile çok zararlı bir füze haline gelebilirdi.

Daha yakınına geldiklerinde ve istasyon penceredeki tüm görüntüyü doldurduğunda Emma öyle şiddetli bir hayranlık ve gurur duydu ki, gözleri birdenbire yaşlarla doldu. Evim, diye düşündü. Evime geliyorum.

Çıkış kabininin kapısı açıldı ve Atlantis'i ISS'ye bağlayan koridorun öbür ucundan geniş kahverengi bir yüz onlara sırıttı. "Portakal getirmişler!" Luther Ames istasyondaki arkadaşlarına seslendi. "Kokusunu duyuyorum!"

"NASA paket servisi," dedi ciddi bir sesle Komutan Vance. "Siparişiniz geldi." Vance bir naylon torba taze meyve taşıyarak Atlantis'in çıkış kabininden uzay istasyonuna doğru ilerledi.

İstasyona mükemmel bir biçimde yanaşmışlardı. İki uzay aracı da dünyanın üzerinde saatte on yedi bin beşyüz mil hızla giderlerken Vance ISS'ye büyük bir dikkatle, saniyede beş santim yanaşarak Atlantis'in kenetlenme modülünü ISS' nin yanaşma limanına güzel, sıkı biçimde yanaştırmıştı .

Şimdi kapılar açılmış, Atlantis' in mürettebatı birer birer uzay istasyonuna yüzüyor ve bir aydan uzun süredir yeni yüzler görmemiş insanlar tarafından el sıkmalar, sarılmalar, dostça gülümsemelerle karşılanıyordu. Bağlantı noktası on üç kişi için çok küçüktü ve mürettebatlar çabucak yandaki bölümlere geçtiler.

Emma uzay istasyonuna geçen beşinci kişiydi. Çabucak koridordan çıkıverdi ve bir koku karışımını içine çekti' kapalı bir yerde uzun süre kalan insanların hafif ekşi ve etimsi kokusu. Astronot eğitiminden eski bir dost, Luther Ames, onu ilk selamlayan oldu.

"Dr. Watson, sanırım!" diye gürledi, Emma'yı kendine çekip kucaklayarak. "Gemiye hoşgeldin. Ne kadar çok hanımefendi olursa, o kadar neşeli oluruz."

"Hey, biliyorsun ben hanımefendi falan değilim."

Luther göz kırptı. "Bu aramızda kalsın." Luther her zaman çok ilgi çekici biri olmuştu, neşesi bütün bir odayı doldurabilecek bir adam. Luther'ı herkes severdi, çünkü Luther herkesi severdi. Emma onun gemide olduğuna memnun oldu.

Özellikle de dönüp diğer istasyon arkadaşlarına baktığında. İlk önce ISS komutanı Michael Griggs'le el sıkıştı ve adamın selamını nazik fakat neredeyse askeri buldu. Avrupa Uzay Ajansı'nca gönderilen İngiliz kadını Diana Estes de daha sıcak değildi. Kadın gülümsedi, fakat gözleri garip bir buz mavisiydi. Soğuk ve uzak.

Emma sonra ISS'de en uzun süre -neredeyse beş ay kalmış olan Rus Nikolay Rudenko'ya döndü. Modülün ışıkları adamın yüzündeki bütün renkleri silmiş gibiydi, bu yüzün monotonluğunu bozan tek şey, bir kaç gündür tıraş etmediği anlaşılan sakalındaki kırlardı. El sıkışırlarken, Emma'nın gözlerine şöyle bir baktı. Bu adamın, diye düşündü Emma, eve gitmesi gerekiyor. Bunalımda. Tükenmiş bir halde.

Sonra NASDA' dan gelen astronot Kenichi Hirai onu selamlamak için öne çıktı. En azından yüzünde bir gülümseme vardı, sertçe elini sıktı. Bir şeyler kekeledi ve çabucak geri çekildi.

Artık modül boşalmış, grubun geri kalanı istasyonun diğer bölümlerine dağılmışlardı. Emma kendini Bili Haning'le baş başa buldu.

Debbie Haning üç gün önce ölmüştü. Atlantis, Bill'i eve, fakat karısının yatağı başına değil, cenazesine götürecekti. Emma ona doğru ilerledi. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Çok üzgünüm."

Bili yalnızca başını salladı ve uzaklara baktı. "Çok garip," dedi. "Hep -eğer bir şey olursa bana olacağını düşünürdük. Çünkü ailedeki büyük kahraman bendim. Bütün tehlikelere atılan bendim. Aklımıza ona böyle bir şeyin olacağı hiç gelmezdi..." Derin bir soluk aldı. Emma onun soğukkanlılığını korumak için savaştığını gördü ve bunun, acısını paylaştığını belirten sözler söylemek için doğru zaman olmadığını anladı. Hafif bir dokunuş bile Bill'in duygularının üstündeki hassas kontrolünü yok edebilirdi.

"Pekala, Watson," dedi Bili en sonunda. "Sanırım işlerin nasıl yürüyeceğini sana benim göstermem gerek. Benim işimi üstleneceğine göre."

Emma başını salladı. "Ne zaman hazır olursan Bili."

"Şimdi yapalım. Sana anlatacak çok şey var. Ve görev değişimi için de çok az zaman kaldı."

Emma istasyonun planına aşinaydı, ama yine de içerinin gerçek yapısına ilk bakışı baş döndürücü bir deneyimdi. Yörüngenin ağırlıksız ortamı, yukarı veya aşağının, yer veya tavanın olmadığı anlamına geliyordu. Her yüzey fonksiyonel bir çalışma yeriydi ve havada çok çabuk dönecek oldu mu anında bütün yön duygusunu yitiriyordu. Bu. ve ani mide bulantıları nedeniyle artık yavaş yavaş, dönerken gözlerini bir noktaya sabitleyerek hareket ediyordu.

Emma ISS'nin içinde iki tane Boeing 747'ninki kadar yaşanabilir alan olduğunu biliyordu, ama bu alan, birbirlerinin içine legolar gibi geçmiş. Bağlantı Noktası denen kesişim bölümlerine açı lan bir düzine kadar otobüs büyüklüğünde modüle ayrılmıştı. Uzay mekiği 2 numaralı Bağlantı Noktası'na kenetlenmişti. Avrupa Uzay Ajansı laboratuvarı. Japonların laboratuvarı ve istasyonun geri kalanına geçişi sağlayan A.B.D. laboratuvarı da aynı Bağlantı Noktası'na çıkıyordu.

Bili onu A.B.D. laboratuvarından çıkanp bir sonraki birleşim yeri birinci bağlantı noktasına götürdü. Burada biran durup gözlem kubbesinden dışarı baktılar. Yeryüzü aşağılarında yavaşça dönüyor, süt gibi bulutlar denizlerin üstünde dolaşıyordu.

"İşte, boş kaldığım her anı geçirdiğim yer," dedi Bili. "Tek yaptığım bu pencerelerden dışarı bakmak. Bena neredeyse kutsal geliyor. Buraya Yeryüzü Ana Kilisesi diyorum." Bakışlarını manzaradan ayırıp diğer merkezlere açılan kapıyı işaret etti. "Tam karşıda EVA[17] çıkış kabini var." dedi. "Altımızdaki geçiş de yaşam modülüne gidiyor. Senin uyku bölümün de orada. CRV, mürettebatın bir an önce boşaltılabilmesi için yaşam modülünün diğer ucuna kenetli duruyor."

"Bu alanda mürettebattan üç kişi mi uyuyor?"

Bili başını salladı. "Diğer üçü Rus hizmet modülünde uyuyorlar. Oraya buradaki kapıdan gidiliyor. Şimdi oraya gidelim."

1 Numaralı Bağlantı Noktası'ndan den ayrıldılar ve tünellerle dolu bir labirentte yüzen balıklar gibi istasyonun Rusya'ya ait yarısına geçtiler.

Burası istasyonun en eski, yörüngede en uzun kalan bölümüydü ve yaşını da gösteriyordu. Güç ve tepki birimi Zarya'dan geçerlerken Emma duvarlarda lekeler, zamanla olan izler ve vuruklar gördü. Kafasında yalnızca kâğıda çizili bir plan olarak yer eden şey artık eliyle tutup gözüyle gördüğü bir nesneye dönüşmüş, duyularıyla algılayabildiği ayrıntılar kazanmıştı. İstasyon, sadece pırıl pırıl laboratuvarlardan oluşan bir labirent değildi; aynı zamanda insanlar için bir evdi ve sürekli içinde yaşanmasının yarattığı yıpranma belli oluyordu.

Rus hizmet modülüne doğru yüzdüler ve Emma, her ikisi de baş aşağı duran Griggs'le Vance'in, insanın aklını karıştıran görüntüsüyle karşılaştı. Yoksa baş aşağı duran ben miyim? diye düşündü Emma, ağırlıksızlığın bu karmakarışık dünyasına gülerek. A.B.D. laboratuarı gibi RSM'nin içinde de bir mutfak, bir tuvalet ve üç mürettebat üyesi için uyku bölümleri vardı. En uçta, bir başka kapı gözüne çarptı.

"Şu kapı eski Soyuz a mı gidiyor?" diye sordu.

Bili başını salladı. "Onu artık döküntüleri saklamak için kullanıyoruz. Onu kullanabileceğimiz tek iş bu." Bir zamanlar acil durum can kurtaranı olarak hizmet eden Soyuz kapsülü artık kullanılmıyordu ve bataryaları boşalalı çok olmuştu.

Luther Ames başını RSMden içeri uzattı. "Hey, millet, şov zamanı! Medya konferans merkezinde grup kucaklaşması. NASA vergi mükelleflerinin yukardaki uluslararası sevgi festivalimizi görmelerini istiyor. "

Bili bitkinlikle içini çekti. "Hayvanat bahçesindeki hayvanlara benziyoruz. Her gün lanet olası kameralara gülümsemek zorundayız."

Emma yaşam modülüne doğru göçe en son katılan oldu. Oraya vardığında içeriye bir düzine insan doluşmuştu bile. Tam bir kol ve bacak

karmaşasıydı, herkes aşağı yukarı gidip geliyor, birbirleriyle çarpışmamaya çalışıyordu.

Griggs organizasyonu yapmaya uğraşırken Emma geriye, bağlantı noktasına doğru çekildi. Havada sürüklenirken kendini kubbenin yanında buldu. O pencerelerin ardındaki görüntü soluğunu kesiyordu.

Yeryüzü bütün muhteşemliğiyle altında uzanıyor, yıldızlar ufkun tatlı kavisini bir taç gibi çevreliyordu. Şimdi orada gece olmak üzereydi ve aşağıda, karanlığa bürünen tanıdık binalar görüyordu. Houston. Bu, gecenin üzerinden ilk geçişleriydi.

Pencereye yaslanıp elini cama bastırdı. Oh, Jack, diye düşündü. Keşke burada olsaydın. Keşke bunu görebilseydin.

Sonra el salladı. Ve en ufak bir şüphesi yoktu ki. aşağıdaki karanlığın içinde bir yerlerde Jack de ona el sallıyordu.

SEKİZ

29 Temmuz

Kişisel e-mail. Alıcı' Dr. Emma Watson (ISS) Gönderen' Jack McCallurn

Gökyüzünde bir elmas. Buradan öyle görünüyorsun. Dün gece geçişini görmek için bekledim. Sana bol bol el salladım.

Bu sabah CNN'de Bayan Mükemmel olarak lanse edildin. "Kadın astronot uzaya fırlatılıyor, bir çiviye bile zarar vermiyor." ya da bunun kadaraptalca bir şeydi. Woody Ellis'le ve Leroy Comell'la röportaj yaptılar. ikisi de gururlu babalar gibi sırıtıyorlardı. Tebrikler. Artık Amerika'nın sevgilisinin.

Vance ve mürettebatı çak sık bir iniş yaptı. Houston's vardığında kan emici gazeteciler zavallı Bill'in üstüne atladılar. Televizyonda bir an görebildim' yirmi yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Debbie için tören bu öğleden sonra yapılacak. Bende gideceğim.

Yarın, Körfez'e açılacağım.

Em. bugun boşanma belgelerini aldım ve sana karsı dürüst olacağım. Hiç de iyi bir his değildi. Ama sanırım öyle olması da gerekmiyordu, değil mi?

Neyse, imzalamamızı bekliyorler. Belki de nihayet bittiğine göre. artık arkadaslığımıza geri dönebiliriz. Eskiden olduğumuz gibi.

Jack

Not' Humphrey küçük bir baş belasi. Bana yeni bir kanepe borçlusun.

Kişisel e-mail. alıcı' Jack McCallum Gönderen' Emma Wotson

Amerika'nın sevgilisi mi? Poh. Bu iş ip cambazlığına döndü. dünyadaki herkes seyredip her şeyi berbat etmemi bekliyor. Ve bu olursa, bir erkek yollamalıydık sergisinde bir numaralı obje olarak yer alacağım. Bundan nefret ediyorum.

Öte yandan burayı seviyorum Bu manzarayı görebilmeni ne kadar isterdim! Aşağıya dünyaya bakıp inanılmaz güzelliğini gördükçe, orada yaşayan bütün insanlara biraz akıl verme isteği duyuyorum. Dünyanın ne kadar küçük, kırılgan ve yalnız, bu soğuk, karanlık uzayla çevrili olduğunu bir görebilselerdi. ona çok daha İyi bakarlardı.

(Oh. işte yine başlıyor, gezegenini düşünüp sulu gözlülük yapıyor. Bir erkek yollamalıydık.)

Mide bulantısının kaybolduğunu bildirmekten mutluluk duyarım. Bir modülden diğerine. en ufak bir bulantı olmadan dolaşabiliyorum. Bir pencereden dünyanın beklenmedik bir görüntüsünü gördüğümde hala biraz allak bullak oluyorum. Bu, aşağı ve yukarı kavramımı berbat ediyor ve kendimi toplamam bir kaç saniye sürüyor. Egzersizlere devam etmeye çalışıyorum, ama günde iki saat epey fazla bir zaman, özellikle de yapacak bu kadar çok şeyim varken, izlemem gereken düzinelerce deney. Kargo İşlemleri'nden yüz binlerce e-mail var. bütün bilim adamları kendi hayvan deneylerine öncelik verilmesini istiyor. Zaman geçtikçe hız kazanacağım. Ama bu sabah öyle yorgundum ki, Hauston'ın uyandırma müziği boyunca uyudum. (Luther bize Wagner'in Valkyrie'siyle işkence yaptıklarını söylüyor!)

En sonunda gerçeklesen boşanmaya gelince, ben de kendimi iyi hissetmiyorum. Ama, Jack. en azından yedi güzel yılımız var. Bu. bir çok çiftin söyleyebileceğinden çok daha fazla bir sey. Biliyorum, bu işi bitirmek için sabırsızlanıyor olmalısın. Eve döner dönmez belgeleri imzalayacağıma söz veriyorum.

El sallamayı bırakma.

Em.

Not: Humphrey asla benim mobilyalarıma saldırmadı. Onu kızdırmak için ne yaptın?

Emma dizüstü bilgisayarını kapattı ve katlayıp kaldırdı. Kişisel e-mail mesajlarını yanıtlamak günün son işiydi. Evden haber almayı iple çekmişti,

ama Jack'in boşanmadan bahsediş biçimi ona acı vermişti. Demek ileriye bakmaya hazır, diye düşündü. Yeniden "arkadaş" olmaya hazır.

Uyku tulumunun fermuarını çekerken Jack'e, evliliklerinin sona erişini böyle kolaylıkla kabul edişine kızgındı. Boşanma süreçlerinin başlarında, şiddetli tartıştıklarında, her gürültülü anlaşmazlığın garip bir biçimde içini rahatlattığını hissederdi. Ama şimdi çatışmalar sona ermişti ve Jack sakin bir kabullenme evresine ulaşmıştı. Acı yok, pişmanlık yok.

Ve ben burada, hâlâ seni özlüyorum. Ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum.

Kenichi onu uyandırıp uyandırmamakta kararsızdı. Emma'nın uyku bölümünün perdesi önünde, tekrar seslenmesi gerekip gerekmediğini düşünerek duruyordu. Bu önemsiz bir konuydu ve Emma'yı rahatsız etmeyi hiç istemiyordu. Akşam yemeğinde öyle yorgun görünüyordu ki, elinde çatalla uyuyakalmıştı. İnsanı sürekli çeken bir gücün yokluğunda, vücut, bilincinizi yitirdiğinizde bile düşmezdi ve sizi uyarıp uyandıracak o. başın öne düşüşü olmazdı. Yorgun astronotların onarımın ortasında, ellerinde aletlerle uyuyakaldıkları görülmüştü.

Emma'yı uyandırmamaya karar verip tek başına A.B.D. laboratuvarına döndü.

Kenichi gecede asla beş saatten fazla dinlenmeye ihtiyaç duymazdı ve sık sık diğerleri uyurken uzay istasyonunu labirentinde dolaşıp çeşitli deneylerini kontrol ederdi. İnceler, araştırırdı. İstasyon, yalnızca insanlar uykuya daldığında kendi parlak kişiliğini ortaya koyuyor gibiydi. Mırıldanıp tıkırdayan, bilgisayarları binlerce farklı işlevi yöneten, teller ve devrelerden oluşan sinir sisteminden elektronik emirler geçen, otonom bir varlık oluyordu. Kenichi tünellerde sürüklenirken, bu yapının sadece bir santimetrekaresini yapmak için çalışan insan ellerini düşündü. Elektronikçileri, metal işçilerini ve plastik kalıpçılarını. Cam ustalarını. Onların çalışmaları sayesinde, Japonya'nın bir dağ köyünde büyüyen bir çiftçi oğlu, şimdi dünyanın iki yüz yirmi mil üzerinde uçuyordu.

Kenichi bir aydır istasyondaydı ve buraya olan hayranlığı hiç azalmamıştı.

Burada kalış süresinin sınırlı olduğunu biliyordu. Çanların onun için çalmaya başladığının farkındaydı' Kemiklerinin sürekli kalsiyum kaybedişi, kaslarının güçsüzleşmesi, artık yerçekimine karşı kan pompalama zorluğundan kurtulmuş arterlerin ve kalbin azalan gücü. ISS'de geçen her an değerliydi ve Kenichi bunun bir dakikasını bile harcamak istemiyordu. O yüzden, uyumaya ayrılmış saatler boyunca istasyonu arşınlıyor, pencerelerin önünde durup laboratuardaki hayvanları ziyaret ediyordu.

İşte ölü fareyi de böyle bulmuştu.

Fare, bacakları donmuş ve uzamış, pembe ağzı açık bir halde havada yüzüyordu. Erkeklerden biri daha. On altı gün içinde ölen dördüncü fareydi.

Yaşam bölümlerinde bir bozukluk olmadığından, sıcaklık ayar noktalarının aşılmadığından ve hava akım hızının standart saatte on iki değişimde tutukluğundan emindi. Neden ölüyorlardı? Suları ya da yiyecekleri kontamine olmuş olabilir miydi? İstasyon bir kaç ay önce, hayvanların yaşam alanındaki suya zehirli kimyasallar sızdığında bir düzine fare kaybetmişti.

Fare bölmenin bir köşesinde yüzüyordu. Diğer erkekler, sanki kafes arkadaşlarının cesedinden iğreniyorlarmış gibi diğer uçta toplanmışlardı. Çılgın gibi ondan uzaklaşmaya çalışıyorlar, ayaklarıyla kafesin parmaklıklannı tırmalıyorlardı. Bölmenin telle ayrılmış diğer tarafında dişiler de bir araya toplanmışlardı. Biri hariç. Bu fare kasılıyor, havada yavaşça daireler çiziyor, ayakları nöbet geçirir gibi titriyordu.

Biri daha hastalanmıştı.

Kenichi izlerken, dişi acı dolu son bir nefes aldı ve hareketsiz kaldı.

Diğer dişiler, panik içinde kıvranan beyaz bir tüy yığını halinde birbirlerine daha da sokuldular. Kenichi'nin diğerlerine bulaşmadan -tabii eğer bulaşıcı bir hastalıksa cesetleri uzaklaştırması gerekiyordu.

Yaşam bölümünü eldivenli kutuya bitiştirdi, lateks eldivenler giydi, ellerini lastik bariyere geçirdi. İlk önce bölmenin erkekler bölümüne uzanarak cesedi aldı ve naylona sardı. Sonra dişilerin bölmesini açtı ve ikinci ölü

iareye uzandı. Onu alırken beyaz bir yün yumağı, yıldırım gibi elinin yanından geçti.

Farelerden biri eldivenli kutuya kaçmıştı.

Onu yakalayıp havada tuttu. Ve neredeyse aynı anda, ani bir acı hissederek fareyi bıraktı. Eldivenin üstünden elini ısırmıştı.

Kenichi hemen ellerini kutudan çekti, çabucak eldivenleri sıyırıp parmağına baktı. Bir damla kan birikmişti, bu görüntü öyle beklenmedikti ki. midesinin bulandığını hissetti. Kendine kızarak gözlerini kapadı. Bu bir şey değildi ki' küçücük bir ısırıktı. Onlara batırdığı bütün o iğnelerin haklı intikamıydı. Gözlerini açtı, ama mide bulantısı geçmemişti.

Dinlenmem gerek, diye düşündü.

Kaçmaya çabalayan fareyi tekrar yakalayıp kafese itti. Sonra naylona sardığı iki cesedi alıp buzdolabına koydu. Bu sorunla yarın uğraşacaktı. Yarın, kendini daha iyi hissettiğinde.

30 Temmuz

"Bunu bugün buldum," dedi Kenichi. "Altıncı oldu."

Emma hayvan yaşam bölümündeki farelere bakıp kaşlarını çattı. Bölünmüş bir kafeste yaşıyorlardı, erkekler dişilerden sadece telden bir engelle ayrılmışlardı. Aynı havayı, aynı yemeği ve suyu paylaşıyorlardı. Erkeklerin tarafında ayakları uzamış ve katılaşmış ölü bir fare hareketsiz yüzüyordu. Diğer erkekler bölmenin öbür ucunda toplanmış, sanki kaçmaya çabalıyorlarmış gibi parmaklıkları tırmalıyorlardı.

"On yedi günde altı fare mi kaybettiriz?" dedi Emma.

"Beş erkek. Bir dişi. "

Emma kalan canlı hayvanları, hastalık belirtileri arayarak inceledi. Hepsi de canlı görünüyordu, gözleri parlaktı, burunları akmıyordu.

"İlk önce bu öleni çıkaralım," dedi. "Sonra diğerlerine daha yakından bakarız. "

Eldiven kutusunu kullanarak kafese uzandı ve cesedi aldı. Ölüm katılığına geçmişti bile, ayakları sertleşmiş, omurgası esnekliğini yitirmişti. Ağzı yarı açıktı ve pembe dilinin ucu hafifçe sarkmıştı. Laboratuvar hayvanlarının uzayda ölmesi alışılmadık bir durum değildi. 1998'deki bir mekik uçuşunda, yeni doğmuş farelerin neredeyse tamamı ölmüştü. Yerçekimsizlik yabancı bir ortamdı ve türlerin hepsi iyi adapte olamıyordu.

Kalkıştan önce, bu fareler çeşitli bakteriler, mantarlar ve virüsler için taramadan geçirilmiş olmalıydılar. Eğer bu bir enfeksiyonsa fareler onu ISS' deyken kapmışlar demekti.

Ölü fareyi bir naylon torbaya koyup eldivenlerini değiştirdi ve canlı farelerden birini almak için bölmeye izandı. Fare gayet güçlü bir biçimde kıvranıyor, hiç bir hastalık belirtisi göstermiyordu. Tek alışılmadık şey kafes arkadaşlarınca ısırılıp yırtılmış kulağıydı. Fareyi karnına bakmak için ters çevirdi ve şaşırarak hafifçe bağırdı.

"Bu dişi, " dedi.

"Ne?"

"Erkeklerin bölmesinde bir dişi var. "

Kenichi eldiven kutusuna doğru eğilip farenin cinsel organına baktı. Dişi olduğu açıktı. Yüzü büyük bir utançla kızardı.

"Dün gece," diye açıkladı. "Beni ısırdı. Ben de aceleyle geri koydum."

Emma anlayışla gülümsedi. "Neyse, olabilecek en kötü şey beklenmeyen bir bebek patlaması."

Kenichi eldivenlerini giyip ellerini ikinci kutuya soktu. "Hatayı ben yaptım, " dedi. "Ben düzelteyim. "

Birlikte bölmedeki diğer fareleri de incelediler, fakat yanlış yere konmuş başka denek bulamadılar. Hepsi de sağlıklı görünüyordu.

"Bu çok garip," dedi Emma. "Eğer bulaşıcı bir hastalıkla karşı karşıyaysak bir enfeksiyon belirtisi olmalı... "

"Watson?" diye seslendi bir ses modül haberleşme cihazından.

"Laboratuvardayım Griggs," diye cevap verdi Emma. "Kargo İşlemlerinden öncelikli bir e-mail'in var." "Şimdi okuyorum." Hayvan bölmesini sıkıca kapayıp Kenichi'ye döndü. "Mesajımı okuyayım. Sizde isterseniz buzluğa koyduğunuz ölü fareleri çıkarın. Beraber bir bakarız."

Adam başını salladı ve buzdolabına doğru ilerledi. Emma çalışma masasındaki bilgisayarda öncelikli e-mail'ini açtı.

Alıcı' Dr. Emma Watson

Gönderen' Helen Koenig. Proje Başkanı

Konu' Deney CCU#23 [Archeon Hücre Kültürü) Mesaj' Derhal bu deneyi durdurun. Atlantisten gönderilen son deneyler bir mantar kontaminasyonu olduğunu gösteriyor. Bütün Archaon kültürleri, içinde bulundukları kaplarla birlikte istasyondaki potada yakılmalı ve külleri uzaya atılmalı.

Emma mesajı tekrar tekrar okudu. Daha önce hiç böyle garip bir istek almamıştı. Mantar kontaminasyonu tehlikeli değildi. Kültürleri yakmak çok aşırı bir tepkiydi. Bu şaşırtıcı istekle zihni o kadar meşguldü ki, ölü fareleri buzdolabından çıkaran Kenichi'ye dikkat etmiyordu. Ancak adamın çığlığını duyduğunda dönüp ona baktı.

İlk Önce, adamın iğrenç hayvan iç organlarının sıçradığı şoka uğramış yüzünü gördü. Sonra az önce patlayarak açılan naylon torbaya baktı. Kenichi korkudan onu elinden bırakmıştı ve torba aralarındaki havada başıboş yüzüyordu. "O da ne?" dedi Emma.

Adam inanamıyormuş gibi söylendi, "Fare.”

Ama, Emma'nın torbanın içinde gördüğü şey ölü bir fare değildi. Dağılmış bir doku yığını, hâlâ iğrenç kokulu damlalar halinde dışarı sızan, çürümüş bir et ve tüy bulamacıydı.

Biyolojik tehlike!

Modül boyunca hızla ilerleyerek alarm paneline gitti ve modüller arasındaki hava akımını engellemek için düğmeye bastı. Kenichi acil durum dolabını açıp iki maske çıkarmıştı bile. Birini ona fırlattı, Emma da alıp ağzıyla burnuna kapadı. Tek bir kelime etmelerine gerek yoktu' İkisi de ne yapılması gerektiğini biliyordu.

Çabucak modülün her iki yanındaki kapıları kapatıp etkili bir biçimde laboratuvarı istasyonun geri kalanından izole ettiler. Sonra Emma bir biyolojik atık torbası alıp, dikkatle, havada sürüklenen sıvı haline gelmiş et yığınına yaklaştı. Yüzey gerilimi sıvıyı tek bir kütle halinde, bir araya toplamıştı; eğer hava akımı yaratmamaya dikkat ederse damlacıkları dağıtmadan, kütleyi torbaya hapsedebilirdi. Atık torbasını yavaşça, başıboş

dolaşan numunenin üzerine getirdi ve çabucak ağzını kapattı. Kenichi'nin rahat bir soluk aldığını duydu. Tehlike kontrol altına alınmıştı.

"Buzdolabının içine bulaştı mı?" diye sordu Emma.

"Hayır. Yalnızca dışarı çıkarırken sızdı." Adam yüzünü alkollü bezle sildi ve bezi güvenli biçimde atmak için torbaya koydu. "Torba, çok...anlıyorsunuz ya, şişmişti. Balon gibi. "

Çürümenin oluşturduğu gaz torbanın içinde basınç birikmesine neden olmuştu. Naylon torbanın içinde, etiketteki ölüm tarihini görebiliyordu. Bu imkânsız, diye düşündü. Ceset sadece beş günde siyah bir çürümüş et püresine dönüşmüştü. Torba soğuktu, öyleyse buzdolabı çalışıyordu. Soğukta saklanmasına karşın bir şey cesedin çürümesini hızlandırmıştı. Et yiyen streptokoklar mı acaba? diye düşündü. Yoksa o denli zararlı başka bir bakteri mi?

Kenichi'ye baktı ve Gözüne sıçradı, diye geçirdi içinden.

"Proje başkanıyla konuşmamız gerek," dedi. "Bu fareleri yollayan kişiyle."

Pasifik Günışığı Saati'ne göre daha sabahın beşiydi, ama "Uzay uçuşu sırasında farelerde gebe kalma ve hamilelik" deneyinin proje başkanı Dr. Michael Loomis tamamen uyanıktı ve sesinden kaygılı olduğu anlaşılıyordu. California'daki Ames Araştırma Merkezi'nden, Emma'yla konuşuyordu. Emma onu göremese de bu tiz sesin ait olduğu adamı gözünde canlandırabiliyordu' uzun boylu, enerjik. Sabahın beşini iş gününün normal bir parçası sayan bir adam.

"Bu hayvanları bir aydan uzun süredir izliyoruz," dedi Loomis. "Bu, hayvanlar için nispeten sıkıntısız bir deney. Gelecek hafta erkeklerle dişileri bir araya getirmeyi planlamıştık, başarıyla çiftleşip gebe kalmalarını umuyorduk. Bu araştırmanın, uzun süreli uzay uçuşları için uygulamalan olabilir. Gezegenlerde kolonileşme. Sizin de düşünebileceğiniz gibi, bu ölümler oldukça üzücü."

"Kültürleri gözlem altına aldık bile." dedi Emma. "Bütün ölü fareler gerekenden çok daha hızlı biçimde çürüyor gibiler. Cesetlerin durumuna

dayanarak clostridia veya streptokok enfeksiyonlarından endişeleniyorum." "İstasyonda o kadar tehlikeli şeyler mi? Bu ciddi bir problem olurdu."

"Kesinlikle. Özellikle de bizimki kadar kapalı bir ortamda. Hepimiz savunmasız kalırız. "

"Peki ya ölü farelerin otopsisi?"

Emma duraksadı. "Sadece İkinci Seviye bir kontaminasyonla başa çıkacak donanıma sahibiz. Daha tehlikeli bir şeyle değil. Eğer bü*ciddi bir patojense, diğer hayvanlara bulaştırma riskini göze alamam. Ya da insanlara."

Bir sessizlik oldu. Sonra Loomis "Anlıyorum," dedi. "Ve sanırım sizinle aynı fikirde olmam gerek. O zaman bütün cesetlerden güvenli bir biçimde kurtulacaksınız, değil mi?" "Derhal," dedi Emma.

31 Temmuz

Kenichi. ISS' ye geldiğinden beri ilk kez uyuyamıyordu. Saatler önce uyku tulumuna girip fermuarını çekmişti, ama hâlâ uyumamıştı ve ölü iare bilmecesini düşünüyordu. Hiç kimse suçlayıcı bir söz söylememişti, yine de bir biçimde başarısızlığa uğramış deneyden kendini sorumlu tutuyordu. Ne tür bir yanlışlık olduğunu düşünmeye çalıştı. Farelerin kanını alırken kontamine olmuş bir iğne kullanmış ya da hayvanların bölmesindeki ortam kontrollerini yanlış ayarlamış olabilir miydi? Olası hataların düşüncesi uyumasını önlüyordu.

Üstelik, başı da zonkluyordu.

Rahatsızlığı ilk kez bu sabah, gözünün etrafında belli belirsiz bir karıncalanma halinde başladığında hissetmişti. Gün ilerledikçe karıncalanma ağrıya dönüşmüştü ve şimdi beşinin sol yarısı acıyordu. Çok şiddetli bir ağrı sayılmazdı, yalnızca bir türlü geçmeyip insanı sinir ediyordu.

Uyku tulumunun fermuarını çözdü. Nasıl olsa dinlenemiyordu; tekrar farelere göz atsa daha iyi olacaktı.

Nikolay'ın perdeli uyku bölümünün önünden geçti ve istasyonun Amerikan tarafına giden modüller dizisine yöneldi. Başka birinin daha uyanık olduğunu ancak laboratuvara girdiğinde fark etti.

Yandaki NASDA laboratuvarından mutlular geliyordu. Sessizce 2 numaralı bağlantı noktasına doğru yüzdi ve açık kapıdan gözetledi. Diana Estes'le Michael Griggs'i gördü; kollan bacakları birbirine dolanmış, ağızları keşfe aç bir halde kenetlenmişti. Hemen, fark edilmeden geri çekildi. Az önce tanık olduğu şey nedeniyle yüzü utançtan yanıyordu.

Şimdi ne olacaktı? Onlara mahremiyetlerini bağışlayıp uyku bölümüne mi dönmeliydi? Bu doğru bir Şey değil, diye düşündü ani bir içerlemeyle. Ben çalışmak için buradayım, görevlerimi yerine getirmek için.

Hayvan yaşam bölümüne doğru ilerledi. Çekmeceleri açıp kaparken özellikle epey bir gürültü yaptı. Bir an sonra beklediği gibi, Diana ve Griggs göründüler, ikisinin de yüzü kızarmıştı. Öyle olmaları da gerekiyor, diye düşündü Kenichi, yaptıkları şey düşünülürse.

"Santrifüjle ilgili bir sorun vardı," diye yalan attı Diana. "Sanırım artık düzeldi. "

Kenichi gerçeği bildiğini belli etmeden, başını sallamakla yetindi. Diana bu konuda buz kadar soğukkanlıydı ve bu, Kenichi'yi hem dehşete düşürüyor, hem de kızdırıyordu. Griggs, en azından birazcık suçlu görünecek kadar dürüstlük gösteriyordu.

Kenichi, ikisinin laboratuvardan çıkıp gözden kaybolmalarını izledi. Sonra

dikkatini yeniden hayvanların yaşam bölümüne çevirdi. Kafesin içine baktı.

Bir fare daha ölmüştü. Bir dişi.

1 Ağustos

Diana Estes sakin bir tavırla kolunu turnike yapılması için uzattı ve antekübital damarını genişletmek için elini bir kaç kez sıkıp açtı. İğne derisine batırılırken ne yerinden sıçradı ne de başını çevirdi; aslında Diana o kadar duygusuzdu ki, başka birinden kan alınmasını izliyor da olabilirdi. Her astronota kariyeri boyunca defalarca iğne yapılıyordu. Seçmelerdeki taramalarda birçok kez kanlarının alınmasına, fiziksel muayenelere ve en gizli konular hakkında sorulara katlanıyorlardı. Serumlarının kimyası, EKGleri ve hücre sayımları, uzay fizyologlarınca incelenmek üzere sonsuza dek kayda geçiyordu. Göğüslerine takılmış elektrodlarla koşu bantlarının üstünde soluk soluğa kalıp terliyorlar; vücut sıvılarından kültür yapılıyor, bağırsakları problarla inceleniyor; vücutlarının her santimi araştırılıyordu. Astronotlar yalnızca çok iyi eğitilmiş elemanlar değildi, aynı zamanda denek olarak kullanılıyorlardı. Laboratuvar farelerinin eşdeğeriydiler ve yörüngedeyken, kendilerini bazen çok acı veren bir sürü deneye teslim ediyorlardı.

Bugün numune toplama günüydü. İstasyondaki hekim olarak, iğneleri ve şırıngaları kullanma yetkisi Emma'daydı. Mürettebattın çoğunun onun geldiğini görünce inlemesine şaşırmamak gerekirdi.

Ama Diana sadece kolunu uzatmış ve iğneye teslim olmuştu. Emma kanın şırıngaya dolmasını beklerken diğer kadının bakışlarıyla becerisini ve tekniğini incelediğini hissetti. JSC'deki espriye göre, eğer Prenses Diana, İngiltere'nin gülü idiyse, Diana Estes de İngiltere'nin buz küpüydü; soğukkanlılığı, gerçek bir felaketin ısısında bile çatırdamayan bir astronot.

Dört yıl önce, Diana ana motorlardan biri bozulduğunda Atlantis'teydi. İletilen mürettebat ses bantlarında, mekik komutanıyla pilotun sesleri, mekiğe Atlantik aşırı iniş yaptırırlarken telaş içinde yükselmişti. Ama Diana'nın sesi değil. Atlantis hızla Kuzey Afrika'da belirsiz bir inişe doğru giderken, onun soğukkanlılıkla direktifler listesini okuduğu duyulabiliyordu. Buz gibi olarak tanınmasını biotelemetri verileri sağlamıştı. O uçuşun kalkışı sırasında bütün mürettebatın kan basıncı ve nabzı kaydedilmişti. Herkesin nabzı aniden ve çok fazla yükselirken Diana'nınki yavaş yavaş, ancak dakikada doksan altıya çıkmıştı. "Çünkü o

insan değil," diye espri yapmıştı Jack. "O aslında bir android. NASA'nın en yeni astronot serisindeki ilk android."

Emma bu kadında pek de insancıl bir yan olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Diana kolundaki iğne deliğine baktı, kanamanın durduğunu gördü ve duygusuzca protein kristalizasyonu deneyine döndü. İnce uzun kollan, uzayda geçen bir ay sonunda süt beyazına dönüşmüş pürüzsüz cildiyle, gerçekten de mükemmel bir android sayılırdı. Bütün bunlar ve de bir dahininkine eşit IQ'düzeyiyle, asla tamamlayamadığı uzay mekiği uçuş eğitimini Diana'yla yapan Jacke göre öyle sayılırdı.

Diana malzeme bilimi üzerine doktora yapmıştı ve astronot programına kabul edilmeden önce, zeolitler -petrolün rafine edilmesinde kullanılan billursu maddelerhakkında bir düzine bilimsel makale yayınlamıştı. Şimdi hem organik hem de inorganik kristaller araştırmalarının başındaki bilim kadınıydı. Yeryüzünde, yerçekimi kristal oluşumunu etkiliyordu. Uzayda, kristaller daha büyük ve daha karmaşık bir halde oluşuyordu, bu yüzden de yapılan bütünüyle analiz edilebiliyordu. ISS'de Anjiotensinden koriyonik gonadotropine kadar yüzlerce proteinin kristalleri elde ediliyordu. Bu, yeni ilaçların geliştirilmesine imkan tanıyabilecek çok önemli bir farmakolojik araştırmaydı.

Diana'yla işi bitince Emma ESA laboratuvarından çıkıp Mike Griggs'i bulmak için yaşam modülüne doğru yüzdü. "Sıra sende," dedi.

Mike inledi ve isteksizce kolunu uzattı. "Hepsi bilim adına."

"Bu sefer sadece bir tüp," dedi Emma, turnikeyi bağlarken.

"O kadar çok iğne deliği var ki, eroinmanlara benziyoruz."

Emma. antekübital damarı belirginleştirmek için deriye bir kaç kez hafifçe vurdu. Damar, kaslı kolunda mavi bir ip gibi şişti. Griggs formda kalmak konusunda çok ısrarcıydı, bu, yörüngedeyken hiç de kolay bir şey değildi. Uzayda yaşam, insan vücudunda izlerini bırakıyordu. Astronotların yüzleri, sıvılardaki değişiklikler sonucu şişiyordu. Kalça ve baldırlarındaki kasları

inceliyor, sonunda, bol paçalı donlara benzeyen şortlarından çıkan bembeyaz, çırpı gibi "tavuk bacakları" oluyordu. Görevler çok yorucuydu, insanın sinirini bozan, sayılamayacak kadar çok şey vardı. Ve bir de, aylar boyunca stres içinde, doğru dürüst yıkanmamış, kirli giysiler giyen bir mürettebatla aynı yere kapatılmış olmanın duygusal bedeli vardı.

Emma deriyi alkolle silip damarı deldi. Kan şırıngaya doldu. Adama baktı, başını yana çevirmiş olduğunu gördü. "İyi misin?"

"Evet. Becerikli vampiri takdir ediyorum."

Emma turnikeyi çözdü ve iğneyi çıkarırken adamın rahat bir soluk aldığını duydu. "Şimdi kahvaltı edebilirsin. Kenichi dışında herkesten kan aldım." Yaşam modülünde göz gezdirdi. "O nerede?"

"Onu bu sabah görmedim."

"Umarım kahvaltı etmemiştir. Bu glikoz düzeyini bozar."

Bir köşede asılı durup sessizce kahvaltısını eden Nikolay, "Hala uyuyor" dedi.

"Tuhaf," dedi Griggs. "Her zaman herkesten önce kalkar."

"Uykusu pek iyi değil," dedi Nikolay. "Dün gece, kustuğunu duyuyorum. Yardım ister mi soruyorum, hayır diyor."

"Ben gidip bakayım, " dedi Emma.

Yaşam modülünden çıkıp Kenichi'nin uyku bölümünün olduğu RSMye giden uzun tünele yöneldi. Perdesini kapalı buldu.

ESA' Avrupa Uzay Ajansı.

Kenichi?" diye seslendi. Yanıt yoktu. "Kenichi?" Bir an duraksadı, sonra perdeyi açtı ve adamın yüzünü gördü. Gözleri parlak kan kırmızısıydı. "Aman Tanrım, " dedi.

HASTALIK

DOKUZ

ISS Uçuş Kontrol masasında görev başında bulunan uzman doktor Dr. Todd Cutler'dı. Öyle temiz yüzlü ve genç görünüyordu ki. astronotlar yeniyetme bir doktoru anlatan TV programına gönderme yaparak ona Doogie Howser adını koymuşlardı. Aslında Cutler gayet olgun, otuz iki yaşında bir doktordu ve işindeki becerisi ve sakinliğiyle tanınıyordu. Yörüngedeyken Emma'nın kişisel doktorluğunu yapıyordu ve haftada bir kez, özel tıbbi görüşmeleri sırasında Emma onunla kapalı devre haberleşmeden konuşuyor, sağlığı hakkındaki en gizli ayrıntıları bildiriyordu. Todd'un tıbbi becerisine güveniyordu ve o saatte Johnson'daki ISS kontrol odasında onun görev başında bulunması içini rahatlatmıştı.

"Her iki göz akında da kanamalar var. " dedi Emma. "İlk gördüğümde beni çok korkuttu. Sanırım dün gece o kadar şiddetli kustuğu için olmuş basınçtaki ani değişiklikler gözlerindeki bir kaç daman patlatmış."

"Bu şu anda nispeten önemsiz bir konu. Kanamalar geçecektir," dedi Todd. "Muayenenin diğer bölümü?"

"Ateşi 38.6. Nabzı 120, kan basıncı 60'a 100. Kalp ve akciğerlerin sesi iyi. Baş ağrısından yakınıyor ama hiç bir nörolojik değişikliğe rastlayamadım. Beni asıl endişelendiren bağırsaklarından hiç ses gelmemesi ve karnının geniş bir bölgesine bastırınca acı duyması. Son bir saatte bir kaç kez kustu. Şimdilik kan çıkmadı." Durdu. "Todd, çok hasta görünüyor. Ve iş'e kötü haber. Az önce amilaz seviyesine baktım. Altı yüz."

"Kahretsin. Pankreatit mi dersin?"

"Amilazı bu kadar yüksekken olabilir." Amilaz pankreas tarafından üretilen bir enzimdi ve organ iltihaplandığında kandaki seviyesi aniden yükselirdi. Ama yüksek amilaz seviyesi, karındaki başka akut olayların da belirtisi olabilirdi. Bağırsak delinmesi ya da onikiparmakbağırsağında ülser.

"Akyuvar sayısı da yüksek," dedi Emma. "Gerekirse diye kültür için kan aldım. "

"Geçmişi nasıl? Sözünü etmeye değecek bir şey var mı?"

"İki şey var. Birincisi, bir hayli duygusal gerginlik altında olduğu. Deneylerinden biri canını sıkıyor ve kendini sorumlu tutuyor."

"Ya ikincisi?"

"İki gün önce, ölü bir laboratuvar faresinin vücut sıvıları gözüne kaçmıştı."

"Devam et." Todd suskunlaşmıştı.

"Deneyinde kullandığı fareler bilinmeyen nedenlerle ölmeye başlamıştı. Cesetler şaşırtıcı derecede hızı çürümüşler. Patojen bakteriler olduğundan kaygılandım, o yüzden kültür için vücut sıvısı aldım. Ne yazık ki bütün kültürler bozuldu."

"Nasıl?"

"Sanırım mantar kontaminasyonundan. Bütün kültür kapları yeşile döndü. Bilinen hiç bir patojen saptanamadı. Kapları atmak zorunda kaldım. Aynı şey başka bir deneye daha oldu, deniz canlılarının bir kültürüne. Kültür tübüne mantar girdiği için o projeyi durdurmak zorunda kaldık."

Mantar üremesi, ne yazık ki. sürekli hava sirkülasyonuna karşın, ISS gibi kapalı ortamlarda az rastlanan bir problem değildi. Eski Mir istasyonunda, pencereler bazen seki siz bir mantar tabakasıyla kaplanırdı. Uzay gemisinin havası bir kez bu organizmalarla kontamine oldu mu, onlardan kurtulmak neredeyse olanaksızdı. Neyse ki genelde insanlara ve laboratuvar hayvanlarına zararları dokunmazdı.

"Öyleyse. Kenichi'nin patojenlere maruz kalıp kalmadığını bilmiyoruz," dedi Todd.

"Hayır. Şu anda, bakteriyel bir enfeksiyondan çok bir pankreatit vakası gibi görünüyor. Serum taktım ve sanırım nazogastrik tü bün de zamanı geldi."

Durdu, sonra isteksizce ekledi. "Acil durum tahliyesini düşünmemiz gerek. "

Uzun bir sessizlik oldu. Bu, herkesin çok korktuğu bir senaryo, hiç kimsenin almak istemediği bir karardı. İçinde personel bulunduğu sürece ISS'de bekletilen Mürettebat Geri Dönüş Aracı, altı kişiyi tahliye edecek kadar büyüktü. Soyuz kapsülleri artık çalışmadığından CRV istasyondaki tek kaçış aracıydı. Eğer araç kalkış yapacaksa hepsinin içinde olması gerekirdi. Mürettebattaki tek hastanın uğruna, yüzlerce uçuş deneyine son vererek ISS'yi terk etmek zorunda kalacaklardı. Bu da istasyonu felce uğaratacaktı.

Ama bir seçenekleri daha vardı. Kenichi'yi tahliye etmek için bir sonraki mekik uçuşunu bekleyebilirlerdi. Arlık iş tıbbi karara kalmıştı. Kenichi bekleyebilir miydi? Emma NASA'nın klinik karar verme yetisine güvendiğini biliyordu ve bu sorumluluğun ağırlığını omuzlarında hissediyordu.

"Ya uzay mekiği tahliyesi?" diye sordu.

Todd Cutler ikilemi anlıyordu. "STS 161 uçuşu için Discovery platformda, kalkışına on beş gün var. Ama uçuşu askeri olarak sınıflandırıldı. Uydunun alınıp onarılması. 161'in mürettebatı ISS'ye kenetlenme ve buluşma için hazırlıklı değil."

"Onların yerine Kittredge'ın ekibi geçirilse olmaz mı? 162'den eski ekibim? Yedi hafta içinde buraya kenetlenmeleri planlanlandı. Tamamen hazırlar. "

Emma, yakınlarda asılı durmuş konuşmayı dinleyen Mike Griggse baktı. ISS'nin komutanı olarak ana hedefi, istasyonu ayakta ve işler durumda tutmaktı ve orayı terk etmeye şiddetle karşıydı. Konuşmaya katıldı.

"Cutler, ben Griggs. Eğer mürettebatım tahliye edilirse deneyleri kaybederiz. Bu da, bir aylık çalışmanın çöpe gitmesi demek. Uzay mekiği daha mantıklı olur. Eğer Kenichi'nin eve gitmesi gerekiyorsa, o zaman siz gelip alın. Diğerlerimizin burada kalıp işimizi yapmamıza izin verin. "

"Kurtarma için bu kadar beklenebilir mi?" diye sordu Todd.

"O kuşu buraya ne kadar çabuk getirebilirsiniz?" dedi Griggs.

"Lojistikle konuşmamız gerek. Kalkış kriterleri

"Ne kadar, söyleyin. "

Cutler durdu. "Uçuş Direktörü Ellis yarımda. Sen devam et, Flight."

İki doktor arasındaki özel ve gizli konuşmaya artık uçuş direktörü de katılmıştı. Woody Ellis' in, "Otuz altı saat. Mümkün olan en çabuk kalkış bu," dediğini duydular.

Otuz altı saatte çok şey değişebilir, diye düşündü Emma. Ülserli bölgede, delinme veya kanama olabilirdi. Pankreatit şoka ve dolaşım sisteminin çökmesine yol açabilirdi.

Ya da, rahatsızlığı ağır bir bağırsak enfeksiyonundan başka bir şey olmayan Kenichi tamamen iyileşebilirdi.

"Hastayı muayene eden Dr. Watson," dedi Ellis. "Biz burada onun vereceği karara güveniyoruz. Teşhis nedir?"

Emma düşündü. "Karnında cerrahi gerektiren bir durum yok en azından şu anda. Ama işler bir anda kötüye gidebilir."

"Öyleyse emin değilsiniz?"

"Hayır, değilim."

"Bizden talepte bulunduğunuz anda bile, yakıt ikmali için yirmi dört saate ihtiyacımız olacak."

Kurtarma kararıyla kalkışın gerçekleşmesi arasında geçecek bütün bir gün ve üzerine, buluşma için gereken süre. Eğer Kenichi'nin durumu aniden kötüleşirse, onu o kadar uzun süre hayatta tutabilir miydi? Durum sinir bozucu olmaya başlamıştı. O bir doktordu. bir falcı değil. Yararlanabileceği röntgenler yoktu, ameliyathane yoktu. Fiziksel muayene ve kan tahlilleri anormaldi, fakat belirleyici sayılmazlardı. Kurtarmayı geciktirecek olursa

Kenichi ölebilirdi. Eğer yardım istemekte geç kalırsa gereksiz bir kalkış uğruna milyonlarca dolar boşa gitmiş olacaktı.

Her iki şekilde de. yanlış bir karar NASA' daki kariyerini sona erdirecekti.

Jack'in, dikkat etmesi için onu uyardığı, havaya gerili ip işte buydu. Berbat edersem bütün dünya bunu öğrenecek. Doğru insan olup olmadığımı görmek için bekliyorlar.

Kenichi'nin kan tahlillerinin basılı olduğu kağıda baktı. Orada, panik düğmesine basmasını mantıklı gösterecek bir şey yoktu. Henüz buna gerek yoktu.

"Flight, ona sürekli serum verip Nazogastrik aspirasyona başlayacağım. Şu anda yaşamsal göstergeleri stabil görünüyor. Keşke karnının içinde neler olup bittiğini bilseydim."

"Öyleyse, sana göre henüz acil olarak bir mekik kaldırılmasına gerek yok, değil mi?"

Emma derin bir nefes aldı. "Hayır. Henüz yok." "Yine de tetikte ve gerekirse Discovery'nin fitilini ateşlemeye hazır olacağız."

"Buna çok memnun olurum. Yeni tıbbi gelişmeler olduğunda sizi arayacağım." Emma veda etti ve Griggs'e baktı. "Umarım doğru kararı veriyorumdur. "

"Sen onu tedavi et, yeter, tamam mı?"

Emma, tekrar yoklamak için Kenichi'nin yanına gitti. Gece boyunca onunla ilgilenmesi gerekeceği için, Kenichi yi yaşam bölümünden çıkarıp A.B.D. laboratuvarına getirmişti, böylece diğerlerinin uykusu bölünmeyecekti.

Adam uyku tulumunun içindeydi. Bir enfüzyon pompasıyla damardan sürekli

serum veriliyordu. Uyanıktı ve rahatsız olduğu belliydi.

Hastayı izlemekte olan Luther'la Diana, Emma'yı gördüklerine rahatlamış

gibiydiler. "Yine kustu," dedi Diana.

Emma pozisyon almak için ayaklarını sabitledi ve stetoskobunu kulaklarına götürdü. Diyaframı yavaşça Kenichi'nin karnına koydu. Bağırsaklardan hala ses gelmiyordu. Sindirim sistemi çalışmıyordu ve midesinde sıvı birikmeye başlayacaktı. Bu sıvının boşaltılması gerekliydi.

"Kenichi," dedi, "Midene bir boru yerleştireceğim. Acını azaltacak ve belki de kusmanı önleyecek." "Ne ne borusu?"

"Nazogastrik tüp." ALSP[18] sağlık kitini açtı. İçinde çeşitli malzemeler, ilaçlar, modern bir ambulansta ne olması gerekiyorsa hepsi vardı. Üzerinde "Solunum yolu" yazan çekmecede tüpler, aspiratörler, biriktirme torbalan ve bir larinjoskop duruyordu. Uzun nazogastrik tübün paketini yırttı. Bu, esnek plastikten yapılmış, ucu delikli, sarılıp halka haline getirilmiş ince bir boruydu.

Kenichi' nin İtan kırmızısı gözleri büyüdü.

"Elimden geldiğince acıtmamaya dikkat edeceğim," dedi Emma. "Ben söylediğim zaman daha kolay girmesini sağlamak için bir yudum su alabilirsin. Bu ucu burnundan içeri sokacağım. Tüp boğazının gerisine gidecek ve sen suyu yutarken midene geçecek. Rahatsızlık verecek bölümü yalnızca başlangıcı olacak, ilk soktuğum an. Yerleştikten sonra seni hiç huzursuz etmeyecek."

"İçerde ne kadar kalacak?"

"En az bir gün. Bağırsakların çalışmaya başlayana dek." Tatlı bir sesle ekledi, "Bu gerçekten gerekli, Kenichi."

Adam içini çekip başını salladı.

Emma bu tüp fikriyle çok daha fazla dehşete düşmüş görünen Luther'e göz attı. "Su gerekecek. Getirebilir misin?" Sonra yakınlarda uçan Diana'ya baktı. Diana her zamanki gibi kaygısız, soğukkanlı ve yaşanan krize karşı ilgisiz görünüyordu. "NG aspirasyon kitine ihtiyacım var."

Diana otomatik olarak ALSP kitine uzanıp aspiratörü ve biriktirme torbasını aldı.

Emma NG tübünü çözdü. İlk önce ucuna nazofarinksten geçişini kolaylaştırmak için kayganlaştırıcı jelatine batırdı. Sonra Kenichi'ye Luther'ın doldurduğu matarayı verdi.

Güven vermek için Kenichi'nin kolunu hafifçe sıktı. Adamın gözlerindeki korku apaçıktı, yine de, razı olduğunu belirten bir tavırla başını salladı.

Tübün delikli ucu parlıyordu. Emma onu Kenichi'nin sağ burun deliğine sokup yavaşça derinlere, nazofarinksine doğru ilerletti. Adam gözleri yaşararak öğürdü ve tüp boğazının gerisine doğru kayarken karşı koyarak öksürmeye başladı. Emma boruyu daha derine itti. Kenichi artık kıvranmaya başlamıştı, Emma'yı kendinden uzaklaştırmak ve tübü burnundan çekip çıkarmak için duyduğu dayanılmaz güdüye engel olmaya çalışıyordu.

"Biraz su iç," diye ısrar etti Emma.

Kenichi boğazından bir hırıltı çıkardı ve titreyen eliyle kamışı dudaklarına götürdü.

"Yut, Kenichi," dedi Emma.

Boğazdan yemek borusuna su geçtiğinde, epiglotis refleks olarak soluk borusunun ağzını kapatıp akciğerlere sızmasını önler. Aynı şekilde, NG tübünün de doğru yerden geçmesini sağlar. Emma onun yutmaya başladığını görür görmez çabucak tübü ilerletti, boğazdan ve yemek borusundan geçirip ucu midenin içine girecek kadar derine itti.

"İşte bu kadar." dedi Emma, tübü burnuna bantlarken. "Çok iyiydin."

"Emici hazır," dedi Diana.

Emma NG tübünü aspiratöre bağladı. Bir kaç tıkırtı duydular, sonra birden tüpten sıvı geçmeye başladı. Kenichi'nin midesinden drenaj torbasına aktı. Rengi safra yeşiliydi; Emma kan olmadığını fark ederek rahatladı. Belki de

ihtiyaç duyduğu tek tedavi buydu' Bağırsaklannın dinlendirilmesi, NG aspirasyonu ve damardan sıvı verilmesi. Eğer gerçekten pankreatitisi varsa, tek başına bu tedavi bile onu sonraki bir kaç gün, mekik gelene kadar idare ederdi.

"Başım ağrıyor." dedi Kenichi, gözlerini kapayarak.

"Sana ağrı kesici vereyim," dedi Emma.

"Peki ne düşünüyorsun? Kriz önlendi mi?" Konuşan Griggsti. Kapının ağzından işlemi seyretmişti ve tüp artık yerine yerleştirilmiş olmasına karşın, Griggs, sanki hastalığın görüntüsünden bile iğreniyormuş gibi geride duruyordu. Gözlerini Emma'ya çevirmiş, hastaya bakmıyordu bile.

"Bekleyip görmemiz gerekecek," dedi Emma.

"Houston'a ne söyleyeceğim?"

"Daha tüpü yeni taktım. Daha çok erken."

"Bir an önce bilmeleri gerek."

"Ama ben bilmiyorum ki!" diye bağırdı Emma. Sonra, öfkesini yenerek daha sakin bir sesle, "Bunu yaşam modülünde konuşabilir miyiz?" dedi. Luther'ı haşlanın yanında bırakarak kapıya yöneldi.

Yaşam modülünde Emma'yla Griggs'e Nikolay da katıldı. Sanki yemek yiyeceklermiş gibi mutfak masasının etrafında toplandılar. Fakat paylaşacakları şey yemek yerine, bu belirsiz durumun verdiği yenilgi hissiydi.

"Tıp doktoru olan sensin," dedi Griggs "Bir karar veremez misin?"

"Hâlâ onu stabilize etmeye çalışıyorum," dedi Emma. "Şu anda neyle karşı karşıya olduğumu bilmiyorum. Bir ya da iki günde açıklığa kavuşabilir. Veya durumu aniden kötüleşebilir."

"Ve bize hangisinin olacağını söyleyemiyorsun."

"Bir röntgen, ameliyathane olmadan içinde neler olup bittiğini göremem

ki. Yarın durumunun nasıl olacağını tahmin edemem."

"Harika."

"Ben geri dönmesi gerektiğini düşünüyorum. Kalkışın olabildiğince çabuk yapılmasını istiyorum."

"Ya CRV tahliyesi?" diye sordu Nikolay.

"Kontrollü bir mekik yolculuğu hastayı nakletmek için her zaman daha iyidir," dedi Emma. CRVyle dönüş, zorlu bir yolculuktu ve dünyadaki hava koşullarına göre, tıbbi nakliye için en iyi yere iniş yapamayabilirlerdi.

"CRV tahliyesini unut," dedi Griggs kesin bir tavırla. "Bu istasyonu terk etmiyoruz."

Nikolay, "Eğer durumu ciddileşirse •"

"Emma'nın yalnızca, Discovery buraya gelene kadar onu hayatta tutması gerekir. Tann aşkına, bu istasyon yörüngeye oturmuş bir ambulans gibi! Onu stabil tutmayı başarması gerekir."

"Ya başaramazsa?" diye bastırdı Nikolay. "Bir insanın hayatı bu deneylerden daha değerli. "

"Bu, düşünülecek en son seçenek," dedi Griggs. "Hepimiz CRV ye atlarsak ayların emeğini bırakmış oluruz."

"Bak, Griggs," dedi Emma. "Bu istasyondan kalmayı ben de en az senin kadar istiyorum. Buraya gelebilmek için deliler gibi çalıştım ve istediğim görevimi kısa kesmek değil. Ama hastamın acilen tahliye edilmesi gerekirse kararı ben veririm. "

"Affedersiniz, Emma," dedi Diana kapının ağzında durarak. "Az önce Kenichi'nin son kan tahlilini de bitirdim. Sanırım bunu görmelisin." Emma'ya bir bilgisayar çıktısı uzattı.

Emma sonuçlara bakakaldı. Kreatin kinaz: 20.6 (Normal 03.08).

Hastalık pankreatitisten, basit bir gastrointestinal rahatsızlıktan fazlasıydı. Kreatin kinazın yükselmesi kaslarının ya da kalbinin zarar gördüğü

anlamına geliyordu.

Kusma bazen bir kalp krizinin belirtisidir.

Griggs'e baktı. "Kararı verdim." dedi. "Houston'a mekiği fırlatmalarını (kaldırmalarını) söyle. Kenichi'nin evine gitmesi gerek."

2 Ağustos

Jack, flok yelkeninin halatını çıktı, kola bütün gücüyle asılırken güneşte yanmış kollan terden parlıyordu. Yelken gürültüyle gerildi ve Sanneke, birdenbire pruvası Galveston Körfezi'nin çamurlu sularını hızla yarmaya başlayarak rüzgaraltına doğru yattı. Jack, Meksika Körfezi'ni arkasında bırakmış, o öğleden sonra da Galveston Adası'ndan gelen feribotun önünden kaçarak Point Bolivar'ın etrafından dolaşmıştı ve şimdi de, Texas City kıyılarındaki rafineri dizisinin yanından geçerek rüzgara karşı yol alıyor, kuzeye, Clear Lake'e doğru ilerliyordu. Eve doğru.

Körfezde geçen dört gün sonunda esmerleşmiş, sakalı uzamıştı. Planından kimseye söz etmemiş, sadece erzak depolamış ve karanın görünmez olduğu açık denize, yıldızların göz kamaştıracağı kadar karanlık gecelere yelken açmıştı. Körfezin suları altında tekneyi hafif hafif sallarken güvertede sırtüstü yatıp saatlerce gökyüzünü seyretmişti. Onun görebildiği her yöne doğru uzanan yıldızlardan oluşan alan öyle büyüktü ki, neredeyse son hızla uzayda uçtuğunu, yükselen her dalgayla başka bir galaksinin helezonu içine yuvarlandığını hayal etmişti. Denizden ve yıldızlardan başka zihnindeki her şeyi atmıştı. Sonra, arkasında parlak bir ışıkla kayan bir meteor görmüştü ve ansızın Emma'yı düşünmüştü. Barikatları, onu dışarda tutacak kadar yüksek kuramamıştı. Emma her zaman orada, yakınlardaydı, en beklemediği anda düşüncelerinden içeri süzülüvermek için bekliyordu. En istemediği anda. Gözleri meteorun peşindeki yavaş yavaş kaybolan çizgice dikili, donup kalmıştı, ve çevresindeki hiç bir şey, ne rüzgarın yönü ne de dalgaların kımıltısı değiştiği halde, birdenbire kendini çok yalnız hissetmişti.

Yelkenleri açıp eve dönüşe geçtiğinde hala karanlıktı.

Simdi, doğan güneşin parlaklığında silüetleri seçilen evlerin yanından geçip kanaldan yukarı, Clear Lake'e motoruyla ilerlerken, eve bu kadar çabuk dönmeye karar verdiğine pişmandı. Körfezde sürekli esen bir meltem vardı, fakat burada, kıpırtısız bir sıcak vardı ve insan nemden nefes alamıyordu.

Tekneyi iskele babasına bağladı ve denizde geçirdiği günlerden sonra bacakları titreyerek iskeleye atladı. Yapılacak ilk iş soğuk bir duş, diye düşündü. Teknenin temizliğini akşama, ortalık serinledikten sonraya bıraktı.

Humphrey'e gelince' Kedi bakımevinde bir gün daha geçirmenin küçük tüy yumağına zararı dokunmazdı. Sırt çantasını sürükleyerek iskelede yürüdü ve marinanın küçük bakkalının yanından geçerken gözü gazete standına takıldı. Çantası elinden kurtulup yere düştü. O sabahki Housfon Chronicle'm başlığına bakakalmıştı'

"Acil Durum Mekiğinin Geri Sayımı Başlıyor Kalkış Yarın."

Ne oldu? diye düşündü. Sorun nedir?

Titreyen ellerle cebinden bozuk para çıkarıp deliğe attı ve standdan bir gazete aldı. Haberin yanında iki fotoğraf vardı. Biri, Japon NASDA astronotu Kenichi Hirai'ninkiydi. Diğeri de Emma'nınki.

Sırt çantasını kaptığı gibi bir telefon bulmaya koştu.

Toplantıda üç uçuş doktoru vardı bu da Jack'e, tıbbi bir sorunla karşı karşıya olduklarını anlatmaya yetmişti. Odaya girdiğinde bütün başlar şaşkınlıkla ona döndü. Uzay istasyonu uçuş direktörü Woody Ellis' in gözlerindeki söze dökülmeyen soruyu gördü' Jack McCallum tekrar grubun içinde ne arıyor?

Yanıtı Dr. Todd Cutler verdi. "Jack, istasyonun ilk mürettebatı için acil durum tıbbi prosedürleri planımızın oluşturulmasına yardım etmişti. Bize katılması gerektiğini düşündüm."

Ellis, huzursuz bir tavırla, "Bu, kişisel açıdan işleri zorlaştırıyor." Kastettiği Emma'ydı.

"O mürettebatın her üyesi bizim için ailemizden biri gibidir," dedi Todd. "O yüzden bu, bir bakıma bütünüyle kişisel bir konu."

Jack Todd'un yanına oturdu. Masada NSTS[19] başkan yardımcısı, ISS uçuş operasyonları direktörü, uçuş doktorları ve birkaç program yöneticisi vardı. NASA halkla ilişkiler bölümünde görevli Gretchen Liu da oradaydı. Fırlatma günlerinin dışında medya genellikle NASA'nın çalışmalarıyla ilgilenmezdi. Ama bugün, bütün haber ajanslarından gelen gazeteciler NASA'nın enformasyon binasındaki küçücük basın odasını doldurmuş, Gretchen'ın görünmesini bekliyorlardı. Bir günde ne kadar çok şey

değişiyor, diye düşündü Jack. Halk ne kadar maymun iştahlıydı. Patlamalar, trajediler istiyordu. Krizler. Hatasız bir operasyonun mucizesi kimsenin ilgisini çekmiyordu.

Todd Jack'e bir deste kağıt uzattı, üzerine şöyle bir not karalanmıştı' "Hirai'nin son yirmi dört saatlik laboratuvar ve klinik bulguları. Aramıza yeniden hoş geldin. "

Jack konuşulanları dinlerken tıbbi raporları karıştırmaya başladı. Bir gün boyunca gelişmeleri kaçırmıştı ve önemli kısımları anlaması biraz zaman aldı. Astronot Kenichi Hirai ağır hastaydı, laboratuvar bulguları herkesin aklını karıştırmıştı. Uzay mekiği Discovery, bir astronot doktorun da katılımıyla, Avrupa Gündüz Saatine göre sabah altıda, Kittredge'ın ekibi tarafından yapılacak kalkış için bekletiliyordu. Geri sayım planlandığı gibi gidiyordu.

"Önerilerinizde her hangi bir değişiklik var mı?" diye sordu NSTS başkan yardımcısı, uçuş doktorlarına. "Hâlâ Hirai'nin mekikle tahliye edilmeyi bekleyebileceği kanısında mısınız?"

Todd Cutler yanıtladı. "Hâlâ mekikle tahliyenin en güvenli seçenek olduğunu düşünüyoruz. O bakımdan tavsiyelerimizi değiştirmiyoruz. ISS oldukça iyi bir donanımı olan tıbbi bir merkezdir, kardiyopulmoner resusitasyon[20] için gerekli her türlü ilaca ve ekipmana sahiptir."

"Öyleyse hâlâ kalp krizi geçirdiğine inanıyorsun."

Todd diğer doktor arkadaşlarına baktı. "Doğrusunu isterseniz," diye itiraf etti, "tam olarak emin değiliz. Halk arasında kalp krizi diye bilinen miyokard infarktüsünü işaret eden şeyler var. En başta, kanındaki kalp enzimlerinin artışı."

"Öyleyse neden hâlâ emin olamıyorsunuz?"

"EKG yalnızca spesifik olmayan değişimleri -ters çevrilmiş bir kaç T dalgasını gösterir. Bu, miyokard infarktüsü için klasik bir biçim değildir. Ayrıca, Hirai programa kabul edilmeden önce esaslı bir kardiyovasküler hastalık taramasından geçirilmişti. Risk faktörü taşımıyordu. Açıkçası neler

olup bittiğinden emin değiliz. Ama kalp krizi geçirdiğini varsaymak zorundayız. Bu da mekik tahliyesini en iyi seçenek yapar. Atmosfere daha yumuşak bir giriş ve kontrollü bir iniş. CRVyle dönen hastanın özerinde çok daha fazla sıkıntı olacaktır. Bu arada olası aritmilerle ISS başa çıkabilir."

Jack göz gezdirdiği laboratuar raporlarından başını kaldırdı. "Gerekli laboratuvar ekipmanı olmadan istasyon bu CK[21] düzeyinin fraksiyonasyon testini uygulayamaz, öyleyse bunun kalpteki bir sorundan kaynaklandığından nasıl emin olabiliriz?"

Herkesin dikkati ona çevrildi.

"'Fraksiyonasyon' derken neyi kastediyorsun?" diye sordu Woody Ellis.

"Kreatin kinaz, kas hücrelerinin depolanan enerjiyi kullanmasına yardımcı olan bir enzimdir. Hem çizgili kaslarda, hem de kalp kaslarında bulunur. Kalp hücreleri zarar gördüğünde, diyelim ki bir kalp krizinde, kandaki CK düzeyi yükselir. Bu yüzden kalp krizi geçirdiğini düşünüyoruz. Ama ya kalp krizi değilse?"

"Başka ne olabilir?"

"Başka tür bir kas hasarı. Travma örneğin, ya da kasılma. Aslında. kasa yapılan basit bir iğne bile CKnin yükselmesine sebep olabilir. Kalp kasından geldiğini söyleyebilmek için CKye fraksiyonasyon uygulamanız gerekir. İstasyonda bu test yapılamaz."

"Öyleyse belki de kalp krizi filan geçirmemiştir."

"Doğru. Ve bir akıl karıştıran ayrıntı daha. Kasın akut bir hasar görmesinden sonra CK düzeyi normale düşmelidir. Ama şu verilere bir bakın." Jack laboratuvar belgelerini karıştırarak değerleri okudu. "Son yirmi dört saattir enzim seviyesi sürekli artış göstermiş. Bu da sürekli bir hasar olduğunu gösteriyor."

"Bu büyük bulmacanın sadece bir parçası," dedi Todd. "Bütün vücuttan anlaşılmaz bir gelişim izleyen anormal sonuçlar aldık. Karaciğer enzimleri, böbrek anomalileri, sedimantasyon hızlan, akyuvar sayımları. Bazı değerler

yükselirken diğerleri düşüyor. Sanki sırayla farklı organ sistemleri saldırıya uğruyormuş gibi."

Jack ona baktı. "Saldırıya mı?"

"Sadece lafın gelişi, Jack. Ne tür bir süreçle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum. Mürettebattaki diğerlerine de tahliller uyguladık ve tamamen normal çıktılar."

"Ama tahliyeyi mazur gösterecek kadar hasta mı?" Soruyu, mekiğin uçuş operasyonları direktörü sormuştu. Bütün bunlar canını sıkmıştı. Discovery'nin asıl görevi Capricorn sınıfı casus uydusunu alıp onarmaktı. Şimdi görevi, bu kriz yüzünden elinden alınmıştı. "Washington uydunun onarımını ertelemekten rahatsız. Discovery uçan ambulans rolünü oynayabilsin diye bu uçuşun kontrolünü ele aldınız. Bu gerçekten gerekli mi? Hirai o istasyonda iyileşemez mi?"

"Bunu söyleyemeyiz. Nesi olduğunu bilmiyoruz," dedi Todd.

"Tanrı aşkına, orada yukarda bir doktorunuz var. Buna karar veremiyor mu?"

Jack gerginleşti. Bu, Emma'ya karşı bir saldırıydı. "Röntgen aleti bile yok, " dedi.

"Emrinde röntgenden başka hemen her şey var. İstasyon için ne demiştiniz. Dr. Cutler? 'İyi donanımlı bir tıbbi merkez' değil mi?"

"Astronot Hirai'nin olabldiğince çabuk dünyaya dönmesi gerek," dedi Todd. "Fikrimiz hâlâ böyle. Eğer uçuş doktorlarınızı eleştirmek istiyorsanız siz bilirsiniz. Bütün söyleyebileceğim, ben asla bir mühendisi roket sistemleri konusunda eleştirme hatasına düşmezdim."

Bu, fiili olarak tartışmaya son verdi.

NSTS başkan yardımcısı, "Başka bir konu var mıydı?" dedi.

"Hava," dedi NASA meteoroloji görevlisi. "Guadeloupe'un batısında gelişen ve yavaş yavaş batıya ilerlemen bir fırtına sistemi olduğunu

söylemem gerek sanırım. Kalkışı etkilemeyecek. Ama izleyeceği yola göre gelecek hafta civarında Kennedy için problem olabilir."

"Uyarılarınız için teşekkürler." Başkan yardımcısı odada göz gezdirdi ve başka soru olmadığını gördü. "Öyleyse kalkış CDT saatine göre sabah beşte yapılacaktır. Orada görüşürüz."

ON

Punta Arena, Meksika

Cortez Denizi yavaş yavaş solan gün ışığında gümüş gibi parıldıyordı Helen Koenig, Las Tres Virgenes Café'nin verandasındaki masasındar Punta Colorado'ya dönen balıkçı teknelerini görebiliyordu. Bu, günün e sevdiği saatiydi, güneşten kızarmış teninde akşam melteminin serinliği, ikind yüzmesinin ardından kaslarında tatlı bir bitkinlik. Bir garson ısmarladığı margaritayı getirip önüne koydu.

"Gracias, senor," diye mırıldandı.

Bir an göz göze geldiler. Helen, gözlerinden yorgunluk akan, saçları haf: kırlaşmış, sessiz ve ağırbaşlı bir adam gördü ve kendini rahatsız hisseti. Yankee suçluluk duygusu, diye düşündü adamın yeniden bara yönelişin izlerken. Bu Baja'ya her gelişinde duyduğu bir histi. İçkisini yudumladı ve kumsalda bir yerlerdeki mariachi orkestrasının gürültücü trompetlerin dinleyerek gözlerini denize dikti.

Güzel bir gün olmuştu ve zamanının çoğunu denizde geçirmişti. İki tüplü bir dalışın ardından öğleden sonra bir sığ su dalışı. Ve sonra, akşar yemeğinden hemen önce gün batımının sanki altın yaldızla kapladığı sularda yüzmek. Deniz onun avuntusu, adeta sığmağıydı. Her zaman da öyle olmuştu Bir erkeğin aşkının aksine, deniz hep vardı ve onu asla düş kırıklığın uğratmıyordu. Onu kucaklamaya ve avutmaya her zaman hazırcı ve zor anlarda kendini onun bekleyen kollarına koşarken buluyordu.

İşte Baja'ya da bu yüzden gelmişti. Ilık sularda yüzmek ve kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerde, yalnız kalmak için. Palmer Gabriel'in bile bulamayacağı bir yerde.

Margaritanın sert tadından dudakları büzüştü. Kadehi başına dikip ikincisini ısmarladı. Şimdiden alkolün etkisiyle kendini yüzüyormuş gibi hissediyordu. Hiç önemi yoktu; artık özgür bir kadındı. Proje bitmişti, iptal edilmişti. Kültürler mahvolmuştu. Palmer ona köpürmüştü, yine de doğru

olanı yaptığını biliyordu. Güvenli olanı yaptığını. Yarın geç saate kadar uyuyacak, kahvaltıda sıcak çikolata ve huevos rancheros[22] ısmarlayacaktı. Sonra suların altına süzülüp bir dalış daha yapacak, mavi sevgilisine bir kez daha dönecekti.

Bir kadın kahkahasıyla dalgınlığından sıyrıldı. Flört eden bir çiftin oturduğu bara baktı, kadın incecik ve yanık tenliydi, adamın kasları çelik yaylar gibiydi. Tatil kaçamağı başlıyordu. Büyük olasılıkla beraber bir akşam yemeği yiyecekler, kumsalda yürüyüşe çıkacaklar, el ele tutuşacaklardı. Öpüşme, sarılma, çiftleşmenin hormon talimatıyla gerçekleşen bütün klasik ritüeller yerine getirilecekti. Helen onlan hem bir araştırmacı ilgisiyle hem de kadın gıptasıyla seyrediyordu. Öyle ritüellerin ona uymadığını biliyordu. Kırk dokuz yaşındaydı ve öyle gösteriyordu. Beli kalın, saçlarının yarıdan fazlası kırlaşmış, yüzü de gözlerinden fışkıran zeka dışında dikkat çekici sayılmazdı. Güneşte bronzlaşmış Adonis' lerin bakışlarını çekecek türde bir kadın değildi.

İkinci Margaritayı da bitirdi. Suda yüzüyormuş hissi, artık tüm bedenine yayılmış, midesine bir şeyler girmesinin zamanının geldiğini anlamıştı. Mönüyü açtı. "Restaurante de Las Tres Virgenes" en üstte. Üç bakire. Tam ona göre bir yerdi. Burada yemek yemek için bakire olması daha iyiydi.

Garson siparişini almak için geldi. Helen başını kaldırıp ona baktı ve tam ızgara dorado ısmarlamıştı ki gözü, barın tepesindeki televizyona, kalkış platformunda duran uzay mekiğinin görüntüsüne ilişti.

"Ne olmuş?" dedi televizyonu göstererek.

Garson omzunu silkti.

"Sesini açın," diye seslendi barmene. "Lütfen, dinlemem gerek!"

Barmen uzanıp televizyonun sesini açtı ve İngilizce haberler restorana yayıldı. Bir Amerikan kanalıydı. Helen bara geçip gözlerini televizyona dikti.

"...Astronot Kenichi Hirai'nin tıbbi tahliyesi. NASA başka bir açıklamada bulunmadı, fakat uçuş doktorlarının Hirai'nin hastalığını açıklayamadığı

bildiriliyor. Bugünkü kan tahlillerine dayanılarak, kurtarma mekiği kaldırılmasının uygun olacağı düşünüldü. Discovery'nin yarın, Doğu Gündüz saatine göre sabah altıda fırlatılması bekleniyor.

"Senora?" dedi garson.

Hielen döndü ve adamın hâlâ elinde sipariş def teriyle durduğunu gördü.

"Bir içki daha ister miydiniz?"

"Hayır. Hayır, gitmem gerek."

"Ama yemeğiniz "

"Siparişimi iptal edin. Lütfen." Cüzdanını açıp adama on beş dolar uzattı ve aceleyle restorandan çıktı.

Otel odasına geri döndüğünde. San Diego'daki Palmer Gabriel'i aramaya çalıştı. Uluslararası santrale bağlanmayı defalarca denedi ve nihayet düştüğünde de, tek duyduğu Palmer'ın telesekreteri oldu.

"ISS'de hasta bir astronot var." diye konuştu telesekretere. "Palmer, korktuğum buydu. Sizi bu konuda uyarmıştım. Eğer doğrulandıysa, çok çabuk hareket etmeliyiz. Yoksa ..." Durup saate baktı. Lanet olsun, diye düşündü ve telefonu kapadı. San Diego'ya dönmem gerek. Bununla nasıl başa çıkılacağını bilen tek kişi benim. Bana ihtiyaçları olacak.

Giysilerini valizine tıkıştırıp otelden ayrıldı ve bir taksiye atlayıp on beş millik bir yolculuktan sonra Bueno Vista'daki küçük havaalanına gitti. Orada, onu San Diego'ya tarifeli bir uçuş yapabileceği La Paz'a götürecek ufak bir uçak bekliyordu.

Rahatsız bir taksi yolculuğu oluyordu, yollar çukurlarla dolu ve virajlıydı. Ama yolculuğun en korktuğu bölümü onu bekleyen uçuştu. Küçük uçaklardan çok korkardı. Eğer acelesi olmasa, Baja Yarımadasına, uzun yoldan, şimdi otelin otoparkında güven içinde duran kendi arabasıyla giderdi. Terli avuçlarıyla koltuğa yapışıp onu nasıl bir havacılık felaketinin beklediğini düşündü.

Sonra gökyüzüne, berrak ve pürüzsüz siyahlığa baktı ve uzay istasyonundaki insanları gözünde canlandırdı. Başka, daha cesur insanların göze aldığı tehlikeleri aklından geçirdi. Her şey bakış açısına bağlıydı. Küçük bir uçakla yolculuk etmek, bir astronotun karşılaştığı tehlikelerin yanında hiç kalırdı.

Korkaklığın sırası değildi. İnsanların yaşamı tehlikede olabilirdi. Ve bu konuda ne yapılması gerektiğini bilen tek kişi oydu.

İnsanın kemiklerini yerinden oynatan yolculuk birdenbire sona erdi. Tanrıya şükür, artık taş döşeli bir yolda gidiyorlardı ve Buena Vista' ya sadece bir kaç mil kalmıştı.

Bu yolculuğun aciliyetini sezen şoför hızlandı ve rüzgar açık pencereden içeri dolup Helen'in yüzüne tozlar savurmaya başladı. Camı kapamak için uzandı. Birden, taksinin yavaş giden bir arabayı geçmek için sola çıktığını hissetti. Başını kaldırdı ve dehşetle, önlerinde bir viraj olduğunu gördü.

"Senor! Mas despacio!" dedi. Yavaşlayın.

Artık öbür arabayla dipdibe gidiyorlardı, taksi geçmeye çalışıyor, araba yol vermek istemiyordu. Önlerindeki yol sola doğru kıvrılıp gözden kayboluyordu.

"Geçmeyin!" dedi Helen. "Lütfen yapmayın Karşıya baktı ve başka bir arabanın gözleri kör edici ışıklarını görerek donup kaldı.

Yüzünü örtmek, o ışıkların parlaklığını yok etmek için kollarını kaldırdı. Ama farlar üzerlerine gelirken, acı fren sesini, ya da kendi çığlığını engelleyemedi.

3 Ağustos

Jack. kalabalık ziyaretçi salonundaki cam bölmenin arkasındaki yerinden, her masanın başında bir görevlinin oturduğu, tüm kontrolörlerin TV kameraları için şık giyinmiş olduğu uçuş kontrol odasını rahatça görebiliyordu. Aşağıda çalışan erkek ve kadınlar bütün dikkatlerini görevlerine vermişlerdi, yine de izlendiklerini, halkın gözünün üzerlerinde olduğunu ve her jestlerinin, başlarının her sinirli hareketinin, arkalarındaki camdan görülebileceğini tamamen unutmamışlardı. Sadece bir yıl önce bir mekik kalkışı sırasında uçuş doktorunun masasının başında Jack oturuyordu ve yabancı bakışların yakıcılığını belli belirsiz ensesinde hissetmişti. Şimdi aşağıdaki insanların da böyle hissettiğini biliyordu.

FCR'"deki atmosfer, tıpkı haberleşme ağındaki sesler gibi son derece sakindi. Bu, NASA'nın korumaya çalıştığı imajdı, işlerini yapan ve iyi yapan profesyoneller. Arka kontrolör odalarındaki krizler, atlatılan felaketler, işler kötü gittiğinde ve ortalık karıştığında eteklerin tutuştuğunu halk nadiren görürdü.

Bugün olmayacak, diye düşündü Jack. Başla Carpenter vur. İşler yolunda gidecek.

Kalkış ekibinin liderliğini Uçuş Direktörü Randy Carpenter yapıyordu. Kariyeri boyunca bir çok krize tanıklık edecek kadar olgun ve deneyimliydi. Ona göre, uzay uçuşlarında yaşanan trajediler, genellikle tek ve büyük bir arızanın değil, art arda gelerek felakete yol açan bir dizi problemin sonucuydu. Bu yüzden ayrıntılar konusunda çok titiz, her problemi potansiyel bir kriz nedeni olarak gören bir adamdı. Ekibi de kelimenin tam anlamıyla ona hayrandı, çünkü Carpenter bir doksan beş boyunda, neredeyse yüz otuzbeş kilo gelen dev gibi bir adamdı.

Halkla ilişkiler görevlisi Gretchen Liu, en uçta son sıradaki bir masada oturuyordu. Jack onun izleme salonuna dönüp işler yolunda anlamında gülümsediğini gördü. Kadın bugün en şık TV giysilerini giymişti, deniz mavisi bir tayyör ve gri ipek bir eşarp. Bu uçuş, bütün dünyanın ilgisini çekmişti ve basın mensuplarının nereyse hepsi Cape Canaveral'daki kalkış

yerinde toplanmış olmasına rağmen, burada JSC'nin uçuş kontrol odasında gözlem salonunu doldurmaya yetecek kadar gazeteci vardı.

Geri sayım öncesindeki on dakikalık süre bitmişti. Hoparlörlerden hava koşullarının elverişli olduğu sor bir kez anons edildi ve geri sayıma geçildi. Jack, öne eğildi, kalkışa yaklaşılırken kasları iyice gerilmişti. O eski kalkış ateşi geri dönmüştü. Bir yıl önce, uzay programından ayrıldığında, bütün bunları geride bıraktığını sanmıştı. Ama işte buradaydı ve bir kez daha kendini o heyecana kaptırmıştı. O eski düşe. Koltuklarına bağlanmış mürettebatı, sıvı oksijen ve hidrojen hücrelerinde biriken basınçla altlarında sarsılan aracı gözünde canlandırdı. Kasklarının vizörünü kapadıklarında duydukları klastrofobiyi düşündü. Oksijenin tıslayışını. Nabızlarının hızlanışını.

"SRB'ler ateşlendi," dedi KSC'nin Kalkış Kontrolündeki Halkla İlişkiler Görevlisi. "Ve kalkış! Kalkış yapıldı! Artık kontrol Houston'daki JSC'de..."

Ana ekrandan mekiğin planlanan rotası boyunca, doğuya doğru bir yay çizdiği görüldü. Jack hâlâ gergindi, kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Salonun duvarındaki TV ekranlarında mekiğin Kennedy'den çekilen görüntüle'i yayınlanıyordu. Capcom'la mekik komutanı Kittredge'ın arasındaki konuşmalar hoparlörlerden duyuluyordu. Discovery manevrasını yapmış ve mavi göğün, yerini uzayın karanlığına bırakmak üzere olduğu, atmosferin üst bölümlerine doğru yükseliyordu.

"İyi görünüyor," dedi Gretchen medya haberleşme hattından. Sesinde, mükemmel bir kalkışın zaferini duydular. Ve şimdiye kadar gerçekten de mükemmel gitmişti. Max Q, SRB'nin ayrılışı, ana motorun susturulması boyunca her şey mükemmeldi.

FCR'de, Uçuş Direktörü Carpenter, bakışları önündeki ekrana kilitlenmiş, hareketsiz duruyordu.

"Discovery, dış yakıt tankı ayrılışına geçebilirsiniz," dedi Capcom.

"Anlaşıldı. Houston," dedi Kittredge. 'Dış yakıt tankı ayrılışına geçiyoruz."

Jack. Carpenter' in kocaman kafasını aniden geriye atışından, bir şeylerin değiştiğini anladı. FCR'de dalga halinde bir hareketlilik, bütün uçuş kontrolörlerini aynı anda canlandırmış gibiydi. Bir kaçı yan gözle, dikkat kesilip düşük omuzları dikleşen Carpenter'a bakıyorlardı. Gretchen elini kulaklığına bastırmış konuşmaları dinliyordu.

Bir aksilik var, diye düşündü Jack.

Havayla yer arasındaki haberleşme ağı salondaki hoparlörden yayınlanmaya devam ediyordu.

"Discovery" dedi Capcom, "MMACS kapıların kapanmadığını bildirdi. Lütfen doğrulayın."

"Anlaşıldı, doğruluyoruz. Kapılar kapanmıyor."

"Manuel kumandaya geçmenizi öneriyoruz."

Uğursuz bir sessizlik oldu. Sonra Kittredge'in şöyle dediğini duydular. "Houston, şu anda her şey yolunda. Az önce kapılar kapandı."

Jack ancak o zaman, derin bir nefes verdiğinde, soluğunu tutmuş olduğunu fark etti. Şimdiye kadarki tek problem bu olmuştu. Başka her şey mükemmel, diye düşündü. Yine de o ani adrenalin hücumunun etkileri hala sürüyordu ve elleri terliyordu. Az önce ne kadar çok şeyin kötü gidebileceğini hatırlamışlardı ve Jack, bu huzursuzluk duygusundan bir türlü sıyrılamıyordu

Gözlerini FCRye dikti ve en iyinin en iyisi Randy Carpenter'ın da aynı kötü önseziyi hissedip etmediğini merak etti.

4 Ağustos

Sanki beynindeki saat otomatik olarak kendini yeniden ayarlamış. uyuma ve uyanma döngüleri öyle değişmişti ki, sabahın birinde cin gibi olmuştu. Jack, başucundaki fosforlu saatin hafif aydınlığında gözleri açık yatıyordu. Uzay mekiği Discovery gibi ISS'ye yetişmeye çabalıyorum, diye düşündü Jack. Emma ile. Şimdiden vücudu onunkiyle senkronize oluyordu. Emma bir saat içinde uyanacak ve iş günü başlayacaktı. Ve Jack de burada, şimdiden uyanmış, ritmleri neredeyse paralel hale gelmişti.

Tekrar uyumaya çalışmadı, kalkıp giyindi.

Saat bir buçukta, Uçuş Kontrol'de, uğultulu bir hareketlilik vardı. İlk önce mekik kontrolörlerinin oturduğu FCR'ye baktı. Şimdiye kadar Discovery'de hiçbir sorun çıkmamıştı.

ISS'nin ayrı bir kontrol odası olan. koridorun ucundaki Özel Taşıt Operasyonları Bölümü'ne girdi. Kendi konsolları ve personeliyle mekiğin Uçuş Kontrol Odası'ndan çok daha küçüktü. Jack doğrudan uçuş doktorunun masasına yöneldi ve görevdeki hekim Roy Bloomfeld'in yanındaki iskemleye çöktü. Bloomfeld şaşkınlıkla ona baktı.

"Hey, Jack. Galiba gerçekten de programa geri döndün."

"Uzak duramadım."

"Nedeni para olamaz. Öyleyse, işin heyecanı olmalı." Geriye yaslanıp esnedi. "Bu gece pek heyecan yok."

"Hastanın durumu aynı mı?"

"Son on iki saattir öyle." Bloomfeld başıyla konsolundaki biyotelemetri değerlerini gösterdi. Ekranda Kenichi Hirai'nin EKG ve kan basıncı değerleri belirdi. "Ritmi kaya gibi sabit."

"Yeni bir gelişme yok mu?"

"Son durum raporu dört saat önce verildi. Başağrısı kötüleşti, hâlâ ateşi var. Antibiyotiklerin pek etkisi olmamış gibi. Hepimiz bunun için kafa patlatıyoruz."

"Emma'nın bir fikri var mı?"

"Şu anda, bir şey düşünemeyecek kadar bitkindir herhalde. Nasıl olsa ekrandan izlediğimiz için ona biraz uyumasını söyledim. Şimdiye kadar, oldukça sıkıcıydı." Bloomfeld yine esnedi. "Dinle, tuvalete gitmem gerek. Bir kaç dakika konsolun başında durabilir misin?"

"Sorun değil."

Bloomfeld odadan çıktı ve Jack kulaklığı taktı. Kontrol masasının başında oturmak, tanıdık ve güzel bir duyguydu. Diğer kontrolörlerin alçak sesle konuştuklannı dinlemek. ekrana bakıp uzay istasyonunun haritada sinüs dalgasına benzer bir yörünge çizişini izlemek. Bu, belki, mekikteki koltuk değildi, ama ona en çok yaklaşabileceği yerdi. Asla yıldızlara dokunamayacağım, ama burada oturup başkalarının dokunduğunu görebilirim. Bu, çok şaşırtıcı bir olaydı, yaşamındaki acı dönemeci kabullendiğinin işaretiydi. Eski düşünün kenarında durup, manzarayı uzaktan da olsa hayranlıkla izleyebileceğini kabullendiğinin.

Ansızın gözü Kenichi Hirai'nin EKGsine ilişti ve öne doğru eğildi. Kalp çizgisi bir kaç hızlı osilasyon halinde inip çıkmıştı. Şimdiyse ekranın tepesinde dümdüz bir çizgiye dönüşmüştü.

Jack rahatladı. Bu, kaygılanılacak bir şey değildi; elektriksel bir anomali muhtemelen gevşemiş bir EKG elektrodu olduğunu düşündü. Ekrandaki kan basıncı göstergesi değişmemişti. Belki de hasta hareket ederken kazayla elektrodlardan biri yerinden çıkmıştı. Ya da belki Emma Kenichi'nin tuvalete gidebilmesi için monitörle bağlantıyı kesmişti. Şimdi de kan basıncı göstergesi aniden kaybolmuştu. Kenichi'nin monitörle bağlantısının koptuğuna dair bir işaret daha. Bir süre ekranı izleyip değerlerin yeniden belirmesini bekledi.

Bu olmayınca, haberleşmeye geçti.

"Capcom, ben Doktor. Hastanın EKG' sinde gevşek bir elektrod paterni görüyorum. "

"Gevşek elektrod mu?"

"Monitörle bağlantısı kesilmiş gibi görünüyor. Hiç çizgi geçmiyor. Doğrulaması için Emma'yla görüşebilir misin?"

"Anlaşıldı, Doktor. Ona bir sesleneyim."

Hafif bir vızıltı, Emma'yı derin uykusundan çekip aldı ve yüzünü yalayan soğuk, nemli havayla uyandı. Aslında uyumak istememişti. Uçuş Kontrolün Kenichi'nin biyottelemetrideki EKGsini sürekli izlemesine ve durumunda herhangi bir değişiklik olduğunda onu uyandıracaklarını bilmesine rağmen, mürettebatın uyuması için ayrılan süreyi uyanık geçirmeyi planlamıştı. Ama son iki gündür yalnızca kısa süreli şekerlemelerle dinlenmişti ve bunlar da, arkadaşlarının sık sık hastasının durumuyla ilgili sorularıyla kesilmişti. Bitkinliğe ve ağırlıksız ortamın verdiği gevşekliğe sonunda yenik düşmüştü. Son hatırladığı şey, Kenichi'nin ekrandaki hipnotize edici, kargacık burgacık kalp ritmini izleyişi, çizginin yeşil bir lekeye dönüşmesiydi. Ve sonra da karanlığa.

Yanağına değen ıslaklığın farkına vararak gözlerini açtı ve gökkuşağı gibi yansımalarla dönen bir damlacığın ona doğru yüzdüğünü gördü. Bir an sersemlemiş bir halde, baktığı şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı, çevresinde Noel süsleri gibi danseden yüzlerce başka globülü fark etmesi bir kaç saniye daha sürdü.

Haberleşme ünitesinden önce bir cızırtı, sonra da bir ses duyuldu. "Ee, Watson, ben Capcom. Seni usandırmaktan nefret ediyorum, ama hastanın EKG elektrodlarının durumunu doğrulaman gerekiyor"

Emma bitkinlikten kısılan sesiyle yanıt verdi. "Uyandım, Capcom. Sanırım. "

"Biyotelemetri hastanın EKGsinde bir anormallik olduğunu gösteriyor. Doktor, ledlerden birinin gevşediğini düşünüyor."

Uyurken havada sürüklenip dönmüştü ve şimdi modülün neresinde olduğunu anlayıp hastanın olması gereken yere baktı.

Kenichi'nin uyku tulumu boştu. Yerinden sökülmüş serum borusu başıboş yüzüyor. kateterin ucundan parlak tuzlu çözelti dam laları akıyordu. Serbest kalan elektrod telleri düğüm olmuş sürükleniyorlardı.

Hemen enfüzyon pompasını kapadı ve hızla etrafta göz gezdirdi. "Capcom, Kenichi burada değil. Modülden çıkmış! Hatta kalın." Duvara tutunarak NASDA ve ESA laboratuvarlarına giden bağlantı noktasına gitti. Kapılardan içeri göz atınca Kenichi'nin orada olmadığını gördü.

"Onu buldun mu?" diye sordu Capcom.

"Olumsuz. Hâlâ arıyorum."

Acaba Kenichi nerede olduğunu anlayamayıp şaşkınlık içinde uzaklaşmış mıydı? Tekrar Birleşik Devletler laboratuvarından geçerek hızla kapıya yöneldi. Yüzüne bir damlacık çarptı. Eliyle nemli noktaya dokundu ve dehşet içinde parmağının kanla kaplandığını gördü.

"Capcom, 1 bağlantı noktasından geçmiş. Serumun takıldığı yer kanıyor. "

"Modüller arasındaki hava akımını kapatmanızı öneriyorum."

"Anlaşıldı." Yaşam modülünün kapısından içeri süzüldü. Işıkların şiddeti azaltılmıştı ve odanın loşluğunda Griggs'le Luther'ın uyku tulumlarında uyuduklarını gördü. Kenichi yoktu.

Paniğe kapılma, diye düşündü modüller arasındaki hava akımını kaparken. Düşün. Nereye gidebilir?

ISS'nin Ruslara ait ucundaki kendi uyku bölümüne.

Griggs'le Luther'» uyandırmadan modülden çıktı, kaçak hastasını bulmak için sağa sola göz atarak birbirleriyle kesişen bağlantı noktaları ve modüllerden oluşan tünele doğru seyirtti. "Capcom, onu hala bulamadım. Zarya'dan RSMye doğru ilerliyorum."

Kenichi'nin normalde uyuduğu Rus hizmet modülüne süzüldü. Yarı karanlıkta, uyuyan Diana'yla Nikolay'ı gördü, ikisi de kollarını uyku tulumlarından çıkarmış, sanki suda boğulmuş gibi yüzüyorlardı. Kenichi'nin uyku bölümü boştu.

Endişesi gerçek bir korkuya dönüşmüştü.

Nikolay'ı sarstı. Adamın uyanması epey zaman aldı, ve gözlerini açtıktan sonra Emma'nın ona söylediklerini anlayana dek bir süre daha geçti.

"Kenichi'yi bulamıyorum," diye yineledi Emma. "'Bütün modülleri aramamız gerek. "

"Watson," dedi Capcom telsizden. "Mühendislik bölümü birinci Bağlantı Noktası'nın çıkış kabininde düzensiz bir anomali bildirdi. Lütfen durumu kontrol edin."

"Ne tür bir anomali?"

"Açılma kapanma değerleri ekipman ve mürettebat kabinleri arasındaki kapının tam kapanmamış olabileceğini gösteriyor."

Kenichi Çıkış kabininde.

Hemen arkasından gelen Nikolay'la birlikte, istasyonu boydan boya, uçan bir kuş gibi geçip birinci Bağlantı Noktası'na daldı. Açık kapıdan ekipman kabinine çılgınca bir bakış fırlattı ve dehşet içinde, ilk anda üç gövde gibi görünen bir manzarayla karşılaştı. İkisi, yalnızca, kalın koruyucu tabakalı gövdeleri kolayca giyilmeleri için çıkış kabininin duvarına monte edilmiş, bir çift EVA giysisiydi.

Vücudu bir kasılmayla geriye doğru bükülmüş havada duransa Kenichi'ydi.

"Onu buradan çıkarmama yardım et!" dedi Emma. Kenichi'nin arkasına dolanıp dış kapıdan güç alarak adamı Nikolay'a doğru itti. Nikolay Kenichi'yi kabinden çıkardı. Birlikte, onu tıbbi ekipmanın kurulu olduğu laboratuar modülüne doğru çektiler.

"Capcom, hastayı bulduk," dedi Emma. "Nöbet geçiriyor. Çok şiddetli. Bana doktoru bağlayın!"

"Hatta kal, Watson. Sıra sende, doktor."

Emma kulaklığından şaşırtıcı derecede tanıdık bir ses duydu. "Hey, Em. Orada bir problemin olduğunu duydum."

"Jack? Senin orada ne -"

"Hastan nasıl?"

Emma hâlâ şok içinde, dikkatini Kenich'ye verdi. Serumu takıp EKG kablolarını bağlarken bile Jack'in Uçuş Kontrol'de ne aradığını merak ediyordu. Bir yıldır Uçuş Doktoru'nun kontrol masasında oturmamıştı; şimdi de telsizden sakin, hatta kaygısız sesiyle Kenichi'nin durumunu soruyordu.

"Nöbet devam ediyor mu?"

"Hayır. Hayır, şimdi amaçlı hareketlerde bulunuyor: Bize karşı koyuyor."

"Yaşamsal göstergeler?"

"Nabız hızlı 120, 130. Hava akımı yaratıyor."

"İyi. Demek ki nefes alıyor."

"Şimdi EKG'yi bağlıyoruz." Monitöre, ekrandan hızla geçen kalp ritmine baktı. "Sinüs tach, nabız yüz yirmi dört. Aralıklı ventriküler ekstra sistoller."

"Biyoteletride görüyorum."

"Şimdi kan basıncına bakıyorum..." Kenichi'nin kolunu sıyırdı, tansiyon aletindeki basınç yavaşça çıkarken nabzı dinledi. "Doksan beşe altmış. Pek de

Darbe onu gafil avladı. Kenichi'nin eli havaya doğru kalkıp Emma'nın ağzına inince, kadın acıyla bir çığlık attı. Darbenin etkisiyle uzağa savruldu, modül boyunca uçup karşı duvara çarptı.

"Emma?" dedi Jack. "Emma?"

Emma, sersemlemiş bir halde acıyan dudağına dokundu.

"Dudağın kanıyor!" dedi Nikolay.

Telsizden Jack'in çılgına dönmüş sesi geldi, "Tanrı aşkına, orada neler olup bitiyor?"

"İyiyim," diye mırıldandı ve sinirlenerek yineledi, "İyiyim, Jack.Yaygara yapma. "

Ama başı yumruğun etkisiyle hâlâ uğulduyordu Nikolay Kenichi'yi hasta sabitleme yatağına bağlarken Emma geriye çekilip baş dönmesinin geçmesini bekledi. İlk anda Nikolayin ne söylediğini algılayamadı.

Sonra adamın bakışlarındaki hayreti gördü. "Midesine bak," diye fısıldıyordu Nikolay. "Bak!"

Emma daha yakına geldi. "Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Konuş benimle Emma," dedi Jack. "Bana neler olduğunu anlat."

Emma Kenichi'nin karnına bakakalmıştı, deri dalgalanıyor, kaynıyor gibiydi. "Derisinin altında hareket eden bir şey var.."

"Hareket eden bir şey mi, nasıl yani?"

"Kas fasikülasyonlarına benziyor. Ama göbek boyunca ilerliyor..."

"Peristalsis değil mi?"

"Hayır. Hayır, yukarı doğru çıkıyor. Bağırsak yolunu izlemiyor." Durakladı. Seyirmeler ansızın kesilmişti ve artık Kenichi'nin karnının düzgün gevşemiş yüzeyine bakıyordu.

Fasiktülasyonlar, diye düşündü.' Kas demetlerinin düzensiz kasılmaları. En mantıklı açıklama buydu, bir ayrıntı sayılmazsa: Fasikülasyonlar dalgalar halinde yer değiştirmezdi.

Birden Kenichi'nin gözleri açıldı, Emma'ya bakıyordu.

Kalp alarmı çalmaya başladı. Emma dönüp EKG'nin ekranda bir aşağı bir yukarı titreştiğini gördü.

"V tach[23]!" dedi Jack.

"Görüyorum, görüyorum!" Emma defibrilatörün şarj düğmesine bastı, sonra karotid nabzını aradı.

Nabız vardı. Çok hafifti, zorlukla hissediliyordu.

Gözleri devrilmiş ve sadece kan kırmızısı aklan görünüyordu. Hâlâ nefes alıyordu.

Emma defibrilatör pedlerini takıp elektrodları göğsün üzerine yerleştirdi ve deşarj düğmelerine bastı. Kenichi'nin gövdesinden yüz jullük bir elektrik yükü geçti.

Aynı anda. kasları şiddetli bir spazmla gerildi. Bacakları sabitleme tahtasının üzerinde çırpınıyordu. Modülün içinde uçmasını engelleyen tek şey kayışlardı.

"Hala V tach'te!" dedi Emma.

Diana uçarak modüle girdi. "Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Lidocaine'i hazırla!" dedi Emma. "CDK çekmecesinde, sağ da!"

"Buldum."

"Nefes almıyor!" dedi Nikolay.

Emma ambuyu kaptı ve "Nikolay, bana destek ol!" diye bağırdı.

Nikolay ayaklarını karşı duvara dayayıp pozisyon aldı. Emma oksijen maskesini takarken, onu olduğu yerde tutmak için sırtıyla destek oldu. Dünyada bile kardiyopulmoner resusitasyon uygulamak yeterince güç bir işti; yer çekimsiz ortamda, malzemeler sürüklenir, türler birbirine dolanır, değerli ilaçlarla dolu şırıngalar başıboş yüzerken, zorlu bir akrobasi kabusuna dönüşüyordu. Ellerinizle hastanın göğsüne bastırmak gibi basil bir iş bile. sizi odanın öbür ucuna savurabilirdi. Mürettebat bu senaryoyu çalışmıştı, fakat hiç bir prova, kapalı bir alanda, ölmekte olein bir kalbin saatiyle yarışarak, çılgınca dönüp duran gövdelerin yarattığı gerçek kaosa canlandıramazdı.

Maskeyi Kenichi'nin ağzı ve burnuna yerleştirip ambuyu sıkarak akciğerlere oksijen pompaladı. EKG çizgisi ekranda titreşmeye devam ediyordu.

"Damardan bir ampul Lidocaine veriyorum." dedi Diana.

"Nikolay, tekrar şok ver!" dedi Emma.

Nikolay, olabildiğince hızla elektrodlara uzanıp onları göğse yerleştirdi ve deşarj düğmelerine bastı. Bu kez, iki yüz jül Kenichi'nin kalbine atladı.

Emma monitöre baktı. "Ventriküler fibrilasyona girdi! Nikolay kalp masasına başla. Ben de entübe edeceğim!"

Nikolay elinden bırakınca, defibrilatör elektrodları kabloların ucunda sallanmaya başladılar. Ayaklarını modülün diğer duvarına dayadı, tam avuçlarını Kenichi'nin göğüs kemiğine koymak üzereydi ki, birden ellerini geri çekti.

Emma ona baktı. "Ne var?"

"Göğsü. Göğsüne bak!"

İkisi de gözlerini Kenichi'nin göğsüne diktiler.

Göğsünün derisi sanki kaynıyor, seyiriyordu Defibrilatör elektrodlarının elektrik yüklerini boşalttıkları temas noktalarında, daire şeklinde iki iz

oluşmuştu ve şimdi suya atılan bir taşın oluşturduğu kırışıklıkları andıran dalgalar halinde yayılıyorlardı.

Jack'in "Asistol!" diyen sesi duyuldu.

Nikolay'ın gözleri hâlâ Kenichi'nin göğsüne dikili donup kalmıştı.

Pozisyon alıp sırtını Nikolay'a yaslayan Emma oldu.

Asıstol. Kalp durdu. Kalp masajı yapmazsak ölecek.

Kıpırdayan bir şey, olağandışı bir şey hissetmiyordu. Sadece göğüs kemiğinin üstündeki deri geriliyordu. Kas fasikülasyonları, diye düşündü. Öyle olmak zorunda. Başka bir açıklaması olamaz. Bütün vücuduyla pozisyonunu koruyarak kalp masajına başladı, Kenichi'nin kalbinin görevini elleri üstlenmiş, onun yaşamsal organlarına kan pompalıyordu.

"Diana, damardan bir ampul epinefrin!" dedi.

Diana ilacı damar yoluna enjekte etti.

Hepsi birlikte, bir bipleme duymayı umarak, bunun için içlerinden dua ederek, ekrana baktılar.

ON BİR

"Otopsi yapılması gerek," dedi Todd Cutler.

Uçuş Mürettebatı Operasyonları Direk'örü Gordon Obie, ona sinirli bir bakış fırlattı. Toplantı odasındaki diğer insanlardan bazıları da Cutler'a küçümser bir edayla başlarını salladılar, çünkü apaçık olan bir şeyi dile getirmişti. Elbette otopsi yapılacaktı.

Bu kriz toplantısı için bir düzine insan bir araya gelmişti. Otopsi en az düşündükleri şeydi. Obie şu anda çok daha acil konularla ilgileniyordu. Normalde çok az konuşan bir adam olarak, birdenbire kendini, ne zaman toplum içine çıksa televizyoncuların mikrofonları yüzüne doğrulması gibi çok rahatsız bir pozisyonda bulmuştu. Suçlu arama süreci başlamıştı.

Obie, tek tek bütün uçuş mürettebatının seçimini onaylayan kişi olduğundan, bu trajedinin sorumluluğunun bir kısmını kabul etmek zorundaydı. Eğer mürettebat işleri berbat ederse, aslında o berbat etmiş olurdu. Ve Emma Watson'i seçmesi, en büyük hata olarak görülmeye başlanmıştı.

En azından bu odadan aldığı mesaj buydu. ISS'deki tek hekim olarak Emma Watson, Hirai'nin ölmek üze*e olduğunu anlamalıydı. Derhal yapılacak bir CRV tahliyesi onu kurtarabilirdi. Şimdi, bir mekik fırlatılmış ve milyonlarca dolarlık kurtarma görevi, artık bir morg uçuşundan başka bir şey değildi. Washington günah keçileri bulmaya can atıyordu ve yabancı basın tartışmayı alevlendiren politik bir soru soruyordu' "Acaba Amerikalı bir astronotun ölmesine izin verilir miydi?"

Aslında halkla ilişkilerin kötüye gidişi, bu toplantının ana konusuydu.

Gretchen Liu "Senatör Parish bir açıklama yapmak için yayına girdi."

JSC direktörü Ken Blankenship inledi. "Sormaya korkuyorum."

"Bize CNN-Atlanta fakslad. Ben de aktarıyorum' 'Milyonlarca dolarlık vergi, Acil Durum Mürettebat Geri Dönüş Aracı'nın geliştirilmesine

harcandı. Ama NASA onu kullanmamayı tercih etti. Orada, hayatı belki de kurtarılabilecek ağır hasta bir adam vardı. Şimdi o cesur astronot öldü ve herkes korkunç bir hata yapıldığını anıldı. Yalnızca bir kişinin ölmesi önemsiz sayılamaz. Gündemde bir kongre soruşturması var." Gretchen ciddi bir ifadeyle başını kaldırdı. "Favori senatörümüz böyle diyor."

"Onun Mürettebat Geri Dönüş Aracı Projemizi yok etmeye Çalıştığını kaç kişi hatırlıyor, merak ediyorum," dedi Blankenship. "Bunu, şu anda yüzüne karşı söylemeyi çok isterdim."

"Yapamazsın," dedi Leroy Cornell. NASA yöneticisi olarak, bütün politik sonuçları tartmak Cornell"ın doğasında vardı. O, Kongre ve Beyaz Saray la aralarındaki bağlantıydı ve olayların Washington tarafından nasıl karşılanacağını, asla aklından çıkarmazdı. "Senatöre karşı doğrudan bir saldırı başlatırsanız, hayranları rahatsız olur."

"O bize saldırıyor."

"Bu yeni bir şey değil ve herkes de bunu biliyor."

"Halk bilmiyor." dedi Gretchen. "Bu saldırılarla manşetlere çıkıyor."

"İşte bütün mesele de bu senatör manşetlere çıkmak istiyor." dedi Cornell. "Biz ateşle karşılık verirsek, bu medya canavarını azdırır. Bakın, Parish hiç bir zaman dostumuz olmadı. İstediğimiz her bütçe artışına itiraz etti. O, uzay gemisi değil, savaş gemisi almak istiyor ve onun fikrini asla değiştiremeyeceğiz." Cornell derin bir nefes aldı ve bakışlarını odadakilerin üzerinde gezdirdi. "O yüzden bu eleştiriyi çok iyi incelesek daha iyi ederiz. Ve bunun haklı olup olmadığını kendimize sorsak."

Odada bir suskunluk oldu.

"Yanlışlıklar yapıldığı açık," dedi Blankenship. "Tıbbi kararlarda hatalar. Adamın durumunun ciddi olduğunu niçin bilmiyorduk?"

Obie, iki uçuş doktorunun huzursuz bakışlarla birbirlerine baktığını hissetti. Şimdi herkesin dikkati, sağlık ekibinin performansı Çizerine toplanmıştı. Ve de Emma Watson'in

O, kendini savunmak için burada değildi; onun adına Obie'nin konuşması gerekecekti.

Todd Cutler, onu bu işten kurtardı. "Walson' ın burada bir dezavantajı var," dedi. "Her doktor da, röntgen aleti olmadan, ameliyathane olmadan, aynı duruma düşerdi. Gerçek şu ki, Hirai'nin niçin öldüğünü hiç birimiz bilmiyoruz. İşte bu yüzden otopsi yapılması gerekiyor. Neyin yolunda gitmediğini öğrenmek zorundayız. Ve yer çekimsiz ortamın bir etkisi olup olmadığını."

"Otopsiyle ilgili bir kuşku yok," dedi Blankenship. "Herkes bu konuda aynı fikirde."

"Hayır, bundan söz etmemin nedeni..." Cutler sesini alçalttı. "Saklama problemi."

Bir sessizlik oldu. Obie, bu sözlerin anlamıyla düşüncelere dalan insanların huzursuz bakışlarının yere indiğini gördü.

"Söz ettiği şey, istasyonda soğutma sisteminin olmaması," dedi Obie. "Bir insan vücudunun sığacağı kader büyük bir soğutma sistemi yok. O basınçtaki ortamda olması imkansız."

ISS uçuş direktörü Woody Ellis konuştu' "Mekik on yedi saat içinde istasyona kenetlenecek. O kadar zamanda vücut ne kadar bozulabilir?"

"Mekikte de soğutma sistemi yok," diye belirtti Cutler. "Ölüm yedi saat önce gerçekleşti. Buna kenetlenme için gereken zaman, cesedin transferiyle birlikte diğer yükün yüklenmesi ve istasyondan ayrılmak için gerekli süreyi de ekleyin. Vücudun en az üç gün boyunca oda sıcaklığında kalmasından söz ediyoruz. Tabii eğer her şey planlandığı gibi giderse. Bu da, hepimizin bildiği gibi her zaman olmaz."

Üç gün. Obie ölü bir bedene iki günde neler olabileceğini düşündü. Ve çiğ tavuk parçalarının, çöp kutusunda yalnızca bir gece bıraktığında bile ne kadar kötü koktuğunu...

" Discovery'nin dönüş yolculuğunu bir gün bile geciktiremeyeceğini mi söylüyorsunuz?" dedi Ellis. "Diğer işler için de zaman olacağını umuyorduk. ISS'de dünyaya dönmeye hazır deneyler var. Yerdeki bilim adamları onları bekliyor. "

"Ceset bozulursa otopsinin pek yaran olmaz," dedi Cutler.

"Onu bozulmadan saklamanın bir yolu yok mu? İlaçlarla filan?"

"Bunu vücudun kimyasını etkilemeden yapmanın yolu yok. İlaçlanmamış bir vücuda ihtiyacımız var. Ve de bir an önce buraya gelmesine."

Ellis içini çekti. "Bir orta yol bulunmalı. Onlar istasyona kenetlenirken yapılabilecek başka bir şey."

Gretchen, "Halkla ilişkiler açısından bakıldığında, kötü geliyor, yani güvertenin ortasında bir ceset dururken her zamanki işlere dönmek. Hem sağlık açısından bazı tehlikeler yok mu? Ve bir de şey var...koku."

"Ceset plastik bir kefene sarılı," dedi Cutler. "Uyku bölümüne koyup bir perdeyle gözden uzak tutabilirler."

Konu öyle tatsız bir hal almıştı ki, odadaki yüzlerin çoğunun rengi uçmuştu. Politik sonuçlardan ve medyaya yansıyan krizden konuşabilirlerdi. Düşmanca davranan senatörlerden ve mekanik arızalardan da söz edebilirlerdi. Ama cesetler, kötü kokular ve bozulan etler, düşünmek istedikleri şeylerden değildi.

Sonunda sessizliği Leroy Cornell bozdu. "Cesedin otopsi için getirilmesinin aciliyeti konusundaki düşüncenizi anlıyorum, Dr. Cutler. Ve halkla ilişkiler bakış açısını da anlıyorum. Eğer işimize bakarsak, bu...duygusuzluk gibi görüneceğini de. Ama kayıplarımızın ardından bile, yapmak zorunda olduğumuz şeyler var." Gözlerini masadakilerin üzerinde dolaştırdı. "Asıl amacımız bu, öyle değil mi? Kurum olarak gücümüz bu değil mi? İşler ne kadar kötü giderse gitsin, başımıza ne gelirse gelsin, her zaman görevin tamamlanması için çabalayışımız?"

İşte o anda Obie odadaki atmosferin aniden değiştiğini hissetti. O zamana dek trajedinin kasetli havası, medya ilgisinin baskısı altında debelenmişlerdi. Bu yüzlerde umutsuzluk, yenilgi ve savunma görmüştü. Şimdi kasvet bulutları aralanıyordu. Cornell'le göz göze geldi ve adama karşı eskiden beri duyduğu küçümsemenin azaldığını duyumsadı. Obie, Cornell gibi ağzı iyi laf yapan adamlara asla güvenmemişti. NASA yöneticilerni gerekli bir kötülük olarak görür ve yalnızca burunlarını operasyonel kararlara sokmadıkları sürece onlara katlanırdı.

Bazen Cornell bu çizgiyi aşardı. Fakat bugün, geriye doğru bir adım atıp resmin tamamını görmelerini sağlayarak onlara iyilik etmişti. Herkes bu toplantıya kendi özel kaygılarıyla gelmişti. Cutler otopsi yapmak için bozulmamış bir ceset istiyordu. Gretchen Liu medyaya karşı doğru bir strateji izlenmesi ni istiyordu. Mekik yönetim ekibi Discovery'nin görevinin uzatılmasını istiyordu.

Az önce Cornell onlara, bu ölümün, bireysel kaygılarının ötesini düşünmeleri ve uzay programı için neyin en iyi olacağına konsantre olmalan gerektiğini hatırlatmıştı.

Obie başıyla, masadaki diğerlerinin de fark ettiği, onayladığını belirten bir işaret yaptı. Sfenks nihayet. fikrini belli etmişti.

"Her başarılı kalkış, cennetten gelen bir hediyedir," dedi. "Bu seferkini boşa harcamayalım."

5 Ağustos

Öldü.

Emma'nın koşan ayakları ritmik bir şekilde koşu bandını dövüyordu, ve ayakkabılarının hareketli yüzeye her çarpışı, kemiklerini, eklemlerini ve kaslarını sarsan her darbe, kendi kendine uyguladığı cezanın bir parçasıydı.

Öldü.

Onu kaybettim. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım ve onu kaybettim.

Ne kadar hasta olduğunu anlamalıydım. CRV tahliyesi için bastırmalıydım. Ama geciktirdim, çünkü bununla başa çıkabileceğimi sandım. Onu hayatta tutabileceğimi sandım.

Kasları ağrıyarak, alnında ter boncukları, kendi başarısızlığı yüzünde öfkeden deliye dönmüş bir halde kendini cezalandırmaya devam etti Kenichi'ye bakmakla meşgul olduğundan, üç gündür koşu bandını kullanmamıştı. Şimdi de bunun acısını çıkarıyordu, kayışları bağlayıp bandı aktif konuma geçirmiş ve koşusuna başlamıştı.

Yeryüzünde koşmayı severdi. Fazla hızlı sayılmazdı, ama dayanıklılık kazanmış ve kilometreler bacaklarının altından akıp gider, kasların yangısı yerini eforyaya bırakırken uzun mesafe koşucularına gelen hipnotik trans haline geçmeyi öğrenmişti. Günden güne o dayanıklılığı arttırmak için çalışmış, büyük bir inatla, hiç mola vermeden, bir önceki koşusuyla yarışarak kendini daha fazla, daha uzağa gitmeye zorlamıştı. Küçüklüğünden be: böyleydi, diğerlerinden daha ufak tefek, fakat daha vahşi. Bütün hayatı boyunca vahşi olmuştu, en çok da kendine karşı.

Hata yaptım. Ve hastam öldü.

Bluzu sırılsıklam olmuş, kocaman bir ter lekesi göğsüne yayılıyordu Baldırları ve kalçaları yanma safhasını geçmişti. Kasları kayışların sürek: baskısından çökmenin eşiğine gelmiş, seyiriyordu

Bir el düğmeye uzanıp koşu bandını kapattı. Alet birden durdu. Emma başını kaldırdı ve Luther' la gözgöze geldi.

"Bence bu kadarı yeter, Watson," dedi hafif bir sesle.

"Daha değil."

"Üç saatten fazladır üstündesin."

"Daha yeni yeni açılıyorum," diye homurdandı ciddiyetle. Düğmeye bastı ve ayakkabıları yeniden koşu bandını dövmeye başladı.

Luther, tam Emma'nın göz hizasında, bakışlarından kurtulamayacağı biçimde durup bir süre onu seyretti. Emma seyredilmekten nefret ederdi hatta o anda Luther'dan bile nefret ediyordu, çünkü onun tüm acısını kendinden duyduğu tiksintiyi görebildiğini düşünüyordu.

"Kafanı bir duvara vursan daha çabuk olmaz mıydı?" dedi Luther.

"Olurdu. Ama yeterince acı vermezdi."

"Anladım. Ceza olması için acı vermesi gerekiyor, öyle mi?" "Doğru."

"Bunun saçmalık olduğunu söylesem bir şey fark eder miydi? Çünkü öyle. Bu, enerji israfı. Kenichi öldü, çünkü hastaydı."

"İşte burada devreye girmem gerekiyordu."

"Ve onu kurtaramadın. Öyleyse artık yüz karasısın, öyle mi?"

"Öyle."

"Ama yanılıyorsun. Çünkü o ünvanı senden önce ben kazandım."

"Bu bir tür yarış mı?"

Luther tekrar koşu bandını kapattı. Alet yeniden gıcırdayarak durdu. Öfkeli bakışlarla tam Emma'nın gözlerinin içine bakıyordu. En az onunki kadar vahşi bakışlarla.

"Benim başıma gelenleri hatırlıyor musun? Columbia'da?"

Emma bir şey söylemedi; söylemesine gerek yoktu. NASA' daki herkes bunu hatırlıyordu. Dört yıl önce, yörüngedeki bir haberleşme uydusunun onarımı için yapılan uçuş sırasında olmuştu. Luther, uydunun onarımından sonra yerine yerleştirilmesinden sorumlu uçuş uzmanıydı. Mürettebat uyduyu atılabilir yük alanından fırlatıp, sürüklenerek uzaklaşmasını seyretmişti. Roketler tam planlandığı zamanda ateşlenerek uyduyu doğru yüksekliğine göndermişti.

Fakat hiç bir komuta yanıt vermiyordu. Yörüngede ölmüş, dünyanın etrafında daireler çizen işe yaramaz, milyonlarca dolarlık bir döküntü haline gelmişti. Bu felaketten kim sorumluydu?

Neredeyse anında, suç Luther Ames'in üzerine atıldı. Uyduyu yerine göndermek için acele ederken, hayati yazılım kodlannı yüklemeyi unutmuştu ya da özel kontrat sahibi bunu iddia ediyordu. Luther kodları yüklediği konusunda, uydunun üreticisinin yaptığı hatanın kendi üzerine yıkıldığında ısrar etti. Halk bu tartışma hakkında çok az şey duyduysa da, NASA'nın içinde, öykü herkesçe bilinmekteydi. Luther'ın uçuş görevleri durduruldu. Hayalet astronot statüsüne düşmüştü, hâlâ birlikte yer alıyordu fakat mekik mürettebatını seçenler için görünmez olmuştu.

Luther'in zenci olması, bu zor durumu daha da karmaşık hale getiriyordu.

Üç yıl boyunca, haksızlığa uğramış olmanın verdiği acıyla, unutulmuşluğun sıkıntısını çekti. Onu astronot birliğinde tutan tek şey, yakın arkadaşlarının, özellikle de Emma'nın desteğiydi. Luther hata yapmadığını biliyordu, ama NASA'da ona inanan çok az kişi vardı. İnsanların arkasından konuştuklarını biliyordu. Luther, bağnazların azınlıkların gerekli özelliklere sahip olmadıklarına dair bir kanıt olarak gösterdiği adamdı. Umutsuzluğun arttığını hissettiği halde saygınlığını korumak için çabalamıştı.

Sonra gerçek ortaya çıkmıştı. Uydu arızalıydı. Luther Ames resmi olarak aklanmıştı. Bir hafta içinde, Gordon Obie ona bir uçuş görevi teklif etti'.ISS' de dört aylık bir görev.

Ama Luther, şöhretindeki bir türlü silinmeyen lekeyi şimdi bile hissediyordu. Emma'nın şu anda yaşadıklarını biliyor ve çok üzülüyordu.

Yüzünü Emma'nın yüzüne yaklaştırıp onu kendisine bakmaya zorladı. "Sen mükemmel değilsin, tamam mı? Hepimiz insanız." Durdu ve alaylı bir tavırla ekledi, "Muhtemelen Diana Estes dışında." Emma istemese de güldü.

"Cezalandırma bitti. İşe başlamanın zamanı geldi, Watson."

Soluk alışı normale dönmüştü, ama kalbi hızla atmaya devam ediyordu, çünkü hâlâ kendine kızgındı. Ama Luther haklıydı; yeniden işlerine dönmesi gerekiyordu. Hatalarının sonuçlarıyla ilgilenmesinin zamanı gelmişti. Hâlâ Houston'a son bir raporun gönderilmesi gerekiyordu. Tıbbi özet, klinik seyir.

Teşhis. Ölüm

Sebebi. Doktor beceriksiz.

"Discovery iki saat içinde kenetlenecek," dedi Luther. "Yapman gereken işler var. "

Bir kaç saniye sonra Emma başını salladı ve koşu bandının kayışlarını çözdü, işe koyulmanın zamanı gelmişti; cenaze arabası yoldaydı.

7 Ağustos

İplerle bağlanmış ceset, kefenine sarılı, karanlıkta yavaşça dönüyordu. Fazla aletler ve yedek lityum tanklarından oluşan dağınıklığın içinde Kenichi'nin bedeni, eski Soyuz kapsülünde kaçak yolculuk eden ihtiyaç duyulmayan başka bir parça gibiydi. Soyuz bir yıldan uzun süredir çalıştırılmamıştı ve istasyon mürettebatı onun servis kompartmanını fazla eşyaları depolama alanı olarak kullanıyordu. Kenichi'yi burada saklamak aşağılayıcı bir şeydi, ama bütün mürettebat onun ölümüyle çok sarsılmıştı. Sürekli, onun, çalıştıkları veya uyudukları modüllerden birinde yüzen cesediyle karşılaşmak çok üzücü olacaktı.

Emma, Komutan Kittredge'a ve Discovery'nin tıbbi görevlisi O'Leary'ye döndü. "Bedeni ölümden hemen sonra sardım," dedi. "O zamandan beri hiç dokunulmadı." Dump yeniden cesede baktı. Kefen siyahtı ve üzerindeki havayla dolu plastik kesecikler içerdeki insan biçiminin görülmesini engelliyordu.

"Borular hala içinde mi?" diye sordu O'Leary.

"Evet. İki damar içi iğne, endotrakeal tüp ve de nazogastrik tüp boru." Hiç bir şeye d okunmamıştı; otopsiyi yapapacak patologların her şeyin yerinde bırakılmasını isteyeceğini biliyordu. "Elinizde bütün kan kültürleri, ondan aldığımız bütün numuneler, her şey var."

Kittredge ciddi bir tavırla başını salladı. "Hadi, başlayalım."

Emma kefenin bağlı olduğu ipi kancadan kurtarıp cesede uzandı. Sanki dokuları şimdiden anaerobik ayrışmaya uğramış gibi katılaşmış, şişmişti. Kenichi'nin koyu plastiğin altında nasıl göründüğünü düşünmeyi reddetti.

Modüllerden oluşan uzun tüneller boyunca cesede eşlik eden yaslı insanların hayaletler gibi yüzdüğü, bir cenaze korteji kadar ciddi, suskun bir kafileydi. Kittredge'la O'Leary cesedi yavaşça kapılardan geçirerek başta gidiyorlardı. Arkalarında Jill Hewitt ve Andy Mercer vardı. Kimse tek kelime etmiyordu. Bir buçuk gün önce yörünge kapsülü istasyona kenetlendiğinde, Kittredge ve mürettebatı gülümsemeler, kucaklamalar, taze

elma ve limonlar ve uzun süredir beklenen bir Sunday New York Times getirmişlerdi. Bu, Emma'nın eski ekibiydi, bir yıl boyunca birlikte eğitim gördüğü insanlar. Onları yeniden görmek, hem acı hem de tatlı bir aile toplantısı gibi olmuştu. Artık toplantı sona ermişti ve Discovery'ye yüklenmesi gereken son parça, kenetlenme modülüne doğru hayaletimsi yolculuğunu yapmak taydı.

Kittredge ve O'Leary ölüyü kapıdan geçirip Discovery'nin orta güvertesine yüzdürdüler. Ceset inişe kadar burada, mürettebatın uyuyup yemek yediği yerde saklanacaktı. O'Leary bedeni yatay uyku bölmelerinden birine doğru döndürdü. Bölme, kalkıştan önce ağır hasla için bir sağlık merkezi işlevi görmesi için yeniden düzenlenmişti. Artık, dünyaya dönen cesedin geçici tabutu olarak kullanılacaktı.

"Girmiyor," dedi O'leary. "Sanırım vücut çok şişmiş. Isıya mı maruz kaldı?" Emma'ya baktı.

"Hayır. Soyuz'un sıcaklığı sabit tutuluyordu."

"İşte problem," dedi Jill. "Kefenin ucu havalandırma deliğine takılmış." Uzandı ve plastiği sıkıştığı yerden kurtardı. "Şimdi deneyin."

Ceset bu kez yerine girdi. Kimse içindekine bakmak zorunda kalmasın diye bölmenin kapağını kapadı.

Sonra iki mürettebat arasında ciddi bir veda töreni yaşandı. Kittredge Emma'yı kendine çekip kucaklarken fısıldadı, "Gelecek uçuşta, Watson, ilk tercihim olacaksın." Ayrıldıklarında, Emma ağlıyordu.

Tören, iki komutan arasındaki geleneksel el sıkışmayla sona erdi. Emma'nın son gördüğü, mekik mürettebatının -onun mürettebatının el sallayışı oldu ve sonra kapılar kapandı. Discovery, mürettebat dinlenip uçuşa hazırlanırken bir yirmi dört saat daha ISS'ye kenetli kalacaktı, ama o, içinden hava geçemeyen kapıların kapanışı aralarındaki tüm bağlantıyı fiilen kesmişti. Sanki uzayda çiftleşme dansına başlayan yusufçuklar gibi geçici ol arak birleşmiş, sonra da yeniden ayrı araçlar haline gelmişlerdi.

Pilot Jill Hewitt uyumakta güçlük çekiyordu.

Uykusuzluk ona yabancıydı. Mekiğin kalkışından önceki gece bile, yaşamı boyunca iyi şansın onu ertesi günü atlatmasına yardımcı olacağına güvenerek, kolayca derin uykuya dalabiliyordu. Asla uyku hapına gereksinim duymamakla gururlanırdı. Haplar, binlerce korkunç olasılığı düşünerek endişelenen sinirli insanlar içindi. Nörotikler ve obsesifler için. Deniz kuvvetlerinde pilotluk yaparken, Jill payına ölümcül tehlikelerle fazlasıyla karşılaşmıştı. İrak üzerinde uçmuş, hasarlı bir uçağı geminin sallantılı güvertesine indirmiş, düşen bir uçaktan fırtınalı denize atlamıştı. Ölümü öyle çok kandırmıştı ki, onunla uğraşmaktan vazgeçip yenilgiyi kabullenerek evine dönmüş olmalıydı. O nedenle de geceleri genellikle çok iyi uyurdu.

Ama bu gece, uyku bir türlü gelmek bilmiyordu. Ceset yüzünden.

Kimse onun yakınında olmak istemiyordu. Önündeki kapak kapalı olmasına ve onu gözlerden uzak tutmasına rağmen, hepsi varlığını hissediyordu. Ölüm, yaşadıkları alanı onlarla paylaşıyor, gölgesini akşam yemeklerinin üzerine düşürüyor, her zamanki şakalarını yapmalarını engelliyordu. Mürettebatlarının istenmeyen beşinci üyesi olmuştu.

Ondan kaçmak istermişçesine. Kittredge. O'Leary ve Mercer her zamanki uyku bölümlerini terk edip uçuş güvertesine taşınmışlardı. Sanki erkeklere midesinin onlardan daha dayanıklı olduğunu, bir kadın olarak cesetten rahatsızlık duymadığını kanıtlayacakmış gibi, orta güvertede yalnızca Jill kalmıştı.

Ama şimdi, kabinin ışıklan karartılmışken, uykunun ondan kaçtığını görüyordu. O kapalı bölmenin içinde ne yattığını düşünmeyi sürdürdü. Kenichi Hirai' nin yaşarkenki halini.

Onun solgun yüzünü, tatlı sesini, tel kadar sert siyah saçlarını gayet canlı bir şekilde hatırlıyordu. Bir keresinde, ağırlıksız ortam eğitiminde onun saçına değmiş ve fırçayı andıran sertliğine şaşırmıştı. Şimdi nasıl göründüğünü merak ediyordu. Ansızın yüzünün ne hale geldiği, ölümün nasıl bir değişim yarattığı hakkında tiksinti verici bir merak duydu. Onu çocukken, kimi zaman ormanda karşılaştığı ölü hayvanların cesetlerini sopayla dürtmeye iten şey de bu meraktı.

Ölüden biraz uzaklaşmaya karar verdi.

Uyku tulumunu iskele tarafına getirip uçuş güvertesine çıkan merdivenin arkasına tutturdu. Aynı güvertedeyken gidebileceği en uzak yer tarasıydı. Yeniden uyku tulumuna girdi. Yarın, atmosfere giriş ve inişte performansının en üst noktasında çalışmak için her reflekse, her beyin hücresine ihtiyacı olacaktı. İradesinin bütün gücüyle kendini zorlayıp gittikçe derinleşen bir uykuya daldı.

Kenichi Hirai'nin kefeninden parlak renkli bir sıvı anaforu sızmaya başladığında uyuyordu.

Plastikte, kefen havalandırma deliğine takıldığında oluşan ufacık yırtıktan sızan bir kaç parlak damlayla başlamıştı. Saatlerdir içerde basınç birikmiş, içindekiler şişerken plastik de yavaş yavaş gerilmişti. Artık yarık genişlemişti ve parıltılı bir şerit dışarı akıyordu. Şerit, bölmenin havalandırma deliklerinden kaçarak önce, havada bir süre dolaşan mavi yeşil damlacıklara ayrıldı, sonra da büyük damlalara dönüşerek loş kabine dalga dalga yayıldı. Opal gibi parlayan sıvı havada ilerlemeye devam etti. Hava akımıyla birlikte dağıldılar. Kabinin öte yanına sürüklenerek, üzerini saran pırıltılı buluttan, soluduğu her hafif nefesle içine çektiği buğudan veya yüzünde yoğunlaşan damlacıklardan habersiz uyuyan Jill Hewitt'in rahatlamış bedenine yöneldiler. Jill, kaşınan yanağına dokunmak için yalnızca şöyle bir kıpırdandı; parıldayan damlacıklar gözüne doğru süzülüyorlardı.

Başıboş yüzen damlalar, hava akımıyla birlikte yükselerek güverte geçişinden çıktı ve üç adamın, ağırlıksız ortamın alabildiğine gevşeten uykusuna daldığı uçuş güvertesine yayılmaya başladı.

ON İKİ

8 Ağustos

Uğursuz girdap, doğu Karayiplerde günler önce şekillenmeye başlamıştı. Yükseklerde ufak bir alçak basınç dalgası olarak ortaya çıkmıştı, güneşte kavrulan ekvator denizlerinden buharlaşan suların oluşturduğu bulutlar hafifçe dalgalanıyordu. Kuzeyden gelen bir serin hava kütlesiyle karşılaşan bulutlar, sakin ve kuru havayı ortalarına alarak dönmeye başlamışlardı. Artık, sabit meteoroloji uydusu GOES'in aktardığı her yeni görüntüde büyüdüğü gözlenen, gayet açıkça fark edilen bir spiral haline gelmişti. Ulusal Meteoroloji Servisi NOAA onu doğduğu andan itibaren izlemiş, yönü belirsiz bir biçimde Küba'nın doğu ucundan uzaklaşmasını gözlemlemişti. Şimdi, sıcaklık ölçümleri, rüzgar hız ve yönleriyle birlikte en son deniz verileri gelmekteydi. Bu bilgiler, meteorologların şu anda bil-gisayar ekranlarında görmekte olduklarını destekliyordu.

Tropik bir fırtınaydı. Ve kuzeybatıya. Florida'nın uç kısmına doğru ilerliyordu.

Bu, mekik uçuş direktörü Randy Carpenter'ın korktuğu türde bir haberdi. Mühendislik problemleriyle uğraşabilirlerdi. Çoklu sistem arızalarını çözebilirlerdi. Ama Tabiat Ananın gücüne karşı çaresizdiler. Bu sabahki uçuş yönetimi ekip toplantısının ana konusu, mekiğin yörüngeden ayrılıp ayrılmaması konusunda verilecek karardı ve mekiğin altı saat içinde istasyondan ayrılıp yörüngeden çıkmasını planlamışlardı. Hava durumu bilgileri her şeyi değiştirmişti.

"NOAA Uzay uçuşu meteoroloji grubu tropik fırtınanın kuzeybatıya doğru hareket ederek Florida Keys'e taşındığını bildiriyor," dedi meteorolog. "Patrick Hava Kuvvetleri Üssünden gelen radar bilgileri ve Melbourne'daki ulusal meteoroloji servisi'nden gelen NexRad Doppler verileri, yoğunlaşan yağmurla birlikte, dairesel rüzgar hızının altmış beş deniz miline kadar çıktığını gösteriyor. Rawinsonde balonuyla Jimsphere balonu da bunu doğruluyor. Hem Canaveral çevresindeki Field Mili ağı, hem de LDAR

artan yıldırım aktivitesi olduğunu belirtiyor. Bu koşullar büyük bir olasılıkla kırk sekiz saat sürecek. Belki de daha fazla."

"Başka bir deyişle," dedi Carpenter, "Kennedy'ye inemiyoruz."

"Kennedy kesinlikle devre dışı. En azından önümüzdeki üç ya da dört gün boyunca."

Carpenter içini çekti. "Pekala, gelmekte olan şeyi anladık sayılır. Şimdi Edwards'ı dinleyelim."

California'daki Sierra Nevada'nın doğusundaki bir vadiye gizlenmiş Edwards Hava Kuvvetleri Üssü, ilk tercihleri değildi. Edwards'a inmek, mekikte bir sonraki uçuş için yapılacak işlemleri ve yüklemeyi geciktirmek anlamına geliyordu, çünkü mekiğin bir 747'nin sırtında yeniden Kennedy'ye taşınması gerekecekti.

"Ne yazık ki," dedi meteorolog, "Edwards konusunda da bir sorun var."

Carpenter'ın boğazında bir şey düğümlenmiş gibi olmuştu. Bunun bir kötü olaylar zincirinin başlangıcı olduğuna dair bir his. Mekik uçuş direktörü olarak kayıtlara geçmiş her aksiliği yeniden inceleyip neyin ters gittiğini analiz etmeyi kişisel görev edinmişti. İncelemenin geriye dönük olmasının avantajıyla, genellikle problemin izini geriye doğru takip edebilir ve bir dizi kötü, fakat görünüşte risksiz karara ulaşırdı. Bazen sorunun başlangıcı fabrikadaki dikkati dağılmış bir teknisyene, yanlış bağlanmış bir panele uzanırdı. Gerçekten inanılmazdı, Hubble Teleskobu kadar büyük ve pahalı bir şey bile en baştan bozuk halde yola çıkabiliyordu

Şimdi de. sonradan bu toplantıyı düşünüp kendine, Neyi farklı yapmalıydım? Bu felaketi önlemek için ne yapabilirdim? diye soracağı düşüncesini kafasından atamıyordu.

"Edwards'daki koşullar nedir?" diye sordu.

"Şu anda 7000 feet'te bir bulut duvarına bakmaktalar."

"Bu otomatik olarak iniş yapılamaz demektir."

"Doğru. Güneşli California'dan haberler bu kadar. Ama önümüzdeki yirmi dört ya da otuz altı saat içinde kısmi açılma olasılığı da var. Eğer beklersek makul iniş koşuları oluşabilir. Öbür türlü New Mexico'ya kadar gitmemiz gerekir. Az önce MIDDS'yle görüştüm, White Sands iyi görünüyor. Gökyüzü açık, karşı rüzgar hızı beş ila on deniz mili. Hava koşulları iyi"

"Öyleyse iş, bir şeçim yapmaya kaldı," dedi Carpenter. "Edwards açılana kadar beklemek. Ya da White Sands'e gitmek." Fikirlerini anlamaya çalışarak, bakışlarını odada, ekibin geri kalanı üzerinde dolaştırdı.

Program yöneticilerinden biri, "Şu anda yukarda rahatları yerinde," dedi. "Onları gerektiği sürece, hava düzelene kadar, ISS'ye kenetli tutabiliriz. Onları ideal olmayan koşullar altında iniş yapmaları için neden acele ettirelim ki?"

İdeal olmayan, hafif bir sözcüktü. White Sands, ilerleme hizasını belirleyen silindirlerle donatılmış ıssız bir iniş şeridinden başka bir şey değildi.

"Bir de ölüyü olabildiğince çabuk getirme sorunu var," dedi Todd Cutler. "Otopsi hâlâ yapılabilecekken."

"Hepimiz bunun farkındayız," dedi program yöneticisi. "Ama olumsuzlukları da düşünüp hangisinin ağır bastığına karar verin. White Sands'in olanakları kısıtlı, inişte sorun yaşandığı takdirde, sivil tıbbi destek yok. Aslında, her şey göz önüne alındığında ben. daha da uzun süre, Kennedy'deki koşullar uygun olana dek beklemeyi öneririm. Program için, lojistik açıdan en iyisi bu olur. Yörünge kapsülü daha çabuk ters çevrilir, bir sonraki görev için platforma geri konur. Bu arada, uçuş mürettebatı bir kaç günlüğüne ISS'yi otel olarak kullanabilir."

Diğer program yöneticilerinden birkaçı da başını salladı. Hepsi de en korumacı yaklaşımı benimsemişlerdi. Mürettebat olduğu yerde güvendeydi; Hirai'nin cesedini dünyaya getirmenin aciliyeti. White Sands'e yapılacak inişin problemleri ışığında önemini yitirmişti. Carpenter, Tanrı esirgesin, White Sands'e inişin bir felaketle sonuçlanması halinde kendisine yöneltilecek eleştirileri düşündü. Eğer başka bir uçuş direktörünün kararını inceliyor olsaydı soracağı soruları aklından geçirdi. Niçin havanın

düzelmesini beklemediniz? Neden onları dönmeleri için bu kadar acele ettirdiniz?

Doğru karar, hem riski en aza indirgeyen, hem de görevin hedeflerine

uygun düşendi.

Orta yolu seçmeye karar verdi.

"Üç gün işi çok uzatır," dedi. "Öyleyse. Kennedy'yi eledik. Edwards'i deneyelim. Belki yarın gökyüzü açılır." Meteoroloğa baktı. "O bulutları uzaklaştırın."

"Tabii. Tersten yağmur dansı yaparım olur biter"

Carpenter duvar saatine göz attı. "Pekala, mürettebatı uyandırmaya dört saat var. Onlara haberleri o zaman veririz. Henüz eve dönemezler."

9 Ağustos

Jill Hewitt nefes nefese uyandı. İlk bilinçli düşüncesi boğulmakta olduğu, her nefeste su yuttuğuydu.

Gözlerini açtı ve panik içinde gördüğü ilk şey etrafında yüzen denizanasına benzer bir yığındı. Öksürdü, nihayet derin bir soluk almayı başardı ve tekrar öksürdü. Hızla dışarı verdiği hava bütün denizanalarını uzağa savurdu.

Güçlükle uyku tulumundan çıktı ve kabin ışıklarını yaktı. Şaşkınlıkla pırıl pırıl parlayan havaya baktı.

"Bob!" diye haykırdı. "Bir sızıntı var!"

Yukarda, uçuş güvertesinde O'Leary'nin "Tanrım, bu da nesi?" dediğini duydu.

"Maskeleri çıkarın!" diye emretti Kittredge. "Zehirli olmadığından emin olmalıyız. "

Jill acil durum dolabını açtı, kontaminasyon korunma kitini çıkardı ve kendilerini merdivenden orta güverteye atan Kittredge, O'Leary ve Mercer'a maskeler ve gözlükler fırlattı. Giyinmeye zaman olmamıştı; herkes hala iç çamaşırlarıma, uyanmaya çalışıyordu.

Şimdi, yüzlerinde maskeler, çevrelerinde dönüp duran mavimsi yeşil damlacıklara bakakalmışlardı.

Mercer uzanıp birini eliyle yakaladı. "Garip," dedi damlacığı parmaklarında gezdirerek. Kıvamı oldukça koyu. Bulamaç gibi. Bir tür vücut salgısına benziyor."

Şimdi de tıbbi görevli O'Leary bir tane yakalamış yakından bakmak için gözlüklerine yaklaştırmıştı. "Sıvı bile değil."

"Bana sıvıymış gibi geliyor," dedi Jill. "Sıvı gibi hareket ediyor."

"Ama daha çok jöle gibi. Sanki -"

Birdenbire bangır bangır bir müzik çalmaya başlayınca hepsi irkildi. Bu, "Blue Suede Shoes" şarkısını söyleyen Elvis Presley'in kadife sesiydi. Uçuş Kontrol' ün uyandırma müziği.

Ve Capcom'un "Günaydın size, Discovery," diyen neşeli sesi geldi. "İşe koyulmanın zamanı geldi, millet"

Kittredge yanıtladı. "Capcom, biz zaten uyanığız. Ee, burada garip bir durum var."

"Garip bir durum mu?"

"Kabinin içine bir şeyler yayılmış. Ne olduğunu belirtemeye çalışıyoruz. Yapışkan, koyu bir madde. Bulanık, maviyle yeşil arası bir şey. Neredeyse etrafta yüzen küçük opaller gibi. Her iki güverteye de yayılmış durumda."

"Maskelerinizi taktınız mı?"

"Olumlu "

"Nereden geldiğini biliyor musunuz?"

"Hiç bir fikrimiz yok."

"Pekala, hemen ECLSS[24]'ye danışıyoruz. Belki onlar bilir."

"Her neyse, zehirli gibi görünmüyor. Hepimiz, bu şey havada asılıyken uyuyorduk. Hiç birimiz hasta gibi görünmüyoruz." Kittredge maskeli mürettebatına baktı ve heps.de başlarını salladılar.

"Kokusu var mı?" diye sordu Capcom. "ECLSS atık toplama sisteminden gelmiş olup olamayacağını öğrenmek istiyor."

Jill birden midesinin bulandığını hissetti. Bu soludukları, içinde yüzdükleri şey. tuvalet atıklarından mı sızmıştı?

"Oh galiba birimizin koklaması gerekecek." dedi Kittredge Mürettebatına baktı, onların da tek yaptıkları ona bakmak oldu "Yapmayın arkadaşlar, hepiniz birden gönüllü olmayın," diye söylendi ve nihayet maskesini

çıkardı. Bir globülü parmakları arasın da ezdi ve burnuna götürdü. "Bence bu kanalizasyon değil. Kim yasal madde gibi de kokmuyor. En azından petrol bazlı değil."

"Kokusu neye benziyor?" diye sordu Capcom.

"Sanki...balığa benziyor. Alabalık bulamacı gibi. Belki de mutfaktan gelen bir şeydir."

"Ya da yaşam bilimleri kargo bölümünden bir sızıntıdır. ISS' den bir kaç deney getiriyorsunuz. Gemide hiç akvaryum filan yok mu?"

"Bu şey bana kurbağa yumurtalarını hatırlatıyor. Bölmeleri kontrol edeceğiz," dedi Kittredge. Bakışlarını kabinde;, duvarlara yapışan parlak yığınların üzerinde gezdirdi. "Artık her şeyin üzerini kaplıyor. Bir süre lekeleri temizlemekle uğraşacağız. Geri dönüş programımızı aksatacak."

"Ah, Discovery, size bu haberi vermek hiç hoşuma gitmiyor," dedi Capcom. "Ama dönüşünüz zaten gecikecek. Olduğunuz yerde kalmak zorundasınız."

"Sorun nedir?"

"Burada hava epey kötü. Kennedy'de karşı yönden esen ve hızı kırk deniz miline kadar çıkan rüzgarlar, çevresinde de gökgürültülü fırtınalar var. Güneydoğudan tropik bir fırtına yaklaşıyor.

Şimdiden Dominik Cumhuriyet'ini altüst etti ve Keys'e yöneldi."

"Ya Edwards?"

"Şu anda iki kilometre yükseklikte bir bulut tavanı olduğu bildirildi. İki gün içinde açılması gerek. O yüzden White Sands'e inmeye can atmıyorsanız, en azından otuz altı saatlik bir gecikme düşünüyoruz. Kapıları yeniden açıp ISS'deki mürettebata katılabilirsiniz."

Kittredge havada sürüklenen damlacıklara göz attı. "Olumsuz, Capcom. Bu sızıntıyla istasyonu kontamine ederiz. Bunları temizlememiz gerek."

"Anlaşıldı. Doktor burada, beklemede, mürettebatınızın kötü bir etkiye maruz kalmadığını doğrulamanızı istiyor. Bu doğru mu?"

"Sızıntı zararsız görünüyor. Hiç kimsece hastalık belirtisi gözlenmiyor." Bir globül kümesine vurdu, inci taneleri gibi dağıldılar. "Gerçekten çok hoşlar. Ama elektronik sistemlerimize yapıştıklarını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor, o yüzden hemen temizliğin ayrıntılarına geçsek iyi olur."

"Değiştiği anda, size hava durumu hakkındaki haberleri vereceğiz, Discovery. Şimdi kovaları ve bezleri çıkarın bakalım."

"Tabii," diye güldü Kittredge. "Gökyüzü temizlik hizmetlerini aramanız yeterli. Camlan bile sileriz." Maskesini çıkardı. "Sanırım maskeleri çıkarabiliriz."

Jill maskesini ve gözlüklerini çıkanp acil durum dolabına doğru süzüldü. Ekipmanı dolaba kaldırmıştı ki, Mercer'ın ona baktığını gördü. "Ne var?" dedi.

"Gözün gözüne ne oldu?"

"Nesi var ki?"

"Bir baksan iyi olur."

Jill hijyen bölümüne doğru uçtu. Aynaya ilk baktığında şoka uğradı. Bir gözünün akı kan kırmızısıydı. Yalnızca bir çizgi halinde değil, baştan aşağıya kırmızı kesilmişti.

"Tanrım," diye mırıldandı, kendi yansımasıyla dehşete düşerek. Ben bir pilotum. Gözlerime ihtiyacım var. Ve biri kan çanağına dönmüş.

O'Leary onu omuzlarından tutup kendine çevirdi ve gözünü inceledi. "Endişelenecek bir şey yok, tamam mı?" dedi. "Sadece bir skleral kanama." "Sadece mi?"

"Gözünün beyazında küçük bir kanama. Olduğundan daha ciddi görünüyor. Görüşünü etkilemeden temizlenecektir." "Nasıl olmuş olabilir?"

"Başın içindeki ani basınç değişimleri buna yol açabilir. Bazen şiddetli bir öksürük veya kusma bile küçücük bir damarı patlatmaya yeter."

Jill rahat bir nefes aldı. "Öyle olmalı. Havada dolaşan o baloncuklardan biri yüzünden öksürerek uyandım. "

"Gördün mü? Kaygılanacak bir şey yok." O'Leary omzuna hafifçe vurdu. "Borcunuz elli dolar. Sıradaki!"

Jill ikna olmuş bir halde tekrar aynaya döndü. Sadece küçük bir kanama, diye düşündü. Korkacak bir şey yok. Ama ona bakan yansıma dehşet vericiydi. Bir göz normal, bir gözse korkunç, parlak kırmızı. Garip bir yaratık gibi. Şeytani.

ON ÜÇ

10 Ağustos

"Ne kadar da yüzsüz misafirler, " dedi Luther. "Kapıyı yüzlerine kapıyoruz, yine de gitmiyorlar." Mutfaktaki herkes, Emma bile güldü. Son bir kaç gündür ISS' de mizah diye bir şey kalmamıştı ve insanların yeniden şaka yaptığını duymak çok rahatlatıcıydı. Kenichi'nin ölüsünü Discovery'ye naklettiklerinden beri herkesin morali biraz düzelmiş gibiydi. Onun kefene sarılmış bedeni, bunaltıcı bir biçimde, sürekli ölüm hatırlatıyordu ve Emma kendi başarısızlığının kanılıyla karşılaşmak zorunda olmadığı için rahatlamıştı. Artık dikkatini yeniden işine verebilirdi. Konu ettiği şey -yani mekiğin istasyondan ayrılamaması aslında komik olmas da, Luther'ın esprisine bile gülebilmişti. Bu aksilik programlarını altüst etmişti. Discovery 'nin önceki sabah erken ayrılmasını beklemişlerdi. Şimdi bir gün dah geçmişti ve hâlâ istasyona kenetliydi. Gelecek on iki saat içinde de ayrılamayacaktı. Ayrılma zamanının belirsizliği istasyonun çalışma programını da aksatmış' Ayrılma işlemi, yörünge kapsülünün istasyonla bağlantısını keserek uçup gitme kadar basit değildi. Saatte 17.500 mil hızla dönen iki dev cisim arasındaki hassa bir danstı ve hem mekik hem de istasyon mürettebatının işbirliğinde bulunması) gerektiriyordu. Ayrılma sırasında, uzay istasyonunun kontrol yazılımı ayarları, yakınlaşma işlemleri için, geçici olarak değiştirilmek zorundaydı ve mürettebat araştırma etkinliklerinden çoğunu askıya almıştı. Herkesin dikkatini mekiğin ayrılışına vermesi gerekiyordu.

Bir felaketin önlenmesine.

Şimdi, California'daki bir hava kuvvetleri üssünde yaşanan bulutlu bir gün her şeyi aksatmış, uzay istasyorunun çalışma programına büyük zarar vermişti. Ama uzay uçuşunun doğası böyleydi; bu konuda önceden tahmin edilebilecek tek şey hiç bir şeyin önceden tahmin edilemeyeceğiydi.

Bir üzüm suyu damlası Emma'nın başının yanından geçerek onu korkuttu. İşle önceden tahmin edilmeyen bir şey daha, diye düşündü, elinde bir kamışla damlayı kovalarken çok komik görünen Luther'a gülerek.

Dikkatinizin bir an dağılmasına izin verdiniz mi, çok önemli bir alet veya ağzınıza layık bir meyve suyu böyle alıp başını giderdi. Yerçekimi engelinden kurtulan bir nesne her yere uçabilirdi.

Şimdi Discovery'nin karşı karşıya kaldığı durum da buydu. Emma Kittredge'ın "Arka taraftaki bütün otomatik pilot kontrollerimizin üstü bu vıcık vıcık şeyle kaplı" dediğini duydu telsizden. Discovery'nin komutanı uzaydan uzaya haberleşme sistemi aracılığıyla Griggs'le konuşuyordu. "Hâlâ kontrol düğmelerini temizlemeye çalışıyoruz, ama kuruyunca katı bir salg gibi oluyor. Umarım veri portlarına kaçmamıştır."

"Nereden geldiğini buldunuz mu?" diye sordu Griggs.

"Kurbağaların bölmesinde ufak bir çatlak bulduk. Ama pek fazla -kabinde uçanları açıklamaya yetecek kadar sızmış gibi görünmüyor."

"Başka nereden geliyor olabilir?"

"Şimdi mutfağı ve tuvaleti kontrol ediyoruz. Temizlemekle o kadar meşguldük ki, kaynağını saptamaya fırsat bulamadık. Bu şeyin ne olduğunu bir türlü çıkaramıyorum. Bana sanki kurbağa yumurtalarını hatırlatıyor. Yapışkan yeşil bir kütle halinde yuvarlak kümeler. Mürettebatımı görmelisin: Üstleri başları battı, Ghostbusters gibiler. Bir de Hewitt'in şeytan gibi kırmızı gözü var. Dostum, gerçekten korkunç görünüyoruz."

Şeytan gibi kırmızı gözü mü? Emma Griggs' e döndü. "Hewitt' in gözüne ne olmuş?" dedi. "Duyamadım."

Griggs soruyu Discovery'ye aktardı.

"Sadece bir skleral kanama," diye cevap verdi Kittredge. "O'Leary ye göre ciddi bir şey değil."

"Kittredge'la ben konuşayım," dedi Emma.

"Tamam. "

"Bob, ben Emma," dedi. "Jill'deki kanama nasıl oldu?"

"Dün öksürerek uyandı. Bu yüzden olduğunu sanıyoruz."

"Karın bölgesinde ağrısı var mı? Başağrısı?"

"Biraz önce başağrısından şikayet etti. Hepimizde de kas ağrısı var. Ama burada eşekler gibi çalışıyoruz."

"Mide bulantısı? Kusma?"

"Mercer'ın midesi biraz rahatsız. Neden?"

"Kenichi'de de skleral kanama olmuştu."

"Ama bu ciddi bir durum değil." dedi Kittredge. "O'Leary öyle dedi."

"Hayır, beni endişelendiren belirtilerin bir araya gelişi," dedi Emma. "Kenichi'nin hastalığı kusma ve skleral kanamayla başladı. Karında ağrı. Başağrısı."

"Bunun bir tür bulaşıcı hastalık olduğunu mu söylüyorsun? Öyleyse sen neden hasta değilsin? Ona sen baktın."

İyi bir soruydu. Emma buna yanıt veremedi.

"Ne hastalığından söz ediyoruz?" diye sordu Kittredge.

"Bilmiyorum. Ama Kenichi'nin belirtilerin görülmesinden bir kaç gün sonra gücünü tamamen yitirdiğini biliyorum. Sizin hemen ayrılıp dünyaya dönmeniz gerek. Discovery'de kimse hastalanmadan."

"Bunu yapamayız. Edwards hala bulutlu."

"O zaman White Sands'e inin."

"Şu anda iyi bir seçenek değil. TACAN[25]larından birinde bir problemleri varmış. Hey, biz iyiyiz. Sadece hava düzelene dek bekleyeceğiz. Yirmi dört saati geçmemesi lazım."

Emma Griggs'e baktı. "Houston'la konuşmak istiyorum."

"Hewitt'in gözü kızardı diye White Sands'e yönelmezler."

"Skleral kanamadan fazlası da olabilir."

"Kenichi'nin hastalığını nasıl kapmış olabilirler? Onunla karşılaşmadılar ki."

Ceset, diye düşündü Emma. Cesedi mekikte.

"Bob," dedi. "Yine Emma. Kefeni kontrol etmenizi istiyorum."

"Ne?"

"Kenichi'nin kefeninde yırtık olup olmadığına bir bakın."

"Sıkıca sarılı olduğunu kendin gördün."

"Hâlâ öyle olduğundan emin misin?"

"Peki," diye içini çekti Kittredge. "İtiraf etmem gerek, gemiye geldiğinden beri cesede bakmadık. Galiba hepimiz ondan biraz iğrendik. Onu görmek zorunda kalmamak için bölmenin kapağını kapalı tuttuk."

"Kefen nasıl görünüyor?"

"Şimdi kapağı açmaya çalışıyorum. Biraz sıkışmış gibi, ama..." Bir sesszilik oldu. Sonra da bir mırıltı; "Tanrım."

"Bob?"

"Sızıntı kefenden geliyor!"

"Nedir? Kan mı, serum mu?"

"Plastik yırtılmış. Dışarı aktığını görebiliyorum!"

Sızan neydi?

Emma geri planda başka sesler de duydu. Tiksinti dolu bağırışlar, birinin öğürtüsü.

"Hemen kapayın. Hemen kapayın!" dedi Emma. Ama cevap vermediler.

Jill Hewitt, "Vücudu pelteye dönmüş. Sanki...sanki eriyormuş gibi. Ona ne olduğunu anlamamız gerek."

"Hayır!" diye bağırdı Emma. "Discovery, kefeni açmayın!"

Kittredge nihayet cevap verince rahatladı. "Anlaşıldı, Watson. O'Leary kefeni kapa. Bu...şeyin... daha fazla sımasına izin vermeyeceğiz."

"Belki de cesedi mekikten atmalıyız," dedi Jill.

"Olmaz," diye yanıtladı Kittredge. "Otopsi için istiyorlar." "Ne tür bir sıvı bu?" diye sordu Emma. "Bob. bana cevap ver! "

Bir sessizlik oldu. Sonra Kittredge "Bilmiyorum," dedi. "Ama her neyse, umarım bulaşıcı bir şey değildir. Çünkü hepimiz ona maruz kaldık."

On kiloluk et ve tüy. Şişko bir kral gibi Jack'in göğsüne yayılmış Humphrey, işte buydu. Bu kedi beni öldürmeye çalışıyor, diye düşündü Jack, Humphrey'nin vahşi yeşil gözlerine bakarak. Kanepede uyuyakalmıştı ve ondan sonra hatırladığı ilk şey, bir ton kedi yağının, ciğerlerindeki havayı sıkıştınp kaburgalarını ezdiği oldu.

Humphrey mırıldayarak tırnağını Jack' in göğsüne geçirdi.

Jack ciyaklayarak kediyi itti ve Humphrey gürültüyle dört ayağının üstüne düştü.

"Git, fare yakala," diye homurdandı Jack ve uykusuna devam etmek :in öbür tarafına döndü, ama durum ümitsizdi. Humphrey acıkmıştı ve miyavlıyordu. Jack esnedi, neredeyse sürünerek kanepeden kalkıp zar zor mutfağa gitti. Kedi mamasının durduğu dolabı açar açmaz Humphrey daha da yüksek sesle miyavlamaya başladı. Jack kabı Little Friskies mamasıyla doldurdu ve durup başının belasının kıtır kıtır yiyişini tiksintiyle seyretti. Saat öğleden sonra üç olmuştu, ama daha uykusunu alamamamıştı. Bütün

gece uyanık kalıp uzay istasyonu kontrol odasındaki doktorun masası başında durmuş, sonra da eve gelmiş ve uzay istasyonları ECLSS alt sistemlerini incelemek için kanepeye çökmüştü. Oyuna geri dönmüştü ve bu çok güzel bir duyguydu. Kupkuru MOD eğitim kılavuzunu okumak bile çok hoş gelmişti. Ama sonunda yorgunluk galip gelmişti ve öğle civarı, etrafında uçuş kitapçığı yığınlarıyla uyuyakalmıştı. Humphrey'nin kabının yarısı boşalmıştı bile. İnanılmaz. Jack dönüp mutfaktan çıkıyordu ki, telefon çaldı.

Arayan Todd Cutler'dı. " Discovery'yi White Sands'te karşılamak için tıbbi personeli topluyoruz," dedi. "Uçak yarım saat sonra Ellington'dan kalkıyor. "

"Neden White Sands? Discovery'nin Edwards'in açılmasını bekleyeceğini sanıyordum."

"Gemide tıbbi bir durum var ve havanın düzelmesini bekleyemeyiz. Bir saat içinde yörüngeden ayrılacaklar. Planımız bulaşıcı hastalık önlemleri üstüne."

"Enfeksiyon nedir?"

"Henüz belirlenemedi. Sadece emniyet i yaklaşmak istiyoruz. Bizimlemisin?"

"Evet, sizinleyim," dedi Jack, bir an bile duraksamadan. "Öyleyse harekete geçsen iyi olur, yoksa uçağı kaçıracaksın." "Bekle. Hasta kim? Hangisi?" "Hepsi," dedi Cutler. "Bütün mürettebat."

Enfeksiyon önlemleri. Yörüngeden acil ayrılma. Neyle karşı karşıyayız?

Jack asfalt pistte beklemekte olan uçağa doğru koşarken rüzgar, tozları savurarak esiyordu. Uçuşan tanecikler yüzünden gözlerini kısarak basamakları tırmandı ve uçağa girdi. Bu, NASA'nın, geniş bir alana yayılmış operasyon merkezleri arasında personel taşımakta kullandığı sağlam ve güvenilir filodan bir uçak, on beş yolcu kapasiteli bir Gulfstream IV tü. İçerde şimdiden, aralarında Uçuş Tıp Kliniği'nden hemşire ve

doktorların da bulunduğu bir düzine insan vardı. Birkaçı Jack'i el sallayarak selamladı.

"Gitmemiz gerek, efendim." dedi yardımcı pilot. "O yüzden hemen kemerinizi bağlarsanız.. "

Jack uçağın ön tarafında pencere kenarında bir yere oturdu.

İçeri son giren, kızıl saçları rüzgardan dağılan Roy Bloomfeld oldu. Bloomfeld yerine oturur oturmaz yardımcı pilot kapıyı kapadı.

"Todd gelmiyor mu?" diye sordu Jack.

"O iniş sırasında kontrol masası başında olacak. Öyle görünüyor ki, ani atak bölüğü biz olacağız."

Uçak pistte ilerlemeye başladı. Boşa harcayacak zamanları yoktu; White Sands'e uçuş bir buçuk saat sürecekti.

"Neler olduğunu biliyor musun?" diye sordu Jack. "Çünkü benim hiç bir şeyden haberim yok. "

"Bana kısa bir açıklama yapıldı. Discouery'de dün oluşan sızıntıyı biliyorsun, değil mi? Ne olduğunu belirlemeye çalıştıkları sızıntıyı? Kenichi'nin cesedinin kılıfından sızan sıvı olduğu ortaya çıktı."

"O kılıf sıkıca kapalıydı. Nasıl sızmış?"

"Plastik yırtılmış. Mürettebat içindekilerin basınç altında gibi göründüğünü söylüyor. Bir tür ilerlemiş çürüme sürüyor. "

"Kitredge sıvının yeşil olduğunu ve biraz balık gibi koktuğunu söyledi. Bu kulağa, çürüyen bir cesetmiş gibi gelmiyor."

"Hepimizin kafası karıştı. Kefen tekrar kapatıldı. İçinde neler olup bittiğini anlamak için onlar inene kadar beklememiz gerekecek. Ağırlıksız ortamda insan cesediyle ilk kez karşılaşıyoruz. Belki de çürüme sürecinde bir farklılık oluyordur. Belki de anaerobik bakteriler öldü ve kötü kokular yaymıyorlar. "

"Mürettebatın durumu nasıl?"

"Hewitt ve Kittredge şiddetli başağrısından yakınıyor. Mercer'in kusmaktan içi dışına çıkmış ve O' Leary' nin de karın ağrısı var. Ne kadarı psikolojik, bilmiyoruz. İnsan çürüyen iş arkadaşını soluduğunda duygusal bir reaksiyon gösterecektir elbet."

Psikolojik etkenlerin işi karıştırdığı bir gerçekti. Ne zaman bir besin zehirlenmesi patlak verse, kurbanların önemli bir bölümünün. aslında, mikrobu almadığı görülür. Telkinin gücü öyle büyüktür ki. gerçek bir hastalık kadar ağır kusmaya yol açabilir.

"İstasyondan ayrılma işlemini geciktirmek zorunda kaldılar. White Sands'in de sorunları vardı. TACANlarından biri hatalı sinyaller aktarıyordu. Ayarlayıp tekrar çalıştırmaları için bir kaç saat gerekiyordu."

TACAN, ya da taktik hava navigasyonu sistemi, mekiğe navigasyon durum vektörüne ilişkin son bilgileri ileten, yerdeki bir dizi vericiden oluşuyordu. Yanlış bir TACAN sinyali mekiğin pisti tamamen kaçırmasına neden olabilirdi.

"Artık bekleyemeyeceklerine karar verdiler," dedi Bloomfeld. "Son bir saat içinde mürettebatın durumu kötüleşti. Kittredge'la Hewitt'te skleral kanama var. Hirai nin de hastalığı böyle başlamıştı."

Uçak kalkışa geçti. Motorların gürültüsü kulaklarına doldu ve yer altlarından uzaklaştı.

Jack bağırarak, "Peki ya ISS? İstasyonda hasta olan kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır. Sızıntıyı içeri hapsetmek için aradaki kapıları kapalı tuttular."

"Öyleyse yalnızca Discovery'ye yayıldı."

"Bildiğimiz kadarıyla öyle."

O zaman Emma iyi, diye düşündü derin bir nefes vererek. Emma güvende. Ama bulaşıcı hastalık Hirai'nin cesedi içinde Discovery'ye geldiyse,

istasyon mürettebatı niçin hastalanmamıştı?

"Mekiğin ETA' sı nedir?"

"Şu anda istasyondan ayrılıyorlar. Ateşleme kırk beş dakika sonra, iniş de saat beş civarında olmalı."

Bu da yerdekilere hazırlanmak için pek fazla süre vermiyordu. Güneşin altın ışıklarıyla yıkanan bulutların arasından geçerlerken Jack pencereden dışarı baktı. Her şey aleyhimizde, diye düşündü. Acil durum inişi. Bozuk bir TACAN istasyonu. Hasta bir mürettebat.

Ve bütün bunlar kuş uçmaz kervan geçmez bir pistte bir araya gelecek.

Jill Hewitt'in başı ağrıyor ve gözleri öyle acıyordu ki, ayrılma işlemi denetleme listesini zorlukla görebiliyordu. Son bir saat içinde ağrı vücudunun her kasına yayılmıştı ve şimdi sanki birisi sırtına, kalçalarına çiviler batırıyormuş gibi hissediyordu. Her iki gözü de tamamen kızarmıştı; Kittredge'inkiler de. Onun gözleri bir çift kan çanağı gibiydi. Parlak. Kızıl. O da ağrı çekiyordu; Jill bunu hareket edişinden, başını dikkatle çevirişinden anlayabiliyordu İkisi de acı içindeydi, ama hiç biri uyuşturucu iğne yaptırmayı kabul etme cesaretini gösteremiyordu. İstasyondan ayrılma işlemi ve iniş için tamamen ayık olmaları gerekiyordu ve performanslarının en ufak kısmını bile kaybetmeyi göze alamazlardı.

Bizi eve götür. Eizi eve götür. Gömleği terden sırılsıklam, görevi başında kalmak için savaşır, acı yüzünden konsantre olmakta zorlanırken, Jill'in kafasından sürekli geçen mantra buydu.

Hızla ayrılma talimatnamesini uyguluyor ardı. Jill, IBM ThinkPad bilgisayarının kablosunu kıç taraftaki konsol veri portuna bağlamış, yüklemeyi yapmış ve Buluşma ve Yakınlaşma Operasyonları programını açmıştı.

"Veri akışı yok," dedi.

"Ne?"

"Port sızıntıdan tıkanmış olmalı. Orta güvertedeki PCMMUyu deneyeceğim." Kabloyu çıkardı. Kucağında ThinkPad'le diğer güverteye geçerken yüzündeki bütün kemikler sızlıyordu. Gözleri sanki yuvalarından çıkmak üzerelermiş gibi zonkluyordu Orta güvertede Andy Mercer'ın iniş giysilerini giymiş ve atmosfere giriş için yerine geçip kemerini bağlamış olduğunu gördü. Baygındı. Büyük olasılıkla aldığı uyuşturucu yüzündendi. O'Leary de yerine geçip kemerini bağlamıştı, hâlâ ayıktı fakat sersemlemiş görünüyordu. Jill veri portuna doğru yüzdü ve ThinkPad'in fişini taktı.

Hâlâ veri akışı yoktu.

"Kahretsin. Kahretsin."

Artık önünü görmek için çabalayarak uçuş güvertesine döndü.

"Olmadı mı?" dedi Kittredge.

"Kablosunu değiştirip bu portu deneyeceğim." Başı artık o kadar kötü zonkluyordu ki, gözlerinden yaş geliyordu. Dişlerini sıkıp kabloyu çıkardı, yerine yenisini taktı. Bilgisayarı tekrar başlattı. Windows'ttan RBOPyi açtı.

Buluşma ve Yaklaşma Operasyonları logosu ekranda belirdi.

Görev süresini yazmaya başladığında yüzünden ter boşandı. Günler, saatler, dakikalar, saniyeler. Parmakları emirlerine uymuyordu. Sakar ve tembeldiler. Rakamları düzeltmek için geri dönmek zorunda kaldı. En sonunda "Prox Ops"u seçti ve O.Ke tıkladı.

"RPOP başlatıldı," dedi rahatlayarak. "Veri işlemeye hazır."

Kittredge, "Capcom, ayrılma işlemi onaylandı mı?"

"Bekleyin, Discovery."

Bekleyiş son derece acı vericiydi. Jill başını eğip ellerine baktı ve parmaklarının kasılmaya başladığını, önkolundaki kasların derisinin altında yüzlerce kurtçuk kıvranıyormuş gibi gerildiğini gördü. Sanki etinin içinden canlı bir şey geçiyor gibimi. Bini sabit tutmaya çabaladı, ama parmakları

spazmlarla kasılmaya devam etti. Bizi hemen eve götür. Hala bu kuşu uçurabilecek durumdayken.

"Discovery," dedi Capcom. "Ayrılma onaylandı."

"Anlaşıldı. Dijital otomatik pilot alçak Z'de. Ayrılma işlemine geçiyoruz." Kittredge ferahlayarak Jill'e baktı. "Şimdi eve gidelim," diye mırıldandı ve kumanda kolunu kavradı.

Uçuş Direktörü Randy Carpenter, Colossus heykeli gibi dikilmişti, bakışları önündeki ekrana sabitlenmiş, mühendis beyni soğukkanlılıkla aynı anda hem görsel verileri hem de haberleşme ağındaki konuşmaları izliyordu. Carpenter her zamanki gibi bir kaç adım sonrasını düşünüyordu. Şimdi kenetlenme tabanının basıncı düşürülmüştü. Yörünge kapsülünü ISS' ye bağlayan sürgüler açılacak ve kenetlenme sistemindeki önceden gerilmiş yaylar iki aracı yavaşça iterek birbirlerinden uzağa sürüklenmelerini sağlayacaktı. Aralarındaki uzaklık ancak altmış santime ulaştığında Discovery 'nin RCS roketleri çalışıp mekiği hareket ettirecekti. Bu hassas olaylar dizisinin her anında işler ters gidebilirdi, ama Carpenter'ın her olası aksilik için bir planı vardı. Eğer kenetlenme sürgüleri açılmazsa, piroteknik patlayıcıları ateşleyecekler ve sürgüleri tutan cıvataları kıracaklardı. Eğer o da işe yaramazsa, ISS'den iki kişi uzay yürüyüşüne geçip cıvataları elle sökeceklerdi. Yedek planlar için de yedek planları vardı, her aksilik için bir olasılıkları.

En azından tahmin edebilecekleri her aksilik için. Carpenter, hiç kimsenin aklına gelmeyen bir aksilikten korkuyordu. Ve şimdi de kendine, her yeni görev evresinin başlangıcında sorduğu soruyu soruyordu: Neyi tahmin edemedik?

Kittredge'ın "ODS başarıyla çözüldü," diye bildirdiğini duydu. "Sürgüler açıldı. Artık serbestiz."

Carpenter'ın yanındaki uçuş kontrolörü zafer edasıyla yumruğunu havaya kaldırdı.

Carpenter, ilerisini, inişi düşünüyordu. White Sands'te hava durumu değişmemişti, rüzgar karşı yönden 15 deniz mili hızla esiyordu. TACAN

mekik vardığında kaldırılmış, yeniden çalışır durumda olacaktı. Yer mürettebatı şu anda pistte toplanıyordu. Görünürde yeni aksaklık yoktu, yine de köşebaşında birinin bekliyor olabileceğini biliyordu.

Zihninden bütün bunlar geçiyordu, ama yüzünde hiç bir ifade belirmiyordu Odadaki uçuş kontrolörlerine, duyduğu korkuyu açığa vuracak hiç bir ipucu vermiyordu. Midesini yakan korkuyu.

ISS'de, Emma ve arkadaşları da izliyor ve bekliyorlardı. Bütün araştırma etkinlikleri geçici olarak askıya alınmıştı. Dev mekiğin ayrılışını seyrelmek için biirinci bağlantı noktasındaki kubbede toplanmışlardı. Griggs, operasyonu, Houston'daki Uçuş Kontrol'ün de şu anda izlemekte olduğu RPOP şemasını gösteren IBM ThinkPad bilgisayarından da seyrediyordu.

Emma kubbenin pencerelerinden Discovery'nin yavaş yavaş uzaklaşmaya başladığını görerek rahat bir nefes aldı. Mekik artık serbestçe sürükleniyordu ve eve dönüş yolculuğuna başlamıştı.

Tıbbi uzman O'Leary uyuşturucudan sersemlemişti. Kendi koluna elli miligram Demerol enjekte etmişti; acısını biraz hafifletmeye, Mercer'ı yerine oturtup kemerini bağlamaya ve kabini atmosfere giriş için hazırlamaya yetecek kadar. O kadar düşük dozda uyuşturucu bile zihinsel işlemlerini bulandırıyordu.

Orta güvertedeki yerinde, kemeri bağlanmış, yörüngeden çıkmaya hazır bir durumda oturuyordu. Kabini bir net, bir bulanık, sanki su altındaymış gibi görüyordu. Işıktan ağrıyan gözlerini kapadı. Bir kaç dakika önce elinde ThinkPad'le Jill Hewitt'in yanından geçtiğini gördüğünü sanmıştı; şimdi gitmişti, ama kulaklığından onun gergin sesiyle birlikte Kittredge ve Capcom'un seslerini de duyabiliyordu. İstasyondan ayrılmışlardı.

Kafasındaki bulanıklığa rağmen, arkadaşları onları eve götürmeye çalışırken koltuğunda kemeri bağlı oturduğu için bir güçsüzlük, utanç hissi duyuyordu. Gururu, uykunun her şeyi unutturan rahatlığıyla savaşmasını sağladı ve gözlerini orta güvertenin sert ışığına açtı. Kelepçesinin gevşediğini fark etti ve bağlardan kurtulunca yerinden kalktı. Güverte etrafında dönmeye başladı ve aniden başlayan mide bulantısını bastırmak için gözlerini kapamak zorunda kaldı. Sataşma/ısın, diye düşündü. Akıl

maddeden üstündür. Her zaman demir gibi bir midem oldu. Ama bir türlü gözlerini açıp odanın o insanın başını döndüren sallantısına bakmayı başaramadı.

Ta ki o sesi duyana dek. Bir gıcırtıydı, o kadar yakından geliyordu ki, uykusunda kıpırdanan Mercer olduğunu sandı. O'Leary sesin geldiği yere döndü ve bunun Mercer olmadığını anladı. Kenichi Hirai'nin kefenine bakıyordu.

Kefen şişiyordu. Genişliyordu.

Gözlerim, diye düşündü. Bana oyun oynuyor.

Gözlerini kırpıştırdı ve tekrar baktı. Kefen hala kabarıktı, cesedin karnı üzerindeki plastik balon gibi şişmişti. Saatler önce deliği yamamışlardı; şimdi içinde yine basınç birikmiş olmalıydı.

Sanki rüyadaymış gibi bir sis perdesi altında hareket ederek, uyku bölmesine doğru ilerledi. Elini şişkin kefenin üzerine koydu.

Ve dehşet içinde geriye sıçradı. O kısacık temas anında, şiştiğini, söndüğünü ve tekrar şiştiğini hissetmişti.

Ceset kıpırdıyordu

Jill Hewitt, yüzünden ter boşanarak tepedeki pencereden Discovery'nin ISS'den ayrılışını seyretti. Aralarındaki uzaklık yavaş yavaş arttı ve bilgisayar ekranındaki veri akışına göz attı. Uzaklık otuz santim. Altmış santim. Eve gidiyoruz. Ansızın başına bir ağrı saplandı ve öyle dayanılmaz bir hal aldı ki, bilincini yitirmeye başladığını hissetti. İnatla bayılmamaya çalışarak mücadele etti.

"ODS açıldı," dedi sıkılı dişlerinin arasından.

Kittredge, "RCS OP, alçak Z'ye geçiyoruz" diye cevap verdi.

Kittredge şimdi tepki kontrol sistemi itici roketlerini kullanarak mekiği yavaşça ISS'den uzaklaştırıp istasyonun dokuz yüz metre aşağısına

getirecekti, bu noktadan sonra, farklı yörüngeleri otomatik olarak onları birbirlerinden ayıracaktı.

Jill ateşlenen motorların gümbürtüsünü duydu ve kıç tarafın kontrollerinin başındaki Kittredge motorların gücünü yavaşça Rbar'a indirirken yörünge kapsülünün sarsıldığını hissetti. Kittrege'ın elleri titriyordu ve kontrolü kaybetmemek için harcadığı çabayla yüzü gerilmişti. Şimdi bilgisayar değil, o, mekiği uçuruyordu ve kumanda kolunun yanlış bir hareketi rotalarından ayrılmalarına neden olabilirdi.

Uzaklık bir buçuk metre. Üç metre. Artık ayrılma sürecinin en önemli evresini geçmişlerdi ve istasyondan gittikçe uzaklaşıyorlardı.

Jill rahatlamaya başladı.

Ve sonra orta güvertedeki haykırışı duydu. Dehşet dolu, hayret içindeki birinin çığlığıydı. O'Leary'nin.

Arkasına döndü ve tam o anda, insan kalıntılarından oluşan dehşet verici bir çağlayan uçuş güvertesine doldu ve üzerine doğru geldi.

Güvertenin kapısına en yakın olan Kittredge basıncın bütün şiddetiyle yön belirleyici kumanda kolunun üzerine savruldu. Jill, geriye doğru yuvarlandı, kulaklıkları başından uçmuş, her yanına berbat kokulu bağırsak, deri parçaları ve hâlâ kafa derisine yapışık saç yığınları çarpıyordu. Kenichi'nin saçları. Motorların gürültüsünü duydu ve mekik ona yalpalıyormuş gibi geldi. Darmadağın insan parçacıkları bir bulut gibi bütün uçuş güvertesine yayılmıştı, plastik kefen parçaları, unufak olmuş organlar ve o garip yeşil yığınlardan oluşan kabus gibi bir galaksi dönüp duruyordu. Üzüm salkımını andıran bir kütle uçup yakındaki bir duvara yapıştı.

Damlacıklar ağırlıksız ortamda düz yüzeylere çarptığında, ya da yapıştığında, darbenin etkisiyle bir an titreyip sonra hareketsiz kalırlardı. Ama bu kütle hâlâ hareket ediyordu.

Jill, gözlerine inanamayarak kıpırtının şiddetlenmesini, bir şeyin yüzeyi dalgalandırmasını izledi. Ancak o zaman, jölemsi kütlenin derinlerinde siyah bir cismin kımıldadığını farketti. Bir sinek larvası gibi kıvranıyordu.

Ansızın gözü daha korkunç bir görüntüye ilişti. Uçuş güvertesinin tavanındaki pencereden yukarı baktı ve uzay istasyonunun giderek büyüdüğünü gördü, artık o kadar yaklaşmıştı ki, neredeyse güneş panellerinin perçinlerini bile seçebiliyordu.

Panik içinde duvara yaslanarak kendini itti ve kollarını umutsuzca kumanda koluna uzatarak, o dehşet verici patlamış et yığını bulutuna daldı.

"Çarpışma rotası!" diye haykırdı Griggs uzay telsizinden. "Discovery, çarpışma rotasındasın!"

Yanıt yoktu.

"Discovery! Rotayı çevirin!"

Emma felaketin üzerlerine doğru gelişini dehşet içinde izliyordu. Uzay istasyonunun kupola penceresinden mekiğin aynı anda hem yukarı aşağı sarsıldığını hem de sancak tarafına yalpaladığını gördü. Discovery'nin üçgen kanadının, istasyonun alüminyum gövdesini biçmeye yetecek momentumla üzerlerine geldiğini gördü. Yaklaşan çarpışmada, kendi ölümünü gördü.

Birdenbire, yörünge kapsülünün burnundaki RCS motorunun roketlerinden bir gaz bulutu fışkırdı. Discovery aşağıya doğru savrularak momentumu tersine çevirdi. Aynı anda sancak tarafındaki üçgen kanat yukarı doğru fırladı, ama bu, uzay istasyonunun ana kirişini koparacak kadar hızlı olmamıştı. Emma kalbinin durduğunu hissetti.

Luther'ın "Yüce Tanrım" diye fısıldadığını duydu.

"CRV! " diye bağırdı Griggs panik içinde. "Herkes tahliye aracına!"

Mürettebat bağlantı noktasını boşaltmak için çabalarken havada kollar ve bacaklar uçuşuyor, her tarafa ayaklar savruluyordu Kapıdan çıkıp yaşam alanına ilk giren Nikolay'la Luther oldu. Emma tam kapının koluna yapışmıştı ki, yırtılan metalin gürültüsü, iki devasa cismin çarpışmasıyla ezilip bükülen alüminyumun gıcırtısı kulaklarına doldu.

Uzay istasyonu sallanmaya başladı ve oluşan baş döndürücü sarsıntıda, yamulan duvarları, Griggs'in havaya savrulan bilgisayarını ve Diana'nın terden sırılsıklam, dehşet dolu yüzünü gördü.

İşıklar titreştiler ve sonunda yanmaz oldular. Zifiri karanlıkta, kırmızı bir uyan ışığı yanıp sönüyor, yanıp sönüyordu.

Acı acı bir siren çalıyordu.

ON DÖRT

Mekik uçuş direktörü Randy Carpenter önündeki ekranda Ölümü izliyordu. Yörünge kapsülünün çarpışma anında, sanki darbeyi kendi göğüs kemiğine yemiş gibi hissetti ve elini kaldırıp göğsüne bastırdı.

Bir kaç saniye boyunca Uçuş Kontrol Odası tamamen sessizliğe büründü. Afallamış yüzler önlerindeki duvara bakakalmalardı. Ortadaki ekranda mekiğin izlediği yörüngeyi gösteren bir dünya haritası vardı. Sağda ise, Disvovery İle ISS'nin şemalarla temsil edildiği, dondurulmuş RPOP görüntüsü. Şimdi mekik, zavallı bir oyuncak gibi ISS'nin silüetiyle birleşmişti.

Carpenter ciğerlerinin ansızın genişlediğini hissetti ve dehşetle, soluk almayı unuttuğunun farkına vardı.

Uçuş kontrol odasında kaos baş gösterdi.

"Flight, telsiz bağlantısı kesildi," dediğini duydu Capcom un. "Discovery cevap vermiyor."

"Flight, TCS'den hâlâ veri akışı alıyoruz "

"Flight, yörünge kapsülü Icabin basıncında düşme yok. Oksijen sızıntısına dair bir işaret yok -"

"Peki ya ISS?" diye sordu Carpenter. "Onlarla bağlantımız var mı?"

"Özel Taşıt Operasyonları onlara ulaşmaya çalışıyor. İstasyonun basıncı düşüyor -"

"Ne kadar düştü?"

"Yedi yüz on... altı yüz doksan. Kahretsin, basınç hızla düşüyor!"

İstasyonun gövdesi çatlamış diye düşündü Carpenter. Ama bu onun çözmesi gereken bir problem değildi; koridorun sonundaki Özel Taşıt

Operasyonlarıma aitti.

İtici sistemler mühendisi ansızın haberleşme ağına katıldı. "Flight, RCS ateşlemesi görüyorum, F2U, F3U ve F1U. Biri mekiğin kontrolleriyle oynuyor."

Carpenter dikkat kesildi. RPOP görüntüsü hâlâ kilitlenmiş ve donmuştu, yeni görüntü gelmiyordu. Ama itici sistemler uzmanının raporundan, Discovery nin manevra motorlarının az önce ateşlendiğini anlamıştı. Bu rastgele bir deşarj olamazdı; mürettebat mekiği ISS'den uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ama telsiz bağlantısı kurulana dek mekik mürettebatının durumunu açıklığa kavuşturamayacaklardı. Hayatta olduklarını bilemeyeceklerdi.

Bu, hepsinden daha korkunç bir senaryoydu, onu en çok korkutanı. Yörüngedeki bir mekikte ölü bir mürettebat. Houston her ne kadar mekiğin manevralarından çoğuna yerden kumanda edebilirdiyse de, mürettebatın yardımı olmadan onu indiremezlerdi. OMS yörüngeden ayrılma ateşlemesi düğmelerine basması için fonksiyonel bir insan olması şarttı. Hava veri problarını yerleştirmek ve iniş sırasında iniş takımlarını açmak için bir insan eli gerekliydi. Bu işlevleri yerine getirecek biri olmazsa, Discovery yörüngede kalacak, aylar sonra yörüngesi bozulup bir ateş çizgisi halinde yeryüzüne düşene dek. bir hayalet gemi gibi sessizce dünyanın çevresinde dönüp duracaktı. Saniyeler ilerler, FCR' deki panik yavaş yavaş artarken, Carpinter'ın kafasından geçen kabus buydu. Mürettebatı belki de şimdi dekompresyon yüzünden korkunç acılar içinde can vermekte olan uzay istasyonunu düşünmeye zamanı yoktu. Dikkatini Discovery üzerinde yoğunlaştırmalıydı. Her geçen sessiz saniyeyle hayatta kalma şansları azalan mürettebatı üzerinde.

Ansızın sesi duydular. Hafif, kesintiliydi.

"Kontrol, burası Discovery. Houston. Houston..."

"Bu Hewitt!" dedi Capcom. "Devam et, Discouery!"

"...büyük bir kaza...çarpışmayı önleyemedik. Yörünge kapsülünün yapısal hasarı minimal düzeyde..."

"Discovery, ISS'den görüntüye ihtiyacınız var." "Ku antenini çalıştıramıyorum kapalı devre bozuldu "Hasarlarının derecesini biliyor musunuz?"

"Darbe solar truss iskeletlerini parçaladı. Sanırım gövdelerinde bir delik açtık... "

Carpenter midesinin bulandığını hissetti. İSS mürettebatından hâlâ haber alamamışlardı. Hayatta olduklarına ilişkin hiçbir bilgi yoktu. "Mürettebatınızın durumu nedir?" diye sordu Capcom. "Kittredge neredeyse hiç tepki vermiyor. Başını kıç tarafındaki kontrol paneline çarptı. Ve orta güvertedeki mürettebatın durumunu bilmiyorum." "Senin durumun nedir, Hewitt?"

"Çabalıyorum...oh, aman Tanrım, başım..." Hafif bir hıçkırık duyuldu. Sonra da Jill'in sesi; "Bu, canlı." "Tekrar edin."

"Etrafta yüzen şey, kefenden sızan şey. Her yanımı kapladı. içimde. Derimin altında kıpırdadığını görebiliyorum, o canlı."

Carpenter'ın sırtından yukarı bir ürperti geçti. Halüsinasyonlar. Kafa yaralanması. Onu kaybediyorlardı, mekiği aşağı tek parça halinde indirmek için tek şanslarını kaybediyorlardı.

"Right, ateşleme hedefine yaklaşıyoruz," diye uyardı FDO. "Bunu kaçıranlayız." "Ona yörüngeden ayrılmasını söyleyin," diye emretti Carpenter. "Discovery," dedi Capcom. "APUyu çalıştırın." Yanıt yoktu.

"Discovery!" diye tekrarladı Capcom. "Ateşleme hedefinizi kaçıracaksın!"

Saniyeler dakikalara dönüşürken, Carperter'ın kasları gerildi, sinirleri elektrik verilmiş teller gibiydi. Hewitt nihayet yanıt verdiğinde rahat bir nefes aldı.

"Orta güvertedeki mürettebat iniş pozisyonunda. İkisi de baygın. Kemerlerini bağladım. Ama Kittredge'a iniş giysisini giydiremiyorum "

"İniş giysisinin canı cehenneme!" dedi Carpenter. "Bu hedefi kaçırmayalım. Şu kuşu indir yeter!"

"Discovery, doğrudan APUyu çalıştırmanızı öneririz. Onu sancak tarafındaki koltuğa bağlayın ve yörüngeden ayrılma geçin."

Acı dolu, bitkin bir iç çekiş duydular. Ardından Hewitt'in "Başım görmekte güçlük çekiyorum... " dediğini işittiler.

"Bunu anlıyoruz, Hewitt." Capcom'un sesi tatlılaştı. Neredeyse avutucuydu. "Bak, Jill. Şu anda komutanın sende olduğunu biliyoruz. Acı çektiğini de biliyoruz. Ama otomatik iniş modunda sana yol gösterebiliriz, ta ki yere inip tekerlekler duruncaya dek. Tek yapman gereken bizimle kalmak. "

Jill azap içinde bir hıçkırık koyverdi. "APU çalıştırıldı," diye fısıldadı.

"OPS 3-0-2 yükleniyor. Ne zaman olacağını söyleyin, Houston."

"Yörüngeden ayrılma ateşlemesine geçin," dedi Carpenter.

Capcom karan iletti. "Ateşlemeye geç, Discovery." Ve tatlı bir sesle ekledi, "Şimdi seni eve getirelim."

Cehennem karanlığında Emma kendini dekompresyonun şokuna hazırlamıştı. Tam olarak ne bekleyeceğini biliyordu. Nasıl öleceğini. Gövdeden kaçan havanın gümbürtüsü olacaktı. Kulak zarlarının ani yırtılışı. Akciğerleri genişleyip alveollan patlarken hızla artan acı. Hava basıncı sıfıra yaklaşırken sıvıların kaynama noktaları da düşer ve sonunda donma noktasıyla eşitlenirdi. Bir an kan kaynamaktadır. Bir an sonra damarlarda donar.

Kırmızı uyarı ışıkları, siren ve en büyük korkularını doğruluyordu. Birinci sınıf bir acil durumdu. Gövde delinmişti ve havaları uzaya sızıyordu.

Kulaklarının tıkandığını hissetti. Hemen çıkın!

Diana'yla birlikte, sadece uyarı panellerinin parlak kırmızı ışıklarıyla bozulan karanlıkta, yaşam alanına daldılar. Sirenin sesi öyle yüksekti ki, herkes söylediklerini birbirine duyurmak için bağırıyordu. Emma panik

içinde Luther'a doğru yuvarlandı, adam onu, başka bir yöne fırlamadan önce sıkıca tuttu.

"Nikolay CRV de. Hadi şimdi, sen ve Diana!" diye bağırdı.

"Bekleyin. Griggs nerede?" dedi Diana.

"İçeri girin diyorum!"

Emma döndü. Kırmızı alarmın göz yanıltıcı ışığı altında yaşam alanında kimsenin olmadığını gördü. Griggs peşlerinden gelmemişti. Karanlıkta garip, hafif bir pus var gibiydi, ama onları deliğe doğru çeken havanın yarattığı fırtına filan yoktu.

Acı da yok, diye farkına vardı birden. Kulaklarının tıkandığını hissetmişti, ama göğüs ağrısı, dekompresif patlama belirtisi yoktu.

Bu durumdan kurtulabiliriz. Deliği tıkanana zamanımız var.

Bir yüzücü gibi hızla geri dönüp ayaklarıyla duvardan güç aldı ve yeniden bağlantı noktasına doğru uçtu.

"Hey! Lanet olsun, n'apıyorsun Watson?" diye haykırdı Luther.

"Gemiyi terketmiyorum!"

O kadar hızlı gidiyordu ki, dirseğini olanca gücüyle kapının kenarına çarptı. Artık acı vardı, fakat dekompresyondan değil, kendi sakarlığındandı. Bağlantı noktasına doğru atılırken kolu zonkluyordu.

Griggs orada değildi, ama veri kablosunun ucunda sallanan bilgisayarını gördü. Ekranda parlak kırmızı bir "Dekompresyon" alarmı yanıp sönüyordu. Hava basıncı altı yüz elliye inmişti ve düşmeye devam ediyordu. Hareket etmek için yalnızca bir kaç dakikaları vardı, beyinlerinin fonksiyonlarını yitirmesine bir kaç dakika kalmıştı.

Kaçağı aramaya gitmiş olmalılar diye döşündü. Hasarlı modülü kapayacak.

A.B.D. laboratuvarına, o kalınlaşan sis tabakasının içine daldı. Bu sis miydi, yoksa oksijen yetersizliğinden görüşü mü bulanı yordu? Bilinç kaybının başladığına dair bir uyarı mıydı? Karanlıkta hızla ilerledi, çakar ışıklar gibi yanıp sönen alarmlar başını döndürüyordu. Diğer uçtaki kapının kenarına çarptı. Eşgüdümü zayıflamış, sakarlığı artmıştı. Kapıdan 2 numaralı bağlantı noktasına süzüldü.

Griggs oradaydı. NASDA ve Avrupa modüllerini birleştiren bir kablo düğümünü açmaya çalışıyordu.

"Kaçak NASDA' da!" diye haykırdı sirenlerin gürültüsü arasından. "Bu kapıdaki kabloları temizleyip kapayabilirsek, modülü izole edebiliriz."

Kabloları çekmesine yardım etmek için öne atıldı. Sonra birinin ayrılmadığını fark etti. "Bu da nesi?" dedi. Kapılardan geçen bütün kabloların acil bir durumda kolayca yerinden çıkabilmesi gerekiyordu. Bu ise iki modül arasında devam ediyordu: Güvenlik kuralları çiğnenmişti. "Kolay çıkma mekanizması yok!" diye bağırdı.

"Bana bir bıçak bul, keseyim!"

Emma geri dönüp tekrar A.B.D. laboratuarına daldı. Bıçak. Lanet olası bıçağı nerde bulabilirim? Kırmızı ışıklar altında ecza dolabını gördü. Neşter. Çekmeceye asılıp alet tepsisine uzandı ve uçarak 2. bağlantı noktasına döndü.

Griggs neşteri alıp kabloyu kesmeye başladı.

Luther'ın "Nasıl yardım edebilirim?" diye bağırdığını duydular.

Emma döndü ve Luther'ın, Nikolay ve Diana'yla birlikte endişe içinde kapının ağzında durduğunu gördü.

"Delik NASDA'da!" dedi. "Modülü kapayacağız!"

Birdenbire havaya kıvılcımlar saçıldı. Griggs bir çığlık atıp geriye sıçradı. "Kahretsin! Kabloda elektrik var!"

"Onu kesmek zorundayız!" dedi Emma.

"Sonra da cozurdayalım mı? Hiç sanmıyorum."

"Öyleyse kapıyı nasıl kapayacağız?"

Luther, "Geri çekilin! Laboratuvara çekilin! Bütün bağlantı noktasını kapayacağız. İstasyonun bu ucunu izole edeceğiz."

Griggs kıvılcımlar saçan kabloya baktı. 2 numaralı bağlantı noktasını kapamak istemiyordu, çünkü bu, basıncın sıfıra düşüp ulaşılamayacak hale gelecekleri için hem NASDA'yı, hem de Avrupa modüllerini feda etmek anlamına geliyordu. Ve bu da, o noktayla bağlantılı olan mekik yanaşma limanını feda etmek demekti.

"Basınç düşüyor, millet!" diye seslendi Diana, elindeki basınç ölçeri okuyarak. "Altı yüz yirmi beş milimetreye düştü! Şunu geri çekin de bağlantı noktasını kapayalım!"

Emma şimdiden daha hızlı soluk almaya başladığını hissediyordu. Hipoksiya. Eğer çabucak bir şey yapmazlarsa hepsi bilinçlerini yitireceklerdi.

Griggs'in koluna yapıştı. "Geri çekil! İstasyonu kurtarmanın tek yolu bu!"

Griggs afallamış bir halde başını salladı ve Emma'yla birlikte A.B.D. laboratuvarına çekildi.

Luther kapıyı kapatmaya çalıştı, ama yerinden oynatamadı. Artık 2. bağlantı noktasının dışında olduklarına göre, kapıyı kapamak için itmeleri değil, çekmeleri gerekiyordu. Ve hızla basıncı düşen bir ortamda, dışarı kaçan havaya karşı uğraşıyorlardı.

"Bu modülü de terk etmemiz gerek!" diye bağırdı Luther. "Bağlantı noktasına çekilin ve diğer kapıyı kapayın!"

"Olmaz!" dedi Griggs. "Bu modülü de bırakamam!"

"Griggs, başka seçeneğimiz yok. Bu kapıyı kapatamıyorum!"

"O zaman bırak ben yapayım!" Griggs kolu kavrayıp kapatmak için asıldı, ama kapı yerinden ancak bir kaç santim oynamıştı ki, tükenerek bırakmak zorunda kaldı.

"Bu lanet olası modülü kurtarmak için hepimizi öldüreceksin!" diye bağırdı Luther.

Ansızın çözümü haykıran Nikolay oldu. "Mir! Kaçağı besleyin! Kaçağı besleyin!" Laboratuvardan fırlayıp istasyonun Rus tarafına yöneldi.

Mir. Herkes neden söz ettiğini hemen anlamıştı. 1997. Progress'in Mir'in Spektr modülüyle çarpışması. Gövdede bir delik oluşmuş ve Mir'in değerli havası uzaya akmaya başlamıştı. İnsanlı uzay istasyonlarında daha uzun sürelik deneyimleri olduğundan Ruslar'ın acil durum tepkisi hazırdı: Kaçağı beslemek. Basıncı yükseltmek için modüle ekstra oksijen dökmek. Bu, onlara yalnızca zaman kazandırmakla kalmayabilir, basınç eğimini daraltarak kapıyı açmalarına da yarayabilirdi.

Nikolay elinde iki oksijen tankıyla uçarak laboratuvara geri geldi. Deli gibi, valileri sonuna kadar açtı. Sirenlerin gürültüsüne karşın, tanklardan çıkan havanın ıslığını duyabiliyorlardı. Nikolay tankların ikisini de 2 numaralı bağlantı noktasına fırlattı. Kaçağı besle. Kapının diğer tarafında hava basıncını yükseltiyorlardı.

Aynı zamanda, içinden elektrik geçen bir kablo bulunan modüle oksijen boşalttıklarını düşündü Emma, kıvılcımları anımsayarak. Bu, bir patlamaya yol açabilirdi.

"Şimdi!" diye bağırdı Nikolay. "Kapıyı kapatmaya çalışın!"

Luther'la Griggs aynı anda kapının koluna yapışıp asıldılar. Çılgınca çabalarının birleşimi sayesinde mi, yoksa, oksijen tankları kapının öte yanındaki basınç eğimini düşürmeyi başardığından mı asla bilemeyeceklerdi, ama kapı yavaş yavaş kapanmaya başladı.

Griggs onu iyice kapatıp kilitledi.

Bir an Luther'la ikisi, tek kelime edemeyecek kadar bitkin, güçleri tükenmiş bir halde havada asılı kaldılar. Sonra Griggs döndü, yanıp sönen ışıklar altında yüzü terden parlıyordu.

"Şimdi şu lanet olası roketi kapatalım," dedi.

Bilgisayarı, 2 numaralı bağlantı noktasında, bıraktığı yerde yüzüyordu. Parıltılı ekrana bakarak çabucak bir dizi komut yazdı. Sirenler durunca herkes rahatladı. Kırmızı uyarı ışıkları da sönmüş, geride sadece dikkat ve uyarı panellerindeki sürekli pırıltı kalmıştı. Nihayet birbirleriyle bağırmadan anlaşabileceklerdi.

"Hava basıncı altı yüz doksana çıkmış ve yükselmeye devam ediyor." dedi ve rahatlayarak güldü. "Görünüşe göre evsiz kaldık."

"Neden hola 3. derece alarm durumundayız?" diye sordu Emma ekrandaki sarı ışığı göstererek. 3. derece alarm durumu, üç olasılıktan birini işaret ediyordu: Yedek kılavuz bilgisayarları bozulmuştu, kontrol hareket jiroskoplarından biri çalışmıyordu ya da Uçuş Kontrol'le aralarındaki S bandı telsiz bağlantısını kaybetmişlerdi.

Griggs bir kaç tuşa daha bastı. "S-bandıymış. Onu kaybettik. Discovery P-l kirişimize çarpıp telsizi koparmış olmalı. İskele tarafndaki solar düzeneklerimize de çarpmış gibi gözüküyor. Fotovoltaik modüllerden birini de kaybetmişiz. Bu yüzden elektrik hâlâ gelmedi."

"Houston meraktan çıldırıyordur," dedi Emma. "Ve de artık bize ulaşamıyorlar. Ya Discovery? Onlara ne oldu?"

Mekikle aralarındaki telsiz bağlantısıyla uğraşan Diana, "Discovery cevap vermiyor," dedi. "Belki de UHF menzili dışındadırlar."

Ya da hepsi ölmüştü ve yanıt veremiyorlardı.

"Şu ışıkları tekrar yakamaz mıyız?" dedi Luther. "Primer gücü devreye sokamaz mıyız?"

Griggs yeniden klavyenin tuşlarına dokunmaya başladı. ISSnin dizaynının güzelliklerinden biri de, aynı görevi yerine getirebilen birden fazla birim olmasıydı. Güç kanallarından her biri spesifik yüklere elektrik sağlamak için düzenlenmişti, ama bu kanallar -"Cross-strap" diye adlandırılan metodagerektiği gibi yeniden ayarlanabilirlerdi. Bir fotovoltaik modül kaybetmişlerdi, fakat yararlanabilecekleri üç tane daha vardı."

Griggs, "Bunun klasik bir laf olduğunu biliyorum, ama 'ışık, biraz daha ışık.'" Bir tuşa bastı ve modülün ışıkları hafifçe parıldadı. Ama modüller arasında yol bulmak için yeterliydi. "Gücü yeniden yönlendirdim. Gereksiz kargo fonksiyonları elendi." Derin bir nefes verip Nikolay'a baktı. "Houston'la temas kurmamız gerek. Sıra sende, Nikolay."

Rus, ne yapması gerektiğini hemen anladı. Moskova'nın Uçuş Kontrol'ü istasyonla kendi ayrı bağlanışını korumuştu. Çarpışma ISS'nin Rus tarafını etkilememiş olmalıydı.

Nikolay sertçe başını salladı. "Moskova nın elektrik faturasını ödediğini umalım."

ITEM 3-7-EKEC ITEM 3-8-EXEC GPS 3-0-4 PRO

Jill Hewitt soluk soluğaydı, kontrol panelindeki düğmelere her basışında, dudaklarından acı dolu küçük iniltiler çıkıyordu. Başı, olgunlaşmaktan patlayacak hale gelmiş bir kavun gibiydi. Görüş alanı öyle daralmıştı ki sanki uzun, karanlık bir tünele bakıyordu ve kontroller ulaşamayacağı kadar geriye çekilmişti. Dokunacağı her şaltere, parmağının ucunda titreşen her düğmeye odaklanmak için tüm dikkatini harcaması gerekiyordu. Şimdi yükseklik-yön göstergesini seçebilmek için adeta savaş veriyor, göstergelerdeki veriler deli gibi dönerken görüşü bulanıyordu Göremiyorum. Hangi eksen etrafında döndüğümüzü bile göremiyorum...

"Discovery, atmosfere giriş sınırındasın," dedi Capcom. "Ana flapı otomatiğe bağla..."

Jill gözlerini kısarak panele baktı ve düğmeye uzandı, ama o kadar uzak görünüyordu ki...

"Discovery?"

Titreyen parmağı şaltere değdi. "Auto" konumuna getirdi. "Tamam," diye fısıldadı ve vücudu gevşedi. Bilgisayarlar artık kontrolü devralmış, mekiği uçuruyordu. Artık kumandada kendine güveni kalmamıştı. Bilincini yitirmeden daha ne kadar dayanabileceğini bile bilmiyordu. Görüşü şimdiden, ışığı yutan siyah lekelerle kaplanmaya başlamıştı. İlk kez mekiğin içinde hızla akan havanın sesini duyabiliyor, vücudunun koltuğa doğru itildiğini hissedebiliyordu.

Capcom'un sesi gelmiyordu. Telsizin körleştiği bölgeye girmişti. Mekik, atmosfere doğru öyle büyük bir hızla geliyordu ki, hava moleküllerinden elektronları koparıyordu Oluşan elektromanyetik fırtına da bütün radyo dalgalarını engelleyerek bütün iletişimi kesiyordu. Önündeki on iki dakika boyunca, yalnızca o, mekik ve gümbürtü olacaktı.

Kendini hayatı boyunca bu kadar yalnız hissetmemişti.

Otomatik pilotun birinci yükseklik eğimine doğru döndüğünü, mekiği yana yatırarak yavaşlattığını hissetti. Kokpit pencerelerine vuran parlak ışığı hayal etti, yüzüne vuran güneş gibi sıcaklığını duyabiliyordu.

Gözlerini açtı. Ve tek gördüğü karanlık oldu.

Işıklar nerede? diye düşündü. Penceredeki parlaklık nerede?

Tekrar tekrar gözlerini kırpıştırdı. Sanki onları görmeye, retinalarını içlerine ışık almaya zorlarmış gibi gözlerini ovuşturdu. Elini kontrol paneline uzattı. Doğru sviçleri oynatmazsa, hava veri problarını çalıştırmaz ve iniş takımlarını açmazsa, Houston, mekiği yere indiremezdi. Onu eve canlı getiremezlerdi. Parmakları, insanın beynini uyuşturacak kadar çok tuşa ve düğmeye değdi ve çaresizlik içinde inledi.

Kör olmuştu.

ON BEŞ

Deniz seviyesinden bin iki yüz metre yukarıdaki White Sands Füze Atış Sahası'nda hava kuru ve açıktı. Fist, doğuda Sacramento ve Guadalupe dağ sırasıyla, batıda San Andres Dağları arasında oluşmuş bir çöl vadisinde yer alan, çok eski devirlerde kurumuş bir deniz yatağı boyunca uzanıyordu. En yakın kent New Mexico, Alamogordo'ydu Arazi çok çıplak ve kuraldı, yalnızca en dayanıklı çöl bitkileri yaşayabiliyordu.

Bölge uzun süre savaş pilotu eğitim üssü olarak kullanılmıştı. Yıllar önce başka amaçlara da hizmet etmişti. İkinci Dünya Savaşı sırasında Alman savaş esirlerinin tutulduğu bir savaş kampıydı. Aynı zamanda, Üçlemenin gerçekleştiği New Mexico, Los Alamos'a da çok yakın ve Birleşik Devletlerin ilk atom bombasını patlattığı yerdi. Tel örgülerle çevrili, tabelasız hükümet binaları bu çöl vadisinde bitivermişti ve ne işe yaradıkları, yanı başlarındaki Alamorgo sakinleri için bile bir sır olarak kalmıştı.

Jack, dürbünle, uzaktaki pistin üzerindeki havanın sıcaktan titreştiğini görebiliyordu. 16/34 numaralı pist kuzey-güney doğrultusunun biraz uzağında yer alıyordu. Bin beş yüz feet uzunluğunda ve üç yüz feet genişliğindeydi: En ağır uçakları, uzun kalkış ve iniş mesafesi gerektiren, o oksijen düzeyi düşük havada bile kabul edecek kadar büyüktü.

Jack'le sağlık ekibi, NASA ve Birleşik Uzay ittifakı araçlarından oluşan ufak bir konvoyla birlikte, iniş noktasının hemen batısında Discovery'yi bekliyorlardı. Yanlarında sedyeler, oksijen tüpleri, defibrilatörler ve ACLS killeri, modern bir ambulansta bulunabilecek her şey, hatta daha fazlası vardı. Kennedy'ye yapılan inişlerde, mekiği karşılamak için hazırlanan yüz ellinin üstünde yer ekibi üyesi olurdu. Burada, bu çöl şeridinde, yalnızca kırk kişi kadardılar ve içlerinden sadece sekizi sağlık personeliydi. Yer mürettebatından bazıları, roket yakıtı kaçağından korunmak için atmosferik izolasyon giysileri giymişlerdi. Mekiği ilk karşılayan onlar olacaklardı ve doktorlarla hemşirelerin yaklaşmasına izin vermeden önce, atmosferik sensörlerle patlama olasılığını hemen saptayacaklardı.

Uzaklardan gelen bir gümbürtü Jack'in dürbününü indirip gözlerini doğuya dikmesine neden oldu. Helikopterler yaklaşıyordu, sayıları o kadar çoktu ki, uğursuz, kapkara bir eşekarısı sürüsüne benziyorlardı.

"Bu da ne?" dedi helikopterleri fark eden Bloomfeld. Artık bütün yer mürettebatı gökyüzüne bakakalmış, içlerinden bazıları şaşkınlıkla söyleniyorlardı.

"Belki de yedek kuvvetlerdir," dedi Jack.

Telsizinden konuşmaları dinleyen konvoy lideri başını salladı. "Uçuş Kontrol bizim olmadıklarını söylüyor."

"Bu bölgenin boş kalması gerek," dedi Bloomfeld.

"Helikopterlerle bağlantı kurmaya çalışıyoruz, ama cevap vermiyorlar."

Gümbürtü iyice artmıştı, Jack artık onu kemiklerinde hissedebiliyordu, göğsünün içinde derin ve sabit bir sarsıntı haline gelmişti. Mekiğin iniş pistini işgal edeceklerdi. On beş dakika içinde Discovery gökyüzünde belirecek ve o helikopterleri uçuş güzergahı üzerinde bulacaktı. Konvoy liderinin kulaklıklarına eğilip acele acele konuştuğunu duyabiliyor, yer mürettebatı arasında yayılmaya başlayan panik dalgasını hissedebiliyordu.

"Pozisyon alıyorlar,"dedi Bloomfeld.

Jack dürbününü kaldırdı. Bir düzineye yakın helikopter saydı. Gerçekten de ilerlemeyi bırakıp bir akbaba sürüsü gibi mekiğin ineceği yerinin tam doğusuna iniyorlardı.

"Sence bütün bunlar ne dernek oluyor?" dedi Bloomfeld.

Telsiz körleşmesinin bitmesine iki dakika kalmıştı. İnişe ise onbeş dakika.

Randy Carpenter ilk kez iyimserlik hissine kapılmıştı. Discovery'yi sapasağlam yere indirebileceklerini biliyordu. Çok ciddi bir bilgisayar arızası olmadıkça, o kuşu yerden de uçurabilirlerdi. Anahtar kişi Hewitt'ti. Ayık kalmak, iki düğmeye aynı anda basmayı başarmak zorundaydı. Basit fakat çok önemli bir iş. On dakika önceki son telsiz bağlantılarında,

Hewilt'in sesi bilinçli fakat acı dolu geliyordu. İyi bir pilottu. Birleşik Devletler Donanmasının ayıklayıcı ateşiyle yoğurulmuş çelik karakterli bir kadındı. Tek yapması gereken ayık kalmaktı.

"Flight, NASCOMdan iyi haberler aldık," dedi Yer Kontrol. "Moskova Uçuş Kontrol, Regul S-bandından ISS'yle telsiz bağlantısı kurmuş."

Regul, Rusların ISS'deki S-bandı telsiz sistemiydi. Birleşik Devletler sisteminden tamamen ayrı ve bağımsızdı ve Rus yer istasyonlarıyla onların LUCH uyduları aracılığıyla çalışıyordu.

"Bağlantı kısa sürmüş. LUCH uydusunun etki alanının ucundalarmış," dedi Yer Kontrol. "Ama mürettebatın tümü hayatta ve iyi."

Carpenter'ın iyimserliği daha da alevlendi ve tombul ellerini zafer sevinciyle yumruk yaptı. "Hasar raporu?"

"NASDA modülünde bir delik varmış ve 2 numaralı bağlantı noktasıyla onun ön tarafındaki her yeri kapatmak zorunda kalmışlar. Ayrıca en azından iki güneş paneli ve birkaç kiriş parçası kaybetmişler. Ama kimseye bir şey olmamış. "

"Flight, telsiz körleşme bölgesinden çıkıyor olmalıyız," dedi Capcom.

Carpentr'ın dikkati derhal Discovery ye döndü. ISS'den gelen haberlere sevinmişti ama önde gelen sorumluluğu uzay mekiğiydi.

"Discovery, beni duyuyor musun?" dedi Capcom. "Disco

Kılavuz, "İkinci S-dönüşü tamamlandı," dedi. "Bütün sistemler iyi görünüyor. "

Öyleyse Hewitt neden yanıt vermiyordu?

"Discovery," diye yineledi Capcom, bu kez telaşlı bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

"Üçüncü S-dönüşüne giriliyor," dedi Kılavuz.

Onu kaybettik, diye düşündü Carpenter.

Sonra Jill'in sesini duydular. Hafif ve titrekti. "Burası Discovery."

Capcom'un rahat bir soluk aldığı duyuldu. "Discovery, hoşgeldin! Sesini duymak çok güzel! Artık hava veri problarını devreye sokman gerek."

"Ben düğmeleri bulmaya çalışıyorum.",

"Hava veri probların," diye tekrarladı Capcom.

"Biliyorum, biliyorum! Paneli göremiyorum!"

Carpenter, kanının damarlarında donduğunu hissetti. Yüce Tanrım, kör olmuş! Ve kumanda koltuğunda oturuyor. Hem de tek başına.

"Discovery, hemen devreye sokman gerek!" dedi Capcom. "Panel C-3

"Hangi panel olduğunu biliyorum!" diye bağırdı Jill. Bir sessizlik oldu. Sonra acı içinde bıraktığı nefesinin sesi duyuldu.

"Problar devrede," dedi MMACS. "Başardı. Düğmeyi buldu!"

Carpenter uzun zamandır tuttuğu soluğu bıraktı. Ve yeniden umutlanmaya başladı.

"Dördüncü S-dönüşü," dedi Kılavuz. "Şimdi TAEM sınırında"

"Discovery, nasıl gidiyor?" dedi Capcom.

İnişe bir dakika otuz saniye. Discovery şimdi saatte altıyüz mille gidiyordu, iki bin dört yüz kilometre yükseklikteydi ve hızla alçalıyordu Pilotlar buna "uçan tuğla" derlerdi ağır, motorları olmadan, üçgen kanat parçalarıyla süzülen bir tuğla. İkinci bir şans olmayacaktı, iniş iptali ve başka bir deneme için atılacak bir tur olmayacaktı. Öyle ya da böyle, iniş yapılacaktı.

"Discovery?" dedi Capcom.

Dakikalar geçiyordu. Çok fazla dakika. Carpenter birdenbire kendini yeniden paniğin içinde buluvermişt:.

«Jack onun gökyüzünde parıldadığını, manevra roketlerinden çıkan dumanları görebiliyordu. Pistle aynı düzleme gelmek için son dönüşünü yaparken parlak bir gümüş parçasına benziyordu.

"Hadi bebeğim. Nefis görünüyorsun!" diye sevinçle haykırdı Bloomfeld.

Coşkusu yer mürettebatının kırka yakın üyesi tarafından da paylaşılıyordu. Her uzay mekiği inişi bir kutlamaydı, insanı öyle duygulandıran bir zaferdi ki, yerde izleyenlerin gözlerini yaşattırdı. Şimdi de bütün gözler gökyüzüne çevrilmiş, ö gümüş parçasının, bebeklerinin, piste doğru süzülüşünü izlerlerken bütün yürekler yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu.

"Muhteşem. Tanrım, çok güzel!"

"Yehhuu!"

"Çok iyi ortaladı! Evet dostum!"

Kulaklıklarındn Houston'ı dinlemekte olan konvoy lideri birdenbire endişeyle dikleşti. "Oh, kahretsin," dedi. "İniş takımları açılmamış!"

Jack ona döndü. "Ne?"

"Mürettebat iniş takımlarını açmamış!"

Jack yaklaşan mekiğe bakmak için hızla başını çevirdi. Saatte üç yüz mil hızla uçuyordu ve yerden sadece otuz metre yüksekteydi. Tekerlekleri göremiyordu.

Kalabalık bir anda sessizliğe büründü. Kutlamaları büyük bir şaşkınlığa dönüşmüştü. Dehşete.

Aç şunları. Aç şu tekerlekleri! Jack haykırmak istedi.

Mekik pisti tam ortalamış, yirmi metre yüksekteydi. İnişe on saniye vardı.

İniş takımlarını yalnızca uçuş mürettebatı açabilirdi. Hiç bir bilgisayar düğmeye basamaz, insan eline göre tasarlanmış görevi yerine getiremezdi. Onları hiç bir bilgisayar kurtaramazdı.

On beş metre kalmıştı ve hâlâ saatte iki yüz milin üstünde bir hızla gidiyordu.

Jack sonunu görmek istemiyordu, ama bakmaktan kendini alamıyordu da. Başını çeviremiyordu Discovery'nin, kıvılcımlar ve paramparça olmuş ısı yalıtım kaplamaları saçarak ilk önce kuyruğunun yere çarptığını gördü. Ardından Discovery'nin burnu yere çarparken kalabalığın çığlıklarını ve bağırtılarını duydu. Mekik, arkasından bir toz bulutu çıkararak yana doğru kaymaya başladı. Üçgen kanatlardan biri koptu ve havada siyah bir tırpan gibi havaya fırladı. Mekik kulakları sağır eden bir gürültüyle, yan taraflarını sürterek ilerlemeye devam etti.

Diğer kanat da koptu, yuvarlanıp paramparça oldu.

Discovery asfalttan çıkıp çöle daldı. Bir toz hortumu yükselerek Jack'in son saniyeleri izlemesine engel oldu. Kulakları kalabalığın çığlıklarıyla çınlıyordu, ama hiç bir ses çıkaramıyordu Kıpırdayamıyordu da; şok onu öyle uyuşturmuştu ki, kendini sanki bedeninden çıkmış, bir hayalet misali, korkunç bir boyutta asılı kalmış gibi hissediyordu.

Sonra toz bulutu dağılmaya başladı ve mekiğin, parçalanmış döküntülerin oluşturduğu korkunç bir manzaranın ortasında yaralı bir kuş gibi yattığını gördü.

Konvoy bir anda hareketlendi. Motorlar gürültüyle çalıştığında Jack ve Bloomfeld bir sağlık aracının arkasına atlayıp mekiğin durduğu yere doğru, çöl zeminde sarsıntılı bir yolculuğa başladılar. Konvoy araçlarının motorlarından çıkan homurtuya rağmen, Jack şiddetli ve uğursuz, başka bir ses duydu.

Helikopterler de hareket ediyorlardı.

Araçları birden durdu. Jack'le Bloomfeld, ikisi de birer acil surum sağlık çantası kaparak yere, toz bulutunun içine atladılar. Discovery hâlâ yüz

metre ilerdeydi. Helikopterler inmiş ve mekiğin etrafında bir çember oluşturmuşlardı. Konvoyun önünü kesmişlerdi.

Jack, kafasını helikopterlerin, keskin pervane kanatlarının arasına uzatmaya hazır, Discovery'ye doğru koşmaya başladı. Helikopter çemberine varmadan durduruldu.

"Kahretsin, neler oluyor?" diye bağırdı Bloomfeld, aniden helikopterlerden üniformalı askerler fırlayıp NASA yer mürettebatının önünde silahlı bir duvar oluştururken.

"Geri çekilin! Geri çekilin!" diye bağırdı askerlerden biri.

Konvoy lideri öne çıktı. "Mürettebatımın mekiğe girmesi gerek!"

"Siz geride duracaksınız!"

"Burada yetkiniz yok! Bu bir NASA operasyonu!"

"Herkes hemen geri çekilsin dedim!"

Ansızın tüfekler yukarı kalktı, namlular silahsız yer mürettebatına çevrildi. NASA personeli, bütün gözleri silahlarda, kitlesel kıyım tehdidinde, gerilemeye başladı.

Jack askerlerin arkasına baktığında, Discovery'nin kapısının üzerine beyaz bir plastik tente gerilerek dışarıdaki havayla bağlantısının kesildiğini gördü. Parlak turuncu giysilere bürünmüş bir düzine kasklı adam iki helikopterden çıkıp mekiğe yaklaştılar.

"Bunlar Racal biyolojik uzay giysileri," dedi Bloomfeld.

Yörünge kapsülünün kapısı artık plastik tenteyle tamamen gizlenmişti. Kapının açılışını göremediler. O uzay giysili adamların orta güverteye girişini göremediler.

İçerdeki bizim uçuş mürettebatımız, diye düşündü Jack. O kapsülde belki de ölmek üzere olanlar bizim adamlarımız. Ve onlara ulaşamıyoruz. Burada

doktorlarımız, hemşirelerimiz ve bir kamyon dolusu sağlık ekipmanımız var ve işimizi yapmamıza izin vermiyorlar.

Sıralanmış askerleri iterek yüksek rütbeli olduğunu sandığı subayın tam karşısına dikildi. "Sağlık ekibim içeri giriyor," dedi.

Subay sırıttı. "Hiç sanmıyorum, bayım."

"Biz NASA çalışanlarıyız. O uçuş mürettebatının sağlığından, iyiliğinden sorumlu doktorlarız. İsterseniz bizi vurabilirsiniz. Ama o zaman buradaki herkesi vurmanız gerekecek, çünkü olaya tanık olacaklar. Ve bunu yapacağınızı da sanmıyorum."

Tüfek yukarı kalktı, namlusu tam Jack'in göğsüne çevriliydi. Boğazı kurumuştu ve kalbi hızla çarpıyordu, ama askerin etrafından dolaştı, helikopter pervanelerinin altından geçti ve yürümeyi sürdürdü. Asker emrettiğinde dönüp arkasına bakmadı bile:

"Dur, yoksa vururum!"

Bakışları önündeki rüzgarla dolmuş tenteye dikili, yürümeye devam etti. Racal uzay giysili adamların dönüp şaşkınlıkla ona baktıklarını gördü. Rüzgarın bir toz bulutu kaldınp yoluna savurduğunu gördü. Bloomfeld'in haykırdığını duyduğunda neredeyse tenteye varmıştı.

"Jack, dikkat et!"

Dipçik darbesi kafatasının tam köküne indi. Başındaki korkunç acıyla dizlerinin üzerine çöktü. Bir darbe de böğrüne indi ve yere kapaklandı, yüzü kül kadar sıcak kumlara bulandı. Yuvarlanıp sırtüstü döndü ve askerin, tüfeğin dipçiğini bir kez daha vurmak üzere kaldırmış, tepesinde dikildiğini gördü.

"Yeter," dedi tuhaf, boğuk bir ses. "Onu rahat bırak."

Asker geri çekildi. Şimdi başka biri daha görüntüye girmiş, şeffaf bir Racal başlığının ardından Jack'e bakıyordu.

"Kimsiniz?" dedi adam.

"Dr. Jack McCallum." Sözcükler Jack'in ağzından ancak bir fısıltı halinde çıktı. Doğrulup oturdu ve gözleri birden kararır gibi oldu. Başını tutup onu pençesine almaya çalışan karanlıkla savaşarak bilincini yitirmemeye çalıştı. "O mekiktekiler benim hastalarım," dedi. "Onları görmek istiyorum."

"Bu mümkün değil."

"Tıbbi bakıma ihtiyaçları -"

"Onlar öldü, McCallum. Hepsi."

Jack donup kaldı. Yavaşça başını kaldırdı ve adamın şeffaf siperliğin ardındaki gözlerine baktı. Bu gözlerde hiçbir ifade okuyamadı, yitirilen dört hayatın trajedisini yansıtan hiç bir şey göremedi.

"Astronotlarınız için üzgünüm," dedi adam ve dönüp yürümeye başladı.

Jack ayağa kalkmaya çabaladı. Sallanıyordu ve sersemlemişti, yine de ayakta kalmayı başardı. "Peki lanet olası, sen kimsin?" diye sordu.

Adam durdu ve ona döndü. "Ben USAMRllD'den[26] Dr. Isaac Roman," dedi. "O mekik tehlikeli bölge ilan edildi. Kontrolü Ordu ele aldı."

USAMRllD. Dr. Roman yalnızca bu tek sözcüğü söylemişti ama Jack harflerin neyi simgelediğini biliyordu. Birleşik Devletler

Ordusu Bulaşıcı Hastalıklar Tıbbi Araştırmalar Enstitüsü. Ordu neden buradaydı? Bu, ne zamandan beri askeri bir operasyon olmuştu?

Başı hala darbenin şiddetiyle zonkluyordu, uçuşan tozlar yüzünden gözlerini kıstı ve bu hayret verici habere anlam vermeye çalıştı. Sanki yıllar geçti, gerçeküstü görüntüler birbirini izledi. Mekiğe doğru yürüyen Racal giysilerine bürünmüş adamlar. İfadesiz gözlerle ona bakan asker. Canlı, soluk alan bir organizma gibi rüzgarla şişen izolasyon tentesi. Hala yer mürettebatının yaklaşmasını önleyen asker çemberine baktı. Mekiğe baktı ve uzay giysileri içindeki adamların ilk sedyeyi tenteden dışarı çıkardıklarını gördü. Ceset bir kefene sarılmıştı. Plastiğin her tarafına,

cesetlerin üzerine atılan çiçekler gibi, fosforlu kırmızı biyolojik tehlike sembolleri damgalanmıştı.

O sedyenin görüntüsü Jack'in zihnini normale döndürdü. "Cesetleri nereye götürüyorsunuz?" dedi.

Dr. Roman ona bakmak için dönmedi bile, sedyeyi bekleyen helikopterlerden birine yönlendirdi. Jack mekiğe doğru yürümeye başladı ve yine önünde, tüfeğinin dipçiğini bir darbe daha indirmek için kaldırmış bir asker buldu.

"Hey!" diye bir ses geldi yer mürettebatından. "Ona bir kez daha vurmaya kalkarsan otuz tane tanık olacak!"

Asker döndü ve artık ilerlemeye başlayan, sesleri öfkeyle yükselmiş, kızgın NASA ve Birleşik Uzay İttifakı çalışanlarına görevlilerine baktı.

"Siz burayı Nazi Almanyası mı sandınız?"

"Artık sivilleri dövebileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

"Lanet olsun, siz kim oluyorsunuz?"

Yer mürettebatı bağırarak, ayaklarıyla toz kaldırarak itmeye devam ederken, heyecanlanan askerler safları sıklaştırdılar.

Bir tüfek sesi duyuldu. Kalabalık olduğu yerde kalakaldı. Burada çok yanlış bir şey var, diye düşündü Jack. Bizim anlamadığımız bir şey. Bu askerler tamamen ateş etmek için hazırlanmışlardı. Öldürmek için.

Konvoy lideri de bunu anlamış olacaktı ki, panik içinde konuşuven: "Houston'la bağlantıdayım! Şu anda Uçuş Kontrol'deki yüz kişi bizi dinliyor!

Askerler yavaşça tüfeklerini indirdiler ve komutanlarına baktıla Yalnızca rüzgar ve helikopterlere çarpıp dağılan kumların sesiyle bozuk uzun bir sessizlik oldu.

Dr. Roman Jack'in yanında belirdi. "Sizler durumu anlamıyorsunuz dedi.

"Açıklayın öyleyse."

"Ciddi bir biyolojik tehlikeyle karşı karşıyayız. Beyaz Saray Güvenlik Konseyi Ordu'nun Biyolojik Acil Tepki Timi'ni harekete geçirdi. Bu, Kongre tarafından oluşturulan bir ekip, Dr. McCallum. Beyaz Saray'ın emriyle burad bulunuyoruz."

Ne tür bir biyolojik tehlike?"

Roman duraksadı. Asker saflarının arkasında toplanmış gerginlik içind bekleyen NASA yer mürettebatına baktı.

"Hangi organizma?" dedi Jack.

Roman sonunda plastik maskesinin ardından ona baktı. "Bu bilgi gizli.

"Biz o uçuş mürettebatının sağlığından sorumlu tıbbi ekibiz. Nede bunlar bize anlatılmadı?"

"NASA neyle karşı karşıya olduğunun farkında değil."

"Peki nasıl oluyor da siz farkındasınız?" Çok anlamlı bu soru yanıtsız kaldı.

Tenteden bir sedye daha çıktı. Peki bu, kimin cesediydi? Jack mera etti. Dört mürettebat üyesinin yüzleri zihninden geçti. Şimdi hepsi ölmüştü. Bu gerçeği bir türlü anlayamıyordu O canlı, sağlıklı insanlardan geriy yalnızca parçalanmış kemikler ve darmadağın olmuş organlar kaldığını düşünemiyordu.

"Cesetleri nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

"Otopsi için bir Dördüncü Seviye Karantina tesisine."

"Otopsiyi kim yapacak?"

"Ben."

"Mürettebatta görevli uçuş doktoru olarak benim de bulunma, gerekir. "

"Neden? Patolog musunuz?"   "Hayır."

"Öyleyse nasıl yararlı olabileceğinizi anlamıyorum." "Kaç tane ölü pilot muayene ettiniz?" diye karşılık verdi Jack. "Kaç tane uçak kazası araştırdınız? Havacılık travması benim eğitim gördüğüm daldır. Benim uzmanlık alanım. Bana ihtiyacınız olabilir."

"Hiç sanmıyorum," dedi Roman. Ve yürüyüp gitti. Jack öfkeden kaskatı kesilmiş bir halde NASA yer mürettebatının yanına döndü ve Bloomfeld'e, "Bu bölgenin kontrolü ordunun elinde. Cesetleri götürüyorlar." dedi.

"Hangi yetkiye dayanarak?"

"Yetkinin doğrudan Beyaz Saray tarafından verildiğini söylüyor. Biyolojik Acil Tepki Timi denen bir şeyi harekete geçirmişler."

"Bu antiterörist bir timdir," dedi Bloomfeld. "Onları duymuştum. Biyolojik terörle savaşmak için kurulmuşlardı."

Bir helikopterin iki cesedi taşıyarak kalkışını izlediler. Burada aslında neler dönüyor? diye düşündü Jack. Binden sakladıkları nedir? Konvoy liderine döndü. "Beni JSC'ye bağlayabilir misin?" "İstediğin özel biri var mı?"

Jack, güvenebileceği ve NASA bürokrasisi içinde kavgayı en üste taşıyabilecek kadar üst düzeyde birini düşündü.

"Bana Gordon Obie'yi bağla." dedi. "Uçuş Mürettebatı Operasyonlarını."

OTOPSİ

ON ALTI

Gordon Obie görüntülü konferans odasına kanlı bir savaşa hazırlık olarak girdi, fakat masanın etrafında oturan görevlilerin hiçbiri öfkesini derinliğini tahmin edemiyordu. Bunda şaşılacak bir şey de yoktu; Obie he zamanki ifadesiz yüzünü takınmıştı ve masada, gözleri yaşlı ve şişmiş Halkl İlişkiler Görevlisi Gretchen Liu'nun yanındaki yerini alırken tek kelim etmemişti. Herkes şoka uğramış gibiydi. Gordon'ın içeri girdiğinin farkına bil varmamışlardı.

Masada NASA yöneticisi Leroy Cornell, JSC Direktörü Ken Blankenshi ve yarım düzine üst düzey NASA yetkilisi de vardı, hepsi de gözlerıı ciddiyetle iki video ekranına dikmişlerdi. İlk ekranda USAMRİİD'den Alba Lawrence Harrison vardı, Maryland, Fort Detrick'ten konuşuyordu İkincisindeyse "Beyaz Saray Güvenlik Konseyinden Jared Profitt" olara tanıtılan asık yüzlü, siyah saçlı, sivil giyinmiş bir adam vardı. Bürokrat benzemiyordu. Neredeyse bir keşişi andıran hatları, üzgün gözleri v zayıflığıyla, istemeden takım elbise ve kravatlı modern çağa getirilmiş gibi b rahibe benziyordu.

Albay Harrison'a seslenerek Blankenship konuşuyordu. "Askerlerin: adamlarımın işlerini yapmalarına engel olmakla kalmadılar, onları silahl tehdit de ettiler. Uçuş doktorlarımızdan biri saldırıya uğradı • tüfek dipçiğiyle yere yıkıldı. Kırka yakın tanığımız var-"

"Dr. McCallum güvenlik kordonumuzu yardı. Emredildiği halde durmayı reddetti," diye yanıt verdi Albay Harrison. "Korumamız gereken tehlikeli bir bölge vardı. "

"Demek Birleşik Devletler Ordusu artık sivillere saldırmaya, hatta ateş etmeye hazır, öyle mi?"

"Ken, konuya USAMRIID'nin açısından bakmaya çalışalım," dedi Cornell, Blankenship'in koluna yatıştırıcı elini koyarak. Dip/oma£ do/cunu$u diye düşündü Gordon tiksintiyle. Cornell NASA'nın Beyaz Saray'daki sözcüsü ve iş para için Kongre'yi kandırmaya gelince en değerli insanıydı, ama NASA'daki çoğu kimse ona gerçekten güvenmiyordu. Bir mühendisten çok bir politikacı gibi düşünen birine asla güvenemezlerdi. "Tehlikeli bir bölgeyi korumak, zor kullanmak için geçerli bir neden," dedi Cornell. "Dr. McCallum güvenlik kordonunu yardı."

"Ve sonuçları da bir felakete yol açabilirdi," dedi Harrison haberleşme bağlantısından. "İstihbarat raporlarımız Marburg virüsünün uzay istasyonuna kasten sokulmuş olabileceğini gösteriyor. Marburg, Ebola virüsünün bir akrabası."

"İstasyona nasıl girebilir ki?" dedi Blankenship. "Bütün deneysel protokoller güvenlik açısından incelenir. Deneylerde kullanılacak bütün hayvanların sağlıklı olduğu onaylanır. Yukarıya biyolojik tehlike göndermeyiz. "

"Bu sizin kurumunuzun anlayışı, tabii. Ama deney kargonuzu ülkenin dört bir yanındaki bilim adamlarından alıyorsunuz. Deney prosedürlerini gözden geçirebilirsiniz, ama kalkış zamanı gelen her bakteriyi ya da doku kültürünü inceleyemezsiniz. Biyolojik malzemeler, canlı kalmaları için mekiğe son anda yükleniyorlar. Ya o deneylerden biri kontamine olmuşsa? Zararsız bir kültürün yerine Marburg gibi tehlikeli bir canlıyı koymak ne kadar kolay, bir düşünsenize."

"Bunun istasyona karşı planlanlı bir sabotaj teşebbüsü olduğunu mu söylüyorsunuz?" dedi Blankenship. "Bir biyolojik terör hareketi, öyle mi?"

"Söylemek istediğim tam olarak bu Bu virüs size bulaştığında size neler olacağını anlatayım. İlk önce kaslanrınız ağrımaya başlar ve ateşiniz çıkar. Ağrı öyle şiddetli, öyle acı vericidir ki, size dokunmalarına bile zor dayanırsınız. Kasınıza yapılan bir iğne acı içinde çığlıklar atmanıza neden olur. Ardından gözleriniz kızarır. Karnınız ağrımaya başlar ve defalarca kusarsınız. Sonra kan kusmaya başlarsınız. Önceleri, sindirim olaylarından dolayı siyah renktedir. Daha sonra pompadan fışkırır gibi hızlı gelmeye başlar ve parlak kırmızıya dönüşür. Karaciğeriniz şişer, parçalanır.

Böbrekleriniz çalışmaz olur. İç organlarınız hasar görmekte, berbat, siyah renkli bir pelteye dönüşmektedir. Ve birdenbire, korkunç bir şekilde kan basıncınız sıfıra düşer. Ve ölürsünüz." Harrison durdu. "İşte karşı karşıya kaldığımız şey bu olabilir, beyler. "

"Bu saçmalık!" deyiverdi Gordon Obie.

Masadaki herkes şaşkınlıkla ona bakakaldı. Sfenks konuşmuştu. Obie, toplantılarda konuştuğu nadir anlarda, verileri, bilgileri monoton bir şekilde aktarırdı, duygularını dışa vurarak değil. Bu patlama herkesi şoka uğratmıştı.

"Az önce kimin konuştuğunu sorabilir miyim?" dedi Albay Harrison.

"Ben, Uçuş Mürettebatı Operasyonları Direktörü Gordon Obie."

"Oh, astronotların başı."

"Öyle de diyebilirsiniz."

"Peki bu neden saçmalık oluyormuş?"

"Bunun Marburg virüsü olduğuna inanmıyorum. Ne olduğunu bilmiyorum, ama bize gerçeği söylemediğinizi çok iyi biliyorum."

Albay Harrison'ın yüzü maske gibi kaskatı kesildi. Hiç bir şey söylemedi.

Konuşan Jared Profitt oldu. Sesi tam Gordon'ın beklediği gibiydi: İnce ve keskin. Harrison gibi kabadayı değil, insanın aklına ve mantığına hitap etmeyi tercih eden bir adamdı. "Hissettiklerinizi anlıyorum. Bay Obie," dedi Profitt. "Güvenlik açısından kaygılarımız nedeniyle size açıklayamadığımız o kadar çok şey var ki! Ama Marburg dikkatsiz davranabileceğimiz bir konu değil."

"Marburg olduğunu zaten biliyorsanız, neden bizim doktorlarımızı otopsiye sokmuyorsunuz? Gerçeği öğreneceğimizden mi korkuyorsunuz?"

"Gordon," dedi Cornell hafif bir sesle, "neden bu konuyu özel olarak görüşmüyoruz?"

Gordon ona aldırmayıp ekrana doğru konuştu. "Gerçekten, hangi hastalıktan bahsediyoruz? Bir enfeksiyon mu? Zehirli bir madde mi? Belki de mekiğe askeri malzemenin arasında yüklenen bir şeydir?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Harrison gürledi, "İşte yine NASA paranoyası! Kurumunuz yolunda gitmeyen her şey için orduyu suçlamaya bayılıyor."

"Neden uçuş doktorumun otopsiye girmesine izin vermeyi reddediyorsunuz?"

"Dr. McCallum'dan mı söz ediyoruz?"

"Evet. McCallum havacılık travma ve patolojisi eğitimi almıştır. Uçuş doktoru olmasının yanı sıra astronot birliğinin de eski bir üyesidir. Onu ya da herhangi başka bir doktorumuzun otopsileri gözlemlemesine izin vermeyişiniz, NASA'nın görmesini istemediğiniz şey konusunda beni meraklandırıyor. "

Albay Harrison sanki odadaki başka birine bakarmış gibi yan tarafına göz attı. Yeniden kameraya döndüğünde yüzü öfkeden kızarmıştı. "Bu çok saçma. Sizler mekiği parçaladınız! İnişi berbat edip, kendi mürettebatınızı öldürdünüz, sonra da Birleşik Devletler Ordusu'na parmağınızı sallıyorsunuz, öyle mi?"

"Bütün astronot birliği ayağa kalkmış, durumda," dedi Gordon. "Çalışma arkadaşlarımıza gerçekte ne olduğunu bilmek istiyoruz. Bizim doktorlarımızdan birine cesetleri görmesi için izin vermeniz konusunda ısrar ediyoruz."

Leroy Cornell bir kez daha araya girmek istedi. "Gordon, böyle mantıksız taleplerde bulunamazsın," dedi alçak sesle. "Ne yaptıklarını biliyorlar."

"Ben de ne yaptığımı biliyorum."

"Hemen bu talebini geri çekmeni istiyorum."

Gordon Cornell'ın gözlerinin içine baktı. Cornell NASA'nın Beya Saray'daki temsilcisi, Kongre'deki sesiydi. Ona karşı çıkmak kariye:

açısından bir intihar olurdu.

Yine de bunu yaptı. "Ben astronotlar adına konuşuyorum," dedi. "Beni adamlarım adına." Video ekranına dönüp gözlerini Albay Harrison'ın taş gib yüzüne dikti. "Düşüncelerimizi basınla paylaşmayacağımızı da sanmayın. B konunun ciddiyetsiz biçimde ele alınmasını ve NASA'nın gizli konularını açığa vurulmasını istemiyoruz. Astronot birliği her zaman ağzı sıl davranmıştır. Ama eğer buna zorlanırsak halka açık bir soruşturma tale ederiz. "

Gretchen Liu'nun ağzı açık kalmıştı. "Gordon," diye fısıldadı, "Tan aşkına ne yapıyorsun sen?"

"Yapmam gerekeni. "

Masadaki sessizlik bir dakika kadar sürdü.

Sonra, herkesi şaşırtan bir biçimde, Ken Blankenship, "Be astronotlardan yanayım."

"Ben de," dedi başka bir ses.

"Ben de öyle -" ben de. "

Gordon masanın etrafındaki çalışma arkadaşlarına baktı. Bu insanlarda çoğu, adları basında nadiren yer alan mühendisler ve operasyc yöneticileriydi. Sık sık büyük egolu, uçan çocuklar olarak gördükle astronotlarla anlaşmazlığa düşerlerdi. Bütün parsayı astronotlar toplarlard ama uzay uçuşunu gerçeğe dönüştüren, dikkat çekmeyen ve sıkıcı işle yapan bu insanlar, NASA'nın kalbi ve ruhuydu. Ve şimdi de Gordon'; arkasında birlik olmuşlardı.

Leroy Cornell zor durumda kalmıştı, kendi askerleri tarafından ter edilen bir lider gibiydi. Gururlu bir adamdı ve bu, herkesin ortasında indirile küçük düşürücü bir darbeydi. Boğazını temizledi ve yavaşça omuzlarıı dikleştirdi. Sonra Albay Harrison'ın videodaki görüntüsüne döndü. "Benim d astronotlarımı desteklemekten başka seçeneğim kalmadı," dedi. "Üç

doktorlarımızdan birinin otopsileri gözlemlemesine izin verilmesinde ısra ediyorum."

Albay Harrison hiç bir şey söylemedi. Son kararı veren Jared Profi oldu. Baştaki kişinin Jared Profitt olduğu belliydi. Ekranda görünmeyen biriyle konuşmak için döndü. Sonra kameraya baktı ve-başını salladı.

Her iki ekran da karardı. Video konferans sona ermişti.

"Birleşik Devletler Ordusuna iyi bir nanik yaptın," dedi Gretchen. "Harrison'ın nasıl deliye döndüğünü gördünüz mü?"

Hayır, diye düşündü Gordon, görüntü kaybolmadan hemen önce Albay Harrison'ın yüzündeki anlatımı hatırlayarak. Yüzünde gördüğüm öfke değildi. Korkuydu.

Cesetler Jack'in düşündüğü gibi USAMRllD'nin Maryland, Detrick'teki karargahına götürülmemişti. White Sand iniş pistine sadece yüz kilometre uzaklıkta, o kupkuru çöl vadisinde bitivermiş, ne olduğu bilinmeyen diğer hükümet binalarına benzeyen, penceresiz beton bir binaya nakledilmişti. Ama bu binanın farklı bir özelliği vardı: damdan çıkan bir dizi havalandırma borusu. Etrafı tel örgülerle çevriliydi. Askeri kontrol noktasından geçerlerken, Jack tellerdeki yüksek gerilimin uğultusunu duydu.

Jack, iki yanında silahlı muhafızlarla ön kapıya yaklaştı. Gördüğü kadarıyla tek giriş buydu. Kapının üzerinde insanı ürperten tanıdık bir sembol vardı: çiçek şeklindeki fosforlu kırmızı biyolojik tehlike işareti. Bu tesisin bu dağ başında ne işi var? diye düşündü. Sonra hiç bir şey görülmeyen ufku taradı ve sorusunun yanıtını aldı. Bina, kesinlikle dağ başı olduğu için buradaydı.

Eşlikçileriyle birlikte kapıdan, sonra da binanın içlerine giden bir dizi boş koridordan geçti. Bazıları askeri üniforma, bazıları da laboratuvar önlüğü giymiş kadın ve erkekler gördü. Aydınlatma tümüyle yapaydı ve insanların yüzleri tatsız bir mavi renge bürünmüştü.

Muhafızlar "Erkek Soyunma Odası" yazan bir kapının önünde durdular.

"İçeri girin," dediler Jack. "Yazılı talimatlara harfiyen uyun. Sonra diğer kapıdan girin. Sizi bekliyorlar.'

Jack odaya girdi. İçerde dolaplar, çeşitli bedenlerde yeşil steril giysilerle dolu tekerlekli bir çamaşır arabası, kağıttan başlıkların durduğu bir raf, bir lavabo ve ayna vardı. Duvarda, "İç çamaşırları da dahil sokak giysilerini çıkarılır"la başlayan bir talimat listesi asılıydı.

Üstündekileri çıkarıp kilitsiz bir dolaba koydu ve bir ameliyat giysisi giydi. Sonra, yine üzerinde evrensel biyolojik tehlike sembolü bulunan diğer kapıdan morötesi ışıkla aydınlatılmış bir odaya geçti. Orada ne yapacağını düşünerek durdu.

Hoparlörden bir ses, "Yanında çorapların durduğu bir raf var," dedi. "Bir çift giyip kapıdan geçin."

Jack söylenenleri yaptı.

Diğer odada ameliyat giysili bir kadın onu bekliyordu. Jack e steril eldivenler giymesini söylerken haşin ve suratsızdı. Kadın sonra öfkeyle bant parçaları koparıp Jack'in kol ağızlarını ve pantolonunun belini bantlayarak kapattı. Ordu Jack'in ziyaretine, razı olmuştu belki, ama pek dostça davranmayacaklardı anlaşılan. Kadın Jack'in başına bir kulaklık taktı, sonra ona ekipmanı yerinde tutması için yüzücü başlığına benzer bir "Snoopy" başlığı verdi.

"Şimdi giyinin," diye emretti.

Uzay giysilerini giymenin zamanı gelmişti. Bu mavi, eldivenleri üzerinde olan bir giysiydi. Düşmanca davranan yardımcısı kapüşonu kafasına geçirirken, Jack birden korkuya kapıldı. Kadın öfkesinden, işlemi sabote edebilir, Jack'in kontaminasyondan tam olarak korunmasını önleyebilirdi.

Giysinin göğsündeki kapağı kapayıp duvara bağlı bir hortuma bağladı ve Jack giysinin içine dolan havanın ıslığını duydu. İşlerin yolunda gitmeyeceğinden endişe etmek için artık çok geçti. Tehlikeli bölgeye girmeye hazırdı.

Kadın hortumu çıkarıp ilerdeki kapıyı işaret etti.

Jack adımını atıp izolasyon odasına girdi. Kapı arkasından gürültüyle kapandı. Uzay giysileri içinde bir adam onu bekliyordu. Konuşmadan Jack'e izlemesini işaret ederek uçtaki kapıdan içeri girdi.

Birlikte bir koridordan geçip otopsi odasına girdiler.

İçerde, üzerinde hâlâ kefene sarılı bir cesedin olduğu paslanmaz çelikten bir masa vardı. Cesedin iki yanında uzay giysileri giymiş iki adam duruyordu. Adamlardan biri Dr. Roman'dı. Arkasını döndü ve Jack' i gördü.

"Hiçbir şeye dokunmayın. İşimize karışmayın. Yalnızca gözlemlemek için buradasınız, Dr. McCallum. O yüzden bize engel olmayın."

Güzel bir karşılama.

Ona eşlik eden uzay elbiseli adam Jack'in giysisine bir hortum soktu ve kaskının içine bir kez daha gürültüyle hava doldu. Kulaklığı olmasa, diğer üç adamın söylediklerini hiç duyamayacaktı.

Dr. Roman ve iki yardımcısı ceset torbasını açtılar.

Jack soluğunun kesildiğini, boğazının daraldığını hissetti. Ceset Jill Hewitt'inkiydi. Kaskı çıkarılmıştı, ama isminin işlendiği turuncu atmosfere giriş giysisi hâlâ üzerindeydi. İsmi yazmasa da onun Jill olduğunu saçından anlardı. Aralarında ilk beyaz tellerin göründüğü kestane rengindeki parlak saçları, küt kesilmişti. Yüzü garip bir biçimde zarar görmemişti. Gözleri yarı açıktı. Her iki sklera da parlak ve şoka uğratacak kadar kırmızıydı.

Roman ve çalışma arkadaşları giysinin fermuarını açıp ölüyü soydular. Verimli bir şekilde çalışıyorlardı, hareketleri duygusuzdu, en ufak bir his belirtisi yoktu. Giysilerini çıkardıklarında Jill, kırık bir bebeğe benzedi. Her iki eli de kırıklar yüzünden biçimini kaybetmiş, darmadağın bir kemik yığını haline gelmişti. Bacakları da kırılmıştı ve bacakları imkansız bir açıyla bükülmüştü. İki kırık kaburga kemiğinin ucu göğüs duvarını delmişti ve siyah ezikler koltuğundaki kayışların bağlandığı yerleri belli ediyordu.

Jack soluk alıp verişinin çok hızlandığını hissediyordu, artan dehşetini dizginlemek zorundaydı. Daha kötü durumdaki cesetler üzerinde yapılan bir çok otopsiye tanıklık etmişti. Neredeyse kömürleşmiş ağaç dallarına dönüşmüş pilotlar, pişen beyinlerin basıncından patlayan kafatasları görmüştü. Bir helikopterin kuyruğundaki pervanesi tarafından yüzü parçalanan bir ceset görmüştü. Kanopi kapalıyken kendini koltuğuyla birlikte fırlattığı için belkemiği ortadan ikiye kırılıp geriye doğru bükülen bir pilot görmüştü.

Bu, ölüyü tanıdığı için çok daha kötüydü. Onu yaşayan, soluk alan bir kadın olarak hatırlıyordu. Bu üç adam Jill'in çıplak bedenini öyle soğuk ve duygusuzca bakıyorlardı ki, dehşetine öfke de karışıyordu. O yalnızca bir et parçasıydı, daha fazlası değil. Vücundaki yaralara, korkun biçimde kırılmış kollarına ve bacaklarına aldırmıyorlardı. Ölüm sebebi onla için ikinci plandaydı. Daha çok cesedinin içinde barınan mikrobiyoloji otostopçuyla ilgileniyorlardı.

Roman Y biçimindeki kesiğe başladı. Bir eli neşteri tutarken diğer el çelik kafesli bir eldivenin içindeydi. Sağ omuzdan göğse, ksifoid uzantısın doğru çapraz bir yarık açtı. İkinci kesiği de kesik de sol omuzdan başlayıp ksifoidde ilk kesikle birleşecek şekilde attı. Sonra kesikleri, Y nin kuyruğunu oluşturacak şekilde, karna doğru uzatarak göbek civarından gelip pubik kemikte biten küçük bir yarık açtı. Kaburgaları kesip göğüs kemiğini serbest bıraktı. Kemikli koruyucu tabakayı kaldırıp göğüs boşluğunu açığa çıkardı.

Ölüm nedeni hemen anlaşıldı.

Bir uçak parçalandığında, bir otomobil duvara çarptığında, ya da umutsuz bir aşık on katlı bir binadan atlayıp intihar ettiğinde, aynı yavaşlama kuvveti uygulanır.Yüksek hızda yol alan insan vücudu bir anda durur. Darbenin kendisi bile kaburgaları darmadağın edip hayati organlara, kemik parçalarından füzeler yollayabilir. Omurgayı kırabilir, omuriliği yırtabilir, kafatasının torpidoya veya alet panellerine çarpıp parçalanmasına neden olabilir. Ama pilotlar koltuklarına sıkı sıkı bağlanmış ve kask takmış, hiç bir yerleri uçağa temas etmiyor olsa bile, yalnızca yavaşlama kuvveti bile öl-dürücü olabilir, çünkü gövde sabitlenmiş olsa bile, iç organlar değildir. Kalp, akciğerler ve büyük damarlar göğsün içinde yalnızca bağlar

aracılığıyla asılı durur. Gövde ani bir şekilde durduğunda, kalp bir sarkaç gibi öne doğrı sallanmaya devam eder, öyle büyük bir kuvvetle hareket eder ki, dokuları parçalayıp aortu yırtar. Göğüs boşluğuna ve plevral boşluğa kan dolar.

Jill Hewitt'in göğsü kan gölüne dönmüştü.

Roman, kanı aspiratörle boşalttı ve kalple akciğerlere bakıp kaşlarını çattı. "Kanamanın nereden başladığını göremiyorum," dedi.

"Neden bütün bloğu kaldırmıyoruz?" dedi asistanı. "Görüşümüz artar.

"Yırtılma büyük olasılıkla çıkan aortta" dedi Jack. "Vakaların yüzde altmış beşinde aort kapakçığının hemen üstünde olur."

Roman ona öfkeli bir bakış fırlattı. O ana dek Jack'i görmemezlikten gelmeyi başarmıştı; şimdiyse bu münasebetsiz yoruma canı sıkılmıştı. Tek kelime etmeden büyük damarları kesmek için neşterini kaldırdı.

"İlk önce kalbi olduğu yerde incelemenizi öneririm," dedi Jack, "Kesmeden önce."

"Kanamanın nasıl olduğu ve nereden başladığı benim için en önemli şey değil," diye sertçe yanıtladı Roman.

Aslında onu neyin öldürdüğüne aldırmıyorlar, diye düşündü Jack. Tek bilmek istedikleri, içinde hangi organizmanın büyüyüp çoğaldığı.

Roman soluk borusunu, yemek borusunu ve büyük damarları kesti, sonra kalpla akciğerleri bir blok halinde çıkardı. Akciğerler kanamalarla kaplıydı. Travmadan mıydı, yoksa enfeksiyondan mı? Jack bilmiyordu. Sonra roman karındaki organları inceledi. Akciğerler gibi, ince bağırsaklarda da yer yer mukozal kanamalar vardı. Parıldayan bağırsak kıvrımlarını çıkanp bir tasa koydu. Mideyi, pankreası ve karaciğeri kesip çıkardı. Hepsinden parçalar alınıp mikroskop altında incelenecekti. Bütün dokulardan bakteri ve virüs gelişimlerini görmek için kültür yapılacaktı.

Artık vücuttaki neredeyse bütün iç organlar çıkarılmıştı. Jill Hewitt, Donanma pilotu, triatloncu, J&B viskisi, yüksek bahisli poker ve Jim Carey filmleri tutkunu, artık iç: boş bir iskeletten başka bir şey değildi.

Roman doğruldu, biraz rahatlamış görünüyordu. Buraya kadar, otopsi beklenmedik bir şey ortaya çıkarmamıştı. Marburg virüsünün açık bir belirtisi varsa da Jack görmemişti.

Roman etrafından dolaşıp cesedin baş tarafına geçti.

Jack'in en çok korktuğu bölüm buydu. Roman başın derisini kesip tepede bir kulaktan diğerine bir yarık açarken kendini bakmak için zorlaması gerekti. Adam yukarı kaldırdı ve yüzüne doğru katladı, çenesine kestane rengi bir perçem düşüverdi. Bir roniörle kafatasını çatlattılar. Testere kullanılmasına, uçuşan kemik tozlarına Dördüncü Seviye bir otopside izin verilmezdi. Üstteki kemikten tabakayı ayırdılar.

Yumruk büyüklüğünde pıhtılaşmış bir kan kütlesi fışkırıp masaya sıçradı.

"Büyük bir subdural hematom," dedi Roman'ın yardımcılarından biri. "Travmadan mı?"

"Sanmıyorum," dedi Roman. "Aortu gördünüz ölüm neredeyse tam darbe anında gerçekleşmiş olmalı. Kalbinin bu büyüklükte bir intrakranyel kanama yaratacak kadar uzun süre çalıştığından emin değilim." Yavaşça eldivenli parmaklarını kafatasının içine sokup, gri maddenin yüzeyini yokladı.

Dışarı jelatinimsi bir madde fırladı ve masaya düştü.

Roman irkilip geriye sıçradı.

'Tanrım, bu da nesi?" dedi asistanı.

Roman cevap vermedi. Sadece doku yığınına baktı. Mavimsi yeşil bir zarla kaplıydı. Üzerini örten ince katmanın ardından, kütlenin düzensiz, şekilsiz bir et yumrusu olduğu görülüyordu. Roman tam zan açacaktı ki, kendine

engel olup Jack'e doğru bir bakış fırlattı. "Bir tür tümör," dedi. "Ya da kist. Bu, bildirdiği başağrısını açıklar."

"Hayır açıklamaz ," dedi Jack. "Başağrısı ani oluştu birkaç saat içinde. Bir tümörün büyümesi aylar alır."

"Son aylarda belirtileri gizlemediğini nereden biliyorsunuz?" diye karşı çıktı Roman. "Görevden alınmamak için sır olarak saklamadığını?"

Jack bu olasılığı kabul etmek zorunda kaldı. Astronotlar uçuş görevi almaya öyle can atarlardı ki, görevden alınmalarına neden olacak bir hastalık belirtisini pekala gizleyebilirlerdi.

Roman masanın diğer yanında duran yardımcısına baktı Adam başını salladı, kütleyi bir numune kabına koydu ve odadan çıkardı.

"Kütleden parça almayacak mısınız?" dedi Jack.

'İlk önce sabitlenip boyanması gerek. Eğer şimdi kesmeye başlarsam hücrelerin yapısını bozabilirim."

"Tümör olup olmadığını bilmiyorsunuz."

"Başka ne olabilir ki?*

Jack'in verebileceği bir yanıt yoktu. Daha önce hiç buna benzer bir şey görmemişti.

Roman, Jill Hewitt'in kafatası boşluğunu incelemeye devam etti. Kütlenin, her ne ise, kadının beynindeki basıncı artırarak yapısını bozduğu ortadaydı. Ne kadar zamandır oradaydı? Aylar mı, yıllar mı? Nasıl olmuştu da Jill normal yaşamını sürdürmüştü, hem de uzay mekiği gibi karmaşık bir aracın pilotuyken? Roman'ın beyni çıkarıp çelik bir tasa koyusunu izlerken bütün bu düşünceler Jack'in zihninde birbirini kovalıyordu.

"Tentoryumun fıtıklaşmasına az kalmış," dedi Roman.

Jill'in kör olmasında şaşılacak bir şey yoktu. İniş takımlarını açmamasına da şaşırmamak gerekirdi. Beyni kafatasının kökünden diş macunu gibi sıkılıp

çıkmak üzereydi ve çoktan bilincini yitirmişti.

Jill'in cesedi -cesedinden kalanlar yeni bir torbaya kondu ve organlarının yerleştirildiği biyolojik tehlike kutularıyla birlikte odadan çıkarıldı.

İçeri ikinci bir ceset getirildi. Bu, Andy Mercer'dı.

Uzay giysisinin eldivenlerinin üzerine geçirdiği yeni bir çift eldiven ve temiz bir neşterle, Roman Y-kesiğini atmak için işe girişti. Sanki Jill ısınmaymış da şimdi havaya giriyormuş gibi daha hızlı hareket ediyordu.

Jack, Mercer'ın karnındaki ağrıdan ve kusmadan yakındığını hatırladı: Roman'ın neşteri deriye ve cilt altı yağlarına dalarken. Mercer, Jill gibi baş ağrısından şikayet etmemişti, ama ateşi çıkmış ve öksürürken biraz kan çıkarmıştı. Akciğerleri, Marburg virüsünün etkilerini gösterecek miydi?

Roman'ın çapraz kesikleri bir kez daha ksifoidde birleşti ve karından aşağı pubise doğru sığ bir yarık açtı. Yine, kaburgaları kesip kalbi örten üçgen tabakayı serbest bıraktı. Göğüs kemiğini kaldırdı.

Soluk soluğa, geriye doğru sendeledi, neşteri elinden düşürdü. Neşterin düşüşüyle çelik masa çınladı. Asistanları gözlerine inanamayarak donup kalmışlardı.

Mercer'ın göğüs boşluğunda. Jill Hewitt'in beynindekine benzer mavimsi yeşil bir kist kümesi vardı. Yarı saydam minik yumurtalar gibi kalbinin etrafında toplanmışlardı.

Roman, gözleri içi açılmış gövdeye dikili, felç olmuşçasına duruyordu. Sonra bakışları parıldayan periton zarına kaydı. Zar şişmiş, kanla dolmuş ve karındaki yarıktan dışarı uğramıştı.

Roman, peritonyal zarın yaptığı çıkıntıya bakarak cesede doğru bir adım attı. Karın duvarını keserken neşteri o zarı hafifçe yarmışlı. Oradan kanlı bir sıvı sızıyordu. İlk başta sadece bir kaç damlaydı. Sonra, gözlerinin önünde, sızıntı bir ırmağa dönüştü. Ufak yarık birdenbire açılıp geniş bir yırtık haline geldi ve beraberinde, kaygan mavi-yeşil kistlerden bir sel getirerek kan fışkırmaya başladı.

Kistler, kan ve vücut salgısı yağmuru halinde yerlere dökülürken Roman dehşetle haykırdı.

Kistlerden biri betondan sekip Jack'in lastik botuna düştü. Jack ona eldivenli eliyle dokunmak için eğildi. Aniden Roman'ın yardımcıları onu geriye çekip masadan uzaklaştırdı.

"Onu buradan çıkarın!" diye emretti Roman. "Onu dışarı çıkarın!"

İki adam Jack'i kapıya doğru itti. Jack omzuna yapışan eldivenli elden kurtulmaya çalışarak direndi. Adam geriye doğru sendeledi, cerrahi aletlerin durduğu bir tepsiyi devirip kistler ve kanla kayganlaşan yere düştü.

İkinci adam Jack'in hava hortumunu bağlı olduğu yerden çekti ve kıvrık ucunu yukarı kaldırdı. "Bizimle gelmenizi tavsiye ederim, Dr. McCallum," dedi. "Hâlâ soluyabileceğiniz havanız varken."

"Elbisem! Tanrım, yırtılmış!" Alet tepsisinin üstüne yuvarlanan adamdı. Şimdi dehşet içinde uzay giysisinin kolundaki beş santimlik yırtığa bakakalmıştı: Kolu Mercer'ın vücut sıvılarıyla kaplıydı.

"Islanmış. Hissediyorum. Kolumun iç tarafı ıslak -"

"Git!" diye bağırdı Roman. "Hemen temizlen!"

Adam elbisesinin hava bağlantısını söktü ve panik içinde koşarak odadan çıktı. Jack peşinden izolasyon odasının kapısına gitti ve ikisi de içeriye, dekontaminasyon duşuna girdiler. Tepedeki deliklerden fışkıran su omuzlarını sağanak yağmur gibi dövmeye başladı. Sonra dezenfektan duşu başladı, bu, plastik başlıklarına gürültüyle çarpan yeşil bir sıvı çağlayanıydı.

Nihayet durduğunda ilerdeki kapıdan içeri girip giysilerini çıkardılar. Adam hemen ıslanmış steril giysisini soydu ve giysiden sızan vücut sıvılarını yıkamak için kolunu musluğun altına tuttu.

"Cildinde çatlak var mı?" dedi Jack. "Kesik, düşmüş bir tırnak filan?"

"Kızımın kedisi dün gece beni tırmaladı."

Jack adamın koluna baktı ve pati izlerini gördü, kolun iç tarafında kabuk tutmuş üç çizgi. Uzay giysisinin yırtılan tarafındaki kol. Adamın gözlerine baktı ve bu gözlerde korku gördü.

"Şimdi ne olacak?" dedi Jack.

"Karantina. Hapis tutulacağım. Kahretsin..."

"Bunun Marburg olmadığını zaten biliyorum," dedi Jack.

Adam derin bir iç çekti. "Hayır. Değil."

"Ne öyleyse? Neyle karşı karşıya olduğumuzu bana söyle," dedi Jack.

Adam iki eliyle lavaboya tutundu ve gö2İerini delikten aşağıya akan sulara dikti. Hafif bir sesle cevap verdi. "Bilmiyoruz."

ON YEDİ

Sullivan Obie, Harley'iyle Mars'ta geziyordu.

Geceyarısı, yukarda dolunay parlar ve çukurlarla kaplı çöl önünde alabildiğine uzanırken, saçlarını savuran rüzgarın Mars rüzgarı, lastiklerinden sıçrayan tozların Mars'ın tozları olduğunu hayal edebiliyordu. Bu, çocukluğundan, o büyümüş de küçülmüş Obie kardeşlerin el yapımı roketleri ateşleyip karton kutulardan ay modülleri yaptıkları, allminyum folyodan uzay giysileri giydik leri günlerden kalma eski bir fanteziydi. O ve Gordon'ın, geleceklerinin gökyüzünde olduğunu bildikleri, çok iyi bildikleri günlerden.

Ve işte o büyük düşlerin vardığı yer; diye düşündü. Tekilayla sarhoş olup çölde tek tekerlek üstünde gitmek. Asla Mars'a, ya da aya gidemeyecekti. Büyük olasılıkla bu lanet olası kalkış platformundan bile kalkamayacak, anında atomlarına ayrılacaktı. Çabuk, etkileyici bir ölüm. Ne olursa olsun-, yetmiş beş yaşında kanser olmaktan daha iyiydi.

Motosikletine patinaj yaptırıp tozlar savurarak durdurdu ve ayın ışıltısının vurduğu kumların üzerinden, burun konisi yıldızlar«, çevrili, gümüşten bir çizgi gibi parıldayan Apogee II'ye baktı. Dün onu kalkış platformuna götürmüşlerdi. Yavaş bir tören alayı olmuştu, Bir düzine Apogee çalışanının çölde, korna çalıp arabalarının tavanlarına vurarak treyleri izlediği, yavaş bir tören alayı olmuşta Nihayet yerine oturtulduğunda ve herkes yakıcı güneşe karşı gözlerini kısıp ona baktığında, birden hepsi suskunlaşmıştı. Hepsi bunun son zar atışı olduğunu biliyordu. Üç hafta sonra, Apogee II kalkış yaptığında, bütün umutlarını ve düşlerini de taşıyor olacaktı.

Ve benim zavallı cesedimi de, diye düşündü Sullivan.

Kendi tabutuna bakıyor olabileceğini fark ettiğinde bir ürperti geçirdi.

Harley'i kökledi ve kum tepeciklerinden zıplayarak, engebelerden atlayarak gürültüyle yola döndü. Tekilanın ve birdenbire farkına vardığı, zaten ölü bir adam olduğu gerçeğinin etkisiyle kayıtsızlığı artmış, motosikletini

umursamazlıkla sürüyordu. Üç hafta sonra o roketi sonsuzluğa uçuracağı gerçeğini giderek daha yoğun hissediyordu. O zaman kadar, hiçbir şey ona dokunamaz, hiçbir şey onu incitemezdi.

Ölümün verdiği söz, onu yenilmez kılmıştı.

Hızlanarak ıssız ay manzarasında çocukluk fantezilerine doğru uçtu. İşte uy gezginine binmiş Sükun Denizi'ne doğru hızla ilerliyorum.Bir ay tepeciğinden yukarı fırlıyorum Yumuşak bir inişe geçiyorum...

Yerin uzaklaştığını hissetti. Gecenin içinde uçtuğunu, Harley'ın dizlerinin arasında hırıldadığını, ayışığının gözlerini kamaştırdığını. Hâlâ yükseliyordu. Nereye kadar? Hangi yüksekliğe kadar?

Yere öyle bir güçle çarptı ki, kontrolünü kaybetti ve yana devrildi, Harley de üzerine yuvarlandı. Bir an sersemlemiş ve motosikletiyle düz bir kayanın arasına sıkışmış bir halde yattı. Lanet olası, salakça bir duruma düştüm, diye düşündü.

Sonra acıyı hissetti. Sanki kalçaları parçalanmışçasına, derin ve ezici.

Bir çığlık attı ve yüzü göğe dönük sırtüstü düştü. Ay, onunla alay eder gibi parlıyordu.

"Leğen kemiği üç yerinden kırılmış," dedi Bridget. "Doktorlar dün gece çivilerle yerine tutturdular. En az altı hafta yataktan çıkamayacağını söylediler."

Casper Mulholland, neredeyse hayallerinin sönüşünün, bir balonun gürültüyle patlayışına benzeyen sesini duyabiliyordu. "Altı. ..hafta mı?"

"Sonra da, üç ya da dört ay rehabilitasyon uygulanacak."

"Dört ay mı?"

"Tanrı aşkına, Casper. Söylemediğim bir şey söyle."

"Mahvolduk." Sanki, başaracaklarını hayal etme cüretini gösterdiği için kendini cezalandırır gibi avucuyla alnına vurdu. Tam bitiş çizgisine

vardıklarında ayaklarına çelme takan, işte yine o Apogee lanetiydi. Roketlerini patlatan. İlk ofislerini yakan. Ve şimdi de pilotlarını ellerinden alan. İşlerimiz hiç bir zaman yolunda gitme di. diye düşündü bekleme odasını arşınlarken. Bütün birikimlerini, şöhretlerini ve hayatlarının son on üç yılını bu işe yatırmışlardı. Bu, Tanrı'nın onlara vazgeçmelerini söyleme biçimi olmalıydı. Sahiden kötü bir şey olmadan buna bir son vermelerini.

"Sarhoşmuş," dedi Bridget.

Casper durdu ve dönüp ona baktı. Kadın ciddiyetle kollarını kavuşturmuş duruyordu, kızıl saçları bir intikam meleğinin başı etrafındaki alevden haleye benziyordu.

"Bana doktorlar söyledi," dedi. "Kandaki alkol seviyesi sıfır nokta on dokuzmuş. Zil zurna sarhoş. Bu, her zamanki kötü şansımız değil. Bu, yine her şeyi berbat eden sevgili Sully'miz. Tek tesellim gelecek altı hafta boyunca kocaman bir boruya işeyecek olması."

Casper. tek bir söz söylemeden bekleme odasından çıktı, koridoru geçip Sullivan'ın odasına girdi. "Seni kuş beyinli," dedi.

Sully morfinin etkisiyle gevşemiş bakışlarını ona çevirdi. "Anlayışın için teşekkürler."

"Hak etmiyorsun ki. Kalkışa üç hafta kalmış ve sen çölde kahrolası bir Chuck Yeager numarası çekiyorsun. Neden şu işi bitirmedin? Hazır başlamışken beynini de dağıtsaydın ya! Lanet olsun, farkı anlamazdık bile!"

Sully gözlerini kapadı. "Üzgünüm."

"Her zaman öylesindir."

"Her şeyi berbat ettim. Biliyorum..."

"Onlara insanlı bir yolculuk vaatettin. Bu benim değil, senin fikrindi. Şimdi bunu bekliyorlar. Bunun için heyecanlanıyorlar. En son ne zaman bir yatırımcıyı heyecanlandırmıştık? Bu sefer farklı olabilirdi. O şişenin kapağını kapalı tutabilseydin

"Korkuyordum."

Sully öyle hafif bir sesle konuşmuştu ki, Casper doğru duyduğundan emin olamadı. "Ne?" dedi.

"Kalkış yüzünden. İçimde...kötü bir his vardı."

Kötü bir his. Casper, bütün öfkesi bir anda yok olarak, yavaşça yatağın yanındaki iskemleye çöktü. Korku, bir erkeğin kolay kolay kabul edemeyeceği bir şeydi. Düzenli bir şekilde aksiliklere davetiye çıkaran Sully'nin korktuğunu itiraf etmesi Casper'ı sarsmıştı.

Ve de, nihayet, sempatisini kazanmıştı.

"Kalkış için bana ihtiyacınız yok," dedi Sully.

"O kokpite bir pilotun tırmandığını görmeyi bekliyorlar."

"Benim yerime lanet bir maymunu koyabilirsiniz, farkı hayatta anlamazlar. Onun pilota ihtiyacı yok, Cap. Bütün komutları yerden gönderebilirsiniz. "

Casper içini çekti. Artık başka seçenekleri yoktu; insansız bir uçuş olmak zorundaydı. Açıkçası Sully'yi fırlatmamak için geçerli bir mazeretleri vardı, ama acaba yatırımcılar bunu kabul edecekler miydi? Yoksa Apogee şirketinin cesaretini kaybettiğini mi düşüneceklerdi? Bir insanın hayatını riske atamayacak kadar güveni olmadığına mı inanacaklardı?

"Galiba cesaretimi yitirdim," dedi Sully hafif bir sesle. "İçmek zorundaydım. Kendime engel..."

Casper ortağının korkusunu anlıyordu tıpkı, nasıl, bir yenilginin kaçınılmaz bir biçimde bir diğerine, sonra bir diğerine yol açtığını. ve sonunda bir adamın hayatındaki tek gerçeğin başarısızlık olduğunu anladığı gibi. Sully'nin korkmasına şaşırmamak gerekirdi; düşlerine olan inancını yitirmişti. Apogeeye olan inancını.

Belki de hepsi aynı durumdaydı.

Casper, "Yine de bu kalkışın başarılı elmasını sağlayabiliriz," dedi. "Kokpitte maymun olmasa bile."

"Evet. Onun yerine Bridget'ı yollayabilirsin."

"O zaman telefonlara kim bakar?"

"Maymun."

İki adam da güldü. Kesinleşen yenilginin arifesinde birazcık neşelenmeye çalışan iki yaşlı asker gibiydiler.

"Öyleyse yapıyoruz, ha?" dedi Sully? "Fırlatıyoruz."

"Roket yapmanın asıl amacı buydu."

"Peki, o zaman.." Sully derin bir soluk aldı ve eski kabadayılığının kırıntıları yüzünde belirdi. "Usülüne uygun yapalım. Bütün haber servislerine basın açıklaması. Şampanyalı kocaman bir açık hava partisi. Lanet olsun, ermiş ağabeyimi ve NASA'daki arkadaşlarını da çağırın. Eğer platformda patlarsa, en azından iflas ederken de stilimizi göstermiş oluruz."

"Evet. Hep çok fazla stilimiz olmuştur."

Sırıttılar.

Casper gitmek için ayağa kalktı. "İyileş, Sully," dedi. "Apogee III için sana ihtiyacımız olacak."

Bridget'ı hala bekleme odasında oturur buldu. "Peki şimdi ne olacak?" dedi kadın.

"Programlandığı gibi fırlatacağız."

"İnsansız olarak mı?"

Casper başını salladı. "Kontrol odasından uçuracağız."

Bridget rahatladığını gösteren gürültülü bir nefes verdi. "Tanrım şükürler olsun! "

"Neden bu kadar seviniyorsun? Adamımız hastane yatağına serilmiş durumda."

"Kesinlikle." Çantasını omzuna geçirdi ve gitmek için döndü. "Bu da demektir ki, işleri berbat etmek için orada olmayacak."

11 Ağustos

Nikolay Rudenko, Luther'ın bacaklarını EVA[27] giysisinin alt tarafına geçirişini seyrederek çıkış kabininde uçuyordu. Ufak tefek Nikolay'a göre Luther, o geniş omuzları ve piston gibi bacaklarıyla egzotik bir devdi. Ve o derisi! Nikolay ISS'de geçirdiği aylar boyunca iyice solgunlaşmışken, Luther, hâlâ koyu ve parlak kahverengiydi ve renksiz dünyalarında yaşayan soluk yüzlerle şaşırtıcı bir zıtlık oluşturuyordu. Nikolay çoktan giyinmişti ve ortağının EVA giysisinin üst parçasınının içine girmesine yardım etmeye hazır.

Luther'ın yanında bekliyordu. Birbirleriyle çok az konuşuyorlardı; iki adam da gereksiz çene çalmak için havalarında değillerdi.

İkisi, vücutlarının uzay istasyonundaki basıncın üçte ikisi olan, santimetrekarede beş kilogramlık düşük atmosfer basıncına alışması için geceyi, çıkış kabininde pek konuşmadan uyumakla geçirmişlerdi. Giysilerinin içindeki basınç daha da düşük, santimetrekarede bir kilogramdan daha az olacaktı. Giysiler daha fazla havayla doldurulamıyordu yoksa kol ve bacaklan kaskatı kesilip hareket yeteneğini kaybedecek, eklemlerinin bükülmesi olanaksız hale gelecekti. Yüksek basınçlı bir uzay gemisinden EVA giysisinin düşük basıncına doğrudan doğruya girmek, okyanusun derinliklerinden yüzeye çok çabuk çıkmak gibiydi. Astronot vurgun yiyebilirdi. Kanda nitrojen kabarcıkları oluşur, kılcal damarları tıkayıp beyne ve omuriliğe giden değerli kanı keserdi. Sonuçlan yıkıcı olabilirdi: felç ve beyin kanaması. Derin deniz dalgıçları gibi, astronotlar da basınç değişimlerine uyum sağlaması için vücutlarına zaman tanımak zorundaydılar. Uzay yürüyüşünden önceki gece, EVA mürettebatı kendilerini basınç ayarlama odasına kilitleyip akciğerlerine saf oksijen çekerek "kamp yaparlardı". Saatler boyunca, zaten ekipmanla ağzına kadar dolu küçük bir odada kısılı kalırlardı. Kastrofobisi olanlara göre bir yer değildi.

Luther kollarını başının üzerine uzatıp eğilerek, duvara monte edilmiş giysinin sert malzemeyle kaplı üst gövdesine girdi. Yorucu bir dans gibiydi, kıvrıla kıvrıla, içinden geçilemeyecek kadar küçük bir tünele girmeye

benziyordu. Sonunda başı giysinin boynundan çıktı ve Nikolay giysinin iki yansını birleştiren bel halkasını kapamasına yardım etti.

Başlıklarını taktılar. Nikolay başlığını gövdeye monte etmek için başını eğdiğinde giysinin boynundaki halkanın kenarında parıldayan bir şey fark etti. Tükürük herhalde, diye düşündü ve başlığı gövdeye taktı. Eldivenlerini giydiler. Tamamen giysilerle korunur halde, ekipman kabininin kapısını açıp bitişikteki mürettebat kabinine geçtiler ve kapıyı arkalarından kapattılar. Şimdi daha da küçük bir kompartmandaydılar, iki adamı ve sırtlarındaki kocaman yaşam-destekleme sistemleri içeri zor sığmıştı.

Sırada yarım saatlik "ön solunum" vardı. Saf oksijen soluyarak kanlarında kalan son nitrojenden de arınırlarken, Nikolay gözlerini kapayıp önlerindeki uzay yürüyüşüne zihinsel açıdan hazırlandı. Eğer beta gimbal parçanın kilidini açamazlarsa, güneş panellerini güneşe doğru çeviremezlerse, enerjisiz kalacaklardı. Elleri kollan bağlanacaktı. Gelecek altı saatte Nikolay'la Luther'ın yaptıkları, uzay istasyonunun kaderini belirleyebilirdi.

Bu sorumluluğun ağır yükü yorgun omuzlarına çökmüş olmasına rağmen, Nikolay kapıyı açıp çıkış kabininden çıkmaya sabırsızlanıyordu. Uzayda yürümek yeniden doğmak gibi bir şeydi, fetüsün o küçük, dar delikten çıkması, insan uzayın sonsuzluğuna açılırken göbek bağının sarkması. Durum bu kadar kaygı verici olmasaydı, bunu yapmaya can atıyor, duvarları olmayan bir evrende yüzmenin özgürlüğünü, altında dönen büyüleyici mavi yer küreyi hayal ediyor olurdu.

Ama gözleri kapalı otuz dakikanın geçmesini beklerken, zihninde beliren görüntüler uzay yürüyüşüne ait değildi. Gördükleri ölenlerin yüzleriydi. Discoveryii gökyüzünden aşağı süzülürken gözünde canlandırdı. Koltuklarına bağlanmış mürettebatı gördü, bedenleri oyuncak bebekler gibi sarsılıyor, omurgaları da parçalanıyor, kalpleri darmadağın oluyordu. Uçuş Kontrol onlara felaketin ayrıntıları anlatmamıştı, ama kafasını kabus gibi görüntüler dolduruyor, kalbi deli gibi atıyor, ağzı kuruyordu.

Hoparlörden Emma'nın "Otuz dakikanız doldu çocuklar," diyen sesi geldi. "Basınç düşürme zamanı geldi."

Elleri terden yapış yapış olan Nikolay, gözlerini açtı ve Luther'ın basınç düşürme pompasını açtığını gördü. Hava dışarı emiliyor, mürettebat kabinindeki basınç yavaş yavaş azalıyordu. Eğer elbiselerinde bir kaçak varsa şimdi onu fark ederlerdi.

"Tamam mı?" diye sordu Luther, göbek bağlantılarının sürgülerini kontrol ederken.

"Hazırım."

Luther mürettebat kabininin havalandırma deliğini uzaya açtı. Sonra kilidi serbest bırakıp kapıyı açtı.

Son hava da tıslayarak dışarı çıktı.

Bir an, kapının kenarına tutunarak durdular, hayranlıkla bakakalmalardı. Sonra Nikolay dışarı, uzayın karanlığına daldı.

"Şimdi dışarı çıkıyorlar," dedi Emma, kapalı devre televizyondan, iki adamın göbek bağlantılarını arkalarından sürükleyerek mürettebat kabininden ayrılmalarını iz erken. Basınç ayarlama odasının dışındaki kutudan aletlerini çıkandılar. Sonra, bir tutamaktan diğerine kendilerini çekerek, ana kirişe doğru ilerlediler. Tam kirişin altına monte edilmiş kameranın yanından geçerlerken Luther el salladı.

"Gösteriyi mi seyrediyorsunuz?" diyen sesi geldi UHF bağlantısından.

"Seni dış kameradan gayet iyi görüyoruz," dedi Griggs. "Ama EMU kameralarınızdan görüntü gelmiyor."

"Nikolay'ınkinden de mi?"

"Hiç birinden. Problemin kaynağını bulmaya çalışacağız."

"Peki, biz de hasarı kontrol etmek için kirişe gidiyoruz."

İki adam ilk kameranın görüntü alanından çıktılar. Bir an gözden kayboldular. Sonra Griggs, "İşte oradalar," dedi ve başka bir ekranı gösterdi; uzay giysili adamlar kendilerini elleriyle kirişin tepesine doğru

çekerek ikinci kameraya yaklaşıyorlardı. Tekrar kameranın görüntü alanından çıktılar. Şimdi hasar gören kameranın kör noktasındalardı ve artık görülemiyorlardı.

"Yaklaştınız mı, çocuklar?" diye sordu Emma.

"Neredeyse neredeyse vardık," dedi Luther, nefes nefese. Yavaş olun, diye düşündü Emma. Gücünüzü idareli kullanın.

Sonsuz gibi gelen bekleyiş boyunca EVA mürettebatından hiç ses çıkmadı. Emma nabzının hızlandığını, endişesinin arttığını hissetti. İstasyon zaten zarar görmüştü ve enerjisi tükeniyordu. Bu onarımlarda hiç bir şey ters gitmemeliydi. Keşke Jack burada olsaydı, diye düşündü. Jack, her tür tekne motorunu yeniden inşa edebilen ya da hurda parçalarından kısa dalga radyosu yapabilen yetenekli bir tamiratçıydı. Yörüngede, en değerli alet, bir çift zeki eldi.

"Luther?" dedi Griggs.

Yanıt yoktu.

"Nikolay? Luther? Lütfen cevap verin."

"Kahretsin," diyen sesi geldi Luther'ın.

"Ne oldu? Ne görüyorsun?" dedi Griggs.

"Şu anda problemin kaynağına bakıyorum ve dostum, tam bir karmaşa. Ana truss'ın P-6 ucunun tamamı ters yöne doğru kıvrılmış. Discovery 2-B panelini biçip bu ucunu bükmüş olmalı. Sonra da savrulup S-bandı antenlerini koparmış."

"Ne düşünüyorsun? Tamir edebileceğin bir şey var mı?"

"S-bandı sorun değil. Antenler için bir ORU var, tek yapacağımız yerine takmak. Ama iskele tarafındaki güneş panelleri onları unutun. O uca yeni bir destek lazım."

"Tamam." Griggs bitkinlikle yüzünü ovaladı. "Tamam, öyleyse bir fotovoltaik modülü kesinlikle kaybetmiş durumdayız. Sanırım bununla başa çıkabiliriz. Ama P-4 panellerinin yönünü değiştirmemiz gerek, yoksa mahvoluruz."

Luther'la Nikolay yeniden ana kirişe yönelirken bir sessizlik oldu. Birden tekrar kameranın alanına girdiler Emma onların, hantal giysileri ve kocaman sırt çantalarıyla derin deniz dalgıçlarının suda ilerledikleri gibi ağır ağır geçtiklerini gördü. P-4 panellerinde durdular. Adamlardan biri kiriş tarafına geçip devasa güneş panellerini iskelete bağlayan mekanizmaya baktı.

"Gimbal parça bükülmüş," dedi Nikolay. "Dönmüyor."

"Yerinden çıkarabilir misin?" diye sordu Griggs.

Luther'la Nikolay arasında hızlı bir diyalog geçtiğini duydular. Sonra Luther, "Bu onarımın ne kadar şık olmasını istiyorsun?" dedi.

"Nasıl olursa olsun. Bir an önce elektrik lazım, yoksa başımız belada demektir çocuklar."

"Sanırım araba kasası yöntemine baş vurabiliriz."

Emma Grigss'e baktı. "Bu, düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?"

Sorunun cevabını veren Luther oldu. "Bir çekiç alıp bu zımbırtıyı yeniden şekle sokacağız."

Hâlâ yaşıyordu.

Dr. Isaac Roman, yatağında oturmuş televizyon seyreden talihsiz meslektaşının odasındaki kapının penceresinden içeri baktı, ister inanın, ister inanmayın, çizgi film izliyordu. Hastanın neredeyse içine düşer gibi seyrettiği Nickelodeon kanalıydı. Dokunulmamış öğlen yemeği tepsisini almak için odaya giren uzay giysili hemşireye bile bakmamıştı.

Roman haberleşme düğmesine bastı. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun, Nathan?"

Dr. Nathan Helsinger şaşkınlıkla gözetleme penceresine döndü ve ancak o zaman Roman'ın camın öbür tarafında durduğunu fark etti. "İyiyim. Son derece sağlıklıyım."

"Hiçbir belirti yok. değil mi?" "Söyledim ya, iyiyim. "

Roman bir an onu inceledi. Adam gayet sağlıklı görünüyordu ama yüzü solgun ve gergindi. Korku içinde.

"Ne zaman karantinadan çıkabilirim?" dedi Helsinger.

"Daha ancak otuz saat oldu."

"Semptomlar astronotlarda on sekiz saat içinde ortaya çıkmıştı." "O ağırlıksız ortamdaydı. Burada ne beklememiz gerektiğini bilmiyoruz ve işi şansa bırakamayız. Bunu biliyorsun."

Helsinger birden başını çevirip gözlerini tekrar televizyona dikti, ama Roman gözlerinde beliren yaşları görmüştü. "Bugün kızımın doğum günü."

"Senin adına bir hediye yolladık. Karına gelemeyeceğin bildirildi. Kenya'ya giden bir uçakta olduğun."

Helsinger acı acı güldü. "En küçük ayrıntıyı bile atlamazsın, değil mi? Peki ya ölürsem? Ona ne söyleyeceksiniz?" "Kenya' da öldüğünü. "

"Pek de fena bir yer sayılmaz, sanrım." İçini çekti. Ee, ona ne aldınız?" "Kızına mı? Galiba bir doktor Barbie." "Tam istediği şey. Nereden bildiniz?"

Roman ın cep telefonu çaldı. "Seni sonra yine yoklarım," dedi, sonra telefona cevap vermek için pencereye arkasını döndü.

"Dr. Roman, ben Carlos. DNA sonuçlarından bazılarını aldık. Gelip görseniz iyi olur..."

"Hemen geliyorum."

Dr. Carlos Mixtal'ı laboratuardaki bilgisayarın başında buldu. Ekrandan veriler akıp duruyordu:

GTGATTAAAGTGGTTAAAGTTGCTCATGTTCAATTATGCAGTTGTT
GCGGTTGCTTAGTGTCTTTAGCAGACACATATGAAAAGCTTTTAGA
TGTTTTGAATTCAATTGAGTTGGTTTATTGTCAAACTTTAGCAGAT
GCAAGAGAAATTCCTGAATGCGATATTGCTTTAGTTGAAGGCT
CTGT...

Veri sadece dört harften oluşuyordu, G, T. A, ve C. Bu bir nükleotk dizişiydi ve her harf DNA'yı, yani her canlının genetik şifresini oluşturan yapı taşlarını simgeliyordu.

Carlos Roman'ın ayak seslerini duyup başını çevirdi, yüzündeki ifade çok belirgindi. Carlos korkmuş gürünüyordu Tıpkı Helsinger gibi, diye düşündü Roman. Herkes korkuyor.

Roman adamın yanına oturdu. "Bu mu?" diye sordu, ekranı işare ederek.

"Bu, Kenichi Hirai'yi enfekte eden organizmadan. Discovery'niı ...duvarlarından kazımayı başardığımız kalıntılardan aldık."

Kalıntılar, Hirai'nin bedeninden geriye kalanları anlatmak için uygun bir sözcüktü. Yörünge kapsülünün duvarlarına saçılan darmadağın olmuş dokı yığınları. "DNA'nın büyük bölümü tanımlanamıyor. Neyi şifrelediği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Ama ekrandaki bu diziyi tanımlayabiliyoruz. Bu, koenzin: F420'nin geni."

"Yani?"

"Archaeonlara özgü bir enzim."

Roman arkasına yaslandı, biraz midesi bulanıyordu "Öyleyse doğrulanmış oldu," diye mırıldandı.

"Evet. Organizma kesinlikle Archaon DNA'sı taşıyor." Carlos durdu "Korkarım kötü haberler de var."

"Ne demek 'kötü haberler de var? Bu yeterince kötü bir haber değil mi?" Carlos klavyenin tuşlarına dokundu ve nükleotid dizisinin başka bir bölümüne geçti. "Bulduğumuz başka bir gen grubu daha var. İlk başta bir hata var sandım, ama sonra kontrol ettim. Kana pipiens'le uyum gösteriyor. Kuzey leopar kurbağası." "Ne?"

"Bu doğru. Kurbağa genlerini nereden aldığını Tann bilir. İşte burası gerçekten korkunç." Carlos genomun başka bir bölümüne geldi.

"Tanımlanabilen başka bir bölge," dedi.

Roman yavaş yavaş sırtından yukarı çıkan bir ürperti hissetti. "Peki bu genler nedir?"

"Bu DNA Mus musculus 'a özgüdür. Bildiğimiz fareye." Roman ona bakakalmıştı. "Bu olaraksız."

"Doğrulattım. Bu yaşam biçimi, bir şekilde memeli DNA' sını kendi genomuna katmış. Yeni enzimsel yetenekleri eklemiş. Değişiyor. Başkalaşım geçiriyor. "

Acaba başkalaşımın sonucu ne olacak? diye düşündü Roman. "Dahası da var." Carlos yine klavyenin tuşlarına bastı ve ekranda yeni bir nükleotid baz dizisi belirdi. "Bu parça da Archaeon kaynaklı değil." "Nedir peki? Yine fare DNA'sı mı?* "Hayır. İnsan."

Ürperti Roman'ın her yanını kapladı. Tüyleri diken diken olmuştu.

Uyuşmuş bir halde telefona uzandı.

"Beni Beyaz Saray'a bağlayın," dedi. "Jared Profitt'le görüşmem gerek." Telefon, ikinci çalışında açıldı. "Ben Profitt." "DNA'yı analiz ettik," dedi Roman.

"Ve?"

"Durum düşündüğümüzden daha da kötü."

ON SEKİZ

Nikolay dinlenmek için durdu, kolları yorgunluktan titriyordu. Aylarca uzayda yaşadıktan sonra vücudu güçsüz kalmış, fiziksel çalışma alışkanlığını yitirmişti. Ağırlıksız ortamda ağırlık kaldırmak söz konusu değildi ve insanın kaslarını kullanmasına pek ihtiyaç olmuyordu. Son beş saattir Luther'la ikisi hiç durmaksızın çalışmış. S-bandı antenlerini onarmış, gimbali söküp tekraı birleştirmişleri. Artık bitkin düşmüştü. Şişkin EVA giysisinin içinde kollarını bükmek için harcadığı fazladan çaba bile basit işleri zorlaştırıyordu

Giysinin içinde çalışmak başlı başına bir çileydi. Giysi, insan vücudunı -250 ile 250 Fahrenheit arasında değişen uç sıcaklıklardan yalıtmak ve uzayın boşluğuna karşı basıncı korumak için, alüminyum alaşımlı Mylar yalıtımı, yırtılmaz naylon tabaka, ortopedik tabaka ve basınç kesesinden oluşan çeşitli katmanlardan yapılmıştı. Astronot, elbisenin altına su soğutma tüpleriyle donatılmış bir iç giysi giyiyordu. Ayrıca sırtına, içinde su, oksijen kurtarma roketi ve telsiz donanımı bulunan bir yaşam destek çantası takmak zorundaydı. Aslında EVA giysisi çok büyük ve içinde manevra yapılması zor kişisel bir uzay gemisiydi ve bir vidayı sıkıştırmak bile güç ve konsantrasyon gerektiriyordu.

İş Nikolay'ın gücünü tüketmişti. Hantal uzay giysisinin eldivenler içindeki ellerine kramp giriyordu ve Nikolay ter içinde kalmıştı.

Acıkmıştı da.

Giysisinin içine monte edilmiş tüpten bir yudum su aldı ve derin bir nefes aldı. Suyun tadı garip, neredeyse balık tadı gibiydi ,ama bunu dert etmedi. Ağırlıksız ortamda her şeyin tadı garipti. Bir yudum daha aldı ve çenesinin ıslandığın hissetti. Başlığının içine elini sokup silemezdi, o yüzden aldırmayıp bakışlarını aşağıdaki yeryüzüne çevirdi. Nefes kesici görkemiyle altında serilmiş güzelliğin bu ani görüntüsü biraz başını döndürdü, hafif bir mide bulantısı duydu. Gözlerini kapayıp bu duygunun geçmesini bekledi. Yalnızca hareket yüzündendi; beklenmedik bir anda dünyaya baktığınızda sık sık olurdu. Midesi yatışınca, başka bir şey hissetti: Dökülen su şimdi

yanağından yukarı kayıyordu. Damlacıktan kurtulmak için yüzünü oynattı, fakat cildinde süzülmeye devam ediyordu.

Ama ağırlıksız ortamdayım, burada aşağı veya yukarı diye bir şey yoktur ki. Suyun hiç akmaması gerekir.

Başını sallamaya, eldivenli eliyle kaskına vurmaya başladı.

Damlacığın hâla yüzünde kaydığını, çenesinden yukarı doğru ıslak bir çizgi oluşturduğunu hissediyordu. Kulağına doğru gittiğini. Şimdi kulaklığının kenarına varmıştı. Kumaş elbette nemi emecek, ilerlemesini önleyecekti...

Birden vücudu gerildi. Islaklık kulaklığın altına sızmıştı. Şimdi de kulağına doğru gidiyordu. Su damlası değildi, rastgele süzülmüyor, amaçlı bir şekilde hareket ediyordu. Canlı bir şeydi.

Düşürmek için önce bir yana, sonra öbür yana çırpındı. Kaskına sertçe vurdu. Hâlâ hareket ettiğini, kulaklığının altında kıpırdadığını hissediyordu.

Havayı döver, çılgınca kıvranırken, bir dünyayı, bir kapkara uzayı görüyor, başı dönüyordu.

Islaklık kulağının içine kaydı.

"Nikolay? Nikolay, lütfen cevap ver! "dedi Emma onu televizyon ekranından seyrederek. Durmadan dönüyor, eldivenli elleriyle kaskını yumrukluyordu "Luther, sanki kasılıyor gibi!"

Luther görüntüye girip hızla EVA ortağına yardıma koştu. Nikolay çırpınmayı sürdürüyor, başını sağa sola sallıyordu. Emma Luther'ın deli gibi, "Ne var. ne oldu?" diye sorduğunu UHF den duyabiliyordu.

"Kulağım -kulağımda"

"Ağrı mı? Kulağın mı ağrıyor? Bana bak!"

Nikolay yine başlığına vurdu. "Derine gidiyor!" diye haykırdı. "Çıkarın! Çıkarın! "

"Nesi var?" diye bağırdı Emma.

"Bilmiyorum. Tanrım, paniklemiş durumda -"

"Alet direğine çok yaklaştı. Giysisine zarar vermeden onu uzaklaştır!"

Ekranda Luther'ın ortağının kolunu kavradığını gördüler. "Hadi, Nikolay! Çıkış kabinine dönüyoruz."

Birdenbire Nikolay sanki çıkarıp atmak istermişçesine Luther'ın kaskına yapıştı.

"Hayır! Yapma!" diye haykırdı Luther, engel olmak için umutsuz bir çabayla arkadaşının kollarını tutarak. Karınlarına bağlı güvenlik kordonları birbirine dolanmış çırpınıyorlardı.

Griggs'le Diana da ekranın karşısındaki Emma'nın yanma gelmişlerdi ve üçü birden dehşetle istasyonun dışında yaşanan dramı seyrediyorlardı.

"Luther, alet direği!" dedi Griggs. "Giysilerinize dikkat edin!"

Daha o bunları söylerken, Nikolay birdenbire Luther'ın elinden kurtulmaya çalışarak şiddetle çırpındı. Kaskı alet direğine çarptı. Ansızın, kaskının siperliğinden pusa benzer beyaz bir şey, ince bir şerit halinde sızmaya başladı.

"Luther!" diye bağırdı Emma. "Başlığına bak! Başlığına bak!"

Luther dikkatle Nikolay'ın siperliğine baktı. "Kahretsin, çatlamış!" diye haykırdı. "Havanın dışarı sızdığını görebiliyorum! Basıncı düşüyor!"

"Acil durum oksijenini aç ve onu hemen içeri getir!"

Luther uzanıp acil durum oksijen kaynağının düğmesine bastı. Ekstra hava akımı giysiyi, Nikolay'ın içeri girene dek yaşaması na yetecek kadar şişkin tutabilirdi. Luther, arkadaşını, kontrol altına almaya çabalayarak, çıkış kabinine doğru sürüklemeye başladı.

"Acele et," diye mırıldanıyordu Griggs. "Tanrım, acele et."

Luther'ın arkadaşını mürettebat kabinine çekip kapıyı kapaması ve atmosferin basıncının yeniden yükselmesi bir kaç değerli dakika aldı. Her zamanki çıkış kabini sağlamlık kontrolü için beklemeyip basıncı doğrudan bir atmosfere yükselttiler.

Kapı açıldı ve Emma ekipman kabinine daldı.

Luther Nikolay'ın kaskını çıkarmıştı bile ve deli gibi giysinin üst kısmını çıkarmaya çalışıyordu. İkisi birlikte karşı koyan Nikolay'ı soydular. Emma ve Griggs, onu istasyon boyunca sürükleyerek daha fazla enerjinin ve ışığın olduğu RSMye götürdüler. Nikolay yol boyunca çığlıklar atarak kulaklığının sol tarafını tırmalıyordu, iki gözü de şişip kapanmış, göz kapakları dışarı fırlamıştı. Emma yanaklarına dokundu ve krepitusu düşük basınçta kalmaktan cilt altı dokularında biriken havayı hissetti. Salyası çenesinde parlak bir çizgi oluşturmuştu.

"Nikolay, sakin ol!" dedi Emma. "Bir şeyin yok, beni duyuyor musun? İyi olacaksın!"

Adam canhıraş bir çığlık attı ve kulaklığını çekip attı. Kulaklık uçup gitti.

"Onu yatırmama yardım edin!" dedi Emma.

Hep birlikte hasta sabitleme tahtasını hazırladılar ve Nikolay' ı, pantolonunu çıkardıktan sonra yatırıp bağladılar. Artık tamamen kontrol altına alınmıştı. Emma kalbini, akciğerlerini kontrol edip karnını muayene ederken bile inlemeye ve başını bir o yana bir bu yana savurmaya devam etti.

"Sorun kulağı," dedi Luther. Hantal EVA giysisini çıkarmış, kocaman açılmış gözlerle azap içindeki Nikolay'a bakıyordu. "Kulağında bir şey olduğunu söyledi."

Emma Nikolay'ın yüzüne daha yakından baktı. Çenesinden yukarı, sol yanağına yönelen salya çizgisine. Islaklık kulağına doğ ru gidiyordu. Pinnaya bir damlacık bulaşmıştı.

Pilli otoskopu açtı ve probunu Nikolay'ın kulağına soktu.

Gördüğü ilk şey kan oldu. Otoskopun ışığında bir damla kan parıldıyordu Sonra kulak zarına odaklandı.

Zar delinmişti. Timpanik zarın pırıltısı yerine geniş, kara bir boşluk görüyordu. Basınç travması, diye düşündü ilk önce. Ani basınç düşüşü kulak zarını mı yırtmıştı? Diğer kulak zarına baktı, ama sağlamdı.

Kafası karışmış bir halde otoskopu kapattı ve Luther a baktı."Orada neler oldu?"

"Bilmiyorum. Küçük bir mola vermiştik. Aletleri içeri getirmeden önce biraz dinleniyorduk. Bir dakika önce iyiydi, sonra birden kendini kaybetti."

"Kaskına bakmam gerek."

RSMden çıktı ve tekrar çıkış kabinine yöneldi. Kapıyı açıp içeri, Luther'ın duvara geri astığı iki EVA giysisine baktı.

"Ne yapıyorsun, Watson?" dedi peşinden gelen Griggs.

"Kasktaki çatlağın büyüklüğünü görmek istiyorum. Basınç düşüşünün ne kadar hızlı olduğunu."

Üzerinde "Rudenko" yazan küçük EVA giysisine yaklaştı ve başlığını çıkardı. İçeriye baktığında çatlamış siperliğe yapışmış nemli bir şey gördü. Üniformasının cebinden ucu pamuklu bir çubuk çıkardı ve ucunu sıvıya değdirdi. Kıvamı koyu ve jelatinimsiydi. Mavimsi yeşil.

Sırtından yukarı bir ürperti yayıldı.

Kenichi buradaydı, diye hatırladı birdenbire. Öldüğü gece, onu bu kabinde bulmuştuk. Bir şekilde buraya hastalık bulaştırmış..

Panik içinde, hızla geri geri çıkarken kapıda Griggs'le çarpıştı. "Dışarı!" diye bağırdı. "Hemen dışarı çık!"

"Ne oldu?"

"Galiba biyolojik tehlike var! Kapıyı kapa! Kapa!"

Aceleyle kabinden çıkıp bağlantı noktasına girdiler. İkisi birlikte iterek kapıyı sıkı sıkı kapadılar. Birbirlerine gergin bakışlarla baktılar.

"Sence dışarı sızdı mı?" dedi Griggs.

Emma, havada dönen bir damlacık arayarak gözleriyle bağlantı noktasını taradı. İlk bakışta hiç bir şey görmedi. Sonra görüntünün en uc unda, aniden bir kımıldanma; sanki havada dans eden ispiyoncu bir pırıltı gözüne çarpar gibi oldu.

Hızla başını çevirdi. Pırıltı gitmişti.

Jack, önündeki ekranın saatine bakarken gerginliği geçen her dakikayla birlikte artarak, Özel Uzay Taşıt Operasyonları (SVO) Bölümü'nün doktor kontol masasının başında oturuyordu. Kontrolörlerle ISS Uçuş Direktörü Woody Ellis arasında durum raporları gidip gelirken, kulaklığından duyduğu aceleci konuşmalardan, yeni bir acil durum olduğu anlaşılıyordu. Planı mekik Uçuş Kontrol Odası'na benzeyen ve onunla aynı binada bulunan SVO odası, yalnızca uzay istasyonuyla ilgili işlemlere adanmış bir ekibin çalıştığı, daha küçük ve daha az sayıda fonksiyon üzerinde yoğunlaşmış bir kontrol odasıydı. Discovery'yle ISS'nin çarpışmasından sonraki otuz altı saat boyunca, bu oda hiç durmaksızın artan endişeye ve arada bir de panik havasına sahne olmuştu. Odada o kadar çok kişi ve hiç bitmeyen bir stres varken, havanın kendisi bile, birbirine karışan ter ve bayatlamış kahve kokularıyla, krizin habercisiydi.

Nikolay Rudenko dekompresyon sonucu yaralanmıştı ve tahliye edilmesi gerektiği açıktı. Tek bir can kurtaran aracı -Mürettebat Geri Dönüş Aracı olduğu için bütün mürettebat dünyaya dönüyordu. Bu, kontrollü bir tahliye olacaktı. Baştan savmaya, hata yapmaya izin yoktu. Panik olmayacaktı. NASA bu simülasyonu daha önce defalarca tekrarlamıştı, ama CRV tahliyesi, gerçek anlamda, içerde beş canlı, nefes alan insanla, hiç yapılmamıştı.

İçinde sevdiğim insan varken hiç yapılmadı.

Jack terliyordu, korkudan neredeyse midesindekileri çıkaracaktı.

Kol saatiyle karşılaştırarak, ekrandaki saate bakmayı sürdürdü. Aracın istasyondan ayrılabilmesi için, ISS'nin yörüngedeki rotasının uygun pozisyona gelmesini beklemişlerdi. Amaç, CRV yi mümkün olan en direkt biçimde, sağlık personelinin onlara anında müdahale edebileceği bir piste indirmekti. Bütün mürettebatın yardıma ihtiyacı olacaktı. Haftalarca uzayda yaşadıktan sonra, kedi yavrusu kadar güçsüz, kasları onları ayakta tutamaz durumda olacaklardı.

Aynlma anı yaklaşıyordu. ISS'den uzaklaşıp GPS güdümü kazanmaları yirmi beş dakika, yörüngeden ayrılma hazırlıkları da on beş dakika alacaktı. İnişse bir saat sürecekti.

İki saatten daha az bir süre sonra Emma dünyaya dönmüş olacaktı. Şöyle veya böyle Düşünce, engellemeye fırsat bulamadan aklına gelivermişt Jill Hewitt'in otopsi masasında yatan, derisi yüzülmüş bedeninin korkun görüntüsünü anımsamaktan kendini alamadan.

Yumruklarını sıkıp dikkatini Nikolay Rudenko'nun biyotelemel değerlerine vermek için kendini zorladı. Nabzı hızlı fakat düzenli; kan basıncı sabitti. Haydi. Haydi. Onları hemen eve getirelim.

Griggs'in ISS'den yaptığı bildiriyi duydu; "Capcom, mürettebatımın tüm CRV de ve kapı kapalı. Burası biraz dar, ama siz ne zaman hazırsanız biz d hazırız. "

"Harekete geçmek için bekleyin." dedi Capcom.

"Bekliyoruz."

"Hastanın durumu nasıl?"

Emma'nın sesini hatta duyduğunda Jack'in yüreği hopladı. "Haya göstergeleri sabit, ama oryente değil. Krepitus boynuna ve gövdesinin ust kısımlarına indi, onu biraz rahatsız ediyor. Bir doz daha morfin verdim."

Ani dekompresyon yüzünden, yumuşak dokularında hava kabarcıkla, oluşmuştu. Zararsız fakat acı veren bir durumdu. Jack'i endişelendiren sinir

sistemindeki hava kabarcıklarıydı. Nikolay'in zihni bu yüzden karışmış olabil; miydi?

Woody Ellis, "Motoru çalıştırmaya geçin. ECCLES kapaklarını açın."

"ISS;" dedi Capcom. "Artık harekete geçe…

"Durun!" diye bir ses araya girdi.

Jack şaşkınlıkla Uçuş Direktörü Ellis'e baktı. Ellis de en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Yanında takım elbiseli, siyah saçlı bir adam ve Hav Kuvvetleri'nden birkaç subayla içeri giren JSC direktörü Ken Blankenship' döndü.

"Üzgünüm, Woody," dedi Blankenship. "İnan bana, bu kararı ben vermedim. "

"Ne kararı?" dedi Ellis.

"Tahliye iptal edildi."

"Orada hasta bir adamımız var! CRV gitmeye hazır " "Dünyaya dönemez. " "Bu kimin kararı?"

Siyah saçlı adam öne çıktı. Neredeyse özür dilermiş gibi bir ses tonuyla, "Bu, benim kararım," dedi. "Ben, Beyaz Saray Güvenlik Konseyi'nden Jared. Profitt cevap vermedi.

Jack öfkeyle adamın üzerine atıldı, ama iki asker tarafından geri çekild "Neyle enfekte oldular?" diye bağırdı Jack. "Yeni bir canlı," dedi Profitt. "Bir kimera[28]."

Jack Blankenship'in allak bullak olmuş yüzüne baktı. Konsolların denetimini eline geçirmek için dikilmiş bekleyen Hava Kuvvetleri askerlerin baktı. Sonra başka bir tanıdık yüz fark etti: az önce odaya girmiş olan Leroy Cornell'ın yüzünü. Cornell solgun ve sarsılmış görünüyordu. Jack işte o anda bu kararın en tepeden geldiğini anladı. Onun, Blankenship'in, ya da Wood' Ellis' in söyleyeceklerinin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini.

Rota Belirleme araya girdi. "Flight, eğer hedefe inmelerini istiyorsak, ayrılma işlemini başlatmamız gerek."

Profitt. Lütfen mürettebatınıza kapıları açıp CRV den çıkmalarını söyleyin." "Mürettebatımın başı dertte," dedi Ellis. "Onları geri getiriyoruz.”

Ellis Capcom'a başını salladı. "CRV motorları çalıştırılsın. Ayrılma işlemine geçiyoruz."

Capcom tek bir kelime edemeden kulaklığı başından çekip alındı ve iskemlesinden sürüklenip kenara itildi. Capcom'un konsoldaki yerine Hava Kuvvetleri'nden subay geçti.

"Hey!" diye bağırdı Ellis. "Hey!"

Diğer askerler odanın her tarafına dağılırken bütün uçuş kontrolörleri oldukları yerde donakalmışlardı. Silah çekilmemişti, ama tehdit açıktı.

"ISS, motorları çalıştırmayın," dedi yeni Capcom. "Tahliye iptal edildi. Kapıları yeniden açıp CRV den çıkın."

Şaşkına dönen Griggs yanıtladı, "Bunu anladığımı sanmıyorum, Houston."

"Tahliye iptal edildi. CRVden çıkın. Hem TOPO, hem de GNC bilgisayarlarıyla ilgili sorunlar yaşıyoruz. Flight, tahliyenin durdurulmasının doğru olacağına karar verdi."

"Ne kadar süreyle?"

"Belirsiz."

Jack, Capcom'un kulaklığını kapmak için ayağa fırladı.

Jared Profitt birden önüne dikilip yolunu kesti. "Durumu anlamıyorsunuz, bayım."

"Karım o istasyonda. Onu evine getireceğiz."

"Eve dönemezler. Hastalık hepsine bulaşmış olmuş olabilir."

"Neyle?"

Artık kontrol NASA'da değildi.

KİMERA

ON DOKUZ

13 Ağustos

Bütün perdelerin çekili olduğu Jack'in evinde toplandılar. Kesinlikle fark edilecekleri JSC'de toplanmaktan korkmuşlardı. NASA operasyonlarının kontrolünün ele geçirilmesiyle öyle afallamışlardı ki, ne yapmaları gerektiği konusunda hiç bir fikirleri yoktu. Bu kriz için ne bir operasyon el kitabı, re de olasılık planları vardı. Jack, hepsi de NASA operasyon bölümünden, bir avuç insanı çağırmıştı: Todd Cutler. Gordon Obie, Uçuş Direktörleri Woody Ellis ve Randy Carpenter ve Kargo Yönetimi'nden Liz Gianni.

Zil çaldı ve herkes gerginleşti.

"Geldi," dedi Jack ve kapıyı açtı.

NASA Doğa Bilimleri Bölümü'nden Dr. Eli Petrovitch, elinde bir dizüstü bilgisayar çantasıyla, içeri girdi Son iki yıldır lemfomayla savaşmakta olan zayıf ve kırılgan bir adamdı. Savaşı yitirmekte olduğu belliydi. Saçının büyük bir bölümü dökülmüş, geriye bir kaç beyaz tel kalmıştı. Yüzü. dışarı fırlamış kemikleriyle sarı parşömene benziyordu. Fakat gözlerinde, bir bilim adamının dinmek bilmeyen merakıyla beslenen heyecanın pırıltısı vardı.

"Alabildiniz mi?" diye sordu Jack.

Petrovitch başını salladı ve hafifçe çantasına vurdu. O iskelet gib yüzündeki gülümsemesiyle bir hortlağa benzemişti. "USAMRIID verilerinin bir kısmını paylaşmayı kabul etti."

"Bir kısmını mı?"

"Hepsini değil. Genomun büyük bölümü gizli tutuluyor. Bize dizinin yalnızca bazı parçalarını verdiler, aralarında büyük boşluklar var. Sadece durumun çok ciddi olduğunu bize kanıtlayacak kadarını gösteriyorlar. Dizüstü bilgisayarı yemek odasındaki masaya koyup çantasından çıkardı Herkes seyretmek için çevresine toplanırken Petrovich bilgisayarı açtı ve içine bir disket yerleştirdi.

Veriler görünmeye başladı; ekrandan insanın başını döndüren bir hızla geçen, satırlar dolusu gelişigüzel harfler. Bu bir metin değildi; bu harfle] sözcükleri değil, bir şifreyi meydana getiriyordu. Aynı harfler, sıralar değişerek tekrar tekrar beliriyorlardi. A, T, G, ve C. Adenin, timin, guanin ve sitozin bazlarını simgeliyorlardı. DNA'yı oluşturan yapıtaşları. Bu harf dizisi bir genomdu, bir organizmanın kimyasal şifresi.

"İşte," dedi Petrovich, "Söz ettikleri kimera bu Kenichi Hirai'yi öldüren organizma. "

"Sürekli duyduğumuz şu kimera da nesi?" diye sordu Randy Carpenter "Biz cahil mühendislere açıklayabilirsiniz belki?"

"Elbette," dedi Petrovich. "Kendinizi cahil hissetmeniz için hiç bir nedeı yok. Moleküler biyoloji dışında pek fazla kullanılan bir terim değil. Sözcük eski Yunanca'dan geliyor. Kimera, yenilmez olduğu söylenen mitolojik bir canavardı. Kafası aslan, gövdesi keçi ve kuyruğu ejderha biçiminde, ağzından alevler çıkaran bir yaratık. Sonunda Bellerophon adında bir kahraman tarafından öldürüldü. Pek adil bir dövüş olmadı, çünkü Bellerophon hile yaptı Kanatlı at Pegasus'a binip Kimera'ya yukardan oklar attı."

"Bu efsane ilginç," diye araya girdi Carpenter sabırsızlıkla, "am; konuyla ilgisi ne?"

"Yunanlıların Kimera'sı üç farklı hayvandan oluşan tuhaf bir yaratıktı. Aslan, keçi ve ejderha tek bir gövdede birleşmiş. İşte burada, bu kromozomda gördüğümüz de tam olarak bu Ellerophon'un öldürdüğü canavar kadar tuhaf bir yaratık. DNA' sı birbiriyle ilişkisiz üç türden gelen biyolojik bir kimera."

"Bu türleri belirleyebildiniz mi?" diye sordu Carpenter.

Petrovich başını salladı. "Yıllar süren çalışmalar boyunca bilim adamları, virüslerden fillere kadar bir çok türün gen dizilerini içe ren bir koleksiyon oluşturdular. Ama bu verileri toplamak çok ya vaş ve sıkıcı bir işti. Yalnızca insan genomunu analiz etmek bile on larca yıl sürdü. Bu yüzden sizin de tahmin edebileceğiniz gibi, he nüz dizisi belirlenmemiş bazı türler de var. Bu kimeranın genomu nun büyük bölümü tanımlanamıyor; koleksiyonda yer almıyor Ama şimdiye dek tanımlayabildiklerimiz işte bunlar." "Tür Eşleşimleri" yazısına tıkladı.

Ekranda şunlar belirdi:

Mus musculis (sıradan fare)

Rana pipiens (kuzey leopar kurbağası)

Homo sapiens

"Bu canlı, yarı fare. yarı amfibyen. Ve yarı insan." Durakladı. "Bir anlamda," dedi "düşman da bizden."

Oda sessiziliğe gömüldü.

"O kromozomda hangi genlerimiz var?" diye sordu Jack hafif bir sesle. "Kimeranın hangi bölümü insan?"

"İlginç bir soru," dedi Petrovich başıyla onaylayarak. "İlginç bir cevabı hak ediyor. Bu listenin anlamını siz ve Dr. Todd Cutler değerlendireceksiniz." Klavyede bazı tuşlara bastı.

Ekranda şunlar belirdi:

Amilaz Lipaz Fosfolipaz A Tripsin

Kimotripsin

Elastaz

Enteroklnaz

"Tanrım," diye mırıldandı Todd Cutler. "Bunların hepsi sindirim enzimi."

Organizma, içine girdiği canlıyı yok etmeye hazırlanmış, diye düşündü Jack. Bu enzimleri, kaslarımızı, organlarımızı ve bag dokularımızı iğrenç bir çorbaya dönüştürerek bizi içerden sindirmek için kullanıyor.

"Jill Hewitt bize Hirai'nin cesedinin dağıldığını söylemişti," dedi Randy Carpenter. "Halüsinasyon gördüğünü sanmıştım."

Jack birden, "Bu, üzerinde biyolojik oynamalar yapılmış bir organizma olmalı! Biri bunu laboratuvarda ortaya çıkarmış. Bir bakteriyi ya da virüsü alıp onu daha etkin bir ölüm makinesine dönüştürmek için başka türlerden genler aşılamış."

"Ama hangi bakteri? Hangi virüs?" dedi Petrovich. "İşte giz burada. Genomun diğer kısmını incelemeden hangi organizmayla işe başladıklarını saptayamayız. USAMRUD bize bu organizmanın kromozomunun en önemli bölümünü göstermeyi reddediyor. Bu katilin kimliğini belirleyen bölümü." Jack'e baktı. "Otopside, patolojiyi gerçekten gören tek kişi sensin."

"Sadece bir an bakabildim. Beni odadan öyle hızla çıkardılar ki, ancak şöyle bir bakabildim. Gördüğüm şeyler bir tür kiste benziyordu. İnci boyutunda, mavimsi yeşil bir maddeyle kaplı bir şey. Mercer'ın toraksında ve karnındaydılar. Hewitt'in de kafasının içinde. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

"Hidatik kist olabilirler mi?" diye sordu Petrovich.

"O nedir?" diye sordu Woody.

"Echinococcus adlı parazit bir şerit larvasının neden olduğu bir enfeksiyon. Karaciğer ve akciğerlerde kistlere yol açar. Başka organlarda da."

"Sizce bu bir parazit olabilir mi?"

Jack başını salladı. "Hidatid kistlerinin gelişimi uzun zaman alır. Yıllar, günler değil. Bence bu bir parazit değildi."

"Belki de kist falan yoktu," dedi Todd. "Belki onlar sporlardı. Mantarların üreme cisimleri. Aspergillus ya da cryptococcus. "

Kargo İşlemleri'nden Liz Gianni araya girdi, "Mürettebat mantar kontaminasyonuyla ilgili bir sorun olduğunu bildirmişti. Aşırı üreme nedeniyle deneylerden birini yok etmek zorunda kalmışlardı." "Hangi deney?" diye sordu Todd.

"Bakmam gerekli. Sanırım hücre kültürlerinden biriydi.

"Ama basit bir mantar kontaminasyonu bu ölümleri açıklamaz ki," dedi Petrovich. "Hatırlayın, Mir'de her zaman etrafta yüzen mantarlar olurdu ve kimse ölmemişti." Bilgisayar ekranına baktı. "Bu genom tamamen yeni bir yaşam biçimiyle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Jack'le aynı fikirdeyim. Üzerinde oynanma yapılmış olmalı."

"Öyleyse biyolojik terör," dedi Woody Ellis. "Birileri istasyonumuzu abote etti. Kargoların birinde içeri sokmuş olmalılar."

Liz Gianni şiddetle başını salladı. Agresif ve gergindi, her toplantıda güçlü bir kişilik sergilerdi, şimdi de konuşurken kendine güveni tamdı. "Kargodaki bütün malzemeler güvenlik incelemesinden geçer. Her ekipman için tehlike raporu ve üç faz analizleri vardır. İnanın bana, bu kadar tehlikeli olan bir şeyi geri çevirirdik."

"Tabi tehlikeli olduğunu bildiğiniz düşünülürse," dedi Ellis. "Elbette bilirdik!"

"Ya güvenlikte bir boşluk olduysa?" dedi Jack. "Deney malzemelerinin birçoğu doğrudan doğruya uzman kişilerden ve bilim adamlarının kendilerinden geliyor. Onların güvenlik sistemi nasıl, bilmiyoruz. Laboratuvarlarında çalışan bir terörist olup olmadığını bilmiyoruz. Son anda bir bakteri kültüründe değişiklik yapsalardı, mutlaka bilir miydik?" Liz ilk kez kararsız göründü. "Bu...pek olası değil." "Ama olabilir de."

Olasılığı kabullenmeye yanaşmasa da canının sıkıldığı gözlerinden anlaşılıyordu. "Bütün proje başkanlarını sorguya çekeceğiz," dedi. "Uzaya deney yollayan bütün bilim adamlarını. Eğer güvenlik konusunda bir hata yaptılarsa, bunu kesinlikle öğreneceğim."

Eminim yapar, diye düşündü Jack. Odadaki diğer adamlar gibi o da Liz Gianni'den biraz korkuyordu.

"Henüz sormadığımız bir soru var, " dedi Gordon Obie, ilk kez söz alarak. Her zamanki gibi yorum yapmadan, sessizce bilgiyi işleyen Sfenks olmuştu.

"Soru, Neden? Neden biri istasyonu sabote etsin ki? Bu, bize kin duyan biri mi? Teknolojiye karşı olan bir fanatik mi?"

"Unabomber'ın biyolojik eşdeğeri," dedi Todd Cutler.

"O zaman neden organizmayı JSC'ye gönderip altyapımızı yok etmedi? Bu hem daha kolay, hem de çok daha mantıklı olurdu?"

"Bir fanatiğe mantık uygulayamazsınız," dedi Cutler.

"Fanatikler de dahil, herkese mantık uygulayabilirsin," diye yanıtladı. Gordon. "Hangi kurallara göre oynadıklarını bildiğiniz sürece. işte bu yüzden endişeleniyorum. İşte bu yüzden gerçekten sabotajla karşı karşıya olup olmadığımızı merak ediyorum."

"Başka ne olabilir," dedi Jack, "sabotaj değilse?"

"Bir olasılık daha var. En az sabotaj kadar korkutucu," dedi Gordon kaygılı bakışları Jack'e kayarak. "Bir hata."

Dr. Isaac Roman, karşılaşmak üzere olduğu şeyden korkarak koridor boyunca koşarken, kemerindeki çağrı cihazı çalmaya devam ediyordu. Cihazı susturdu ve 4. seviye karantina odasına giden kapıyı açtı. Hastanın odasına girmeden güvenli bir biçimde dışarda durdu ve gözlem penceresinin öte yanında yaşanan dehşete bakakaldı.

Duvarlar ve Dr. Nathan Helsinger'in kasılarak yerlerde çırpındığı odanın zemini kanla kaplanmıştı. Uzay giysili iki hemşireyle bir doktor, onun

kendini yaralamasını önlemeye çalışıyordu, ama spazmları öyle şiddetli ve güçlüydü ki, onu tutamıyorlardı. Bacağı ileri fırladı ve hemşirelerden biri düşüp kanla kayganlaşan beton zeminde savruldu.

Roman haberleşme düğmesine atıldı. "Elbisen! Delindi mi?"

Kadın yavaş yavaş ayağa kalkarken Roman yüzündeki dehşet dolu ifadeyi gördü. Hemşire eldivenlerim, kollarına, sonra da hortumun giysisini havayla doldurduğu birleşim noktasına baktı. "Hayır," dedi rahatlayan kadın, neredeyse hıçkırarak. "Delinmemiş."

Pencereye kan sıçradı. Camdan aşağı parlak damlacıklar süzülürken Roman geriye sıçradı. Helsinger şimdi kafasını yerlere vuruyor, belkemiği bir gevşiyor, bir sertleşiyordu Opisfoionus. Roman böyle garip bir pozu, daha önce yalnızca bir kez, strikninden zehirlenen birinde görmüştü; vücut sanki gerili bir yay gibi arkaya doğru bükülmüştü. Helsinger yeniden kasıldı ve kafası geriye savrulup betona çarptı. İki hemşirenin kasklarının siperliğine kan sıçradı.

"Geri çekilin!" diye emretti Roman haberleşme cihazından.

"Kendini yaralıyor!" dedi doktor.

"Başka kimsenin zarar görmesini istemiyorum."

"Eğer kasılmalarını kontrol altına alabilirsek

"Onu kurtarmak için yapabileceğini» hiç bir şey yok. Hepinizin derhal uzaklaşmasını istiyorum. Bir zarar görmeden."

Hemşireler istemeye istemeye geri çekildiler. Bir duraksamanın ardından doktor da aynı şeyi yaptı. Ayaklarının dibinde dehşet dolu bir sahne yaşanırken suskunlukla seyrettiler.

Helsinger'in başı yeni çırpınmalarla arkaya savruldu. Kafa derisi sanki dikiş yerinden sökülen bir kumaş gibi yarıldı. Kan birikintisi artık göle dönmüştü.

"Oh, Tanrım, gözlerine bakın!" diye bağırdı hemşirelerden biri.

Gözler yerlerinden fırlayacakmışçasına gerilmiş, iki koca bilye gibi dışarı fırlamıştı. Travmatik propitoz, diye düşündü Roman. Başın içinde biriken korkunç basınçtan göz kapaklan geriye kaçmış, kocaman göz küreleri öne çıkmış, onlara bakıyordu.

Kasılmalar hiç durmadan devam ediyor, başı yerleri dövüyordu. Kemik parçacıkları havaya sıçrayıp pencerenin camına çarpıyordu. Adam sanki kendi kafatasını açmaya, içindeki şeyi serbest bırakmaya çalışıyordu.

Bir çatırtı daha duyuldu. Bir kez daha kan ve kemik parçaları etrafa dağıldı.

Artık ölmüş olmalıydı. Neden hala kasılıyordu?

Ama kafası koparılan tavuklar bile kıvranıp çırpınmaya devam ederlerdi, Helsinger'in can çekişmesi de henüz bitmemişti. Başı yerden kalktı, sırtı, kopmadan önce dayanılmaz bir gerilimle uzayan bir yay gibi kıvrıldı. Boynu geriye savruldu. Bir çatırtı oldu ve kafatası bir yumurta gibi kırılıp açıldı. Kemik parçaları uçuştu. Pencereye gri bir madde yığını sıçradı.

Roman soluğu kesilerek geriye doğru sendeledi, midesi ağzına gelmişti. Başını eğip kontrolünü kaybetmemek için çabaladı. Görüşünün üzerine çökmek üzere olan karanlıkla savaştı.

Ter içinde, titreyerek başını kaldırmayı başardı. Pencereden bir kez daha bakmak istiyordu.

Nathan Helsinger nihayet kımıltısız yatıyordu. Kafasından geriye kalanlar bir kan gölünde yüzüyordu. O kadar çok kan vardı ki. Roman bir an yayılan kızıllıktan başka hiçbir şeye odaklanamadı. Sonra bakışları ölen adamın yüzüne takıldı. Alnına yapışmış, kıpırdayan, mavimsi yeşil kütleye. Kistlere.

Kimera.

14 Ağustos

"Nikolay? Nikolay, lütfen cevap ver!"

"Kulağım • kulağımın içinde

"Acıyor mu? Kulağın acıyor mu? Bana bak!"

"Derinlere gidiyor! Çıkarın! Çıkarın..."

Beyaz Saray Güvenlik Konseyi bilim danışmanı Jared Profitt, teybin düğmesine basıp kapattı ve masanın etrafında oturan erkek ve kadınlara baktı. Hepsinin de yüzünde dehşet dolu ifadeler vardı. "Niklay Rudenko'nun başına gelen şey, yalnızca bir dekompresyon kazası değildi," dedi. "İşte bu yüzden böyle hareket ettik. İşte bu yüzden sizden bize güvenmenizi talep ediyorum. Tehlikede olan çok şey var. Bu organizma hakkında daha fazla şey -nasıl ürediğini, hastalığa nasıl sebep olduğunuöğrenene kadar o astronotların dünyaya dönmesine izin veremeyiz."

Masadakiler afallamıştı, tepkileri sessizlik oldu. Toplantıyı, kurumunun kontrolünün ele geçirilmesini öfkeyle protesto ederek başlatan NASA yöneticisi Leroy Cornell bile tek bir sözcük etmeden duruyordu.

İlk soruyu soran Başkan oldu. "Bu organizma hakkında neler biliyoruz?"

"USAMRIID'den Dr. Isaac Roman bu soruyu benden daha iyi yanıtlayabilir," dedi Profitt ve masada değil, kenarda oturan, odadakiler tarafından fark edilmeyen Roman'a başını salladı. Roman şimdi herkes tarafından görülmek için ayağa kalkmıştı. Bakışlarından yorgunluk akan, uzun boylu ve saçları kırlaşmış bir adam.

"Korkarım haberler pek iyi değil," dedi. "Kimerayı köpekler ve örümcek maymunu da dahil, bir çok farklı memeli türüne enjekte ettik. Doksan altı saat içinde hepsi öldü. Yüzde yüzlük bir ölüm oranı."

"Peki tedavisi yok mu? Hiç bir şey işe yaramadı mı?" diye sordu savunma bakanı.

"Hiçbir şey. Bu da yeterince korkutucu. Ama daha kötü haberler de var."

Yüzlere bir korku dalgası yayılırken, oda tamamen sessizliğe büründü. Daha kötüsü ne olabilirdi ki?

"Ölü maymunlardan aldığımız en son jenerasyon yumurtalarının DNA analizlerini yaptık. Kimera yeni bir grup gen daha edindi, Ateles geoffroyı'ye, yani örümcek maznununa özgü genler."

Başkanın benzi attı. Profitt'e baktı. "Bu düşündüğüm şey demek mi ol uyor? "

"Bu şoke edici bir şey," dedi Profitt. "Bu yaşam biçimi her yeni canlının içine yerleştiğinde, her yeni jenerasyonu ürettiğinde, yeni DNAlar alıyor gibi görünüyor. Yeni genler, daha önce sahip olmadığı yeni yetenekler kazanarak, bizden birkaç adım önde gidebiliyor."

"Tanrım, böyle bir şeyi nasıl yapabilir?" diye sordu Genelkurmay Başkanı General Moray. "Yeni genler alan bir organizma, öyle mi? Yeniden yapılanan bir canlı? Kulağa olanaksız geliyor."

Roman, "Bu olanaksız değil, efendim," dedi. "Aslında, buna benzer bir işlem doğada da görülür. Bakteri er sık sık, virüsleri kurye olarak kullanarak birbirleriyle gen alışverişinde bulunurlar. İşte bu yolla antibiyotiklere karşı böyle çabuk direnç kazanırlar. Direnç sağlayan genlerini etrafa yayıp kromozomlarına yeni DNA eklerler. Doğadaki herkes gibi, hayatta kalmak için ellerindeki her silahı kullanırlar. Türlerini devam ettirmek için. İşte bu organizma da bunu yapıyor." Büyütülmüş bir elektron mikroskopuyla çekilmiş bir fotoğrafın durduğu masanın başına geçti. "Burada, bu hücre fotoğrafında da, küçük taneciklere benzer şeyleri görebilirsiniz. Bunlar yardımcı virüs kümeleri. Konak hücreye girip DNAsını çalan ve genetik materyal parçalarını kimeraya getiren kuryeler. Böylece cephanesine yeni genler, yeni silahlar eklemiş olur." Roman Başkan'a baktı. "Bu organizma her türlü koşulda hayatta kalabilecek donanıma sahip. Tek yapması gereken yerel faunanın DNAsını çalmak."

Başkan allak bullak olmuştu. "Öyleyse hâlâ değişiyor. Hâlâ gelişiyor."

Masanın etrafından endişeli mırıltılar geliyordu. Korku dolu bakışlar ve sandalye gıcırtıları.

"Hastalığın bulaştığı o doktora ne oldu?" diye sordu Pentagon'da görevli bir bayan. "USAMRIID'nin dördüncü seviye karantinasına aldığı? Hâlâ yaşıyor mu?"

Roman durdu, gözlerinde acı belirdi. "Dr. Helsinger dün gece geç saatte öldü. Ölümüne tanık oldum ve... dehşet verici bir ölümdü. Öylesine şiddetle kasılmaya başladı ki, birinin uzay giysisi yırtılacak ve birine daha bulaşacak korkusuyla, onu kontrol altına almaya bile cesaret edemedik. Daha önce gördüğüm kasılmalara hiç benzemiyordu. Sanki beynindeki sinir hücrelerinin hepsi aynı anda harekete geçiyor ve korkunç bir elektriksel fırtına yaratıyordu. Yatağın demirini kırdı. Söküp fırlatıverdi. Şilteden yuvarlandı ve başını yerlere vurmaya başladı. Öyle hızla vuruyordu ki..." Yutkundu. "Kafatasının kırıldığını duyabiliyorduk. Her tarafta kan vardı. Sanki kırıp içini açmak ister gibi başını yere vurmaya devam etti. İçerde biriken basınçtan kurtulmaya çalışır gibi. Travma basıncı daha da arttırdı, çünkü beynine kan dolmaya başlamıştı. Sonunda basınç öyle arttı ki, gözleri yuvalarından dışarı fırladı. Çizgi filmlerdeki gibi. Yolda ezilen hayvanlarınki gibi." Derin bir nefes aldı. "İşte." dedi hafif bir sesle, "böyle öldü."

"Şimdi nasıl bir salgınla karşı karşıya kalabileceğimizi anlıyorsunuz," dedi Profitt. "İşte bu yüzden zayıf veya dikkatsiz davranamayız. Ya da duygusal."

Uzun bir sessizlik daha oldu. Herkes başkana bakıyordu. Hepsi de açık bir karar vermesini bekliyor ve umuyorlardı.

Başkan, kararını açıklamak yerine koltuğunu pencereye doğru döndürüp gözlerini dışarı dikti. "Bir zamanlar astronot olmak istiyordum," dedi üzüntüyle.

Hepimiz istemedik mi? diye düşündü Profitt. Bu ülkedeki hangi çocuk uzaya giden bir rokete binmeyi hayal etmemiştir?

"John Glenn'in olduğu mekik uzaya fıratılırken oradaydım," dedi başkan. "Ağladım. Diğer herkes gibi. Lanet olsun, bebek gibi ağladım. Çünkü onunla gurur duyuyordum. Ve bu ülkeyle. Ve sadece insan ırkının bir parçası olmakla..." Durdu. Derin bir soluk alıp ellerini yüzüne götürdü. "Kahretsin, bu insanları nasıl ölüme mahkum edebilirim?"

Profitt'le Roman hoşnutsuz bakışlarla birbirlerine baktılar.

"Başka seçeneğimiz yok, efendim," dedi Profitt. "Bu beş hayatın karşısında, dünyadaki, Tanrı bilir kaç insanın hayatı var."

"Onlar birer kahraman. Tanrı şahit, gerçek birer kahraman. Ve onları orada ölüme terk edeceğiz."

"Büyük olasılıkla, Sayın Başkan, onları zaten kurtaramayacağız," dedi Roman. "Büyük bir ihtimalle hepsine bulaşmış durumda. Ya da yakında bulaşacak."

"Öyleyse bazılarına bulaşmamış olabilir, öyle mi?"

"Bilmiyoruz. Rudenko'ya da kesinlikle bulaşıp bulaşmadığını bilmiyoruz. EVA giysisindeyken bulaştığını düşünüyoruz. Hatırlarsanız, Astronot Hirai on gün önce, EVA ekipman kabininde spazmlar geçirirken bulunmuştu. Bu, giysinin nasıl kontamine olduğunu açıklıyor."

"Peki neden diğerleri hâlâ hastalanmadı? Neden yalnızca Rudenko?"

"Çalışmalarımız bu organizmanın enfeksiyon aşamasına geçmesi için bir kuluçka süresi gerektiğini gösteriyor. İçine girdiği canlı öldüğünde veya sonrasında, cesetten çıkarken en bulaşıcı haline geldiğini sanıyoruz. Ama emin değiliz. Yanılma olasılığını göze alamayız. Hepsinin taşıyıcı olduğunu varsaymak zorundayız."

"Öyleyse gerçeği anlayana kadar onları dördüncü seviye karantinada tutun. Ama en azından dünyaya getirin."

"Efendim, işte risk burada ortaya çıkıyor," dedi Profitt. "Onları dünyaya getirme sırasında. CRV mekik gibi değildir, onu belirli bir iniş pistine

yönlendiremezsiniz. Çok daha kontrolsüz bir araçla -aslında, paraşütleri olan bir kapsülledünyaya dönecekler. Ya bir aksilik olursa? Ya CRV havada dağılır, ya da inerken parçalanırsa? Bu organizma havaya yayılır. Rüzgar onu her yere taşıyabilir! O zaman , genomunda o kadar çok insan DNAsı barındırıyor olur ki, onunla savaşamayız. Bize çok fazla benzer. Ona karşı kullanacağımız ilaçlar insanları da öldürür." Profitt durup söylediklerinin etkisinin derinleşmesini bekledi. "Duyguların kararımızı etkilemesine izin veremeyiz. Ortada kaybedecek bu kadar çok şey varken."

"Sayın Başkan," diye araya girdi Leroy Cornell, "İzninizle, böyle bir hareketin politik açıdan felakete yol açacağına dikkatinizi çekebilir miyim? Halk beş kahramanın uzayda ölmesine izin vermeyecektir."

"Politika şu anda düşündüğümüz son şey olmalı!" dedi Profitt. "Öncelikle düşünmemiz gereken şey halk sağlığı!"

"Öyleyse bu gizlilik niçin? Neden NASA'yı devreden çıkardınız? Bize organizmanın genomunun yalnızca bir parçasını gösterdiniz. Bilim adamlarımız uzmanlıklarıyla katkıda bulunmaya hazır ve istekli. Bir tedavi bulmayı en az sizin kadar hatta daha da fazla istiyoruz. Eğer USAMRIID elindeki bütün verileri bizimle paylaşırsa birlikte çalışabiliriz."

"Bizim düşündüğümüz şey güvenlik," dedi General Moray. "Düşman bir ülke bunu yok edici bir silaha dönüştürebilir. Kimeranın genetik şifresini dışarıya sızdırmak o silahın şifresini ellerine vermek demek olur."

"Yani bu bilgiler konusunda NASA'ya güvenmiyorsunuz, öyle mi?"

General Moray gözlerinin içine bakan Cornell'a döndü. "Korkarım NASA'nın önüne gelen her ülkeyle teknoloji paylaşımını hedefleyen yeni felsefesi, kurumunuzu güvenlik açısından pek sağlam kılmıyor."

Cornell öfkeden kıpkırmızı kesildi, ama bir şey söylemedi.

Profitt başkana baktı. "Efendim, beş astronotun orada ölmeye terk edilmesi gerçekten de bir trajedi. Ama bunun ötesini, çok daha büyük bir trajedi olasılığını görmek zorundayız. Henüz yeni yeni anlamaya başladığımız bir organizmanın yol açacağı dünya çapında bir salgın hastalığı görmemiz.

USAMRIID onu neyin bu hale getirdiğini bulmak için gece gündüz çalışıyor. O zamana dek hiçbir harekette bulunmamanızı şiddetle tavsiye ediyorum. NASA'nın biyolojik bir felaketle baş edecek donanımı yok. Yalnızca tek bir gezegen koruma görevlileri var. Bir Ordu'nun Biyolojik Acil Tepki Timi tam bu tür tehlikeler için hazırlıklıdır. NASA operasyonlarına gelince, bunları, On Dördüncü Hava Kuvvetlerince desteklenen Birleşik Devletler Uzay Komutanlığı'nın kontrolüne bırakın. NASA'nın astronotlarla arasında çok fazla kişisel ve duygusal bağı var. Başta güçlü bir hakimiyete ihtiyaç var. Tam bir disipline." Profitt yavaşça uzun masanın etrafında oturan kadın ve erkeklere baktı. Bunların çok azına gerçekten saygı duyuyordu. Bazıları yalnızca prestij ve güç peşindeydi. Diğerleri politik bağlantıları sayesinde buradaki yerlerini elde etmelerdi. Bazıları da halkın tepkisinden etkileniyorlardı. İçlerinden çok azının onunki kadar basit güdüleri vardı.

Pek azı onunki gibi kabuslar görmüş, karşılaşabilecekleri korkunç görüntülerle sarsılarak karanlıkta, ter içinde kalmış bir halde uyanmıştı.

"O zaman astronotların asla eve dönemeyeceklerini söylüyorsunuz," dedi Cornell.

Profitt NASA yöneticisinin solmuş yüzüne baktı ve ona karşı içten bir sempati duydu. "Bu hastalığı tedavi etmenin bir yolunu bulduğumuzda, bu organizmayı öldürebileceğimizi anladığımızda, adamlarınızı geri getirmeyi konuşabiliriz."

"Eğer hâlâ hayattalarsa," diye mırıldandı başkan.

Profitt ve Roman birbirlerine baktılar, ama ikisi de yanıt vermediler. Apaçık olanı çoktan anlamışlardı. Hastalığın çaresini zamanında bulamayacaklardı. Astronotlar dünyaya canlı dönemeyeceklerdi.

Jared Profitt ceketini giyip kravatını bağladı ve o bunaltıcı günün içine daldı, ama sıcaklığın farkında bile değildi. Başkaları D.C. yazlarının verdiği sıkıntıdan yakınabilirdi. Oysa artan sıcaklığı dert etmezdi. Onun korktuğu kıştı, çünkü soğuğa karşı çok duyarlıydı, dondurucu günlerde dudakları morarır, kaşkolların ve kat kat kazakların altında soğuktan titrerdi. Yazın bile klimaya karşı ofisinde bir kazak bulundururdu. Bugün sıcaklık 90

fahrenheitlardaydı ve sokakta yanından geçtiği herkesin yüzü terden parlıyordu, ama o ne ceketini çıkardı ne de kravatını gevşetti.

Toplantı onu hem bedenen hem de ruhen üşütmüştü.

Elindeki kağıt torbada, her gün işe gitmeden önce hazırladığı aynı öğle yemeği vardı. Her zaman izlediği yoldan gidiyordu, solunda Reflecting Pool, Potomac'a doğru batıya yöneldi. Rutin, tanıdık şeyler onu rahatlatıyordu. Bugünlerde hayatında çok az avuntusu vardı ve yaşlandıkça, tıpkı çalışma, ibadet ve meditasyondan oluşan günlük ritme uyan dini bir tarikatteki keşiş gibi, kendini belli ritüellere bağlanmış buluyordu. Birçok açıdan o eski zaman dervişlerine benziyordu, sadece vücudunu beslemek için yemek yiyen ve ondan öyle beklendiği için takım elbise giyen bir adam. Zenginlik ona hiç bir anlam ifade etmiyordu.

Profitt[29] adı kimsenin kişiliğine böylesine ters düşemezdi.

Vietnam Savaşı Anıtının yanındaki çimenlikten geçerken adımlarını yavaşlattı ve üzerine ölenlerin adlarının kazınmış olduğu duvarın önünde ciddiyetle sıralanmış ziyaretçilere baktı. O siyah granitten panolara bakarlarken, savaşın dehşeti akıllarından geçerken, neler düşündüklerini biliyordu: O kadar çok isim var ki. O kadar çok kişi ölmüş ki.

Ve içinden, Hiçbir fikriniz yok, dedi.

Gölgede boş bir bank buldu ve yemeğini yemek için oturdu. Torbasından bir elma, bir parça çedar peyniri ve bir şişe su çıkardı. Evian veya Perrier marka değil, musluk suyu. Bir anıttan diğerine dolaşan turistleri seyrederek yavaş yavaş yemeye başladı. İşte savaş kahramanlarımızı böyle onurlandırıyoruz, diye düşündü. Toplum heykeller dikiyor, mermer plakalara yazılar yazıyor, bayraklar çekiyordu. Savaşın mezbahasında, iki tarafın da kaybettiği can sayısını duyunca titriyorlardı. Vietnam'da ölen iki milyon asker ve sivil. İkinci Dünya Savaşı'nda elli milyon ölü. Birinci Dünya Savaşı'nda yirmi bir milyon ölü. Sayılar korkunçtu. İnsanlar şöyle sorabilirdi: İnsanın kendisinden daha ölümcül bir düşmanı olabilir mi acaba?

Yanıt evetti.

İnsanlar göremeseler de, düşman he yerdeydi. İçlerinde. Soludukları havada, içtikleri suda. İnsanlık tarihi boyunca onların cezaları olmuştu ve onlar yeryüzünden kaybolduktan sonra da yaşamaya devam edecekti. Düşman, mikrobik dünyaydı ve yüzyıllardır insanlığın bütün savaşlarının toplamından daha fazla insan öldürmüştü.

MS. 542'den 767'ye dek Jüstinyen salgınında kırk milyon kişi ölmüştü.

1300'lerde Kara Ölüm geri döndüğünde yirmi beş bin kişi yaşamını yitirmişti.

1918 ve 1919'da otuz milyon insan gripten hayatını kaybetmişti.

Ve 1997'de Amy Sorensen Profitt, kırk üç yaşında, pnömokokal pnömoniden[30] ölmüştü.

Elmasını bitirdi, çöpünü torbaya koydu ve artıklarını dikkatle dürdü. Çok zayıf bir yemekti, ama ona yetmişti. Bir süre bankta kalıp suyunu bitirdi.

Yanından bir turist geçti, kumral bir kadın. Dönüp de ışık yüzüne vurduğunda, kadın Amy'ye benzedi. Adamın bakışlarını üzerinde hissetti ve ona baktı. Bir an birbirlerini süzdüler-, kadın ihtiyatla, adam suskun bir af dilemeyle. Sonra kadın yürüyüp gitti ve adam da kadının karısına hiç benzemediğine karar verdi. Kimse benzemiyordu. Kimse benzeyemezdi.

Profitt ayağa kalktı, elindekileri çöp kutusuna attı ve geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Duvarın yanından geçti. Artık saçları kırlaşmış ve dağılmış, nöbet tutan üniformalı savaş gazilerinin yanından geçti. Ölenlerin anısını onurlandırarak.

Ama anı/ar bile soluyor; diye düşündü. Mutfak masasının başındaki gülümsemesi, kahkahalarının çınlayışı bütün bunlar zaman geçtikçe silikleşiyordu Geriye yalnızca acı dolu hatıralar kalıyordu. San Fransisco'da bir otel odası. Gecenin geç bir saatinde gelen telefon. Ülkenin bir ucundan Bethesda Hastanesine zamanında yetişebilmek için çabalarken, havaalanlarının, taksilerin ve telefon kulübelerinin çılgın görüntüleri.

Ama öldürücü streptokokun kendi ölüm listesi ve tarifesi vardı. Tıpkı Kimera gibi.

Bir soluk aldı ve kaç virüsün, bakterinin, mantarın ciğerlerine doluştuğunu düşündü. Ve hangilerinin onu öldürebileceğini.

YİRMİ

15 Ağustos

"Ben, canları cehenneme derim," dedi Luther. Yerle aralarındaki haberleşme kesilmişti. Konuşmaları Uçuş Kontrol tarafından izlenmiyordu. "CRV ye geri dönüp düğmelere basalım ve gidelim. Bizi geri döndürüp buraya gönderecek halleri yok ya."

İstasyondan bir kez ayrıldılar mı, geri dönemezlerdi. CRV aslında fren paraşütleri olan bir planördü. ISS'den ayrılışının ardından, dünyanın etrafında en fazla dört kez dönebilirdi, ondan sonra yörüngeden çıkıp yeryüzüne inmek zorundaydı.

"Bize olduğumuz yerde kalmamız söylendi," dedi Griggs. "Biz de bunu yapacağız."

"Bu lanet olası saçma sapan emirlere mi uyacağız? Eğer dünyaya götürmezsek Nikolay ölecek!"

Griggs Emma'ya baktı. "Fikrin. Watson?"

Emma son yirmi dört saattir hastasının yanından ayrılmıyor. Nikolay'ın durumunu gözlüyordu. Durumunun ciddi olduğunu hepsi de görebiliyordu. Hasta, sabitleme tahtasına bağlı, kasılıyor ve titriyordu, kollarıyla bacakları bazen öye şiddetle havayı dövüyordu ki. Emma onun kemiklerinin kırılmasından korkuyordu. Ringte insafsızca dövülmüş bir boksöre benziyordu. Cilt altı amfizemi nedeniyle yüzündeki yumuşak dokuları şişmiş, göz kapakları neredeyse tamamen kapanmıştı. Daracık aralıklardan, gözlerinin akının parlak, şeytani bir kırmızı olduğu görülüyordu.

Nikolay'ın ne kadar duyup anladığını bilmiyordu, ama Emma düşündüklerini yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyordu. Arkadaşlarını Rus hizmet modülünden çıkardı.

Nikolay' ın onları duyamayacağı ve güven içinde gözlük ve maskelerini çıkarabilecekleri yaşam modülünde toplandılar.

"Houston'ın bir an önce tahliyemize izin vermesi gerek," dedi, "yoksa onu kaybederiz."

"Durumun farkındalar," dedi Griggs. "Beyaz Saray izin vermedikçe bunu yapamazlar."

"Öyleyse burada oyalanıp birbirimizin hastalanışını mı seyredeceğiz?" dedi Luther. "CRVye binip yola çıksak? Ne yapacaklar, bizi vuracaklar mı?"

Diana hafif bir sesle konuştu, "Bunu yapabilirler."

Az önce söylediği şeyin gerçekliği hepsini suskunluğa düşürdü. Uzay mekiğine binen ve geri sayım boyunca terleyen her astronot, KSC'de oturan ve görevleri mekiği havaya uçurup mürettebatı yakmak olan bir Hava Kuvvetleri görevlileri olduğunu bilirdi. Kalkış sırasında manevra sisteminde bir arıza çıkarsa, mekik tehlikeli bir şekilde insanların yaşadığı bir bölgeye doğru yönelirse, imha etme düğmelerine basmak, güvenli uzaklıktaki bu askerlerin göreviydi. Mekik mürettebatının her üyesiyle tanışmışlardı. Belki de astronotların ailelerinin fotoğraflarını görmüşlerdi. Öldürecekleri insanları kesinlikle tanıyorlardı. Bu korkunç bir sorumluluktu, yine de hiç kimse o Hava Kuvvetleri askerlerinin, görevlerini yerine getireceğinden kuşku duymuyordu.

Tıpkı emredildiği takdirde, kendilerinin de CRVyi mutlaka yok edeceklerinden kuşku duymadıklan gibi. Yeni ve ölümcül bir salgın olasılığıyla karşı karşıyayken, beş astronotun hayatı önemsiz görünecekti.

Luther, "Güvenli bir şekilde inmemize izin verecekleri konusunda iddiaya girmeye hazırım. Dördümüz hâlâ sağlıklıyız. Hastalığa filan yakalanmadık."

"Ama çoktan maruz kaldık," dedi Diana. "Aynı havayı soluduk. aynı odaları paylaştık. Luther, sen ve Nikolay o çıkış kabininde beraber uyudunuz."

"Ben kendimi gayet iyi hissediyorum."

"Ben de. Griggs'le Watson da öyle. Ama bu bir enfeksiyonsa, kuluçka döneminde olabiliriz."

"İşte bu yüzden emirlere uymak zorundayız," dedi Griggs. "Olduğumuz yerde kalacağız."

Luther Emma'ya döndü. "Sen de bu şehitlik saçmalığına katılıyor musun?"

"Hayır," dedi Emma. "Katılmıyorum."

Griggs şaşkınlıkla ona baktı. "Watson?"

"Ben kendimi düşünmüyorum," dedi Emma. "Hastamı düşünmüyorum. Nikolay konuşamıyor, o yüzden onun yerine bunu ben yapmak zorundayım. Onu hastaneye götürmek istiyorum, Griggs."

"Houston'ın ne söylediğini duydun."

"Benim duyduğum bir karmaşaydı. Tahliye emri önce veriliyor, sonra da durduruluyordu. İlk önce Marburg virüsü olduğunu söylüyorlar. Sonra virüs bile olmadığını, biyoteröristler tarafından bulunan yeni bir organizma olduğunu söylüyorlar. Tanrı aşkına, orada neler olup bittiğini bilmiyorum. Tek bildiğim hastamın..." Birden sesini alçalttı. "Ölüyor olduğu," dedi hafifçe. "Önde gelen sorumluluğum onu hayatta tutmak."

"Benim sorumluluğum da bu istasyonun kumandanı gibi hareket etmek," dedi Griggs. "Houston'ın dizginleri olabildiğince elinde tuttuğuna inanmak zorundayım. Durum gerçekten ciddi olmasa bizi tehlikeye atmazlardı."

Emma karşı çıkamadı. Uçuş Kontrol'ün başında tanıdığı, güvendiği insanlar bulunuyordu. Jack de orada, diye düşündü. Yeryüzünde ondan daha çok güvendiği bir insan yoktu.

"Öyle görünüyor ki, bize veri gönderiyorlar," dedi Diana bilgisayara bakarak. "Watsona."

Emma ekranda parıldayan mesajı okumak için modülün öbür yanına süzüldü. NASA Yaşam Bilimleri' nden geliyordu. Dr. Watson,

Tam olarak neyin karşı karşıya olduğunuzu olduğumuzu bilmeniz gerektiğini düşünüyoruz. Bu, Kenichi Hirai'nın hastalığına sebep olan organizmanın DNA analizi.

Emma ilişikteki dosyayı açtı.

Ekrandan geçen nükleotid dizisini zihninde işlemesi bir kaç dakikasını aldı. Sonuçlara inanması bir kaç dakika daha sürdü.

Fark/ı türlerden gelen genler tek bir kromozomda. Leopar kurbağası. Fare. Ve insan.

"Bu organizma nedir?" diye sordu Diana.

Emma hafif bir sesle, "Yeni bir yaşam biçimi," dedi.

Bu bir Frankenstein canavarıydı. Doğadan gelen iğrenç bir yaratık. Emma birden "fare" sözcüğüne dikkat etti, ve fareler, diye düşündü. İlk hastalanan onlardı. Geçen on gün boyunca ölmeye devam etmişlerdi. Kafesi en son kontrol ettiğinde, yalnızca bir fare, bir dişi, canlıydı.

Yaşam modülünden çıkıp istasyonun elektrikten yoksun yarısının derinlerine yöneldi.

Birleşik Devletler laboratuvarı loşluğa gömülmüştü. Yarı karanlıkta hayvanların bölmesine yaklaştı. Acaba fareler bu organizmanın orijinal taşıyıcıları, kimeranın içinde ISS'ye geldiği araçlar mıydı? Yoksa yalnızca kazara organizmanın kurbanı olmuş, hastalığı istasyondaki başka bir şeyden mi kapmışlardı?

Peki son fare yaşıyor muydu?

Bölmenin kapağını açtı ve kafesin tek sakinine göz attı.

Heyecanı sönüverdi. Fare ölmüştü.

Emma, kulağı ısırılıp kopmuş bu dişinin hırpani bir savaşçı olduğunu, sırf huysuzluğundan, kafes arkadaşlarından daha fazla yaşadığını düşünmeye başlamıştı. Şimdi, kafesin en ucunda yüzen cansız bedene bakarken beklenmedik bir acı duydu. Karnı şimdiden şişmiş gibi görünüyordu. Cesedinin hemen alınıp kontamine olmuş çöplerin arasına atılması gerekecekti.

Kafesi eldiven kutusuna yanaştırdı, ellerini eldivenlerin içine soktu ve fareyi tutmak için uzandı. Parmaklarıyla hayvanı kavramıştı ki, ceset birden kımıldayıp canlandı. Emma şaşkınlıkla bir çığlık attı ve fareyi elinden bıraktı.

Hayvan öbür tarafa dönüp bıyıkları sinirden dikilerek Emma'ya ters ters baktı.

Emma şaşkınlıkla güldü. "Demek ölmedin," diye mırıldandı.

"Watson!"

Emma, isminin söylendiğini duyduğu haberleşme ünitesine döndü. "Laboratuvardayım."

"Buraya gel! RSMye. Nikolay nöbet geçiriyor!"

Emma yarı karanlıkta duvarlara çarparak laboratuvardan fırlayıp hızla Rus tarafına doğru atıldı. RSMye daldığında gördüğü ilk şey arkadaşlarının yüzleri oldu, duyduklan dehşet, gözlüklerinin ardından bile açıkça fark ediliyordu. Sonra yana çekildiler ve Emma Nikolay'ı gördü.

Sol kolu spazmlarla öyle şiddetli biçimde kasılıyordu ki, bütün sabitleme tahtası sarsılıyordu. Nöbet vücudunun sol yanını etkilemeye başladı ve bacağı da kasılmaya başladı. Şimdi kalçaları geriliyor, spazmlar bedenindeki engellenemeyen yolculuklarını sürdürürken tahtaya çarpıyordu. Kasılmalar şiddetlenmiş, bileklerindeki kayışlar derisini yüzüp kanatmaya başlamıştı. Emma, Nikolay'ın sol önkolundaki kemikler kırılırken insanın midesini bulandıran bir çatırtı duydu. Sağ bileğindeki kayış kopup fırladı ve kolu kontrolsüzce çırpınmaya başladı, elinin tersi masanın kenarına çarparak kemiği ve eti parçalıyordu.

"Sıkı tutun! Ona Valyum vereceğim!" diye haykırdı Emma, ecza kutusunu deli gibi karıştırırken.

Griggs'le Luther birer kola yapıştılar, ama Luther'ın bile bağından kurtulan kolu kontrol etmeye Luther'ın bile gücü yetmedi. Nikolay'ın sağ kolu bir

kamçı gibi fırlayarak Luther'ı yana savurdu. Luther yuvarlandı ve ayağı Diana'nın yanağına çarpıp gözlüklerini yamulttu

Nikolay'ın başı aniden masaya çarptı. Hırıltıyla soludu ve göğsü havayla doldu. Boğazından koca bir öksürük çıktı.

Havaya saçılan balgam, Diana'nın yüzüne geldi. Kadın tiksinti dolu bir çığlık attı ve tutunduğu yeri bırakıp geriye doğru sürüklenirken balgamın bulaştığı açıktaki gözünü sildi.

Maviyle yeşil arası bir salgı damlacığı yüzerek Emma'nın yanından geçti. O jelatinimsi kütlenin içinde inciye benzer bir tanecik vardı. Ancak globül aydınlatma sisteminin fosforlu parçasının önünden geçtiğinde Emma baktığı şeyin ne olduğunu anladı. Bir tavuk yumurtası mum alevinin önüne tutulduğunda içindekiler görülebilir. Şimdi fosforlu lamba mumun rolünü oynuyor, parlaklığı, taneciğin opak zarının arkasındakinin görülmesini sağlıyordu.

İçerde, bir şey hareket ediyordu.

Kalp monitörü alarm veriyordu. Emma dönüp Nikolay'a baktı ve artık soluk almadığını gördü. Ekranda dümdüz bir çizgi vardı.

16 Ağustos

Jack kulaklığı başına geçirdi. Uçuş Kontrol'ün arka odalarından birinde yalnızdı ve bu konuşmanın gizli olması gerekiyordu, ama bugün Emma'yla kendisinin söylediklerinin gerçekten aralarında kalmayacağını biliyordu. ISS'yle yapılan bütün haberleşmelerin artık Hava Kuvvetleri ve Birleşik Devletler Uzay Komutanlığı'nca dinlendiğinden kuşkulanıyordu.

"Capcom, ben Doktor" dedi. "Özel aile görüşmesine hazırım."

"Anlaşıldı, Doktor," dedi Capcom. "Yer Kontrol, hava-yer bağlantısı güvenli." Bir sessizlik oldu, sonra devam etti: "Doktor, görüşmeye geçebilirsiniz."

Jack'in kalp atışları hızlanmıştı. Derin bir nefes aldı ve konuştu, "Emma, benim. "

"Onu eve götürebilseydik yaşıyor olabilirdi," dedi Emma. "Bir şansı olabilirdi."

"Tahliyeyi durduran biz değildik! NASA'nın verdiği karar bir kez daha iptal edildi. En kısa süre içinde dünyaya dönmeniz için savaşıyoruz. Biraz daha dayanabilirseniz -"

"Çok geç olacak, Jack." Bunu hafif bir sesle söylemişti. Neredeyse duygusuzca. Sözleri Jack'i iliklerine kadar üşüttü. "Di ana'ya da bulaştı," dedi Emma.

"Emin misin?"

"Az önce amilaz seviyesine baktım. Yükseliyor. Onu gözlem altında tutuyoruz. İlk semptomların belirmesini bekliyoruz. O şey modülün her tarafına dağıldı. Temizledik, ama başka birine daha bulaşıp bulaşmadığından emin değiliz." Sustu, Jack onun titrek bir nefes aldığını duydu. "Andy'yle Jill' in içinde gördüğün o şeyleri hatırlıyor musun? Kist sandığın şeyleri? Birini mikroskop altında inceledim. Görüntüleri biraz önce Yaşam Bilimlerine yolladım. Onlar kist değil, Jack. Spor da değil."

"Peki ne öyleyse?"

"Onlar yumurta. İçlerinde bir şey var. Büyüyen bir şey."

"Büyüyen mi? Çok hücreli olduklarını mı söylüyorsun?"

"Evet. Kesinlikle öyle diyorum."

Jack afallamıştı. Bir mikropla, tek hücreli bir bakteriden daha büyük olmayan bir şeyle uğraştıklarını düşünmüştü. İnsanlığın en ölümcül düşmanları her zaman mikroplar, bakteriler, virüsler ve protozoalar, insan gözüyle görülemeyecek kadar küçük şeyler olmuştu. Eğer Kimera çok hücreliyse. basit bir bakteriden çok daha gelişmiş bir canlı demekti.

"Benim incelediğim henüz tam oluşmamıştı," dedi Emma. "Daha çok bir bir hücre topluluğuna benziyordu. Ama vasküler kanalları olan bir topluluk. Ve kasılarak hareket eden. Sanki hepsi birden kalp hücresi kültürü gibi atıyordu."

"Belki de gerçekten bir kültürdü. Küme haline gelmiş bir grup tek hücre."

"Hayır. Hayır, bence tek bir organizmaydı. Ve daha gençti, hâlâ gelişmekteydi."

"Sence nasıl bir şey olacak?"

"USAMRIID bilir," dedi Emma. "Bu şeyler Kenichi Hirai'nin cesedinde büyüyordu Organlarını sindiriyordu. Vücudu parçalandığında bütün hepsi o mekiğe saçılmış olmalı."

Ve onları da ordu hemen karantinaya aldı, diye düşündü Jack, helikopterleri anımsayarak. Uzay giysili adamları.

"Nikolay'ın cesedinde de büyüyorlar.'

Jack, "Cesedi atın, Emma!" dedi. "Hiç zaman kaybetmeyin."

"Şu anda yapıyoruz. Luther cesedi çıkış kabininden atmaya hazırlanıyor. Uzayın boşluğunun bu şeyi öldüreceğini ummaktan başka çaremiz yok. Bu

tarihsel bir olay. Jack. Uzaya gömülen ilk insan." Tuhaf gülüşü sessizliğe dönüştü.

"Beni dinle," dedi Jack. "Seni eve getireceğim. Lanet olası rokete tek başına binmem gerekse de gelip seni alacağım."

"Dönmemize izin vermeyecekler. Artık bunu biliyorum."

Jack onun sesinde daha önce hiç böylesine bir yılgınlık duymamıştı ve kendini çok öfkeli hissetti. Çok çaresiz. "Bana olan güvenini yitirme, Emma!"

"Ben sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum. Düşmanı gördüm, Jack. Kimera çok hücreli, karmaşık bir yaşam biçimi. Hareket ediyor. Çoğalıyor. Bizim DNAmızı, bizim genlerimizi, bize karşı kullanıyor. Eğer bu biyolojik olarak müdahale edilmiş bir organizmaysa, bu teröristler mükemmel silahı yaratmış."

"Öyleyse bir savunma yolu da tasarlamıştır. Kimse kendini nasıl koruyacağını bilmeden yeni bir silahı ortalığa salmaz."

"Bir fanatik yapabilir. Tek düşündüğü insanları -bir sürü insanıöldürmek olan bir terörist. Ve bu şey bunu yapabilir. Yalnızca öldürmekle kalmıyor, çoğalıyor. Yayılıyor." Emma sustu. Ve bitkinliği sesinden belli oldu. "Bunlar göz önüne alındığında, dünyaya dönemeyeceğimiz çok açık."

Jack kulaklığını çıkardı ve başını ellerinin arasına aldı. Emma'nın sesi hâlâ zihninde capcanlı, uzun bir süre odada tek başına oturdu. Seni nasıl kurtaracağımı bilmiyorum, diye düşündü. Nereden başlayacağımı bile bil miyo ru m.

Kapının açıldığını duymadı. Ancak Kargo İşlemlerinden. Liz Gianni ona seslendiğinde başını kaldırdı.

"Elimizde bir isim var," dedi kadın.

Jack anlayamayarak başını salladı. "Ne?"

"Sana söylemiştim, mantar üremesi yüzünden yok edilmek zorunda kalınan deneyi araştıracaktım. Öyle görünüyor ki, bir hücre kültürüymüş. Uzman Dr. Helen Koenig diye biri, California'dan bir deniz biyoloğu."

"Ne olmuş ona?"

"Ortadan kaybolmuş. İki hafta önce çalıştığı Deniz bilimleri laboratuarından istifa etmiş. O zamandan beri ondan haber alınamamış. Ve Jack, işte en şaşırtıcı kısmı. Az önce o Deniz Bilimleri laboratuvarından biriyle konuştum. Bara 9 Ağustos günü federal ajanların Koenig'in laboratuvarında arama yaptıklarını söyledi. Bütün dosyalarını almışlar."'

Jack doğruldu. "Koenig'in deneyi neymiş? Uzaya ne tür bir hücre kültürü yollamış?"

'Tek hücreli bir deniz canlısı. Archaeon deniyormuş."

YİRMİ BİR

"Üç aylık bir deney olması planlanmış," dedi Liz. "Archeonların ağırlıksız ortamda nasıl çoğaldıklarına dair bir çalışma. Kültür bazı garip sonuçlar vermeye başlamış. Hızlı büyüme, küme oluşumu. İnanılmaz bir hızla çoğalıyormuş."

JSC kampusunun içlerine kıvrılan bir patikada yürüyorlar, ortasındaki fıskiyeden kasvetli havaya sular fışkıran yapay bir gölcüğün yanından geçiyorlardı. Sıkıntı verecek kadar sıcak ve nemliydi, ama dışarda kendilerini daha güvende hissediyorlardı. Burada, en azından özel konuşabiliyorlardı.

"Hücreler uzayda davranış değiştirirler," dedi Jack. Kültürlerin yörüngede yetiştirilmesinin nedeni de aslında buydu. Yeryüzünde, dokular, kültür kabının yüzeyini kaplayarak düz bir tabaka halinde büyürlerdi. Uzayda yer çekiminin olmayışı, dokuların üç boyutta büyüyerek dünyada asla alamayacağı şekiller almasına olanak verirdi.

"Bu gelişmelerin ne kadar heyecan verici olduğu düşünülürse," dedi Liz, "deneyin altı buçuk hafta sonra aniden sona erdirilmesi şaşırtıcı."

"Deneyi kim durdurmuş?" diye sordu Jack.

"Emir doğrudan doğruya Helen Koenig'ten gelmiş. Belli ki, Atlantis'le dünyaya geri gönderilen Archaeon örneklerini analiz etmiş ve içlerinde mantar kontaminasyonu olduğunu görmüş. ISS'deki kültürün yok edilmesini istemiş. "

"Peki yok edilmiş mi?"

"Evet. Fakat işin garip yanı nasıl yok edildiği. Normalde tehlikesiz organizmalara yapıldığı gibi mürettebatın onu sadece bir torbaya koyup kontamine ıslak çöplerin yanına atmasına izin verilmemiş. Hayır, Koenig kültürleri potaya koyup yakmalarını söylemiş. Sonra da küllerini uzaya atmal arını.'

Jack durup ona baktı. "Eğer Dr. Koenig bir biyolojik teröristse, neden kendi silahını yok etsin ki?"

"Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. "

Jack buna bir anlam verebilmek için bir an uğraştı, ama bir yanıt bulamadı.

"Bana deneyi biraz daha anlat," dedi. "Archaeon tam olarak nedir?"

"Petrovich'le beraber bilimsel yayınlan gözden geçirdik. Archaeonlar, ekstremofiller 'yani, eksterm koşulları sevenler' diye bilinen tuhaf bir tek hücreli organizmalar topluluğunun alt kümesidir. Sadece yirmi yıl önce keşfedildiler, deniz dibindeki volkanik çukurların yakınlarında yaşıyor ve varlıklarını gayet güzel sürdürüyorlardı. Ayrıca kutuplardaki buz örtülerinde ve yer kabuğunun derinlerindeki kayalara gömülü bulundular. Yaşamın var olamayacağını düşündüğümüz yerlerde."

"Öyleyse bir tür dayanıklı bakteri."

"Hayır, onlar bütünüyle ayrı bir dal. Adlarının tam olarak anlamı 'çok eskiden kalma'. Öyle yaşlılar ki, kökenleri bütün canlıların evrensel atasına dek uzanıyor. Bakterilerin bile var olmadığı bir zamana. Archaeonlar gezegenimizin ilk sakinlerindendi ve büyük bir olasılıkla hayatta kalan son canlılar da onlar olacaklar. Ne olursa olsun -nükleer savaş, asteroid çarpması bizim soyumuz tükendikten uzun zaman sonra da burada olacaklar." Durdu. "Bir anlamda, onlar yeryüzünün asıl fatihleri."

"Hastalığa yol açarlar mı?"

"Hayır, İnsanlar için zararsızdırlar."

"Öyleyse katil organizmamız onlar değil."

"Ama ya kültürde başka bir şey vardıysa? Ya bize kargoyu göndermeden az önce içine başka bir organizma koyduysa? Helen Koenig'in tam da ortalık ısınırken kaybolması bana ilginç geldi."

Jack bir süre hiç bir şey söylemedi, aklını Helen Koenig'in niçin birdenbire kendi deneyinin yakılmasını emrettiğine vermişti. Gordon Obie' nin

toplantılarında ne söylediğini hatırladı. Belki de bu sabotaj filan değil, fakat en az onun kadar korkunç bir şeydi. Bir hata.

"Dahası da var." dedi Liz. "Bu deneyde beni kuşkulandıran bir şey daha var."

"Nedir?"

"Nasıl finanse edildiği. NASA dışından gelen deneyler istasyonda yer alabilmek için yarışmak zorundadır. Bilim adamları deneyin olası ticari kullanımını açıklayan bir OLMSA başvuru formunu doldururlar. Bunlar tarafımızdan incelenip çeşitli komisyonlardan geçtikten sonra uzaya gönderilecek olanları sıraya koyulur. Bu süreç oldukça uzun sürer en az bir yıl." "Archaeon başvurusu ne kadar sürmüş." "Altı ay."

Jack kaşlarını çattı. "O kadar çabuklaştırılmış demek?"

Liz başını salladı. "Kısa yoldan halledilmiş. Bir çok deney gibi NASA'nın mali desteği için rekabet etmesine gerek kalmamış. Masrafları ödenmiş. Birisi o deneyi uzaya göndermek için para vermiş."

Bu, gerçekten de, NASA'nın ISS'yi mali açıdan ayakta tutmak için başvurduğu yollardan biriydi istasyondaki kargo alanını ticari müşterilere satmak.

"Peki bir şirket, aslında değersiz olan organizmaları test tüpte büyütmek için neden bu kadar büyük bir para -ki gerçekten büyük bir paradan söz ediyorumödesin ki? Bilimsel meraktan mı?" Uz burnundan bir soluk verdi. "Hiç sanmıyorum."

"Ödemeyi yapan hangi şirket?"

"Dr. Koenig'in çalıştığı firma. California, La Jolla'daki SeaScience. Denizden ticari ürünler elde ediyorlar."

Jack'in daha önce hissettiği umutsuzluk kayboluyordu. Şimdi üzerinde çalışabileceği bir bilgiye sahipti. Bir eylem planına. Nihayet bir şeyler yapabilecekti.

"SeaScience'ın adresi ve telefon numarası lazım," dedi. "Ve de konuştuğun görevlinin ismi."

Liz sertçe başını salladı. "Hemen, Jack."

17 Ağustos

Diana huzursuz bir uykudan baş ağrısıyla uyandı, gördüğü rüyalardan zihni hala bulanıktı. Rüyasında İngiltere'yi görmüştü, çocukluğunun geçtiği Cornwall'daki evi. Ön kapıya çıkan, üzeri sarmaşık gülleriyle kaplı, taş döşeli sevimli patikayı. Rüyasında küçük bahçe kapısını itip açıyor ve her zamanki gibi yağlanmak isteyen menteşelerin gıcırtısını duyuyordu. Taş eve giden yoldan yürümeye başlamıştı. Bir kaç adım sonra evin önünde, kapıyı açıyor olacaktı. Eve geldiğini, nihayet eve döndüğünü haykırmak, annesine sarılmak istiyordu, annesinin bağışlayıcı lığını istiyordu. Ama bir kaç adım bir düzine oldu. İki düzine. Ve hâlâ eve ulaşamıyor, patika uzuyor, uzuyor, ev gittikçe küçülerek oyuncak bir eve benziyordu.

Diana iki koluyla ileri uzanıp, bir umutsuzluk çığlığıyla uyandı.

Gözlerini açtı ve Michael Griggs'in ona baktığını gördü. Yüzünün büyük bölümü koruyucu maske ve gözlükle örtülüydü, yine de Diana adamın yüzündeki dehşeti görebildi.

Uyku tulumunun fermuarını açıp Rus servis modülüne doğru uçtu.

Aynadaki görüntüsüne bakmadan önce bile ne göreceğini biliyordu.

Sol gözünün akına parlak kırmızı bir leke yayılmıştı.

Emma'yla Luther yaşam modülünün loşluğunda yüzerlerken alçak sesle konuşuyorlardı. İstasyonun büyük bir kısmında hâlâ enerji sıkıntısı vardı; yalnızca kendi elektrik kaynağı bulunan Rus bölümü tam güçle çalışıyordu. İstasyonun Birleşik Devletlere ait ucu karanlık tünellerden oluşan ürkütücü bir labirente dönüşmüştü ve yaşam modülünün loşluğunda en parlak ışık kaynağı, şu anda Ortam Kontrol ve Yaşam Destekleme Sistemi şemalarının göründüğü bilgisayar ekranıydı. Emma'yla Luther ECLS sistemine aşinaydılar, dünyadaki eğitimleri sırasında bu sistemin bileşenlerini ve alt sistemlerini ezberlemişlerdi. Şimdi sistemi yeniden gözden geçirmek içi çok önemli bir nedenleri vardı. İstasyonda bulaşıcı bir hastalık vardı ve bütün istasyonun kontamine olup olmadığından emin değillerdi. Nikolay öksürüp d yumurtaları Rus hizmet modülünde havaya püskürttüğünde, kapılar açıktı

İstasyonun, kirli hava bölgelerinin birikmesini önlemek için tasarlarımı sirkülasyon sistemi, birkaç saniye içinde havadaki damlacıkları istasyonu diğer bölümlerine yaymıştı. Acaba çevre ortam kontrol sistemi, tasarlandığı gibi, havadaki tanecikleri süzüp tutmuş muydu? Yoksa hastalık artık her yerde her modülde miydi?

Bilgisayar ekranında istasyonun atmosferindeki iç ve dış hava akımlarının şemaları vardı. Oksijen birkaç bağımsız kaynaktan sağlanıyordu Ana kaynak, suyu hidrojene ve oksijene ayrıştıran Rus Elektron jeneratörüydü. Kimyasal kartuşlar kullanan katı-yakıtlı bir jeneratör ve mekik tarafından yeniden şarj edilen oksijen depolama tankları, yardımc kaynaklardı. Su bağlantılı bir sistem nitrojenle karıştırılan oksijeni istasyonun her tarafına dağıtıyordu ve vantilatörler havayı modüller arasında devamlı dolaştırıyordu. Bu vantilatörler aynı zamanda havayı çeşitli arıtıcılar ve filtrelerden geçirerek içindeki karbondiyoksidi, suyu ve partiküller uzaklaştırıyordu.

"Bu HEPA filtrelerinin on beş dakika içinde bütün yumurtaları veya larvaları tutmuş olması gerek," dedi Luther, şemadaki yüksek verimli partikül filtrelerini göstererek. "Bu sistem yüzde doksan dokuz nokta dokuz verimlilikle çalışır. Bir mikronun üçte birinden büyük her şeyin süzülmes gerekir."

"Yumurtaların havada kaldığını farz edersek," dedi Emma. "Sorun yüzeylere yapışmaları. Ve hareket ettiklerini de gördüm. Çatlaklara girip panellerin arkalarına gizlenebilirler ve onları göremeyiz."

"Her paneli söküp onları aramamız aylar sürer. Bunu yapsak bile herhalde bir kaç tanesini gözden kaçırırız."

"Panelleri sökmeyi unut. Bu işe yaramaz. HEPA filtrelerinin gerisini de değiştireceğim. Yarın havadan örnekler alıp mikrop testi uygulayacağım Bunun işe yarayacağını varsaymak zorundayız. Ama eğer o larvalar elektrik kablolarına girdilerse onları asla bulamayız." İçini çekti, gücü öylesine tükenmişti ki. düşünmek için adeta savaş veriyordu. "Ne yaparsak yapalım, belki de hiçbir şey fark etmeyecek. Artık çok geç olabilir."

"Diana için kesinlikle çok geç," dedi Luther hafif bir sesle.

Bugün Diana'nın gözlerinde skleral kanamalar belirmişti. Artık Rus hizmet modülünden dışarı çıkamıyordu Kapının üzerine plastik bir örtü asılmıştı ve maskeyle gözlüğü olmadan hiç kimsenin içeri girmesine izin verilmiyordu. Gereksiz bir şey, diye düşündü Emma. Hepsi aynı havayı solumuş; hepsi Nikolay'a dokunmuştu. Belki de hepsine bulaşmıştı.

"Rus hizmet modülünün temizlenemez biçimde kontamine olduğunu varsaymaktan başka çaremiz yok," dedi Emma.

"Enerji olan, yaşanabilir tek modül o. Onu tamamen kapatamayız."

"Öyleyse ne yapmamız gerektiğini sanırım biliyorsun."

Luther'ın yüzünde bıkkın bir gülümseme belirdi. "Bir uzay yürüyüşü daha. "

"Bu uca yeniden tam güç sağlamalıyız,' dedi Emma. "Beta Gimbal Assembly'deki o onarımı bitirmelisin, yoksa felaketin eşiğinde olacağız. Kalan güç kaynağında da sorun çıkarsa, Ortam Kontrolü'nü de kaybedebiliriz. Ya da Yön Belirleme ve Navigasyon bilgisayarlarını." Bu, Rusların 'tabut senaryosu' dedikleri şeydi. Konumunu belirleyecek gücü olmadan, istasyon kontrolsüz bir biçimde dönmeye başlardı.

"Gücü yenilesek bile," dedi Luther, "Bu asıl sorunumuza yönelik bir çözüm olmayacak. Biyolojik kontaminasyona."

"Eğer onu Rus tarafına hapsedebilirsek •"

"Ama şu anda Diana içinde larvaları büyütüyor! Atılmayı bekleyen bir bomba gibi."

"Ölür ölmez vücudunu uzaya atarız," dedi Emma. "İçinden yumurta veya larva saçılmadan."

"Ama bu geç olabilir. Nikolay o yumurtaları daha yaşarken öksürdü. Eğer Diana ölene kadar beklersek... "

"Ne öneriyorsun Luther?" Griggs'in sesiyle ikisi de irkilidiler ve dönüp ona baktılar. Kapıda durup gözlerini onlara dikmişti, yüzü gölgelerin içinde hafifçe parlıyordu. "Onu henüz canlıyken dışarı atalım mı diyorsun?"

Luther, sanki saldırı karşısında geri çekilirmiş gibi karanlığın içlerine doğru sürüklendi. "Tanrım, söylediğim bu değildi."

"Ne diyordun öyleyse?"

"Yalnızca larvaların içinde olduklarını biliyoruz. Bunun bir an meselesi olduğunu biliyoruz."

"Belki de hepimizin içindeler. Belki senin de içindeler. Şu anda büyüyor, gelişiyorlar. Seni de mi uzaya atalım?"

"Eğer yayılmasını önlemek için gerekliyse yapın. Bak, hepimiz onun öleceğini biliyoruz. Bu konuda yapabileceğimiz hiç bir şey yok. İleriyi düşünmek zorundayız "

"Kes sesini!" Griggs yaşam modülünün öbür yanına doğru fırlayıp Luther'ı gömleğinden yakaladı. İki adam birlikte duvara çarpıp tekrar savruldular. Havada birbirlerinin etrafında dönüyorlar, Luther Griggs'in ellerinden kurtulmaya çalışıyor, Griggs ise onu bırakmaya yanaşmıyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı Emma. "Griggs, bırak onu!"

Griggs ellerini çekti, iki adam hala soluk soluğa ayrı yönlere sürüklendiler. Emma bir hakem gibi aralarına girdi.

"Luther haklı," dedi Griggs'e. "ileriyi düşünmeliyiz. Bunu yapmayı istemeyebiliriz, ama başka seçeneğimiz yok."

"Ya onun yerinde sen olsaydın, Watson?" diye karşılık verdi Griggs. "Vücuduna ne yapacağımız konusunda tartışmamız hoşuna gider miydi? Seni ne kadar hızlı torbaya koyup atacağımızı duymak?"

"Bu planları senin yapıyor olmanı beklerdim! Ortada üç hayat daha var ve Diana da bunu biliyor. Onu hayatta tutmak için elimden geleni yapıyorum, ama neyin işe yarayacağı konusunda bir ipucum yok. Tek yapabildiğim ona antibiyotikleri dayamak ve Houston'ın bize bazı yanıtlar vermesini beklemek. Benim görebildiğim kadarıyla, burada tek başınayız. En kötüsü için plan yapmalıyız! "

Griggs başını salladı. Gözlerinin çevresi kızarmış, yüzü üzüntüden çökmüştü. Hafifçe sordu, "Daha kötüsü ne olabilir ki?"

Emma yanıt vermedi. Luther'a baktı ve onun gözlerinde kendi düşüncelerini okudu. En kötüsünü daha görmedin.

"ISS, Doktor hatta," dedi Capcom. "Devam edin, ISS." "Jack?" dedi Emma.

Jack'in yerine Todd Cutler'ın sesini duyunca düş kırıklığına uğradı. "Benim, Emma. Korkarım Jack bugün JSC'de olmayacak. Gordon' la beraber California'ya gittiler."

Lanet olsun, Jack, diye düşündü. Sana ihtiyacım var. "Burada hepimiz EVA konusunda fikir birliğine vardık," dedi Todd. "Yapılması gerekiyor, hem de bir an önce. İlk sorum şu olacak, Luther Ames nasıl? Hem fiziksel, hem de zihinsel olarak? Bunu başarabilir mi?"

"Luther yorgun. Hepimiz yorgunuz. Son yirmi dört saattir pek uyumadık. Hep temizlikle uğraştık."

"Ona dinlenmesi için bir gün verirsek uzay yürüyüşünü başarabilir mi?" "Şu anda, bir günlük dinlenme, gerçekleşmesi olanaksız bir düş gibi görünüyor. "

"Ama bu yeterli olur mu?"

Emma bir an bunu düşündü. "Sanırım. Yalnızca uykusunu almaya ihtiyacı var."

"Peki. O zaman işte ikinci sorum. Sen uzay yürüyüşünü başarabilir misin?"

Emma şaşırarak duraksadı. "Onunla benim gitmemi mi istiyorsunuz?" "Griggs'in durumunun buna uygun olduğunu sanmıyoruz. Yerle bütün iletişimini kesti. Psikologumuz şu anda çok dengesiz olduğunu düşünüyor."

"O yasta, Todd. Ve dünyaya dönmemize izin vermeyişinize çok içerledi. Siz bundan haberdar olmayabilirsiniz, ama o ve Diana..." Sustu.

"Biliyoruz. Ve bu duygular onun etkinliğini ciddi biçimde azaltıyor. Uzay yürüyüşünü tehlikeli kılıyor. İşte bu yüzden Luther'a senin eşlik etmen gerek."

"Peki ya giysi? Diğer EMU bana göre çok büyük. "

"Eski Soyuz'da duran bir Orlan-M giysisi var. Elena Savitskaya için dikilmiş ve bir kaç görev önce orada bırakılmıştı. Elena yaklaşık senin boyunda ve kilondaydı. Uyması gerek."

"Bu benim ilk uzay yürüyüşüm."

"WET-F eğitiminden geçtin. Bununla başa çıkabilirsin. Yalnızca Luther'a yardım etmen gerekecek."

"Peki ya hastam? Ben dışarda uzay yürüyüşü yaparken ona kim bakac ak? "

"Griggs serumunu değiştirip ihtiyaçlarıyla ilgilenebilir."

"Ya tehlikeli bir durum olursa? Ya kasılmaya başlarsa?"

Todd hafif bir sesle, "O ölüyor, Emma," dedi. "Bu gerçeği değiştirmek için yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyoruz."

"Çünkü bana üzerinde çalışacağım hiç bir yararlı bilgi vermediniz! Siz daha çok bu istasyonu ayakta tutmakla ilgileniyorsunuz! Sanki mürettebattan çok Tanrı'nın cezası güneş panelleri umrunuzda. Bize tedavi Ia7im, Todd, yoksa burada hepimiz ölüp gideceğiz."

"Tedavisini bulamadık. Henüz -"

"Lanet olsun, öyleyse eve dönmemize izin verin!"

"Sizi orada eliniz kolunuz bağlı bırakmayı istediğimizi mi sanıyorsun? Bir seçeneğimiz olduğunu mu sanıyorsun? Burası sanki Nazi Genelkurmayı! Bütün Uçuş Kontrol'e Hava Kuvvetleri askerleri diktiler ve -"

Ani bir sessizlik oldu.

"Doktor?" dedi Emma. "Todd?"

Hâlâ yanıt yoktu.

"Capcom, Doktor'u kaybettim," dedi. "Haberleşme bağlantısının yeniden kurulmasını istiyorum."

Bir duraksama oldu, sonra Capcom konuştu. "Hatta kalın, ISS."

Emma ona sonsuz gibi gelen bir süre boyunca bekledi. Nihayet sesi yeniden duyulduğunda, Todd' un sesi sanki baskı altındaymış gibi geliyordu. Korkuyor, diye düşündü Emma.

"Dinliyorlar, değil mi?" dedi.

"Olumlu."

"Bunun özel bir tıbbi iletişim olması gerekiyordu! Özel bir hat!"

"Artık hiç bir şey özel değil. Bunu unutma."

Emma öfkesini yenmeye çalışarak yutkundu. "Tamam. Tamam, artık çıkışmayacağım. Bana sadece bu organizma hakkında bildiklerinizi anlatın. Ona karşı ne kullanabileceğimi."

"Korkarım anlatacak fazla bir şey yok. Az önce USAMRIID ile konuştum. Kimera projesinin başındaki Dr. Isaac Roman'la. Haberleri iç açıcı değil. Bütün antibiyotik ve antihelmint denemeleri başarısız olmuş. Kimera'nın çok fazla yabancı DNA taşıdığı için artık en çok memeli genomuna yakın olduğunu söylüyor. Bu da, ona karşı kullanacağımız ilacın bizim dokularımızı da öldüreceği anlamına geliyor."

"Kanser ilaçlarını denemişler mi? Bu sey çok hızlı çoğalıyor ve bir tümör gibi hareket ediyor. Ona bu şekilde saldırabilir miyiz?"

"USAMRIID, hücre bölünmesi aşamasında öldürebilecekleri umuduyla anttmitotikleri denemiş Ne yazık ki gerekli doz öyle yüksekmiş ki, konak hücrelerini de öldürmüş. Gastrointestinal mukoza tümüyle zarar görmüş. Konak hayvanlarda iç kanama olmuş."

Hayal edilebilecek en kötü ölüm, diye düşündü Emma. Bağırsaklarda ve midede büyük bir kanama Hem ağızdan hem de rektumdan kan gelmesi. Dünyada böyle bir ölüme tanık olmuştu. Uzayda daha da dehşet verici olabilirdi, kabine kırmızı balonlar gibi dolan, her yüzeye, bütün mürettebata bulaşan dev kan damlaları.

"Öyleyse hiç bir şey işe yaramamış," dedi.

Todd yanıt vermedi.

"Gerçekten hiç bir şey yok mu? Konağı öldürmeyecek bir şey?"

"Sözünü ettiği tek bir şey vardı. Ama Romana göre sadece geçici bir etkisi var. Tedavi edici değil."

"Nedir?"

"Basınç odası. En az on atmosferlik basınç gerektiriyor. Neredeyse yüz metre derine dalışa eşdeğer. O denli yüksek basınçta tutulan hastalığı kapmış hayvanlar, bulaştıktan altı gün sonra bile yaşıyorlar. "

"En 07. on atmosfer olması gerekiyor, öyle mi?"

"Bundan düşük olduğunda hastalık seyrine devam ediyor. Konak ölüyor. "

Emma hayal kırıklığına uğrayarak hafif bir çığlık attı. "Hava basıncını o kadar yükseltebilsek bile, on atmosfer bu istasyonun dayanabileceğinden çok daha fazla. "

"İki atmosfer bile gövdeyi zorlar," dedi Todd. "Ayrıca, helyumla kanşık oksijene ihtiyacın olacaktı. Bunu istasyonda üretemezsin. Bu yüzden sana bundan söz etmek istemedim. Senin durumunda, bu bilgi yararsız. ISS'ye bir basınç odası gönderme olasılığını çoktan düşündük, ama öyle kocaman bir ekipmanın bu kadar yüksek basıncı üretebilecek kapasitede bir şeyin Endeauour'ın kargo bölümünde gitmesi gerekir. Sorun şu, Endeauour yatay işlemlerden yeni geçti. Bir basınç odasının yüklenip uzaya gönderilmesi en az iki hafta alır. Ve bu, mekiğin ISS'ye kenetlenmesi demek. Endeavour'ı ve

mürettebatını kontaminasyon tehlikesine maruz bırakmak." Bir an durdu. "USAMRIID bunun söz konusu olmadığını söylüyor."

Emma suskunlaşmıştı ve hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyordu. Tek umutları olan basınç odası için dünyaya dönmeleri gerekiyordu. Bu da bir seçenek oluşturmuyordu.

"Bu bilgiyle yapabileceğimiz bir şey olmalı," dedi. "Bana açıkla. Neden yüksek basınç terapisi işe yarıyor? Bunu denemek USAMRIlD'nin aklına nereden gelmiş?"

"Ben de Dr. Roman'a aynı soruyu sordum."

"Ne dedi?"

"Bunun yeni ve tuhaf bir organizma olduğunu. Geleneksel terapilerin dışındaki şeyleri de düşünmemiz gerektiğini. "

"Soruna cevap vermedi yani."

"Bana söylediği tek şey bu."

On atmosferlik basınç insanın dayanabileceği en üst sınırdı. Emma çok hevesli bir scuba dalgıcıydı, ama asla kırk metreden daha derine dalmaya cesaret edememişti. Yüz metrelik derinlikler yalnızca çılgınlara göreydi. USAMRIID neden böyle aşırı bir basıncı denemişti ki?

Bir nedenleri olmalı, diye düşündü. Onlara bu terapinin işe yarayacağını düşündürten, organizma hakkında bildikleri bir şey.

Bize söylemedikleri bir şey.

YİRMİ İKİ

Gordon Obie'ye Sfenks denmesinin nedeni hiçbir zaman San Diego'ya yaptıkları uçak yolculuğundaki kadar aşikar olmamıştı. Ellington Pisti'ndeki T-38 jet uçaklarından birini almışlar, Obie kumandaya geçmiş, Jack te tek yolcu koltuğuna sığışmıştı. Havadayken birbirlerine neredeyse tek kelime etmemelerine şaşırmamak gerekirdi. T-38'ler, yolcuyla pilot bir kabuğa dizilmiş bezelye taneleri gibi arka arkaya oturduklarından konuşmaya pek elverişli yılmazdı. Ama El Paso'daki yakıt alma molası sırasında, ikisi de bir buçuk saattir daracık bir yerde sıkışan bacaklarını açmak için aşağı indiklerinde bile. ağzını açtırmak mümkün olmadı. Sadece bir kez, pistin kenarında durmuş hangarın içecek makinesinden Dr. Peppers içerlerken, kendiliğinden bir yorumda bulundu. En tepedeki yerinden alçalmaya başlayan güneşe bakıp gözlerini kıstı ve "Eğer o benim karım olsaydı, ben de acayip korkardım. "

Sonra boş soda kutusunu çöp sepetine atıp uçağa doğru yürüdü.

Lindbergh Alanı'na indikten sonra Jack kiraladıkları arabanın direksiyonuna geçti ve 5 numaralı otoyoldan kuzeye, La Jolla'ya yöneldiler. Gordon hemen hemen hiç konuşmuyor, yalnızca camdan dışarı bakıyordu. Jack Gordon'ı daima insandan çok makineye benzetmişti ve o bilgisayar gibi beynin, geçip giden manzaraları veri parçacıkları halinde kaydedişini gözünün önüne getirdi: TEPE. ÜST GEÇİT. YERLEŞİM MERKEZİ. Bir zamanlar astronot olmasına karşın birlikteki kimse Gordon'ı gerçek anlamda tanımıyordu. Bir görev gibi sosyal etkinliklerinin hepsine katılır, ama tek başına dururdu; en sevdiği Dr. Pepper'ından daha sert bir şey içmeyen sessiz ve yalnız biri. Kendi sükuneti içinde son derece huzurlu görünür, bunu kişiliğinin bir parçası olarak kabul ederdi, tıpkı komik kepçe kulakları ve kötü saç kesimi gibi. Eğer Gordon'ı gerçekten tanıyan biri yoksa, bunun nedeni kendini açık etmek için hiç bir neden görmemesiydi.

İşte bu yüzden El Paso'da söyledikleri Jack'i şaşırtmıştı. Eğer o benim karım olsaydı, ben de acayip korkardım.

Jack Sfenks'in ne korktuğunu, ne de evlendiğini hayal edebiliyordu. Bildiği kadarıyla Gordon hep bekar kalmıştı.

La Jolla kıyı şeridine saptıklarında ikindi sisi ortalığı kaplamaya başlamıştı. SeaScience girişini neredeyse kaçırıyorlardi; sapak sadece küçücük bir tabelayla işaretlenmişti ve yol okaliptüs ağaçlarının arasına doğru gidiyordu. Ancak yol ayrımından sekiz yüz metre kadar ilerleyince binayı gördüler, denize bakan, gerçeküstü, neredeyse kale gibi beyaz, beton bir binaydı.

Güvenlik masasında onları beyaz laboratuvar önlüğü giymiş bir kadın karşıladı. "Rebecca Gould," dedi, ellerini sıkarak. "Çalıştığım yer Helen'in laboratuvarıyla aynı koridorda. Sizinle bu sabah konuşmuştum." Kısacık saçları ve iri yapısıyla, Rebecca iki cinsiyetten de sanılabilirdi. Derinden gelen sesinden bile kadın mı erkek mi olduğu anlaşılmıyordu.

Asansörle bodrum katına indiler. "Aslında neden buraya gelmekte ısrar ettiğinizi anlamıyorum," dedi Rebecca. "Size telefonda da söylediğim gibi, USAMRIID Helen'in laboratuvarında ne var ne yok alıp götürdü." Bir kapıyı gösterdi. "Geride ne kadar az şey kaldığını kendi gözünüzle görebilirsiniz."

Jack'le Gordon laboratuvara girdiler ve üzüntüyle etrafa baktılar. Boş dosya çekmeceleri açık duruyordu. Rafların ve tezgahın üstündeki bütün aletler kaldırılmış, görünürde tek bir deney tübü bile kalmamıştı. Geride yalnızca duvarlardaki resimler kalmıştı, çerçevelenmiş gezi posterleri, tropik kumsalların, palmiye ağaçlarının ve güneşte parlayan bronz tenli kadınların insanı imrendiren fotoğrafları.

"Geldiklerinde koridorun sonundaki laboratuvarımdaydım. Kızgın sesler ve camların kırıldığını duydum. Kapıdan başımı uzattım ve dosyaları ve bilgisayarları götüren adamlar gördüm. Her şeyi aldılar. İçindeki kültürlerle birlikte inkübatörleri. Raflar dolusu deniz suyu örneğini. Şuradaki teraryumun içinde beslediği kurbağaları bile aldılar. Asistanlarım baskını önlemeye çalıştılar, ama sorgulanmak üzere götürüldüler. Doğal olarak, Dr. Gabriel'in üst kattaki ofisini aradım."

"Gabriel?"

"Palmer Gabriel. Şirketimizin başkanı. SeaScience'ın avukatlarından biriyle bizzat aşağı indi. Onlar da engel olamadılar. Ordu ellerinde karton kutularıyla geldi ve her şeyi alıp götürdü. Çalışanların yemeklerini bile götürdüler!" Buzdolabını açıp boş rafları gösterdi. "Ne bulacaklarını sandılar, bilemiyorum." Dönüp yüzlerine baktı. "Sizin niçin burada olduğunuzu da bilemiyorum. "

"Sanırım hepimiz Helen Koenig'i arıyoruz."

"Size söyledim. İstifa etti."

"Nedenini biliyor musunuz?"

Rebecca omzunu silkti. "USAMRIID de bunu sorup durdu. SeaScience'la anlaşmazlığa düşüp düşmediğini. Ruhsal açıdan dengesiz olup olmadığını. Tabii ben böyle bir şey görmedim. Bence yalnızca yorulmuştu. Tanrı bilir ne zamandır, haftanın yedi günü, burada çalışmak onu bitirmişti."

"Ve şimdi de kimse onu bulamıyor."

Rebecca öfkeyle çenesini havaya dikti. "Şehirden ayrılmak suç değildir. Bu, biyolojik terörist olduğu anlamına gelmez. Ama USAMRIID bu laboratuvarı bir suç mahalli gibi gördü. Sanki Ebola falan yetiştiriyor muş gibi. Helen Archaeonlar üzerinde çalışıyordu. Zararsız deniz mikropları."

"Bu laboratuvarda yürütülen tek projenin bu olduğundan emin misiniz?"

"Helen'i gözetleyip gözetlemediğimi mi soruyorsunuz? Tabii ki hayır. Ben kendi işimle meşgulüm. Ama Helen başka ne yapıyor olabilirdi ki? Yıllarını Archaeon araştırmalarına vermişti. ISS'ye yolladığı o tür, kendi buluşuydu. Onu kişisel bir zafer olarak görürdü."

"Archaeonların ticari alanda bir uygulaması var mı?"

Rebecca dur aksadı. "Bildiğim kadarıyla yok."

"Öyleyse neden onları uzayda inceliyordu?"

"Saf bilim diye bir şey duymadınız mı, Dr. McCallum? Yalnızca bilginin kendi değeri için öğrenme arzusunu? Bunlar alışılmadık, büyüleyici yaratıklar. Helen bu türü Galapagos Yarığında, volkanik bir çukurun yakınında, beş bin sekiz yüz metre derinlikte buldu. Altı yüz atmosferlik basınçta, kaynama sıcaklığında, bu organizma varlığını sürdürüyordu. Bu bize, yaşamın kendini ne kadar adapte edebildiğini gösteriyor. O yaşam biçiminin ekstrem koşullarından alınıp daha dostça bir ortama getirildiğinde neler olacağını merak etmek doğal bir şey. Üzerinde binlerce kiloluk basınç yokken. Hatta büyümesini etkileyecek yer çekimi bile yokken."

"Affedersiniz," diye araya girdi Gordon, ve Jack'le Rebecca dönüp ona baktılar. Gordon bir süredir boş çekmeceleri yoklayıp çöp sepetlerine göz atarak laboratuvarda dolaşıyordu. Şimdi de duvarda asılı posterlerden birinin yanında duruyordu. Çerçevenin köşesine iliştirilmiş bir fotoğrafı gösterdi. Fotoğrafta pistte duran büyük bir uçak vardı. Kanadının altında iki pilot duruyordu. "Bu fotoğraf nereden gelmiş?"

Rebecca omuz silkti. "Nereden bileyim? Burası Helen'in laboratuvarı."

"KC-135," dedi Gordon.

Jack Gordon'ın neden o fotoğrafa dikkat ettiğini şimdi anlı yordu. KC-135, NASA'nın astronotlarını ağırlıksız ortama hazırlarken kullandığı uçaktı. Dev parabolik yaylar çizdirildiğinde, bu uçak havada giden bir korku trenine benzer, her dalışta otuz saniyelik bir ağırlıksız ortam yaratırdı.

"Dr. Koenig araştırmalarında hiç KC-135 kullandı mı?" diye sordu Jack.

"New Mexico'da bir hava alanında dört hafta geçirdiğini biliyorum. Ne tür bir uçak kullandıkları hakkında hiç bir fikrim yok."

Jack'le Gordon düşünceli bakışlarla birbirlerine baktılar. KC135'le dört haftalık bir araştırma bir servete mal olurdu.

"Böyle bir harcamaya kim izin vermiştir?" diye sordu Jack.

"Dr. Gabriel'in kendisi tarafından onaylanmış olması gerekir."

"Onunla konuşabilir miyiz?"

Rebecca başını salladı. "Palmer Gabriel'e öylece uğrayamazsınız. Burada çalışan bilim adamları bile onu zor görür. Ülkenin dört bir yanında araştırma tesisleri vardır, o yüzden şu anda şehirde bile olmayabilir."

"Bir soru daha," diye sözünü kesti Gordon. Boş teraryumun yanına gitmiş, dibindeki yosunlara ve çakıllara bakıyordu. "Bu bölme ne için?"

"Kurbağalar için. Size anlatmıştım, hatırladınız mı? Helen'in evcil hayvanlarıydı. USAMRIID diğer şeylerle birlikte onları da götürdü."

Gordon birden dikleşip ona baktı: "Ne tür kurbağalar?"

Kadın şaşırarak güldü. "Siz NASA çalışanları hep böyle garip sorular mı sorarsınız?"

"Ben yalnızca hangi tür kurbağanın evcil hayvan olarak besleneceğini merak ettim. "

"Galiba bir tür leopar kurbağasıydılar. Ben, şahsen fino tavsiye ederim. Çok daha az yapışkandırlar." Saatine göz attı. "Peki, beyler. Başka sorunuz var mı?"

"Sanırım buradaki işim bitti, teşekkürler," dedi Gordon. Ve başka bir şey söylemeden laboratuvardan çıktı.

Kiraladıkları arabaya girip oturdular, denizden gelen sis, pencerelerini yalayıp geçerken camların üzerinde bir katman oluşturuyordu. Rana pipiens, diye düşündü Jack. Kuzey leopar kurbağası. Kimera'nın genomundaki üç türden biri.

"İşte buradan gelmiş," dedi. "Bu laboratuvardan."

Gordon başını salladı.

"USAMRIID bu yeri bir haftadır biliyordu," dedi Jack. "Nasıl öğrendiler? Kimera'nın kaynağının SeaScience olduğunu nasıl anladılar? Onları, bildiklerini bizimle paylaşmaya zorlamanın bir yolu olmalı."

"Eğer ulusal güvenlik söz konusuysa, hiç bir yolu yok demektir."

"Düşman NASA değil ki."

"Belki de öyle olduğumuzu düşünüyorlar. Belki de tehdidin NASA içinden geldiğine inanıyorlar," dedi Gordon.

Jack ona baktı. "Bizden birinin mi?"

"Savunma bakanlığının bizi devreden çıkarmasının iki nedeninden biri bu olabilir."

"Ya diğeri?"

"Çünkü aşağılıklar."

Jack güldü ve koltuğuna yaslandı. Bir süre ikisi de konuşmadılar. Şimdiden bitkin düşmüşlerdi ve Houston'a geri dönmeleri gerekiyordu.

"Sanki havanda su dövüyormuşum gibi geliyor," dedi Jack, ellerini gözlerine götürerek. "Kiminle ya da neyle savaştığımı bilmiyorum. Ama savaşmayı bırakamam."

"Öyle bir kadından ben de vazgeçmezdim," dedi Gordon.

ikisi de adını söylememişlerdi, ama Emma' dan söz ettiklerini biliyorlardı.

"Johnson'daki ilk gününü hatırlıyorum," dedi Gordon. Buğulu camların loş ışığında, Gordon'ın tanıdık yüzü, grinin üzerindeki gri tonlardan oluşuyordu. Bakışları tam karşıya çevrili, kıpırtısız oturuyordu; kasvetli, renksiz bir adam. "Yeni seçilen astronot sınıfına konuşma yapıyordum. Odada gözlerimi gezdirip o yeni yüzlere baktım. Ve işte oradaydı, önde ve tam ortada. Seçilmekten korkmuyordu. Küçük düşmekten korkmuyordu. Hiç bir şeyden korkmuyordu." Durdu ve hafifçe başını salladı. "Onu uzaya göndermekten hiç hoşlanmazdım. Mürettebata her seçilişinde ismini listeden silmek isterdim. İyi olmadığı için değil. Hem de hiç değil. Sadece, aksi gidebilecek her şeyi bilirken, onun o kalkış platformuna çıkmasını izlemek hoşuma gitmezdi." Birden konuşmayı bıraktı. Jack, onun tek bir seferde ilk kez bu kadar çok şey söylediğini duyuyordu, Gordon ilk kez

duygularını bu kaçar açığa vuruyordu. Ama yine de söylediklerinin hiç biri Jack'i şaşırtmamıştı. Emma'nın, aşık olduğu sayısız yanını düşündü. Onu sevmeyecek bir adam var mı acaba? diye merak etti. Gordon Obie bile ilgisiz kalamamış.

Arabayı çalıştırdı ve silecekler pustan örtüye sürünürken, ön cam temizlenmeye başladı. Saat beş olmuştu; Houston'a karanlıkta uçacaklardı. Arabayı kaldırıp çıkışa doğru sürdü.

Park yerinin ortasında Gordon'ın "Bu da nesi?" dediğini duydu.

Jack sisin içinden siyah bir sedan üzerlerine gelirken frenlere abandı. Şimdi park yerine hızla başka bir otomobil daha girip savrularak durmuştu, ön tamponu neredeyse onlarınkine değiyordu İçinden dört adam çıktı.

Jack kapısı açılıp bir ses emreder gibi konuşunca donup kaldı. "Beyler, lütfen arabadan inin. İkinizde."

"Niçin?"

"Hemen arabadan ineceksiniz."

Gordon alçak sesle, "Tartışma şansımız olmadığını hissediyorum," dedi.

İstemeye istemeye ikisi de arabadan indiler, çabucak üstleri aranıp cüzdanları alındı.

"Sizlerle konuşmak istiyor. Arka koltuğa geçin." Adam siyah arabalardan birini işaret etti.

Jack onları izleyen dört adama baktı. Durumları özetlenecek olursa, direnmenin bir yararı yoktu. Gordon'la beraber siyah arabaya yürüyüp arka koltuğa geçtiler.

Önde bir adam oturuyordu. Bütün gördükleri adamın başı ve omuzlarıydı. Geriye taranmış sık, gümüş rengi saçları vardı ve gri bir takım elbise giymişti. Camı aşağı indi ve ellerinden alınan iki cüzdan adama uzatıldı. Meraklı gözlere karşı, karartılan camı tekrar kaldırdı. Birkaç dakika cüzdanların içindekileri inceledi. Sonra arka koltuktaki ziyaretçilere döndü.

Koyu renkli, neredeyse granite benzer gözleri vardı ve garip bir şekilde, sanki görüntü yansıtma yeteneğinden yoksun görünüyorlardı. İşığı hapseden iki kara delik. Cüzdanları Jack'in kucağına attı.

"Houston'dan çok uzaklaşmışsınız, beyler."

"El Paso' dan yanlış sapmış olmalıyız, " dedi Jack.

"NASA burada ne arıyor?"

"Uzaya gönderdiğiniz hücre kültüründe aslında ne olduğunu bilmek istiyoruz."

"USAMRIID zaten buraya geldi. Her yeri temizlediler. Her şey onlarda. Dr. Koenig'in araştırma dosyaları, bilgisayarları. Eğer sorunuz varsa, onlara sormanızı öneririm."

"USAMRIID bizimle konuşmuyor."

"Bu sizin sorununuz, benim değil."

"Helen Koenig sizin için çalışıyordu, Dr. Gabriel. Kendi laboratuarlarınızda neler olup bittiğini bilmiyor musunuz?"

Jack adamın yüzündeki ifadeden doğru tahminde bulunduğunu anladı. Bu, SeaScience'ın kurucusuydu. Palmer Gabriel. Gözleri ışığı dışarı bırakmayan bir adama göre çok güzel bir soyaddı.

"Emrim altında çalışan yüzlerce bilim adamı var," dedi Gabriel. "Massachusetts'te ve Florida'da tesislerim var. O laboratuvarlarda olup biten her şeyden haberim olamaz. Çalışanlarımın işlediği suçlardan da sorumlu tutulamam."

"Bu sıradan bir suç değil. Bu, biyolojik olarak değişime uğratılmış bir kimera bir uzay mekiğinin bütün mürettebatını öldüren bir organizma. Ve sizin laboratuvarınızdan çıktı."

"Araştırmacılarım kendi projelerini kendileri yönetir. Ben karışmam. Ben kendim de bir bilim adamıyım, Dr. McCallum ve bilim adamlarının

tamamen bağımsız bırakmadıklarında en iyi biçimde çalıştıklarını bilirim. Meraklarını giderme özgürlüğü verildiğinde. Helen her ne yaptıysa bu onu ilgilendirir."

"Neden Archaeonlar üzerinde çalışıyordu? Ne bulmayı umuyordu?"

Gabriel tekrar önüne döndü, yalnızca başının arkasını, gümüşi saçlarını görüyorlardı. "Bilgi her zaman yararlıdır. İlk başta değerini anlayamayabiliriz. Örneğin, deniz salyangozunun üreme alışkanlıklarını bilmenin ne yararı olabilir ki? Sonra, o önemsiz deniz salyangozundan elde edilebileceğimiz bütün değerli hormonları öğreniyoruz. Ve birdenbire üremesi en önemli şey haline geliyor."

"Peki Archaeonların önemi nedir?"

"Soru buydu, değil mi? İşte biz burada bunu yapıyoruz. Bir organizma üstünde yararını öğrenene dek çalışıyoruz." Artık sisin ardına gizlenen araştırma merkezini işaret etti. "Deniz kenarında ol

duğunu fark etmişsinizdir. Bütün binalarım deniz kenarındadır. Deniz benim petrol yatağımdır. Bir sonraki kanser ilacını, bir sonraki mucizevi tedaviyi aradığım yerdir. Orada aramak çok mantıklı geliyor, çünkü orası bizim geldiğimiz yer. Doğduğumuz yer. Yaşam bütünüyle denizden gelmiştir."

"Sorumu yanıtlamadınız. Archaeonların ticari bir değeri var mı?"

"Bu ilerde anlaşılacaktır."

"Peki neden onları uzaya yolladınız? Dr. Koenig' in o KC-135 uçuşlarında keşfettiği birşey mi vardı? Ağırlıksız ortamla ilgili bir şey?"

Gabriel camını indirip adamlarına işaret verdi. Arka kapı açıldı. "Lütfen hemen inin."

"Bekleyin," dedi Jack. "Helen Koenig nerede?"

"İşi bıraktığından beri ondan haber almadım. "

"Neden kendi hücre kültürlerinin yakılmasını istedi?"

Jack'le Gordon arka koltuktan çekilip arabalarına doğru itildiler.

"Helen'i korkutan şey neydi?" diye bağırdı Jack.

Gabriel cevap vermedi. Yüzü yükselen koyu renkli camın ardında kayboldu.

YİRMİ ÜÇ

18 Ağustos

Şimdiden prosedürün dışına çıkmaya zorlanmışlardı. Düşük basınçta, her zaman yapıldığı gibi, bir gece geçirmek yerine çıkış kabininde yalnızca dört saat kalmışlardı. Teorik olarak vurgunu önlemeye yeterliydi, ama normal prosedürlerdeki herhangi bir değişiklik bir risk öğesi katmıştı.

Bir kaç derin nefes aldı ve felcin geçtiğini hissetti.

Kulaklığından, Luther'ın "Nasılsın?" dediğini duydu.

"Ben yalnızca...bir dakika durup manzaranın keyfini çıkarıyordum."

"Sorun yok, değil mi?"

"Hayır. İyiyim.." Elini bırakıp kapıdan çıktı.

Luther mürettebat kabininde kalan sor havayı da uzaya bırakıp EVA kapısını açtı. "Önce ben gideceğim." dedi. "Sen yavaş yavaş gel. İlk seferi her zaman korkutur."

Aşağıdaki boşluğun o ilk görünüşü, Emma'nın panik içinde kapının kenarına yapışmasına neden oldu. Bu duygunun sık sık yaşandığını ve geçeceğini biliyordu. O kısa, korku dolu felce, ilk uzay yürüyüşünde hemen hemen herkes yakalanırdı. Akıl, uzayın büyüklüğünü, yukarı ve aşağı kavramlarının olmayışını kabullenmekte zorluk çekerdi. Milyonlarca yıllık evrim, insan beynine düşme korkusunu kazımıştı ve işte şimdi Emma'nın yenmeye çalıştığı da buydu. Bütün içgüdüleri, elini bırakırsa, kapıdan çıkarsa, çığlık çığlığa yuvarlanıp, sonsuz bir düşüş yaşayacağını söylüyordu. Mantıksal açıdan böyle olmayacağını biliyordu. Güvenlik kordonuyla mürettebat kabinine bağlıydı. O kordon kopacak olursa, SAFER roketini kullanarak kendini istasyona çekebilirdi. Başına kötü bir şey gelmesi için, bir dizi birbirinden bağımsız aksiliğin olması gerekiyordu, bu da pek olası değildi.

Ama bu istasyonun başına gelen de tam olarak bu, diye düşündü. Aksilik üstüne aksilik. Titanik'in uzay versiyonu gibi. Bir felaket daha olacağı hissinden kurtul amıyordu

Diana ölüyor.

Griggs, içinde giderek artan bir öfkeyle, gözlerini Luther'la Emma'nın istasyonun dışında çalışmalarını gösteren ekrana dikmişti. Dalkavuklar, diye düşündü. Uysal robotlar, Houston'ın her emrine balıklama atlıyorlar. Bunca yıldır, o da bir dalkavuk olmuştu. Ancak şimdi, işlerin genel yürüyüşü içindeki pozisyonunu anlıyordu. O ve diğer herkes, kullanıldıktan sonra atılabilirlerdi. Asıl görevi NASA'nın muhteşem aletlerini korumak olan, yedek yörünge üniteleri. Hepimiz burada ölüyor olabiliriz, ama evet bayım, burasını lanet olası düzeninde tutacağız.

Artık onu saymayabilirlerdi. NASA ona ihanet etmişti, hepsine ihanet etmişti. Watson'la Ames iyi küçük askerleri oynasınlardı; onun canına yetmişti.

Tek umursadığı Diana'ydı.

Yaşam modülünden çıkıp istasyonun Ruslara ait tarafına yöneldi. Kapının üzerine geçirilmiş plastik örtünün altından geçip Rus hizmet modülüne girdi. Maskesini ve gözlüğünü takmaya zahmet etmedi; ne fark edecekti ki? Hepsi ölecekti.

Diana tedavi tahtasına bağlıydı. Gözleri şişmişti. Bir zamanlar dümdüz ve gergin olan karnı şimdi sıvıyla dolup büyümüştü. Yumurtalarla dolu, diye geçirdi aklından Griggs. Diana'nın içinde büyüdüklerini, o soluk cildin allında genişlediklerini gözünde canlandırdı.

Şefkatle yanağına dokundu. Diana kanla kaplanmış gözlerini açtı ve adamın yüzünü görmeye çabaladı.

"Benim," diye fısıldadı Griggs. Diana'nın elini, bileğindeki kayıştan kurtarmaya çalıştığını fark etti. Kadının elini tuttu. "Kolunu oynatmamaksın, Diana. Serum için."

"Seni göremiyorum." Hıçkırdı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"Ben buradayım. Yanı başındayım."

"Böyle ölmek istemiyorum."

Griggs gözyaşlarını sildi ve bir şey söylemeye, yalan da olsa, ölmeyeceğini, ölmesine izin vermeyeceğini söylemeye çalıştı. Ama sözcükler dudaklarından bir türlü çıkmıyordu. Birbirlerine karşı hep dürüst olmuşlardı; şimdi de ona yalan söylemeyecekti. Bu yüzden sustu.

Diana, "Ben hiç düşünmemiştim... "

"Neyi?" diye sordu Griggs tatlılıkla.

"Bunun...böyle olacağını. Kahramanı oynama şansı olmadan. Hasta ve işe yaramaz bir halde. " Güldü ve anlından acıyla yüzünü buruşturdu. "Görkemli bir zaferle ölme düşünceme hiç uygun değil."

Görkemli bir zafer. Her astronot uzayda ölmenin böyle bir şey olacağını düşlerdi. Kısa bir dehşet anı ve sonra çabucak gelen ölüm. Ani bir dekompresyon ya da yangın. asla böyle bir ölümü hayal etmezlerdi; insanın bedeni başka bir canlı türü tarafından tüketilip sindirilirken, gittikçe güçten düşerek, yavaş ve acı dolu. Dünya tarafından terk edilerek. İnsanlığın iyiliği için sessizce kurban edilerek.

NASA onları harcanabilir olarak görüyordu. Bunu kendisi için kabul edebilirdi, ama Diana'nın harcanmasını kabullenemiyordu Onu kaybetmek üzere olduğu gerçeğini kabullenemiyordu.

JSC' deki eğitimde ilk karşılaştıkları gün, onu soğuk, ürkütücü ve kendine çok fazla güvenen buz gibi bir sarışın olarak düşündüğüne inanmak güçtü. İngiliz aksanından da hoşlanmamıştı, çünkü kadını çok kibirli gösteriyordu. Kendi Teksas ağzıyla karşılaştırıldığında sert ve yapaydı. İlk hafta bitmeden birbirlerine o kadar sinir olmuşlardı ki, neredeyse hiç konuşmaz hale gelmişlerdi.

Üçüncü hafta, Gordon Obie'nin ısranyla ateşkes ilan etmişlerdi.

Sekizinci hafta. Griggs Diana'nın evine gitmeye başlamıştı. İlk başlarda sadece bir içki için; iki profesyonel, yakında başlayacak görevlerini gözden geçiriyordu. Sonra görev hakkındaki konuşmalar yerini daha kişisel sohbetlere bıraktı. Griggs'in mutsuz evliliğine. Binlerce ortak ilgi alanlarına. Bu da, tabii ki, kaçınılmazla sonuçlanmıştı.

İlişkilerini JSC'deki herkesten gizlemişlerdi. Yalnızca burada, istasyonda, yakınlıkları iş arkadaşlarınca açıkça anlaşılmıştı. Bundan önce en ufak bir kuşku olsaydı, Blankenship onları görevden alırdı. Bu modern gün ve çağda bile, boşanma bir astronot için kara bir lekeydi. Ve eğer o boşanma birliğin bir başka üyesiyle yaşanan yasak aşkın sonucuysa, artık başka uçuş görevi söz konusu olamazdı. Griggs, birliğin, kimsenin ne farkına vardığı, ne de duyduğu, görünmez bir üyesi haline gelirdi.

İki yıldan beri ona aşıktı. İki yıldır ne zaman uyuyan karısının yanına yatsa, Diana'yı istemiş, onunla birlikte olmanın planlarını yapmıştı. Bir gün birlikte olacaklardı, NASA'dan ayrılması gerekse bile. O mutsuz gecelerde onu ayakta tutan tek şey bu düştü. Onun çok yakınında geçirdiği bu iki aydan sonra bile. ikisinin de zaman zaman gerilen sinirlerine karşın, onu hâlâ seviyordu. Düşünden vazgeçmemişti. Şu ana kadar.

"Bugün günlerden ne?" diye mırıldandı Diana.

"Cuma." Yine saçlarını okşamaya başladı. "Houston'da öğleden sonra beş buçuk. İndirim saati."

Diana gülümsedi. "Tanrıya şükür Cuma geldi!."

"Şu anda barda oturuyorlar. Cips ve margarita. Tanrım, sert bir içki ne kadar iyi giderdi.Güzel bir gün batımı. Sen ve ben, gölde..."

Kadının kirpiklerinde pırıldayan yaşlar yüreğini burkuyordu. Artık biyolojik kontaminasyona, bulaşma tehlikesine filan aldırdığı yoktu. Çıplak eliyle Diana' nın gözyaşlarını sildi.

"Ağrın var mı?" dedi. "Biraz daha morfin ister misin?"

"Hayır. Sakla." Yakında başka birinin daha ihtiyacı olacak, demedi.

"Ne istersin söyle bana. Senin için ne yapabilirim?"

"Susadım," dedi. "Margaritalardan o kadar çok bahsettik ki."

Griggs güldü. "Sana bir tane hazırlayacağım. Alkolsüz versiyonunu."

"Lütfen. "

Griggs mutfağa gidip yiyecek dolabını açtı. İçi Birleşik Devletler'in yaşam modülündekilerden farklı Rus erzağıyla doluydu. Vakumlu pakette tuzlanmış balık gördü. Sosis. Pek iştah açmayan bir dizi Rus temel gıda maddesi. Ve votka Ruslar tarafından tedavi amaçlı olarak yollanmış gibi görünen küçük bir şişe.

Bu, birlikte içeceğimiz son içki olabilir

Bardak yerine kullandıkları poşetlerden iki tanesine biraz votka koydu ve şişenin ağzını kapadı. Sonra üslerine su ekleyip, Diana nınkini çok hafif alkollü olacak şekilde seyreltti. Sadece bir tadımlık. diye düşündü, mutlu anıları geri getirmek için. Birlikte geçirdikleri geceleri. Diana'nın bahçesinden seyrettikleri gün batımlarını. Suyla votkanın karışması için poşetleri iyice salladı. Sonra Diana ya döndü.

Ağzından parlak bir kan baloncuğu çıkıyordu.

Kasılmaya başlamıştı. Gözleri devrildi, dişleri dilinin üzerine kapandı. Kıpkırmızı bir parça kopmuş, incecik bir dokunun ucunda sallanıyordu.

"Diana!" diye haykırdı.

Kan balonu ayrıldı ve parlak damlacık sürüklenerek uzaklaştı. Parçalanmış etten fışkıran kanlar hemen bir başkasını oluşturmaya başladı.

Griggs sabitleme tahtasına bantlanmış duran plastik bir ısırma bloğu kaptı ve yumuşak dokuları daha fazla travmadan korumak için Diana'nın dişlerinin arasına geçirmeye çalıştı. Dişleri açamıyordu. İnsan çenesi vücuttaki en güçlü kaslardan birine sahipti ve Diana'nınki sımsıkı kenetliydi. Önceden doldurulmuş, kullanıma hazır Valium şırıngasını aldı

ve ucunu damar yoluna soktu. Pistonu iterken Diana'nın kasılmaları hafiflemeye başlamıştı bile. Bütün dozu verdi.

Kadının yüzü gevşedi. Çenesi düştü.

"Diana?" dedi Griggs. "Yanıt yoktu.

Ağzından, gittikçe büyüyen yeni bir kan baloncuğu çıkıyordu. Basınç uygulaması, durdurması gerekiyordu.

Sağlık çantasını açtı, steril gazlı bezi buldu ve çılgınca yırtarak paketi açtı. Diana'nın başının arkasında pozisyon aldı ve parçalanmış dilini görmek için yavaşça ağzını açtı.

Diana öksürdü ve yüzünü öbür yana çevirmeye çalıştı. Kendi kanıyla boğuluyordu. Akciğerlerine kendi kanını çekiyordu.

"Kıpırdama, Diana." Griggs, sağ bileğiyle ağzını açık tutmak için kadının alt dişlerine bastırırken sol eliyle büyük bir gazlı bezi katlayıp kanı silmeye başladı. Birdenbire, Diana'nın boynu şiddetli bir kasılmayla silkindi ve çenesi hızla kapandı.

Griggs bir çığlık attı. Eli Diana'nın dişleri arasında kalmıştı, öyle dayanılmaz bir acıydı ki, gözleri kararmaya başladı. Ilık kanın yüzüne sıçradığını duyumsadı, parlak bir damlacığın fışkırdığını gördü. Diana'nınkiyle karışan kendi kanı. Elini çekmek istedi, ama dişler çok derine geçmişti. Kan çıkmaya devam ediyordu, damlalar bir basket topu büyüklüğüne ulaşmıştı. Atar damarı kesilmişti! Kadının çenesini bir türlü açamıyordu spazm, kasının insanüstü bir güçle gerilmesine neden olmuştu.

Görüntüsü gittikçe kararıyordu

Umutsuzlukla serbest eliyle Diana'nın dişlerini yumrukladı. Çene gevşemedi.

Bir kez daha vurdu. Basket topu büyüklüğündeki kan kütlesi bir sürü küçük globüllere bölünüp yüzüne, gözlerine bulaştı. Hâlâ çeneyi açamıyordu

Etrafta o kadar çok kan vardı ki, bir kan denizinde yüzüyormuş gibiydi, soluk alamıyordu.

El yordamıyla yumruğunu kadının yüzüne savurdu ve kemiklerin çatırtısını duydu, yine de elini kurtaramamıştı. Acı ezici, dayanılmaz olmuştu. Paniğe kapılmış, acıyı dindirmekten başka bir şey düşünemez olmuştu. Ne yaptığının farkında bile olmadan Diana'ya bir daha vurdu. Ve bir daha.

Bir çığlık atarak nihayet elini çekmeyi başardı ve bileğini tutarak geriye çekildi, çevresine parlak kurdeleler halinde kan girdapları bırakıyordu. Duvarlara çarpmaktan kurtulması, görüşünün düzelmesl için bir süre geçmesi gerekti. Diana'nın dağılmış yüzüne, dişlerinin diş köklerine baktı. Kendi yumruğuyla yaptıklarına.

Umutsuzluk dolu haykırışı duvarlarda yankılanarak kulaklarını kendi acısının sesiyle doldurdu. Ben ne yaptım? Ne yaptım?

Diana'nın yanına gidip darmadağın olmuş yüzünü ellerinin arasına aldı. Artık kendi yarasının acısını duymaz olmuştu; kendi yaptıklarının büyük dehşetiyle gölgelenmiş, yok olmuştu.

Bir daha haykırdı, bu kez öfkeyle. Modülün duvarına bir yumruk attı. Kapının üzerindeki plastik örtüyü buruşturdu. Nasıl olsa hepimiz ölüyoruz! Sonra gözlerini sağlık çantasına çevirdi.

Elini uzatıp içinden bir neşter kaptı.

Uçuş Doktoru Todd Cutler konsoluna baktı ve bir panik dalgası hissetti. Ekranında Diana Estes'in biyotelemetri değerleri vardı. EKG çizgisi hızla inip çıkan testere dişleri haline gelmişti. Öyle devam etmediğini görünce rahatladı. Çizgi, yine ani bir biçimde, hızlı sinüs ritmine geri dönmüştü.

"Flight," dedi, "Hastamın kalp ritminde bir sorun gördüm. EKGsi az önce beş saniyelik bir ventriküler taşikardi gösterdi."

"Anlamı?" diye karşılık verdi Woody Ellis çabucak.

"Uzun sürerse ölümcül bir ritim olması muhtemel. Şu anda yüz otuz civarında bir sinüs ritmine döndü. Önceki haline göre daha hızlı. Tehlikeli değil, ama beni endişelendiriyor."

"Önerin, Doktor?"

"Ben olsam antiaritmik verirdim. Damardan lidocaine'e ya da amiodarone'a ihtiyacı var. ALS çantasında iki ilaçtan da var."

"Ames'le Watson hâlâ uzay yürüyüşünde. Griggs'in vermesi gerekecek."

"Ben onunla konuşurum."

"Pekâlâ. Capcom, Griggs'i bağlayalım."

Griggs'in yanıt vermesini beklerlerken Todd gözünü monitörden ayırmıyordu. Gördüğü şey onu kaygılandırıyordu. Diana'nın nabzı hızlanıyordu: 135, 140. Şimdi de bir anlığına 160, iniş çıkışlar neredeyse görünmez olmuştu; ya hasta çok hızlı hareket ediyordu, ya da elektriksel bir engel vardı. Orada neler oluyordu?

Capcom, "Komutan Griggs yanıt vermiyor," dedi.

"O ilacı alması gerek," dedi Todd.

"Onunla iletişim kuramıyoruz."

Ya bizi duyamıyor, ya da yanıt vermeyi reddediyor, diye düşündü Todd. Bir süredir Griggs'in ruh sağlığı endişeleri vardı. Bir acil durum haberleşmesine bile aldırmayacak kadar mı içine kapanmıştı?

Todd'un gözü birdenbire konsolunun ekranına takıldı. Diana Estes V tach'e girip çıkıyordu. Ventrikülleri öyle hızla gerilip gevşiyordu ki, kan pompalama verimleri kalmamıştı. Kan basıncını koruyamaz hale gelmişlerdi.

"O ilacı hemen alması gerek!" diye bağırdı.

"Griggs yanıt vermiyor," dedi Capcom.

"O zaman EVA ekibini içeri çağırın!"

"Olmaz," diye araya girdi Flight. "Onarımın çok hassas bir noktasındalar. Onları durduramayız."

"Durumu çok ciddi."

"EVA ekibini içeri alırsak, bu onarımları yirmi dört saatliğine durdurur." Ekip içeri girdikten sonra hemen yeniden dışarı çıkamazdı. Güç toplamak ve dekompresyon döngüsünü tekrarlamak için zamana ihtiyaçları vardı. Woody Ellis yüksek sesle söylemese de, herhalde odadaki herkesin düşündüğünü düşünüyordu: Ekibi yardım etmeleri için içeri çağırsalar bile Diana Estes için hiçbir şey fark etmeyecekti. Ölümü kaçınılmazdı.

Todd dehşete düşmüştü; EKG çizgisi artık sürekli V tach'teydi. Artık eski haline dönmüyordu.

"Kötüleşiyor!" dedi. "Hiç değilse birini hemen içeri çağırın! Watson'i çağırın! "

Bir duraksama daha oldu.

Sonra Flight, "Çağırın," dedi.

Griggs neden cevap vermiyor?

Emma deli gibi kendini tutamaktan tutamağa çekiyor, ana kiriş boyunca elinden geldiğince hızlı hareket ediyordu. Orlan-M giysisi içinde kendini yavaş ve beceriksiz hissediyordu ve kocaman eldivenlerin direncine karşı kımıldatmak için harcadığı çabadan elleri ağrıyordu. Onarım işi onu zaten bitkin düşürmüştü ve artık giysisinin iç kısmı terden sırılsıklam olmuş, kasları yorgunluktan seyiriyordu

"Griggs, cevap ver. Lanet olası, cevap ver!" diyordu haberleşme ünite sine.

ISS'den ses çıkmıyordu.

"Diana'nın durumu nasıl?" diye sordu ik soluğunun arasında.

Todd'un sesi duyuldu. "Hala V tach'te."

"Kahretsin."

"Acele etme, Watson. Dikkatli ol!"

"Dayanamayacak. Kahrolası Griggs nerede?"

O kadar hızlı soluk alıyordu ki, güçlükle konuşabiliyordu. Kendini zorlayarak dikkatini, bir sonraki tutamağı tutmaya, bağlantı kordonunu dolaştırmamaya verdi. Kirişten güçlükle inip merdivene atıldı, ama birdenbire bir şey onu durdurdu. Kolu onarım platformunun köşesine takılmıştı.

Yanaş ol. Kendini öldüreceksin.

Dikkatle kolunu kurtardı ve yırtılmadığını gördü. Kalbi hâlâ deli gibi çarparak merdivenden aşağı inmeye devam etti ve kendini çıkış kabinine çekti. Çabucak kapıyı kapatıp basınç eşitleme valfini açtı.

"Konuş benimle, Todd," dedi kabindeki basınç yükselirken. "Ritmi nasıl?"

"Şu anda kaba V fibrilasyonda. Griggs hâla cevap vermiyor."

"Onu kaybediyoruz."

"Biliyorum, biliyorum!"

"Tamam, beş psiye ulaştı -"

"Kabin sağlamlık kontrolü. Sakın es geçme."

"Zamanım yok."

"Watson, lanet olsun, sakın es geçme!"

Emma durdu ve derin bir nefes aldı. "odd haklıydı. Uzayın düşmanca ortamında insan prosedürü asla kısa kesmemeliydi. Hava kilidi kontrolünü tamamladı, basınç yükseltme işlemini bitirdi ve ekipman kabinine açılan bir

sonraki kapıyı açtı. Orada hızla eldivenlerini çıkardı. Rus Orlan-M giysisi Amerikan EMUsunu çıkartmaktan daha kolaydı, ama sırtındaki yaşam destekleme sistemini gevşetip arasından sıyrılmak yine de uzun sürüyordu. Zamanında yetinemeyeceğim, diye düşündü ayaklarını giysinin alt kısmından öfkeyle çıkarırken.

"Durum, Doktor!" diye bağırdı haberleşme ünitesine.

"Su anda ince fibrilasyonda."

Ölüm ritmi, diye geçirdi içinden Emma. Bu Diana'yı kurtarmak için son şanslarıydı.

Artık üzerinde yalnızca su soğutmalı iç giysisiyle, istasyonun içine giden kapıyı açtı. Hastasına ulaşmak için delice bir çabayla duvardan güç alarak kafaüstü kapıdan içeri daldı.

Yüzüne bir ıslaklık çarparak görüşünü bulandırdı. Tutamağı kaçırıp öbür duvara çarptı. Bir kaç saniye şaşkınlık içinde, bir batma hissiyle gözlerini kırpıştırarak sürüklendi. Gözlerime ne girdi? diye düşündü. Yumurtalar olmasın. Ne olur yumurtalar olmasın... Görüşü yavaş yavaş açıldı, ama o zaman bile gördüğü şeyin ne olduğunu anlayamadı.

Bağlantı noktasının loşluğunda, her tarafta kocaman globüller yüzüyordu. Bir kez daha eline bir ıslaklığın sürtündüğünü hissetti ve kolunu ıslatan siyah lekeye, su soğutmalı giysinin her yanına bulaşan sıvıya baktı. Kolunu ışıklardan birinin altına tuttu.

Kan lekesiydi.

Dehşetle, gölgelerin içinde havada asılı duran dev globüllere baktı. O kadar çoklardı ki...

Kontaminasyonun çıkış kabinine yayılmasını önlemek için hemen kapıyı kapadı. İstasyonun geri kalanını korumak için çok geçti; globüller her tarafa dağılmıştı. Yaşam modülüne daldı, CCPKyı açtı ve koruyucu maskeyle gözlük taktı. Belki de kan hastalık taşımıyordu. Belki hâlâ kendini koruyabilirdi.

"Watson?" dedi Cutler.

"Kan...her yerde kan var!"

"Diana can çekişiyor yeniden canlandırılacak hali pek kalmıyor!"

"Gidiyorum!" Emma bağlantı noktasından fırlayıp bir tünele benzeyen Zarya'ya girdi. Çok zayıf bir ışıkla aydınlatılan Birleşik Devletler tarafından sonra Rus modülü gözleri kör edecek kadar parlak gelmişti, kan globülleri pırıl pırıl renkli balonlar gibi havada yüzüyordu. Bazıları duvarlara çarpıp Zarya'yı parlak kızıla boyamışlardı. Modül boyunca hızla ilerlerken tam üstüne doğru gelen dev bir globülden kaçamadı. Gözlüklerine çarpıp görüşünü kapladığında refleks olarak gözlerini kapadı. Kör gibi sürüklenirken koluyla gözlüğün üzerindeki kanı sildi.

Ve kendini Michael Griggs' in tebeşir gibi bembeyaz yüzüne bakar buldu.

Bir çığlık attı. Dehşet içinde havayı dövüyor, fakat hiçbir yere gidemiyordu.

"Watson?"

Griggs'in yarılmış boynundan hâlâ akmakta olan kocaman kan baloncuğuna bakakalmıştı. Bütün kanın kaynağı buydu: Kesilmiş şah damarı. Kendini zorlayarak boynun sağlam tarafına dokunup nabız aradı. Nabız yoktu.

"Diana'nın EKG çizgisi düzleşti!" dedi Todd.

Emma afallamış bir halde bakışlarını Rus hizmet modülüne açılan kapıya, Diana'nın izole edilmiş olması gereken yere baktı. Plastik örtü yoktu; modül istasyonun diğer bölümlerine açıktı.

Korkuyla Rus hizmet modülüne girdi.

Diana hâlâ hasta sabitleme tahtasına bağlıydı. Dişleri kırılmış, yüzü darmadağın olmuş, tanınmayacak hale gelmişti. Ağzından bir kan baloncuğu çıkıyordu.

Kalp monitörünün tiz sesi sonunda Emma'nın dikkatini çekti. Ekrandan düz bir çizgi geçiyordu. Alarmı susturmak için uzandı ve eli havada dondu

kaldı. Alarm düğmesinin üzerinde maviyle yeşil arası, jelatinimsi bir küme parlıyordu.

Yumurtalar. Diana yumurtaları etrafa yaymış bile. Kimera'yı havaya bırakmış bile.

Monitörün alarmı dayanılmaz keskinlikleydi ve Emma o yumurta yığınına bakakalmış kımıdamadan duruyordu. Yumurtalar titreşip netliklerini yitiriyor gibiydiler. Emma gözlerini kırpıştırdı ve görüşü yeniden açıldığında, ıslaklığın yüzüne çarpışını, çıkış kabininin kapısından içeri girdiğinde gözlerini yakışını hatırladı. O zaman gözlük takmıyordu. Soğuk ve yapışkan ıslaklığı hâlâ yüzünde hissedebiliyordu.

Elini uzatıp yüzüne dokundu ve parmak uçlarındaki, titreşen inci tanelerine benzeyen yumurtalara bakakaldı.

Kalp alarmının sesi dayanılmaz hale gelmişti. Monitörü kapattı ve ses kesildi. Bunu izleyen sessizlik de en az o denli korkutucuydu. Havalandırma fanlarının sesini duyamıyordu Havayı içlerine çekiyor, HEPA filtrelerinden süzüp temizliyor olmalıydılar. Havada çok fazla kan var. Bütün filtreleri tıkamış. O filtrelerdeki basınç eğiminin artması sensörleri yanıltıp aşırı ısınan fanları otomatik olarak kapatmıştı.

"Watson, lütfen cevap ver," dedi Todd.

"Ölmüşler." Emma hıçkırıklara boğuldu. "İkisi de ölmüşler!"

Şimdi de Luther'ın sesi duyuluyordu. "İçeri geliyorum."

"Hayır," dedi Emma. "Olmaz -"

Bekle, Emma. Hemen geliyorum."

"Luther, içeri gelemezsin! Her tarafta kan ve yumurta var. Bu istasyonda artık yaşanamaz. Çıkış kabininde kalmak zorundasın."

"Bu uzun vadeli bir çözüm değil."

"Lanet olsun, uzun vadeli çözüm falan yok!"

"Bak, şu anda mürettebat kabinindeyim. Dış kapıyı kapıyorum. Basıncı yükseltmeye başlıyorum -"

"Bütün havalandırma fanları kapandı. Bu havayı temizlemenin hiçbir yol u yok. "

"Basınç beş psi' ye çıktı. Sağlamlık kontrolü için bekliyorum."

"İçeri girersen hastalık sana da bulaşacak!"

"Tam basınca ulaşmak üzereyim."

"Luther, bana çoktan bulaştı! Gözüme girdi." Derin bir soluk aldı. Verirken de hıçkırığa dönüştü. "Sadece sen kaldın. Kurtulma şansı olan sadece sensin."

Uzun bir sessizlik oldu. "Tanrım, Emma," diye mırıldandı Luther.

"Tamam. Tamam, beni dinle." Sakinleşmek için durdu. Mantıklı düşünmek için. "Luther, ekipman kabinine gitmeni istiyorum. Orası hâlâ oldukça temiz olmalı, başlığını çıkarabilirsin. Sonra özel haberleşme aygıtımı kapat."

"Ne?"

"Kapat dedim. Ben birinci bağlantı noktasına gidiyorum. Kapının hemen öbür tarafından seninle konuşacağım."

Şimdi de Todd araya girdi: "Emma? Emma, yerle haberleşme bağlantınızı kesmeyin

"Üzgünüm, Doktor," diye mırıldandı Emma ve haberleşme aygıtını kapattı.

Bir süre sonra istasyonun haberleşme sisteminden Luther'ın şöyle dediğini duydu: "Ekipman kabinindeyim."

Şimdi özel olarak konuşuyorlardı, artık söyledikleri Uçuş Kontrol tarafından dinlenmiyordu.

"Artık senin için tek bir seçenek var," dedi Emma. "En baştan beri savunduğun şey. Ben yapamam, ama sen deneyebilirsin. Hâlâ temizsin. Dünyaya hastalık götürmezsin."

"Çoktan anlaşmıştık. Kimse geride kalmayacaktı."

"EVA giysisinin içinde kalan temiz hava sana üç saat yeter. Eğer CRVnin içinde kaskını çıkarmazsan ve doğruca yörüngeden ayrılırsan, dünyaya zamanında inebilirsin."

"Burada kapana kısılı kalacaksın."

"Zaten öyleyim!" Derin bir nefes aldı ve daha sakince konuştu. "Bak, ikimiz de bunun emirlere ters düştüğünü biliyoruz. Çok kötü bir fikir de olabilir. Nasıl tepki vereceklerini kimse tahmin edemez bu bir kumar. Ama Luther, bu sana kalmış."

"Senin kaçma şansın kalmayacak."

"Beni denklemden çıkar. Beni düşünme şimdi." Hafif bir sesle ekledi, "Ben zaten ölüyüm."

"Emma, olmaz -"

"Ne yapmak istiyorsun? Cevap ver. Kendini düşün."

Luther'ın derin bir soluk aldığını duydu. "Eve dönmek istiyorum."

Een de, diye düşündü Emma, ağlamamak için gözlerini kırpıştırarak. Oh, Tanrım, o kadar çok istiyorum ki.

"Kaskını tak," dedi Luther'a. "Kapıyı açacağım."

YİRMİ DÖRT

Jack 30 numaralı binanın merdivenlerinden koşarak çıktı, rozetini çabucak güvenliğe gösterip Özel Taşıt Operasyonlarına yöneldi.

Gordon Obie onu kontrol odasının kapısında durdurdu. "Jack, bekle. İçeri girip herkesi ayağa kaldırırsan seni hemen dışarı atarlar. Bir dakika durup sakinleş, yoksa ona İliç bir yardımın olmaz.'

"Karımın hemen dönmesini istiyorum."

"Herkes onların dönmesini istiyor! Elimizden geleni yapıyoruz, ama durum değişti. Bütün istasyon kontamine oldu. Filtre sistemi çalışmıyor. EVA ekibinin gimbal onarımı bitirme şansı olmamıştı, o yüzden enerji sıkıntısı çekiyorlar. Ve de artık bizimle konuşmuyorlar."

"Ne?"

"Emma ve Luther haberleşmeyi kestiler. Orada neler olup bittiğini bilmiyoruz. İşte bu yüzden seni hemen buraya getirdiler onlara ulaşmamıza yardım etmen için."

Jack açık kapıdan Özel Taşıt Operasyonları odasına baktı. Konsolları başında oturmuş, her zamanki gibi görevlerini yapan kadın ve erkekler gördü. O uçuş kontrolörlerinin bu kadar sakin ve verimli kalabilmeleri onu birden öfkelendirdi. İki astronotun daha ölmesi soğukkanlı profesyonelliklerini etkilememiş gibi görünüyordu. Odadaki herkesin soğuk tavırları, yalnızca kendi hüznünü, korkusunu artırıyordu.

Kontrol odasına girdi. İki üniformalı Hava Kuvvetleri görevlisi, Woody Ellis' in yanında durmuş, haberleşme ağını izliyordu. Odanın NASA'nın kontrolü altında olmadığını, rahatsız edici bir şekilde hatırlatıyorlardı. Jack son sıra boyunca doktorun konsoluna doğru ilerlerken birkaç kontrolör anlayış dolu bakışlarla ona baktı. Jack hiçbir şey söylemeden Todd Cutler'ın yanındaki iskemleye çöktü. Tam arkasındaki izleme odasında, Birleşik

Devletler Uzay Komutanlığından gelen başka Hava Kuvvetleri subaylarının da odayı gözlediğinin farkına varmıştı.

"Son haberleri duydun mu?" dedi Todd hafif bir sesle.

Jack başını salladı. Artık monitörde EKG çizgisi yoktu; Diana ölmüştü. Griggs de.

"İstasyonun yarısında hâlâ elektrik yok. Ve şimdi de havada uçuşan yumurtalar var."

Ve de kan. Jack istasyonun nasıl göründüğünü gözlerinin önüne getirebiliyordu. Sönük ışıklar. Ölümün iğrenç kokusu. Duvarlara sıçrayan, HEPA filtrelerini tıkayan karı. Yörüngede bir korku evi.

"Onunla konuşman gerek, Jack. Bize orada neler olduğunu anlatmasını sağla. "

"Neden konuşmuyorlar?"

"Bilmiyoruz. Belki bize çok kızgınlar. Hakları da var. Belki de çok sarsılmış durumdalar."

"Hayır, bir nedenleri olması gerek." Jack istasyonun dünyanın üzerindeki yörüngesel rotasını gösteren ön taraftaki ekrana baktı. Aklından ne geçiyor, Emma? Kulaklığı taktı ve "Capcom, ben Jack McCallum," dedi. "Hazırım."

"Anlaşıldı, doktor. Hatta kalın, onlara ulaşmayı bir kez daha deneyeceğiz."

Beklediler. ISS yanıt vermiyordu.

Üçüncü konsol sırasındaki kontrolörlerden ikisi, birdenbire omuzlarından geriye. Uçuş Direktörü Ellis'e batılar. Jack haberleşme ağından hiçbir şey duymadı, ama istasyondaki veri ağlarından sorumlu Odin, kontrolörünün iskemlesinden kalktığını ve eğilip ikinci sıradaki kontrolörlere bir şeyler fısıldadığını gördü.

Şimdi de üçüncü sıradaki OPS kontrolörü kulaklığını çıkarmış geriniyordu. Sanki tuvalete gidiyormuş gibi dalgın dalgın yürüyerek koridor tarafına

yöneldi. Doktorun konsolunun yanından geçerken, Todd Cutler'ın kucağına bir kağıt parçası bıraktı ve odadan dışarı çıktı.

Todd notu açtı ve Jacke şaşkın bir bakış fırlattı. "İstasyon bilgisayarlarını ASCR moduna getirmiş," diye fısıldadı. "Mürettebat CRVnin ayrılma işlemlerini başlatmış bile."

Jack inanamıyormuş gibi baktı. ASCR, ya da kesinleştirilmiş güvenli mürettebat tahliyesi, mürettebatın tahliyesini destekleyen bilgisayar donatısı anlamına geliyordu. Çabucak odada göz gezdirdi. Kontrolörlerden hiçbiri haberleşme ağında bununla ilgili tek bir kelime etmiyordu. Jack'in bütün gördüğü dik omuzlardı, herkesin bakışları konsollarına sabitlenmişti. Yan gözle Woody Ellis'e baktı. Ellis tamamen hareketsiz duruyordu. Vücut dilinden her şey anlaşılıyordu. Neler olduğunu biliyor. Ve o da bir şey söylemiyor.

Jack'i ter basmıştı. Mürettebatın cevap vermeyişinin nedeni işte buydu. Kendi kararlarını kendilerini vermişlerdi ve bunu hızla uyguluyorlardı. Hava Kuvvetleri'nin anlaması uzun sürmeyecekti. Radar ve optik sensörlerden oluşan Uzay İzleme Ağları sayesinde düşük irtifak dünya yörüngesindeki beyzbol topu büyüklüğündeki cisimleri bile görebilirlerdi. CRV yörüngeden ayrılır ayrılmaz, bağımsız bir cisme dönüşür dönüşmez, Uzay Komutanlığı'nın Cheyenne Dağı Hava İstasyonundaki kontrol merkezinin dikkatini çekecekti. Bir milyon dolarlık soru ise şuydu; 'Nasıl bir tepki gösterecekler'di?

Tanrım, umarım ne yaptığını biliyorsundur Emma.

CRV istasyondan ayrıldıktan sonra tahliye aracının yönünü saplama ve iniş hedefini belirlemesi yirmi beş dakika, yörüngeden ayrılmak için motor ateşlemesine hazırlık da on beş dakika sürecekti. İniş içinse bir saat gerekliydi. Birleşik Devletler Uzay Komutanlığı, CRV yere inmeden çok önce onları saptayıp yerlerini bulacaktı.

İkinci sıradaki OSO uçuş kontrolörü belli etmeden başparmağını yukarı kaldırdı. Bu işaretle, haberi sessiz bir biçimde ilan etmiş oluyordu: CRV ayrılmıştı. Sonuç iyi de olsa kötü de, mürettebat dönüş yolculuğuna başlamıştı.

İşte oyun başlıyor.

Odadaki gerginlik tırmanıyordu. Jack riski göze alıp iki Hava Kuvvetleri subayına baktı ama adamlar hiçbir şeyin farkında değil gibi görünüyorlardı; biri sanki başka bir yerde olmaya can atarmış gibi saate bakıp duruyordu.

Dakikalar geçti, oda tuhaf bir sessizliğe bürünmüştü. Jack kalbi gümbür gümbür atarak öne doğru eğildi, gömleği ter içinde kalmıştı. CRV şimdi istasyondan uzağa sürükleniyor olmalıydı. İniş hedefleri belirlenecek, yön saptama sistemleri GPS uydularına bağlanacaktı.

Haydi, haydi, diye geçirdi içinden Jack. Hemen yörüngeden ayrılın!

Bir telefon sesi sessizliği böldü. Jack başını yana çevirdi ve Hava Kuvvetleri gözlemcilerinden birinin cevap verdiğini gördü. Adam birden gerildi ve Woody Ellis'e döndü.

"Lanet olsun, burada neler oluyor?"

ElIis hiçbir şey söylemedi.

Subay çabucak Ellis' in konsolunun klavyesinde birkaç tuşa bastı ve gözlerine inanamayarak ekrana baktı. Telefonu kaptı. "Evet, efendim. Korkarım doğru. CRV ayrılmış. Hayır, efendim, nasıl olduğunu bilmiyorum Evet, efendim, haberleşmeyi izliyorduk ama…" Ahizeden yayılan azarlamaları dinlerken subayın yüzü kızarmış, terliyordu. Telefonu kapattığında öfkeden titriyordu.

"Geri döndürün!" diye emretti.

Woody Ellis, gizlemekte zorlandığı bir küçümsemeyle yanıt verdi. "Bu bir Soyuz kapsülü değil. Lanet olası bir otomobil gibi geri döndüremezsiniz."

"Öyleyse inmelerini engelleyin!"

"Yapamayız. Bu, dünyaya doğru tek yönlü bir yolculuk."

Üç Hava Kuvvetleri subayı daha hızla odaya girdi. Jack. Birleşik Devletler Uzay Komutanlığından General Gregorian'ı tanıdı bu artık NASA

operasyonlarının basında olan adamdı.

"Durum nedir?" diye sordu Gregoriar. hışımla.

"CRV istasyondan ayrılmış halde, fakat hâlâ yörüngede," diye cevap verdi yüzü kızaran subay.

"Atmosfere girmelerine ne kadar var?"

"Ee bu konuda bilgim yok, efendim."

Gregorian uçuş direktörüne döndü. "Ne kadar var Bay Ellis?"

"Duruma göre değişir. Bir kaç olasılık var."

"Bana kahrolası mühendislik dersi vermeye kalkmayın. Bir yanıt istiyorum. Bir sayı istiyorum."

"Pekâlâ. " Ellis dikleşti ve sertçe adamın gözünün içine baktı. "Birle sekiz saat arasında değişir. Bu onlara bağlı. En fazla dört devir yapacak kadar yörüngede kalabilirler. Ya da hemen yörüngeden ayrılıp bir saat sonra dünyada olurlar."

Gregorian telefonu kaldırdı. "Başkanım, korkarım karar vermek için çok fazla zaman yok. Her an yörüngeden ayrılabilirler. Evet, efendim, zor bir karar olduğunu biliyorum. Ama önerim Bay Profitt'inkiyle aynı."

Ne önerisi? diye düşündü Jack paniğe kapılarak.

Hava Kuvvetleri subaylarından biri uçuş konsollarından birinden seslendi, "Yörüngeden ayrılma ateşlemesine geçtiler!"

"Zamanımız azalıyor, efendim," dedi Gregorian. "Hemen yanıt vermeniz gerek." Uzun bir duraksama oldu. Sonra rahatlayarak başını salladı. "Doğru karan verdiniz.Teşekkürler." Telefonu kapayıp Hava Kuvvetleri subaylarına döndü. "Onaylandı."

"Ne onaylandı?" dedi Ellis. "Ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Sorularını duymamazlıktan geldiler. Hava Küvetleri subayı telefonu açtı ve soğukkanlılıkla emri açıkladı: "EKV kalkışı için hazır olun."

EKVde nedir? diye düşündü Jack. Todd'a göz attı ve boş bakışlarından onun da kaldırılanın ne olduğunu bilmediğini anladı.

Konsollarına yaklaşıp alçak sesle soruyu yanıtlayan, yörünge kontrolörü Topo oldu. "Atmosfer dışı yok etme aracı," diye fısıldadı. "inişi engelleyecekler. "

"Hedef atmosfere girmeden önce yok edilmeli," dedi Gregorian.

Jack panik içinde ayağa fırladı. "Hayır!"

Neredeyse aynı anda diğer kontrolörler de protesto ederek yerlerinden kalktılar. Bağırışları, duyulmak için neredeyse avazı çıktığı kadar bağırmak zorunda kalmaları Capcom'un sesini boğuyordu.

"ISS hatta! ISS hatta!"

“ISS mi? O zaman istasyonda hâlâ biri var. Biri geride kalmış.”

Bu, Emma'ydı. "Houston, ben ISS'den Watson. Uçuş Uzmanı Ames hastalık taşımıyor. Tekrarlıyorum, hastalık taşımıyor. CRV de dünyaya dönen tek kişi o. Aracın güvenli bir iniş yapmasına izin vermenizi talep ediyorum "

"Anlaşıldı, ISS," dedi Capcom.

"Gördünüz mü? Onu vurmak için hiçbir sebep yok," dedi Ellis Gregoriana.

"Watson'in gerçeği söylediğini nereden biteceğiz?" diye karşı çıktı Gregorian.

"Doğru söylüyor olmalı. Yoksa neden geride kalsındı ki? Kendini oraya hapsetmiş. CRV, sahip olduğu tek kurtarma aracıydı!"

Bu sözlerin etkisiyle Jack uyuşmuş kalmıştı. Ellis'le Gregorian arasındaki ateşli tartışma birdenbire sanki duyulmaz olmuştu, Jack artık CRVnin kaderiyle ilgilenmiyordu. Yalnızca Emma'yı düşünebiliyordu; yapayalnız,

kaçmak için hiçbir şansı olmadan istasyonda hapsolmuştu Hastalığı kaptığını biliyor. Ölmek için geride kaldı.

"CRV ateşlemeyi tamamladı. Alçalıyor. Yörünge ekranda."

Odanın ön tarafındaki dünya haritasında yanıp sönen ışık, CRV yi ve yalnız yolcusunu simgeliyordu. Şimdi onu haberleşme bağlantısında duyuyorlardı.

"Ben Uçuş Uzmanı Luther Ames. A:moaere giriş yüksekliğine yaklaşıyorum, bütün sistemler normal"

Hava Kuvvetleri subayı Gregoriana baktı. "EKV kalkışı için hâlâ beklemedeyiz."

"Bunu yapmanıza gerek yok." dedi Woody Ellis. "O hasta de ğil. Eve dönmesine izin verebiliriz!"

"Aracın kendisi büyük olasılıkla kontamine olmuştur,' dedi Gregorian.

"Bunu bilemezsiniz!"

"Bunu şansa bırakamam. Dünyadaki insanların hayatını riske atamam."

"Lanet olsun, bu cinayet."

"Emirlere karşı geldi. Tepkimizin ne olacağını biliyordu." Gregorian subaya başıyla işaret verdi.

"EKVler fırlatıldı, efendim."

Bir anda oda sessizliğe gömüldü. Woody Ellis gözlerini birleşme noktasına doğru hızla ilerleyen birkaç rota çizgisine dikmişti, yüzü solmuş, her yanı titriyordu.

Ölüm sessizliği içinde dakikalar geçti. Odanın ön tarafında, kadın kontrolörlerden biri sessizce ağlamaya başladı.

"Houston, atmosfere girmek üzereyim." Ansızın telsizden Luther'ın neşeli sesini duymak tam bir şok olmuştu. "Yere indiğimde biri beni karşılarsa çok

minettar olurum, çünkü şu EMU giysisinden çıkmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Hiç kimse yanıt vermedi. Kimsenin buna yüreği elvermiyordu.

"Houston?" dedi Luther, bir an süren sessizliğin ardından. "Hey, millet, hâlâ orada mısınız?"

Sonunda Capcom titrek bir sesle yanıt vermeyi başardı. "Ee, anlaşıldı CRV. Bira fıçısı seni bekliyor, eski dost Luther. Danseden kızlar. Daha neler neler..."

"Hey millet, son konuştuğumuzdan beri bayağı gevşemişsiniz. Tamam, LOS için hazır sayılırım. Siz o birayı soğuk tutun, ben -"

Şiddetli bir cızırtı duyuldu. Sonra bağlantı kesildi.

Ekranda yanıp sönen ışık, herkesi şoka uğratarak patlayıp küçücük piksellere ayrıldı.

Woody Ellis iskemlesine çöküp başını ellerinin arasına aldı.

19 Ağustos

"Yer-istasyon bağlantısı kuruluyor," dedi Capcom. "Hatta kal, ISS." Konuş benimle Jack. Lütfen konuş benimle, diye içinden dua ediyordu Emma, yaşam modülünün yarı karanlığında yüzerken. Sirkülasyon vantilatörleri kapalıyken modül öyle sessizdi ki, kendi kalp atışlarının sesini, havanın ciğerlerine dolup yeniden dışarı çıktığını duyabiliyordu.

Capcom ansızın, "Bağlantı kuruldu. Özel aile görüşmesine geçebilirsiniz," dediğinde irkildi.

"Jack?" dedi.

"Buradayım. Buradayım, sevgilim."

"O temizdi! Onlara hastalık kapmadığını söyledim

"Durdurmaya çalıştık! Emir doğrudan doğruya Beyaz Saray'dan geldi. Riske girmek istemediler."

"Benim hatam. " Tükenmişliği sonunda gözyaşlarına dönüştü. Yapayalnız ve korku içindeydi. Ve felakete yol açan yanlış kararını bir türlü aklından çıkaramıyordu "Onun geri dönmesine izin vereceklerini sandım. Hayatta kalması için en iyi fırsatın bu olduğunu sandım."

"Sen neden orada kaldın, Emma?"

"Kalmak zorundaydım." Derin bir nefes aldı ve "Bana da bulaştı," dedi.

"Maruz kaldın. Bu hastalığı kaptın demek değil."

"Az önce kan tahlilimi yaptım, Jack. Kanımdaki amilaz seviyesi artıyor."

Jack hiçbir şey söylemedi.

"Organizmaya maruz kalalı sekiz saat oldu. Yirmi dört veya kırk sekiz saatim var, sonra... hiçbir şey yapamaz hale geleceğim." Sesi normale dönmüştü. Artık, tuhaf bir biçimde sakindi, sanki bir hastasının yaklaşan

ölümünden söz ediyordu. Ölecek olan kendisi değilmiş gibiydi. "Bazı şeyleri yoluna koymak için yeterli bir süre. Cesetleri uzaya atmak. Filtrelerden bazılarını değiştirip havalandırmayı çalıştırmak. Bir sonraki mürettebat için temizliği kolaylaştırır. Tabii eğer başka bir mürettebat olursa..."

Jack hâlâ konuşmamıştı.

"Kendi kalıntılarıma gelince..." Sesi sanki uyuşmuş gibi hissizleşmiş bütün duygular bastırılmıştı. "Zaman gelince, sanırım istasyonun iyiliği için yapabileceğim en iyi şey uzay yürüyüşüne çıkmak. Orada, öldükten sonra kimseye hastalık bulaştırmam. Cesedim..." Durdu. "Orlan giysisi kimsenin yardımı olmadan giyilebiliyor. Elimde Valyum ve morfin var. Beni baygın tutmaya yetecek kadar. Böylece havam tükendiğinde uykuda olurum. Biliyorsun, Jack, düşünürsen, o kadar da kötü bir ölüm değil. Dışarda yüzmek. Yeryüzüne, yıldızlara bakarak. Ve öylece uyuya kalmak..."

O anda duydu. Jack ağlıyordu.

"Jack," dedi tatlı bir sesle. "Seni seviyorum. İlişkimiz neden kötü gitti, bilmiyorum. Birazı da benim suçum olmalı, farkındayım."

Jack titrek bir nefes aldı. "Emma, sus."

"Bunu sana söylemek için bu kadar beklemem çok aptalca. Belki de bunu sadece öleceğim için söylediğimi sanıyorsun. Ama Jack, bütün içtenliğimle -"

"Ölmeyeceksin." Öfkeyle bir kez daha tekrarladı. "Ölmeyeceksin."

"Dr. Roman'ın elde ettiği sonuçlan duydun. Hiçbir şey işe yaramadı."

"Basınç odası yaradı."

"Buraya zamanında bir basınç odası getiremezlerki. Can kurtaran aracım olmadan da dünyaya dönemem. Dönmeme izin verseler bile."

"Bir yolu olmalı. Basınç odasının etkisini taklit edecek bir şey. Hasta fareler üstünde işe yaradı. Onları hayatta tuttuğuna göre bir yararı olmalı. Tek canlı

kalanlar onlardı."

Değil. Emma birdenbire farkına vardı. Hayır yalnızca onlar değil.

Yavaşça döndü ve 1 numaralı bağlantı noktasına açılan kapıya baktı.

Fare, diye düşündü. Fare hâlâ yaşıyor mu?

"Emma?"

"Hatta kal. Laboratuvarda bir şeyi kontrol edeceğim."

Birinci bağlantı noktasına, Birleşik Devletler laboratuvarına doğru yüzdü. Kurumuş kan kokusu, burada da her yerde olduğu kadar güçlüydü ve yarı karanlıkta bile duvarlardaki koyu renkli lekeleri görebiliyordu. Hayvan yaşam alanına^ doğru gidip fare bölmesini açtı ve içine bir

Fenerin ışığı acınacak bir manzarayı aydınladı. Şişmiş fare can çekişiyordu; ayaklarını çırpıyor, ağzı açık soluk almaya çalışıyordu.

Ölemezsin, diye düşündü. Sen tek kurtulansın, istisnasın. Benim için halâ umut olduğunun kanıtısın.

Fare, acı içinde daireler çizerek kıvranıyordu. Arka ayaklarının arasından bir kan şeridi sızıp damlacıklar halinde havada dönüyordu. Emma bundan sonra olacakları da biliyordu: Beyin sindirilmiş proteinlerden oluşan bir çorbaya dönüşürken, son ani kasılmalar. Yeni bir kan kütlesinin arka bacaklardaki beyaz tüyleri kapladığını gördü. Ve sonra, ayakların arasında başka, pembe bir şey gördü.

Kımıldıyordu.

Fare bir kez daha çırpındı.

Pembe, tüysüz cisim, kıvranarak dışarı çıktı. Karnında parlak bir şerit vardı. Bir göbek bağı.

"Jack," diye fısıldadı Emma. "Jack!"

"Buradayım. "

"Fare dişi olan"

"Ne olmuş?"

"Bu son üç hafta boyunca Kimera'ya defalarca maruz kaldı ve hastalanmadı. Hayatta kalan tek fare o."

"Hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet. Ve sanırım nedenini biliyorum. Hamileydi."

Fare yeniden kıvranmaya başladı. Bir yavru daha parıldayan kan ve salgı tabakasına sarılı olarak dışarı fırladı.

"Kenichi'nin onu erkek farelerin yanına koyduğu gece olmuş olmalı,"

dedi. "Onu hiç elime almamıştım. Hiç farkına varmamıştım..."

"Hamilelik neden bir fark yaratsın ki? Neden koruyucu olsun ki?"

Emma bir yanıt bulmaya çabalayarak karanlıkta dolaştı. Son uzay yürüyüşü ve Luther'ın ölümü fiziksel olarak gücünü tüketmişti. Jack'in de onun kadar bitkin olduğunu biliyordu. Hastalığın saatli bombasına karşı iki yorgun beyin.

"Pekâlâ. Pekâlâ, hamileliği düşünelim," dedi. "Karmaşık bir fizyolojik durumdur. Sadece fetüsün büyümesinden ibaret değil. Metabolizmanın değişime uğraması söz konusu."

"Hormonlar. Hamile hayvanlarda hormon seviyesi artar. Eğer bu durumu taklit edebilirsek, belki de o farede olan şeyi yaratabiliriz

Hormon ieciauisi. Emma, hamile bir kadının vücunda dolaşan bütün kimyasal maddeleri düşündü. Östrojen. Progesteron. Prolaktin. Koryonik gonadotropin.

"Doğum kontrol hapı," dedi Jack. "Gebeliği önleyici hormonlarla taklit edebilirsin."

"İstasyonda o tür hiç bir şey yok. Sağlık çantasında bulunmaz."

"Diana'nın kişisel dolabına baktın mı?"

"Benim bilgim dışında doğum kontrol hapı almazdı. Ben sağlık görevlisiyim. Alsa bilirdim."

"Yine de bir bak. Hadi, Emma."

Emma laboratuvardan fırladı. Rus hizmet modülünde, çabucak Diana'nın dolabındaki çekmeceleri açtı. Başka bir kadının özel eşyalarını kurcalamak yanlış geliyordu. Ölmüş bir kadının bile olsa. Özenle katlanmış giysilerin arasına gizlenmiş bir kutu şeker buldu. Diana'nın tatlı sevdiğini bilmiyordu; Diana hakkında asla bilemeyeceği o kadar çok şey vardı ki. Başka bir çekmecede şampuan, diş macunu ve kadın bağı buldu. Doğum kontrol hapı yoktu.

Çekmeceyi çarparak kapattı. "Bu istasyonda kullanabileceğim hiçbir şey yok! "

"O mekiği yarın fırlatırsak eğer hormonları sana getirirsek-"

"Mekik falan kaldırmazlar! Bana lanet olası eczanenin kendisini getirseniz bile, bu üç gün alır!"

Üç gün sonra büyük olasılıkla ölmüş olacaktı.

Kanlı dolabın kulpuna tutundu, soluk alışı hızlanmış, bütün kasları umutsuzlukla gerilmişti. Umutsuzlukla.

"O zaman buna başka bir açıdan yaklaşmamız gerek," dedi Jack. "Emma, benimle kal! Düşünmek için yardımına ihtiyacım var."

Emma derin bir soluk verdi. "Bir yere gittiğim yok."

"Hormonlar neden işe yarıyor? Mekanizması nedir? Kimyasal sinyaller olduklarını biliyoruz hücre düzeyindeki içsel bir iletişim sistemi. İşlevlerini, gen ekspresyonunu etkinleştirerek ya da baskılayarak yerine getirirler. Hücrenin programlanma biçimini değiştirerek..." Jack, onu bir çözüme ulaştırması için bilinç akışını serbest bırakarak mırıldanıyordu. "Bir hormonun işlevini yerine getirmesi için, hedef hücredeki spesifik bir alıcıya bağlanması gerekir. Ona uygun doğru kilidi arayan bir anahtar gibi. SeaScience'ın elde ettiği verileri inceleyebilirsek -Dr. Koenig'in organizmanın genomuna başka ne tür DNAlar aşıladığını bulabilirsekKimera'nın üremesini nasıl engelleyeceğimizi anlayabiliriz."

"Dr. Koenig hakkında neler biliyorsunuz? Başka ne tür araştırmalar yapmış? Bu bir ipucu verebilir."

"Elimizde özgeçmişi var. Archaeonlar hakkında yayınladığı makalelerini gördük. Bunların dışında o bizim için esrarını koruyor. SeaScience da öyle. Hâlâ daha fazla bilgi edinmek için uğraşıyoruz."

Bu da çok değerli vaktimizi alır, diye düşündü Emma. Fazla zamanım kalmadı.

Diana'nın dolabının kulpunu sıkmaktan elleri ağrımıştı. Kulpu bıraktı ve sanki bir umutsuzluk dalgasıyla sürüklenir gibi uzaklaştı. Diana'nın dolabından çıkan ve kadının tatlı düşkünlüğünü kanıtlayan başıboş eşyalar çevresinde dönüp duruyordu. Çikolatalar. M&M marka şekerler. Bir paket kristalize zencefil şekerlemesi. Emma'nın birden dikkatini çeken de bu sen şey oldu. Kristalize zencefil.

Kristaller.

"Jack," dedi. "Aklıma bir şey geldi."

Rus hizmet modülünden çıkıp yeniden Birleşik Devletler laboratuvarına giderken kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atıyordu. Orada kargo bilgisayarını açtı. Ekran, loş nodüle kehribar rengi gizemli bir parlaklık yaymaya başladı. Operasyon veri dosyalarına girip "ESA'ya tıkladı. Avrupa Uzay Ajansi'na. ESA'nın dünyadan gönderilen deneyleri yapmak için gerekli bütün prosedür ve malzemeler buradaydı.

Jack'in haberleşme ünitesinden, "Ne düşünüyorsun, Emma?" diyen sesi geldi.

"Diana protein kristalizasyonu üzerinde çalışıyordu, hatırladın mı? Eczacılıkla ilgili araştırmalar."

"Hangi proteinler?" diye hemen karşılık verdi Jack ve Emma onun, aklına gelen fikri çok iyi anladığını fark etti.

"Şimdi listeyi tarıyorum. Bir çok protein var..."

Protein isimleri ekrandan hızla geçip gidiyordu. Ok, aradığı ismin üzerinde durdu. "Koryonik gonadotropin."

"Jack." dedi hafifçe. "Sanırım biraz zaman kazanmanın yolunu buldum." "Ne buldun?"

"Koryonik gonadotropin . Diana kristal elde etmeye çalışıyordu. Onlara ulaşmak için IVA yapmam gerek. ESA modülündeler ve orada hava yok. Ama hemen basınç düşürmeye başlarsam, o kristallere dört ya da beş saat içinde ulaşabilirim."

"Ne kadar HCG var?"

"Bakıyorum." Deney dosyasını açıp çabucak kütle ölçüm verilerini taradı.

"Emma?"

"Bekle, bekle! Kütleyi buldum. Hamilelikteki normal HCG seviyesini arıyorum."

"Ben de bulabilirim."

"Hayır, buldum. Tamam. Tamam, bu kristal kütlesini normal tuzlu çözeltide seyreltirsem...ağırlığımı kırk beş kilo alırsak..." Sayıları yazdı. Gelişigüzel varsayımlar yapıyordu. HCG'nin ne kadar sürede metabolize edileceğini, yarı ömrünün ne olacağını bilmiyordu. Sonuç nihayet ekranda belirdi.

"Kaç doz?" dedi Jack.

Emma gözlerini kapadı. Yetmeyecek. Beni kurtarmayacak. "Emma?"

Emma derin bir iç geçirdi. Ağlamaklı bir sesle, "Üç günlük." dedi.

KÖKEN

YİRMİ BEŞ

Saat 01:45'ti ve Jack yorgunluktan bulanık görmeye başlamıştı. Bilgisayar ekranındaki sözcükler bir netleşip bir okunmaz oluyorlardı. "Daha fazlası olmalı." dedi. "Aramaya devam edin."

Klavyenin başındaki Gretchen Liu, başını kaldırıp yenilgiyi kabullenmiş bir tavırla Jack'le Gordon'a baktı. Onu aradıklarında sesi uykulu çıkıyordu ve geldiğinde, her zamanki kamera karşısına geçmeye hazır makyajı ve kontak lensleri yoktu. Normalde hep şık olan halkla ilişkiler uzmanlarını hiç bu kadar çekicilikten uzak görmemişlerdi. Gözlük taktığını da hiç görmemişlerdi küçük gözlerini büyüten kalın çerçeveli bir gözlük. "Size söylüyorum, Lexis-Nexis'ten bulabildiklerim bu kadar. Helen Koenig'le ilgili hemen he men hiçbir şey yok. SeaScience hakkında yalnızca genel şirket haberleri var. Palmer Gabriel ismine gelince, şey, basının dikkatini pek çekmediğini siz de gördünüz. Son beş yıl içinde, medyada isminin anıldığı tek yer The Wall Streel Journal'ın ekonomi sayfası. Seascience ve ürünleriyle ilgili ticari makaleler. Biyografik veri yok. Adamın bir fotoğrafı bile yok."

Jack sandalyesinde geriye kaykılıp gözlerini ovuşturdu. Üçü, son iki saati Halkla İlişkiler Ofisi'nde, Lexis-Nexis'te Helen Koenig ve SeaScience hakkında bulabildikleri her makaleyi didikleyerek geçirmişlerdi. SeaScience' la ilgili, şampuanlardan, ilaçlara, yapay gübrelere kadar bütün ürünlerinden söz eden yüzlerce yazı bulmuşlardı. Ama Koenig'le Gabriel hakkında hemen hemen hiçbir şey yoktu.

"Koenig ismini tekrar deneyin," dedi Jack.

"İsminin olası bütün yazılışlarını denedik," dedi Gretchen. "Hiçbir şey yok.
"

"O zaman Archaeon sözcüğünü yaz."

Gretchen içini çekerek Archaeon yazdı ve "Ara" komutunun üstüne tıkladı.

İnsanın aklını felce uğratacak kadar çok sayıda makale başlığı ekranı doldurdu.

"Farklı Bir Dünyanın Yaratıkları. Bilim Adamları Yeni Bir Canlı Kolunun Keşfini Anlatıyor." (Washington Post)

"Uluslararası Konferansın Konusu Archaeonlar." (Miami Herald)

"Derin Deniz canlıları Yaşamın Kökenine Işık Tutuyor." (Philadelphia Inquirer)

"Arkadaşlar, hiç umut yok." dedi Gretchen. "Bu listedeki her makaleyi okumak bütün gecemizi alır. Neden bırakıp biraz uyumuyoruz?"

"Durun!" dedi Gordon. "Şuna gel." Ekranın en altındaki bir başlığı gösterdi: " 'Bilim Adamı Galapagos'taki Dalış Kazasında Öldü' (New York Times)."

"Galapagos," dedi Jack. "Dr. Koenig'in Archaeonlarını orada bulmuştu. Galapagos Yarığında"

Gretchen makalenin üzerine tıkladı ve metin ekranda belirdi. Haber iki yıl öncesine aitti.

YAYIN HAKKI: The New York Times..

BOLÜM: Uluslararası Haberler.

BAŞLIK: "Bilim Adamı Derin Deniz Dalış Kazasında öldü."

YAZAN: NYT muhabiri Julio Porez.

METİN: Archason adlı deniz canlıları üzerinde çalış malar yapan Amerikalı bir bilim adamı, dün tek kişilik sualtı aracının Galapagos Yarığı altındaki bir kanyona sıkışması sonucu hayatını yitirdi. Dr. Stephen Ahearn'un cesedine ancak bu sabah, Gabriello adlı araştırma gemisi çelik halatlar kullanarak mini denizaltını yüzeye çekmeyi başardığında ulaşılabildi.

"Aşağıda hala hayatta olduğunu biliyorduk. ama yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu." diyordu. Gabriella'daki çalışma arkadaşlarından biri. "Bin dokuz yüz feette sıkışıp kaldı. Sualtı aracını takıldığı yerden kurtarıp yüzeye çekmemiz saatler sürdü."

Dr. Ahaarn San Diego'daki California Üniversitesinde jeoloji profesörüydü. California. LaJolla'da. yasıyordu.

Jack, "Geminin adı Gabriella'ymış," dedi.

Gordon'la birbirlerine baktılar, ikisinin de aklına aynı şaşırtıcı düşünce gelmişti: Gabriella. Palmer Gabriel.

"Bahse girerim, bu SeaScience'a ait bir gemiydi," dedi Jack. "Helen Koenig de o gemideydi."

Gordon'ın bakışları yeniden ekrana kaydı. "Şimdi, bu çok ilginç. Ahearn'ün bir jeolog olması size ne ifade ediyor?" "Bundan ne çıkar?" dedi Gretchen esneyerek. "Deniz araştırmaları yapan gemide bir jeologun ne işi vardı?" "Deniz dibindeki kayaları mı inceliyordu?" "Onun adını vererek bir arama yapalım.'

Gretchen içini çekti. "Bana bir gecelik güzellik uykusu borçlusunuz." Stephen D. Ahearn ismini yazdı ve "Ara" komutuna tıkladı.

Ekranda toplam yedi makalelik bir liste belirdi. Altı tanesi Galapagos' taki ölümüyle ilgiliydi.

Bir makaleyse ölümünden bir yıl öncesine aitti:

"UCSD Profesörü Tetkik Araştırmasında Elde Ettiği Son Bulguları Sunacak. Madrid'deki Uluslararası Jeoloji Kongresi'nde Baş Konuşmacılardan Biri Olacak." (San Diego Union)

İki adam da tek kelime edemeyecek kadar afallamış bir halele ekrana bakakalmıştı.

Sonra Gordon hafif bir sesle "İşte bu, Jack" dedi. "İşte bizden saklamaya çalıştıkları şey bu."

Jack'in elleri uyuşmuş, boğazı kurumuştu. Tek bir sözcüğe odaklanmıştı, onlara her şeyi anlatan sözcüğe.

Tektit.

JSC Direktörü Ken Blankenship'in evi, birçok JSC çalışanının yaşadığı Clear Lake'in dışında, birbirine benzeyen sıradan evlerden biriydi. Bir bekara göre oldukça büyük bir evdi ve güvenlik lambalarının ışığı altında, Jack ön bahçenin son derece bakımlı olduğunu, her ağaççığın özenle budandığını gördü. Sabahın üçünde bu kadar iyi aydınlatılmış bir bahçe, hem mükemmeliyetçiliği, hem de güvenlik konusundaki neredeyse paranoyakça saplantısıyla tanınan Blankenship' ten beklenecek bir şeydi. Herhalde şu anda üstümüze çevrilmiş bir kamera vardır, diye geçirdi aklından Jack, Ohie'ye birlikte Blankenship'in ön kapıyı açmasını beklerken. Zili ancak birkaç kez çaldıktan sonra içerde ışıkların yandığını gördüler. Sonra sabahlık giymiş bastıbacak bir Napolyon' u andıran Blankenship göründü.

"Saat sabahın üçü," dedi Blankenship. "Siz burada ne arıyorsunuz?"

"Konuşmamız gerek." dedi Gordon.

"Telefonumda bir bozukluk mu var? Önce arayamaz mıydınız?"

"Telefonu kullanamayız. Bunun için olmaz."

Hep birlikte içeri girdiler. Ön kapı kapanınca Jack konuştu. "Beyaz saray'ın saklamaya çalıştığı şeyi biliyoruz. Kimera'nın nerden geldiğini biliyoruz."

Blankenship, uykusundan uyandırılmanın öfkesini bir anda unutarak Jack'e bakakaldı. Sonra Jack'in sözlerini doğrulamasını bekleyerek bakışlarını Gordon'a çevirdi.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Gordon. "USAMRllD'nin gizlilik politikasını. Beyaz Saray'ın paranoyasını. Ve bu organizmanın doktorlarımızın daha önce karşılaştığı şeylerden farklı davranışını."

"Ne buldunuz?"

Soruyu Jack yanıtladı. "Kimera'nın insan, fare ve amfibyen DNAsına sahip olduğunu biliyoruz. Ama USAMRIID genomda başka ne tür DNA olduğunu söylemiyor. Kimera'nın aslında ne olduğunu ya da nereden geldiğini söylemiyor. "

"Dün gece bana hastalığın SeaScience kargosuyla oraya gittiğini söylemiştiniz. Archaeon kültürünün içinde."

"Öyle sanıyorduk. Ama Archaeonlar tehlikeli organizmalar değil. İnsanlarda hastalığa yol açmıyorlar işte bu yüzden deney NASA tarafından kabul edilmişti. Bu Archaeonların farklı bir özelliği var. SeaScience'ın bize söylemediği bir şey."

"Farklı demekle ne kastediyorsun?"

"Geldiği yeri. Galapagos Yarığı'nı."

Blankenship başını salladı. "Ne önemi var, anlamıyorum."

"Bu kültürdeki Archaeonlar, SeaScience'a ait Gabriella gemisindeki bilim adamlarınca keşfedildi. Bu araştırmacılardan biri, belli ki Gabriella'ya son dakikada danışman olarak bindirilen Dr. Stephen Ahearn'dü. Bir hafta sonra öldü. Mini denizaltısı yarığın dibine sıkıştı ve doktor boğuldu."

Blankenship hiçbir şey söylemeden Jack'e bakıyordu.

"Dr. Ahearn tektitler üzerine yaptığı çalışmalarla tanınıyordu," diye devam etti Jack. "Bunlar, bir meteor dünyaya çarptığında oluşan cama benzer parçacıklar. Dr. Ahearn'ün uzmanlık alanı buydu. Meteorların, asteroidlerin jeolojisi."

Blankenship hâlâ bir şey söylemiyordu. Neden hiç tepki göstermiyor? diye düşündü Jack. Bunun ne demek olduğunu anlamıyor mu?

"SeaScience Ahearn'ü Galapagos'a götürdü, çünkü bir jeoloğun fikrine ihtiyaçları vardı," dedi Jack. "Denizin dibinde buldukları şeyin doğrulanması gerekiyordu. Asterodin."

Blankenship'in yüzü gerilmişti. Dönüp mutfağa doğru yürüdü.

Jack'le Gordon da peşinden gittiler. "İşte bu yüzden Beyaz Saray Kimera'dan bu kadar korkuyor!" dedi Jack. "Nereden geldiğini biliyorlar. Ne olduğunu biliyorlar."

Blankenship telefonu eline alıp bir numara çevirdi. Birkaç saniye sonra, "Ben JSC Direktörü Kenneth Blankenship," dedi. "Jared Profitt'le konuşmam gerek. Evet, saatin kaç olduğunu biliyorum. Bu acil bir durum, o yüzden beni evine bağlayabilirseniz..." Bir anlık sessizlik oldu. Sonra konuştu; "Biliyorlar. Hayır, ben söylemedim. Kendi kendilerine öğrenmişler." Bir duraksama. "Jack McCallum ve Gordon Obie. Evet, efendim, şu anda tam mutfağımdalar." Ahizeyi Jack'e uzattı. "Seninle konuşmak istiyor.'

Jack telefonu adı. "Ben McCallum."

Jared Profitt'in ilk sorduğu "Kaç kişi biliyor?" oldu.

Bu soru bir anda Jack'in bu bilginin ne kadar hassas olduğunu anlamasına yetti. "Tıbbi ekibimiz biliyor. Ve Yaşam Bilimlerimden bir kaç kişi." Bütün söylediği bu oldu; isimlerini söylememenin daha iyi olacağını düşünmüştü.

"Bunu sır olarak saklayabilir misiniz?" diye sordu Profitt.

"Duruma göre."

'Hangi duruma?"

Bu, adamlarınızın bizimle işbirliği yapıp yapmamasına bağlı. Bildiklerini bizimle paylaşıp paylaşmamalarına."

"İstediğiniz nedir, Dr. McCallum?"

"Tam bir açıklık. Kimera hakkında öğrendiğiniz her şey. Otopsi sonuçları. Klinik deneylerinizden elde ettiğiniz veriler."

"Ya paylaşmazsak? O zaman ne olur?"

"NASA'daki arkadaşlarım ülkedeki bütün haber ajanslarına faks çekmeye başlar."

"Onlara tam olarak ne söylerler?"

"Gerçeği. Bu organizmanın bu dünyaya ait olmadığını."

Uzun bir sessizlik oldu. Jack kendi kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Acaba doğru mu tahmin ettik? Gerçeği ortaya çıkara bildik mi?

Profitt, "Dr. Romana size her şeyi anlatma yetkisi vereceğim. Sizi White Sands'te bekleyecek." Hat kesilmişti.

Jack telefonu kapatıp Blankenship'e baktı. "Ne zamandır biliyordun?"

Blankenship'in suskunluğu Jack'in öfkesini artırmaktan başka bir işe yaramadı. Gözdağı vererek adamın üstüne yürüdü ve Blankenship gerileyip mutfağın duvarına dayandı. "Ne zamandır biliyordun?"

"Sadecesadece bir iki gündür. Gizli tutacağıma yemin ettirdiler!"

"Orada ölüp gidenler bizim adamlarımızdı!"

"Başka seçeneğim yoktu! Bu herkesi çok korkutmuştu! Beyaz Saray'ı. Savunma Bakanlığını." Blankenship derin bir soluk aldı ve Jack'in gözlerinin içine baktı. "Neden söz ettiğimi anlayacaksın. White Sands'e gittiğinde.'

20 Ağustos

Bir ucu dişlerinin arasında, Emma turnikeyi iyice sıktı ve sol kolunun damarları solgun cildinin altında mavi kurtçuklar gibi şişti. Antekübital damarını çabucak alkolle sildi ve iğnenin batmasıyla yüzünü buruşturdu. Bir doz için çılgına dönmüş bir eroinman gibi turnikeyi hafifçe gevşeterek şırınganın tamamını enjekte etti. Bitirince gözlerini kapadı ve havada sürüklererek küçük umut yıldızlarına benzer HCG moleküllerinin damarlarında dolaştığını, kalbine ve akciğerlerine dolduğunu hayal etti. Atardamarlara ve kılcal damarlara. Şimdiden etkisini hissedebildiğini, başağrısının hafiflediğini, ateşinin sıcak alevlerinin yavaş yavaş sönmeye başladığını hayal etti. Üç doz kaldı, diye düşündü. Üç gün.

Kendi bedeninden sıyrıldığını ve uzaktan kendisini seyrettiğini hayal etti, tabutun içine büzülmüş bir fetüse benziyordu. Ağzından bir salya baloncuğu çıkıyor, sonra da solucanlar gibi kıvrıla kıvrıla giden parlak şeritlere dönüşüyordu.

Birden gözlerini açtı ve uyuya kaldığını fark etti. Düş gördüğünü. Gömleği terden sırılsıklam olmuştu. Bu iyiye işaretti. Ateşinin düştüğüne.

Gördüğü düşün görüntülerinden kurtulmaya çalışarak şakaklarına masaj yaptı, ama başaramadı; gerçekle kabuslar birbirine karışmıştı.

Terden ıslanan gömleğini çıkardı ve Diana'nın dolabından temiz bir tane alıp giydi. Kötü rüyalara karşın, kısacık uyku onu dinçleştirmişti ve artık uyanmış, yeni çözümler aramaya hazırdı. Birleşik Devletler laboratuvarına gidip bilgisayardaki bütün Kimera dosyalarını açtı. Todd Cutler ona, dünya dışından gelen bir organizma olduğunu bildirmişti ve NASA'nın şu anda bu canlı türüyle ilgili bildiği her şey istasyondaki bilgisayarlara aktarılmıştı. Yeni bir esin, daha önce hiç kimsenin aklına gelmeyen yeni bir yaklaşım peşinde. dosyaları yeniden gözden geçirdi. Okuduğu her şey üzücü bir biçimde tanıdıktı.

Genom dosyasını açtı. Ekranda, sonu gelmez Alar, Cler, Tier ve Gler yağmuru halinde, bir nükleotid dizisi belirdi. İşte Kimera'nın genetik şifresi -en azından bir kısmı buradaydı. USAMRIID'nin NASA' yla paylaşmaya

karar verdiği bölümler. Şifrenin satırları ekranda ilerlerken hipnotize olmuşçasına bakakaldı. Bu, şu anda içinde büyüyen yabancı canlı türünün özüydü. Düşmanı yenmesini sağlayacak anahtardı. Bir de onu nasıl kullanacağını bilseydi.

Anahtar.

Birden Jack'in hormonlar hakkında daha önce söylediklerini anımsadı. Eir hormonun işlevini yerine getirmesi için, hedef hücredeki spesifik bir alıcıya bağlanması gerekir. Ona uygun doğru kilidi arayan bir anahtar gibi.

HCG gibi bir memeli hormonu neden yabancı bir canlı türünün çoğalmasını önlesin ki? diye düşündü. Dünyadaki her şeye bu denli yabancı olan dünya dışı bir organizma, niçin bizim anahtarlarımıza tamı tamına uyan bir kilit taşısın ki?

Ekrandaki nükleotid dizisi sonuna gelmişti. Yanıp sönen oka baktı ve DNAsı Kimera tarafından çalınan yeryüzündeki türleri düşündü. Bu yabancı canlı türü, o yeni genleri elde ederek yarı insan olmuştu. Yarı fare. Yarı amfibyen.

Houston'la haberleşmeye geçti. "Yaşam Bilimlerinden biriyle konuşmam gerek," dedi.

"Özel biri var mı?" diye sordu Capcom.

"Amfibyenler konusunda uzman olan biri."

"Hatta kal, Watson."

On dakika sonra, NASA Yaşam Bilimleri' nden Dr. Wang haberleşmeye geçti. "Amfibyenlerle ilgili bir sorunuz mu vardı?" diye sordu.

"Evet. kuzey leopar kurbağası. Rana Pipiens'le ilgili."

"Size nasıl yardım edebilirim?"

"Bir leopar kurbağasına insan hormonları verildiğinde ne olur?"

"Düşündüğünüz özel bir hormon var mı?"

"Östrojen örneğin. Ya da HCG."

Dr. Wang duraksamadan yanıt verdi. Ortamdaki östrojenin amfibyenler üzerinde genellikle kötü bir etkisi vardır. Aslında bu konuda oldukça fazla araştırma yapılmıştır. Bazı uzmanlar kurbağa nüfusunda dünya çapındaki azalmanın, nehirleri ve gölleri kirleten östrojen benzeri maddelerden kaynaklandığını düşünmektedir."

"Ne tür östrojen benzeri maddeler?"

"Örneğin, bazı haşere ilaçları östrojenlerin etkilerini taklit edebilir. Kurbağaların endokrin sistemine zarar vererek üremelerini ya da varlıklarını sürdürmelerini olanaksız kılar."

"Öyleyse aslında onları öldürmüyor."

"Hayır, yalnızca üremeyi durduruyor."

"Kurbağalar buna karşı özellikle mi hassastır?"

"Ah, evet. Memelilerden çok daha fazla. Ayrıca, kurbağaların derileri geçirgendir, o yüzden genel olarak zehirli maddelere karşı da hassastırlar. Bu bir anlamda onların, şey. Achilles topuğudur."

Achiltes topuğu. Emma bir an sessiz kalıp bunu düşündü.

"Dr. Watson?" dedi Wang. "Başka sorunuz var mı?"

"Evet. Bir kurbağayı öldürüp, memeli bir hayvana zarar vermeyecek bir hastalık ya da zehir var mıdır?"

"Bu ilginç bir soru. Zehirler konusuna gelirsek, bu, dozuna bağlıdır. Kurbağaya azıcık bir arsenik verirseniz ölür. Ama arsenik, daha yüksek bir dozda verilirse, bir insanı da öldürür. Yine de yalnızca kurbağalan öldüren mikrobik hastalıklar, bazı bakteri ve virüsler vardır. Ben hekim değilim, o yüzden insanlara zarar vermediklerinden tam olarak emin değilim, ama -"

"Virüsler mi?" diye sözünü kesti Emma. "Hangileri?"

"Şey, örneğin Rana virüsleri."

"Adlarını hiç duymamıştım."

"Yalnızca amfibyen uzmanları onları bilir. DNA virüsleridir. İridovirüs ailesinin bir kolu. İribaş ödemi sendromuna sebep olduklarını sanıyoruz. İribaşlar şişip kanama geçirirler."

"Ve öldürücüdür, öyle mi?"

"Son derece."

"Bu virüs insanları da öldürür mü?"

"Bilemiyorum. Kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Ama Rana virüslerinin tüm dünyada bazı kurbağa nüfuslarının tamamını öldürdüğünü biliyorum."

Achilles topuğu, diye düşündü, işte buldum.

Kimera, leopar kurbağasının DNAsını kendi genomuna ekleyerek yarı amfibyen olmuştu. Aynı zamanda da bir amfibyenin savunmasız yanlarını almıştı.

"Bu Rana virüslerinden birinin canlı numunelerini elde etmenin bir yolu var mı?" dedi. "Kimera'ya karşı denemek için?"

Uzun bir sessizlik oldu. "Anlıyorum," dedi Dr. Wang. "Bunu henüz hiç kimse denemedi. Hiç kimse bunu -"

"O virüsten bulabilir misiniz?" diye sözünü kesti Emma.

"Evet. California'da Rana virüsleriyle çalışan iki amfibyen araştırma laboratuvarı biliyorum."

"Öyleyse bunu yapın. Ve Jack McCallum'u bulun. Bunu öğrenmesi gerek. "

"O ve Gordon Obie az önce White Sands'e gitmek üzere yola çıktılar. Onlarla orada görüşürüm."

Yol boyunca yuvarlarlanan çalılar göz yakan bir toz bulutu kaldırıyordu. Adamlar arabayla bekçi kulübesinden, elektrikli tellerden geçip kurak Ordu arazisine girdiler. Jack'le Gordon araçtan indiler ve gözlerini kısarak gökyüzüne baktılar. Güneş, rüzgarın getirdiği tozlarla örtülü mat bir turuncuydu. Günbatımının rengiydi, öğlenin değil. Ellington'dan uçağa binmeden önce sadece bir iki saat uyuyabilmişlerdi ve güneş ışığını görmek Jack' in gözlerini ağrıtıyordu.

"Bu taraftan, beyler," dedi sürücü.

Askerin peşinden binaya girdiler.

Bu, Jack'in buraya son gelişindekinden daha farklı bir karşılamaydı. Bu kez ordu muhafızı nazik ve saygılıydı. Bu kez Dr. Roman, gelişlerine özellikle sevinmiş görünmese de girişteki masada bekliyordu.

"Benimle yalnızca siz gelebilirsiniz Dr. McCallum," dedi. "Bay Obie'nin burada beklemesi gerekecek. Anlaşma böyleydi."

"Ben böyle bir anlaşma yapmadım," dedi Jack.

"Sizin adınıza Bay Profitt yaptı. Bu binaya girmenize izin verilmesinin tek nedeni odur. Fazla zamanım yok, o yüzden şu işi bitirelim." Döndü ve asansöre doğru yürüdü.

"İşte her zamanki Ordu saçmalığı," dedi Gordon. "Sen git. Ben burada beklerim. "

Jack Roman'ın ardından asansöre bindi.

"İlk durak zeminin iki kat aşağısı," dedi Roman. "Burada hayvan deneylerimiz yapılır." Asansörün kapısı açıldı ve karşılarına camdan bir duvar çıktı. Bu bir gözetleme penceresiydi.

Jack pencereye yaklaşıp öte yandaki laboratuvara baktı. İçerde biyokontaminasyon giysileri giymiş bir çok çalışan vardı. Kafeslerde

örümcek maymunları ve köpekler tutuluyordu. Pencerenin hemen yanında cam bölmelerle kaplı sıçan kafesleri vardı. Roman sıçanları işaret etti. "Her kafeste hastalığı kaptıkları tarih ve saatin yazılı olduğunu göreceksiniz. Kimera'nın ölümcül tabiatını açıklamanın en iyi yolu sanırım."

1 .Gün etiketli kafesteki altı sıçan sağlıklı görünüyor, enerjik bir halde egzersiz çarklarında koşturuyorlardı.

2. Gün etiketli kafeste, hastalığın ilk belirtileri ortaya çıkmıştı. Altı sıçanın ikisi titriyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü. Diğer dördüyse bitkin bir halde üstüste yığılmışlardı.

"İlk iki gün," dedi Dr. Roman. "Kimera'nın üreme evresidir. Anlıyorsunuz ya, bu dünyada gördüğümüzün tamamıyla aksi. Bir canlı türü genellikle üremeye başlamadan önce olgunluğa erişmelidir. Kimeraysa önce ürer, sonra olgunlaşmaya başlar. Çok büyük bir hızla bölünerek kırk sekiz saat içinde yüzlerce kopyasını yaratır. İlk başta mikroskopik büyüklüktedirler. Çıplak gözle görülmezler. Soluyabileceğiniz ya da muköz membranlarımızdan içeri çeke

bileceğiniz, fakat hastalığı kaptığınızın farkında bile olmayacağınız kadar küçük. "

"Öyleyse yaşam döngülerinin bu erken evresinde enfekte ediyorlar."

"Yaşam döngülerinin her evresinde enfeksiyona sebep oluyorlar. Yalnızca havaya saçılmaları gerekiyor. Bu, genellikle kurbanın ölüm zamanı civarında gerçekleşiyor, ya da ölümden bir kaç gün sonra ceset patladığında. Kimera size bir kez bulaştı mı, vücudunuzda bir kez çoğaldı mı, her kopya büyümeye başlıyor. Ve bir başkalaşım geçiriyor.." Durdu. "Aslında onları nasıl adlandıracağımızı bilemiyoruz. Yumurta keseleri diyebiliriz, sanırım. Çünkü içlerinde larva benzeri bir canlı türü var."

Jack'in bakışları 3. Gün kafesine çevrildi. Bütün sıçanlar kasılıyor, ayaklan sanki sürekli elektrik şoku veriliyormuş gibi havayı dövüyordu.

"Üçüncü güne gelindiğinde," dedi Roman. "Larvalar hızla büyümektedir. Kurbanın beynini sadece büyük bir kütle etkisiyle sıkıştırırlar. Konak

canlının nörolojik işlevlerini yıkıma uğratırlar. Ve dördüncü gün..."

Dördüncü bölmeye baktılar. Biri hariç hepsi ölmüştü. Cesetlere dokunulmamıştı; ağızlan ardına kadar açık, ayakları kaskatı kesilmiş yatıyorlardı. Uç kafes daha vardı; ayrışma sürecinin devam etmesine izin verilmişti.

Beşinci gün cesetler şişmeye başlıyordu.

Altıncı gün, karınları daha da büyümüş, davul derisi gibi gerilmişti. Açık gözlerden yapışkan bir sıvı sızıyor, burun deliklerinin üzerinde parlıyordu.

Ve yedinci gün...

Jack pencerenin yanında durup gözlerini yedinci bölmeye dikti. Darmadağın olmuş cesetler sönmüş balonlar gibi dibe yayılmıştı, deri yarılmış içinden sanki yahni olmuş simsiyah, erimiş k organlar çıkmıştı. Ve sıçanlardan birinin yüzüne yapışmış jelatinimsi, opak bir kütle vardı. Titreşiyordu.

"Yumurta keseleri," dedi Roman. "Bu aşamada, cesedin vücut boşlukları onlarla dolu. Konağın dokularıyla beslenerek şaşırtıcı bir hızla büyüyorlar. Kasları ve organları sindirerek." Jack'e baktı. "Parazit eşek anlarının yaşam döngülerini, bilir misiniz?"

Jack başını salladı.

"Yetişkin eşek arısı, yumurtalarını yaşayan bir tırtıla enjekte eder. Larvalar konaklarının hemolenf sıvısını yiyerek büyürler. Bütün bu süre boyunca tırtıl yaşamaktadır. Onu için için yiyen yabancı bir canlıya gerekli ortamı sağlamaktadır, larvalar sonunda konaklarından çıkıp onları öldürene dek." Roman ölü sıçanlara baktı. "Bu larvalar da, canlı bir kurbanın içinde çoğalıp gelişirler. İşte konağı sonunda öldüren de bunlardır. Kafanın içinde biriken bütün bu larvalar. Beyindeki gri maddeyi yavaş yavaş yerler. Kılcal damarlara zarar verip kafanın içinde kanamaya neden olurlar. Basınç artar. Göz damarları patlar. Konak, kör edici başağrıları çeker, aklı karışır. Sarhoş gibi sendeleyerek dolaşır. Üç ya da dört gün içinde ölür. Ve canlı cesetle

beslenmeye devam eder. DNAsını çalmaya. O DNAyı kullanarak kendi evrimini hızlandırır."

"Neye dönüşür?"

Roman Jack'e baktı. "Sonucunu bilmiyoruz. Her jenerasyonla, Kimera konağından DNA alır. Şu anda üstünde çalıştığımız Kimera, çalışmaya başladığımız Kimera değil. Genom çok daha karmaşık bir hale geldi. Daha ileri düzeyde bir canlı türü."

Gittikçe daha çok insana benzeyen bir canlı türü. diye düşündü Jack.

"İşte kesin gizliliğin nedeni bu," dedi Roman. "Herhangi bir terörist, herhangi bir ülke, Galapagos Yarığı' nı kazıp bu şeylerden çıkarabilir. Bu organizma, yanlış ellere geçerse..." Sesi hafifleyip duyulmaz oldu.

"Öyleyse bu şey insan yapısı değil."

Roman başını salladı. "Yarıkta şans eseri bulundu. Gabriella tarafından yüzeye çıkarıldı. Dr. Koenig ilk başta yeni bir Archaeon türü keşfettiğini sandı. Ama bunu bulmuştu." Kıvranan yumurta yığınına baktı. "Bin yıldır o asteroidin kalıntıları arasında sıkışıp kalmıştı. 5700 metre derinlikte. Onu bunca zamandır kontrol altında tutan buydu. Karada değil de, denizin derinliklerinde hiç bir şeye zarar vermeden durmasının nedeni."

"Şimdi niçin hiperbarik odayı denediğinizi anlıyorum."

"Bütün bu süre boyunca Kimera yarıkta tehlikesiz bir biçimde varlığını sürdürüyordu. Eğer o basıncı yaratabilirsek, onu tekrar tehlikesiz hale getirebileceğimizi düşündük."

"Peki getirebildiniz mi?"

Roman başını salladı. "Yalnızca geçici olarak. Bu canlı türü ağırlıksız ortamla karşılaşınca kalıcı bir biçimde değişikliğe uğradı. ISS'ye getirilmesiyle birlikte, bir biçimde, üreme komutu verilmiş oldu. Sanki ölümcül olmak için önceden programlanmış gibiydi. Ama o programı yeniden çalıştırmak için yerçekiminin kalkmasına gereksinim duyuyordu."

"Hiperbarik odanın sağladığı yarar ne kadar sürüyor?"

"Hastalığı kapan fareler odada tutuldukları sürece sağlıklılar. Onları on gündür hayatta tutuyoruz. Ama içlerinden birini dışarı çıkarır çıkarmaz hastalık ilerlemeye başlıyor."'

"Peki ya Rana virüsü?" Bir saat önce NASA Yaşam Bilimleri'nden Dr. Wang, Jack'e telefonda bilgi vermişti. Tam o anda bir miktar amfibyön virüsü bir Hava Kuvvetleri jet uçağıyla Dr. Roman'ın laboratuvarına getirilmekteydi. "Bilim adamlarımız işe yarayabileceğine inanıyor."

"Teorik olarak öyle. Ama bir kurtarma mekiği fırlatmak için daha çok erken. İlk önce Rana virüsünün işe yaradığını kanıtlamak zorundayız, yoksa bir mekik mürettebatının daha yaşamını riske atmış oluruz. Virüsü denemek için zamana ihtiyacımız var. En azından, bir kaç hafta. "

Emma'nın bir kaç haftası yok. diye düşündü Jack. Yalnızca üç gün yetecek kadar HCG'si var. Suskunlukla başını eğip kafeslerdeki ölü sıçanlara baktı. Sümüksü yuvalarında parıldayan yumurtalara. Keşke biraz daha zaman kazanabilseydim.

Zaman. Birdenbire aklına bir şey geldi. Roman'ın az önce söylediği bir şeyi anımsamıştı.

"Hiperbarik odanın fareleri şimdiye dek on gün hayatta tuttuğunu söylediniz."

"Doğru."

"Ama Discovery parçalanalı daha on gün oldu."

Roman gözlerini kaçırdı.

"Basınç odası testlerini en başından planlamıştınız. Bu da demek oluyor ki, neyle karşı karşıya olduğunuzu çoktan biliyordunuz. Otopsilerden bile önce."

Roman arkasını dönüp asansöre doğru yürümeye başladı. Jack onu yakasından tutup geri çevirdiğinde bir hayret çığlığı kopardı.

"O ticari bir kargo değildi, öyle değil ni?" dedi Jack. "Değil mi?"

Roman onu itti, sendeleyerek duvara çarptı. "Savunma Bakanlığı SeaScience'ı paravan olarak kullandı," dedi Jack. "Deneyi uzaya göndermeleri için onlara para verdiniz. Bu canlı türünün ordunun ilgisini çektiği gerçeğini saklamak için." Roman asansöre doğru sokulmaya çalıştı. Kaçmaya. Jack adamın laboratuvar önlüğünü yakaladı ve yakasına yapıştı. "Bu biyolojik terörizm değildi. Bu sizin kendi kahrolası hatanızdı."

Roman'ın yüzü kızarmıştı. "Nefes nefes alamıyorum!" Jack adamı bıraktı ve Roman duvardan aşağı kaydı, bacaklarının üstünde duramadı. Bir an konuşmadan, soluk almaya çalışarak yerde oturdu. Nihayet konuştuğunda, sesi ancak fısıltı halinde çıkıyordu.

"Neler yapacağını bilemedik. Yerçekimi olmadan nasıl değişeceğini... "

"Ama dünya dışından geldiğini biliyordunuz." "Evet."

"Ve bir kimera olduğunu da biliyordunuz. Amfibyen DNAsını aldığını."

"Hayır. Hayır, bunu bilmiyorduk."

"Bana palavra atma."

"Kurbağa DNAsının genome nasıl girdiğini bilmiyoruz! Dr. Koenig'in laboratuvarında olmuş olmalı. Bir hata sonucu. Organizmayı yarıkta bulan, sonunda ne olduğunu anlayan da oydu. SeaScience ilgileneceğimizi biliyordu. Dünya dışından gelen bir organizma! Tabii ki ilgilenirdik. KC-135 uçaklarıyla yapılan deneyle

rin masraflarını Savunma Bakanlığı karşıladı. ISS'nin kargo alanının ücretini biz ödedik. Uzaya askeri bir kargo olarak gidemezdi. Çok fazla soru sorulur, çok fazla inceleme komisyonu olurdu. NASA Ordu'nun niçin zararsız deniz mikroplarıyla ilgilendiğini merak ederdi. Ama özel sektörü kimse sorguya çekmez. O yüzden uzaya, SeaScience'ın sponsorluğunda ticari bir kargo olarak gitti. Ve Dr. Helen Koenig'in sorumluluğu altında.

"Dr. Koenig nerede?"

Roman yavaş yavaş ayağa kalktı. "Öldü."

Bu Jack'i hayrete düşürmüştü. "Nasıl?" diye sordu hafif bir sesle.

"Bir kaza sonucu."

"Buna inanacağımı mı sanıyorsunuz?"

"Gerçek bu."

Jack bir an Roman'ı süzdü ve adamın yalan söylemediğine karar verdi.

"İki hafta önce Meksika'da olmuş," dedi Roman. "SeaScience'tan istifa ettikten hemen sonra. Bindiği taksi tamamen parçalanmış."

"Ve USAMRIID onun laboratuvarını yağmaladı. Araştırmak için gitmediniz, değil mi? Bütün dosyalarının yok edildiğinden emin olmak için gittiniz. "

"Yabancı bir canlı türünden söz ediyoruz. Düşündüğümüzden çok daha tehlikeli bir organizmadan. Evet, deney bir hataydı. Bir felaket. Bu bilgiler dünyanın dört bir yanındaki teröristlere sızsaydı neler olabilirdi, bir hayal edin."

İşte bu yüzden NASA karanlıkta bırakılmıştı. Gerçek bir türlü ortaya çıkarılamamıştı.

"Ve en kötüsünü henüz görmediniz, Dr. McCallum," dedi Roman.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Size göstermek istediğim bir şey daha var."

Asansörle bir alt kata, bodrum katının iki kat aşağısına indiler. Hades'in derinliklerine, diye geçirdi içinden Jack. İndiklerinde bir kez daha camdan bir duvarla ve öbür yanında uzay giysili çalışanların bulunduğu başka bir laboratuvarla karşılaştılar.

Roman haberleşme düğmesine bastı ve "Numuneyi getirir misiniz?" dedi.

Laboratuvar çalışanlarından biri başını salladı. Kadın, çelik bir bölmeye doğaı yürüdü, kocaman şifreli bir kilidi çevirip içerde kayboldu. Tekrar çıktığında üzerindeki tepside çelik bir kutunun durduğu tekerlekli bir arabayı itiyordu. Gözlem penceresinin önüne getirdi.

Roman başını salladı.

Kadın çelik kutunun kapağını açtı. Pleksiglastan yapılmış bir silindir çıkardı ve tepsiye koydu. İçindekiler formalin banyosunun içinde hafifçe kımıldıyordu.

"Bunu Kenichi Hirai'nin omuriliğine gömülü gizlenmiş bulduk" dedi Roman. "Omurgası Discovery parçalandığında darbenin etkisinden korunmuş. Çıkardığımızda hâlâ canlıydı, ama ölmek üzereydi."

Jack konuşmaya çalıştı, ama ağzından tek bir kelime çıkmadı. Dehşetle silindirin içindekine bakarken yalnızca havalandırma fanlarının gürültüsünü ve kendi kalp atışlarını duyuyordu."

"İşte larvalar buna dönüşüyor," dedi Roman. "Bir sonraki asama bu."

Jack şimdi anlıyordu. Gizliliğin nedenini. Formalinde saklanan, o Pleksiglas silindirin içinde kıvrılmış duran cisim her şeyi açıklıyordu. Dışarı çıkarılırken zarar görmüş olmasına karşın, temel özellikleri belliydi. Amfibyene benzeyen parlak bir deri. Larvayı andıran bir kuyruk. Omurganın fetüs kıvrımı, bir amfibyen değil, çok daha dehşet verici bir şeydi, çünkü genetik kökeni anlaşılıyordu. Memeli, diye düşündü. Halta belki de insan. Şimdiden içine girdiği canlıya benzemeye başlamıştı bile.

Farklı bir türün içine girme olanağı bulsa, görünüşünü bir kez daha değiştirecekti. Dünya üzerindeki her organizmanın DNAsını çalabilir, her biçimi alabilirdi. En sonunda i;inde büyüyüp çoğalacağı bir konağa bile gereksinim duymayacağı bir noktaya gelebilirdi. O zaman bağımsız ve kendine yeterli hele gelecekti. Hatta belki zekaya bile sahip olacaktı.

Ve Emma şu anda bu şeylerin canlı bakıcısı durumundaydı vücudu, içinde büyüdükleri besleyici bir kozaydı.

Jack asfaltta durup çorak piste bakarken ürperdi. Gordon'la onu White Sands Hava Kuvvetleri Üssu ne geri getiren askeri jip artık ufacık bir pırıltı haline gelmiş, ufka bir toz bulutu savurarak uzaklaşıyordu Güneşin bembeyaz parlaklığı gözlerini yaşartıyordu ve bir an için çöl, titreşerek sanki suyun altına dalmış gibi görünmez oldu.

Dönüp Gordon'a baktı. "Başka yolu yok. Yapmak zorundayız."

"Yolunda gitmeyebilecek binlerce şey var."

"Her zaman vardır. Bu, her kalkış, her uçuş için geçerlidir. Neden bu seferki farklı olsun ki?"

"Olasılık planları olmayacak. Yedek güvenlik sistemleri de. Neyle uğraştığımızı biliyorum, bu bir kovboy operasyonu."

"Bu da başarılı olunabileceğini gösterir. Sloganlan neydi? Daha küçük, daha hızlı, daha ucuz."

"Pekala, " dedi Gordon. "Diyelim ki kalkı? platformunda havaya uçmadın. Hava Kuvvetleri de seni vurmadı diyelim. Oraya gittiğinde, hâlâ karşında kumarların en büyüğü olacak: Rana virüsünün işe yarayıp yaramayacağı."

"En baştan beri, Gordon, anlayamadığım bir şey vardı: Kurbağa DNAsının o genomda ne işi vardı? Kimera, kurbağa genlerini nasıl elde etmişti? Roman bunun bir kaza olduğunu sanıyor. Koenig'in laboratuvarında yapılan bir yanlışlık." Jack başını salladı. "Ben bunun kaza filan olmadığını düşünüyorum. Bence Koenig o genleri oraya koydu. Yolunda gitmeyen bir şey olduğu takdirde onu yok edebilmek için."

"Anlamıyorum."

"Belki de ileriyi, olası tehlikeleri düşünüyordu. Bu yeni canlı türü ağırlıksız ortamdayken değişime uğrarsa neler olacağını. Eğer Kimera bir gün kontrolden çıkarsa, onu öldürmek için bir yol bulunmasını istedi. Savunma mekanizmasında bir arka kapı. Ve bu da işte o arka kapı."

"Bir kurbağa virüsü."

"İşe yarayacak, Gordon. işe yaramak zorunda. Hayatım üstüne bahse girerim. "

Küçük bir hortum, kum tanecikleri ve başıboş kağıt parçalan kaldırarak aralarından geçti. Gordon dönüp piste, Houston'dan buraya uçurdukları T-38'e baktı. Ve içini çekti. "Bunu söylemenden korkuyordum."

YİRMİ ALTI

22 Ağustos

Casper Mulholland üçüncü paket antiasiti gövdeye indiriyordu ve midesi hâlâ fokurdayan bir asit kazanı gibiydi. Uzakta, Apogee II çölün kumları arasına tepetaklak dikilmiş bir mermi gibi parıldıyordu Bu, çok da etkileyici bir görünüm değildi, özellikle bu seyirciler için. Çoğu. bir NASA mekiğinin toprağı sarsan gümbürtüsünü duymuş, mekiğin, gökyüzüne yayılan dev ateş sütunlarının görkemine hayran olmuşlardı. Apogee uzay mekiğine hiç benzemiyordu. Daha çok bir çocuğun oyuncak roketini andırıyordu ve Casper, sayıları bir düzine kadar olan ziyaretçiler yeni kurulan tribüne çıkıp bomboş çöl arazisinde duran kalkış platformuna bakarlarken, gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordu. Herkes büyük şeyleri istiyordu. Herkes büyüklüğe ve güce aşıktı. Küçük, akıllıca ve basit şeyler onların ilgisini çekmiyordu.

Bir başka minibüs daha park etti ve içinden yeni bir misafir grubu, hemen gözlerini sabah güneşinden korumak için ellerini kaldırarak inmeye başladı. Üç hafta önce Apogee'yi ziyaret eden Mark Lucas'la Hashemi Rashad'ı tanıdı. Gözlerini kısarak kalkış platformuna bakarlarken onların gözlerinde de aynı düş kırıklığını gördü.

"Platforma ancak bu kadar mı yaklaşabiliyoruz?" dedi Lucas.

"Korkarım öyle, " dedi Casper. "Bu sizin güvenliğiniz için. Orada patlayıcı roket yakıtlarıyla çalışıyoruz."

"Ama fırlatma işlemlerinize ayrıntılı şekilde gözlemleyeceğimizi sanmıştım."

"Houston'daki Uçuş Kontrol'ün eşdeğeri olan yer-kontrol tesisimize istediğiniz zaman girebilirsiniz. Platformdan ayrılır ayrılmaz, araçlara binip binaya gideceğiz ve onu düşük irtifalı dünya yörüngesine nasıl oturttuğumuzu size göstereceğiz. Bu, sistemimizin gerçek bir testi, Bay Lucas. Mühendislik mezunu herhangi biri bir roket fırlatabilir. Ama onu

sapasağlam yörüngeye oturtmak ve sonra istasyonun yakınma yöneltmek çok daha zor bir iştir. İşte bu yüzden bu demonstrasyonu dört gün öne aldık ISS için en uygun kalkış fırsatını yakalamak için. Size sistemimizin şimdiden kenetlenme kapasitesine sahip olduğunu göstermek için. Apogee li tam NASA'nın aradığı tipte bir kuş."

"Gerçekten kenetlenmeyeceksiniz, değil mi?" dedi Rashad. "İstasyonun karantina altına alındığını duydum."

"Hayır, kenetlenmeyeceğiz. Apogee II sadece bir prototip. Fiziksel olarak ISS'ye bağlanamaz, çünkü yörünge kenetlenme sistemi yok. Ama istasyonun, bunu yapabileceğimizi gösterecek kadar yakınına göndereceğiz. Biliyorsunuz, kalkış programımızı son anda değiştirebilmemiz bile satış açısından olumlu bir noktadır. Konu uzay yolculuğu olunca, anahtar sözcük esnekliktir. Her zaman beklenmedik şeyler çıkabilir. Ortağımın kaza geçirmesi, örneğin. Bay Obie'nin kırık bir leğen kemiğiyle yatağa düşmüş olmasına karşın, kalkışı iptal etmediğimizin farkındasınız. Bütün uçuşu yerden kontrol edeceğiz. Beyler, esneklik işte budur."

"Kalkışı erteleme nedenlerinizi anlayabilirim," dedi Lucas. "Diyelim ki hava koşulları elverişsizdi. Ama niçin dört gün öne almanız gerekti? Ortaklarımızdan bazıları buraya yetişemedi."

Casper, yeni bir mide asitti hücumuyla son antiasit tabletinin de eridiğini hissetti. "Bu aslında çok basit." Durup cebinden bir mendil çıkardı ve alnındaki teri sildi. "Az önce anlattığım o uygun kalkış fırsatıyla ilgili. Uzay istasyonunu yörüngesinin eğimi elli bir nokta altı derecedir. Eğer dairesel rotasının çizdiği yola bir harita üstünde bakarsanız, elli bir nokta altı derece kuzeyle, elli bir nokta altı derece güney arasında değişen bir sinüs dalgası oluşturmaktadır. Dünya döndüğü için, istasyon her yörüngede harita üzerinde farklı bir yerden geçer. Ayrıca dünya tam bir küre değildir, bu da işleri daha da karmaşık hale getirir. O yörünge çizgisi fırlatma alanınızın üzerinden geçtiğinde, kalkış için en uygun zaman gelmiş olur. Bütün bu faktörleri bir araya getirdiğimizde, çeşitli kalkış se çeneklerine ulaştık. O zaman da karşımıza gündüz mü gece mi kalkış yapılması gerektiği sorusu çıktı. Uygun kalkış açıları. En son hava durumu haberleri..."

Adamların neredeyse gözleri kapanmaya başlamıştı. Konudan çoktan kopmuşlardı.

"Her neyse." Casper sözlerini büyük bir rahatlama hissiyle bitirdi. "Bu sabah saat 7.10, en iyi seçim gibi görünüyor. Bütün bunlar size de çok mantıklı geldi, değil mi?"

Lucas sanki şekerlemesinden uyandırılmış bir köpek gibi şöyle bir silkindi. "Evet. Tabii."

"Ben yine de daha yakına gitmek isterdim, " dedi Bay Rashad özlem dol u bir sesle. Rokete, ufuktaki kalkık burunlu noktacığa baktı. "Bu kadar uzaktan, bakılacak fazla bir şeyi de yok, değil mi? O kadar küçük ki."

Casper midesinin asidiyle kendi kendini sindirdiğini hissetmesine rağmen gülümsedi. "Ne derler, bilirsiniz, Bay Rashad. Önemli olan büyüklüğü değildir. İşlevidir."

Bu son seçenek, diye düşündü Jack, ilk ter damlaları şakağından aşağı süzülüp uçuş kaskının astarını ıslatırken. Gümbür gümbür atan kalbini sakinleştirmeye çalıştı, ama yüreğini parçalayıp göğsünden fırlamak isteyen çılgın bir hayvan gibiydi. Bunca yıldır hayalini kurduğu an gelmişti: pilot koltuğuna bağlı, başında kaskı, içeri dolan oksijen. Sıfıra yaklaşan geri sayım. O hayallerde, korku denklemin bir parçası değildi, yalnızca heyecan vardı. Bu kadar korkacağını hiç düşünmemişti.

"Beş dakikan kaldı. Vazgeçme zamanı geldi." Telsizden gelen Gordon'ın sesiydi. Buraya gelirlerken her adımda, Gordon Jack'e fikrini değiştirme fırsatı tanımıştı. White Sands'ten Nevada'ya yaptıkları uçak yolculuğu sırasında. Sabahın erken saatlerinde, Jack Apogee Mühendisliğin hangarında giyinirken. Ve son olarak, arabayla zifiri karanlık çölde kalkış platformuna gelirlerken. Bu, Jack'in son şansıydı.

"Geri sayımı hemen durdurabiliriz," dedi Gordon. "Uçuşu tamamen iptal edebiliriz."

"Hâlâ gitmek istiyorum."

"O zaman bu bizim son ses bağlantımız olacak. Hiçbir şekilde bizimle iletişim kuramayacaksın. Yere hiçbir sinyal gitmeyecek, ISS'yle bağlantı olmayacak, yoksa havaya uçarsın. Sesini duyduğumuz an, bütün görevi iptal edip seni geri getireceğiz." Tabii hâlâ geri getirebiliyorsak. demedi.

"Anlaşıldı."

Bir sessizlik oldu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hiç kimse senden bunu yapmam beklemiyor."

"Haydi, bitirelim şu işi. Sadece şu lanet olası mumu yak. tamam mı?"

Gordon'ın iç çekişi, güçlü ve anlaşılır bir yanıta dönüştü. "Tamam. Kalkışın onaylandı. Üç dakika kaldı ve sayım başlıyor."

"Teşekkürler, Gordie. Her şey için."

"İyi şanslar ve hızını Tanrı'dan al, Jack McCallum."

Bağlantı kesilmişti.

Belki de bu, duyduğum son ses olacak, diye düşündü Jack. Bu andan sonra, Apogee yer kontrolle arasındaki tek bağlantı, araçtaki yön belirleme ve navigasyon bilgisayarlarına akan komut verileri olacaktı. Araç kendi kendine uçacaktı; Jack pilot koltuğunda oturan aptal bir maymundan başka bir şey değildi.

Gözlerini kapadı ve dikkatini kendi yüreğinin çarpışına verdi. Yavaşlamıştı. Artık kendini tuhaf bir biçimde sakin ve kaçınılmaz için hazır hissediyordu; bu, ne olursa olsun. Kalkışa hazırlanan sistemlerin çıtırtılarını ve tıkırtılarını duydu. Bulutsuz göğü, su kadar yoğun atmosferini hayal etti, bu hava denizinin içinden geçip uzayın soğuk, berrak boşluğuna ulaşmalıydı.

Emma'nın ölmek üzere olduğu yere.

Tribünlerdeki kalabalık uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Kapalı devre video yayınında gösterilen geri sayım saati, eksi altmış saniyeyi geçti ve sıfıra yaklaşmayı sürdürdü. Kalkışı yapacaklar, diye düşündü Casper ve yeni bir panik, alnından boşalan terle kendini gösterdi. İçinden, bu ana

gelineceğine asla gerçekten inanmamıştı. Ertelenmeler, durdurmalar, hatta iptaller olacağını düşünmüştü. Bu kus konusunda o kadar çok düş kırıklığına uğramış, o kadar çok aksilik yaşamıştı ki, korkudan boğazına safra tadı geliyordu. Tribünlerdeki yüzlere baktı ve saniyeler ilerlerken çoğunun dudaklarının kıpırdadığını gördü. Bir fısıltı, havada ritmik bir kımıldanma halinde başladı.

"Yirmi dokuz. Yirmi sekiz. Yirmi yedi..."

Fısıltılar bir mırıltı korosu haline gelmiş, her geçen saniyeyle birlikte yükseliyordu.

"On iki.On bir.On... "

Casper ın elleri öyle titriyordu ki, parmaklığa tutunmak zorunda kaldı. Nabzını parmak uçlarında hissedebiliyordu.

"Yedi. Altı. Beş.."

Gözlerini kapadı. Oh, Tanrım, ne yapmışlardı?

"Üç. İki. Bir..."

Kalabalık birdenbire merakla nefesini tuttu. Sonra roketlerin gürültüsü duyuldu ve gözlerini açtı. Gözlerini gökyüzüne, yükselen ateş çizgisine dikti. Artık her saniye olabilirdi. Önce kör edici ışık, sonra ses hızıyla geriden gelen, kulaklarının zarını acıtan patlama. Apogee ide de böyle olmuştu.

Ama ateş çizgisi yükselmeyi sürdürüp koyu mavi gökyüzünde yalnızca soluk bir noktacığa dönüştü.

Bir el sırtına sertçe vurdu. İrkildi ve arkasına döndüğünde ona sırıtan Mark Lucas'ı gördü.

"İyi iş çıkarmışsınız, Mulholland! Ne muhteşem bir kalkıştı!"

Casper çekinerek göğe doğru dehşet dolu bir bakış fırlattı. Hâlâ patlama filan yoktu.

"Ama galiba sizin bu konuda hiç kuşkunuz yoktu, değil mi?" dedi Lucas.

Casper yutkundu. "Hem de hiç."

Son doz.

Emma pistonu iterek yavaşça şırınganın içindekileri damarına boşalttı. İğneyi geri çekti, gazlı bezi deldiği yere bastırdı ve iğneyi atarken yerinde tutmak için kolunu büktü. Bu ona kutsal bir tören gibi gelmişti, her hareketi büyük bir saygıyla, ciddiyetle, iğnenin batmasından, gazlı bez parçasının dirseğinin iç kısmındaki etine baskı yapmasına dek her hissi son kez duyduğunu bilerek yapmıştı. Peki bu son HCG dozu onu ne kadar hayatta tutac aktı?

Döndü ve daha aydınlık olduğu için Rus hizmet modülüne taşıdığı iare kafesine baktı. Yalnız dişi, şimdi kıvrılıp titreyen bir yumak haline gelmiş, ölüyordu. Hormonun etkisi kalıcı değildi. Yavrular o sabah ölmüşlerdi. Yarın, diye düşündü Emma, bu istasyondaki tek canlı ben olacağım.

Hayır, yalnızca o olmayacaktı. Bir de içindeki canlı yaşıyor olacaktı. Yakında uykularından uyanacak ve beslenip büyümeye başlayacak yüzlerce larva.

Sanki içindeki fetüsü hissetmeye çalışan hamile bir kadın gibi elini karnına bastırdı. Ve barındırdığı canlı türü tıpkı gerçek bir fetüs gibi onun DNAsından parçalar taşıyacaktı. O açıdan, bu, onun biyolojik yavrusu olacaktı ve içine girdiği bütün kurbanların genetik hafızasına da sahipti. Kenichi Hirai. Nikolay Rudenko. Diana Estes. Ve şimdi de Emma.

O. alacağı son can olacaktı. Kurtulan kimse kalmadığından artık başka konaklar, başka kurbanlar olmayacaktı. İstasyon artık bir salgın hastalık lahdiydi, eski çağlardaki cüzzamlılar kadar yasak ve dokunulmaz.

Rus hizmet modülünden çıktı ve istasyonun elektriksiz bölümüne doğru yüzdü. Bağlantı noktasını bulmasına yetecek kadar ışık vardı. Kendi ritmik solunumu dışında bu uçta yalnızca sessizlik vardı. Artık ölmüş insanların bir zamanlar ciğerlerinde dolaşan aynı hava moleküllerinin arasından geçti. Şimdi bile, yaşamını yitiren beş insanın varlığını hissedebiliyor, seslerinin

yankılanışını, nihayet sessizliğe dönüşen son zayıf seslerini hayal edebiliyordu. Bu, onların da içinde yüzdükleri havaydı ve ölümlerinin izleri hâlâ silinmemişti.

Ve yakında, diye düşündü, benim ölümümün izini taşıyacak.

24 Ağustos

Jared Profitt geceyarısından az sonra uyandırıldı. Telefon zilinin sadece iki kez çalması derin uykusundan fırlayıp tamamen uyanık hale gelmesine yetti. Ahizeye uzandı.

Karşıdaki ses çok sertti. "Ben General Gregorian. Az önce Cheyenne Dağındaki kontrol merkezimizle görüştüm. Nevada'dan yapılan sözde gösteri kalkışı ISS'yle buluşma rotasına geçmiş."

"Hangi kalkış?"

"Apogee Mühendislik."

Profitt kaşlarını çatıp ismi hatırlamaya çalıştı. Dünyanın dört bir yanındaki pistlerden her hafta bir çok kalkış yapılıyordu. Çeşitli ticari havacılık firmaları her zaman roket sistemleri test ediyor, veya yörüngeye uydular yolluyor, hatta yakılmış cenazeleri uzaya fırlatıyorlardı. Uzay Komutanlığı yörüngede dokuz bin insan yapısı cismi izlemekteydi. "Hafızamı bu Nevada'daki kalkış konusunda tazeleyin" dedi.

"Apogee tekrar kullanılabilen yeni bir fırlatma aracı test ediyor. Kalkış dün sabah saat yediyi on geçe yapıldı. Gerektiği gibi FAA[31]ya bilgi verdiler, ama kalkış yapılana dek bize bildirmediler. Bu uçuş yeni RLVlerini yörüngeye oturtma denemesi olarak açıklandı. Düşük irtifalı dünya yörüngesi, ISS'nin yanından geçiş ve atmosfere geri dönüş. Bir buçuk gündür izliyoruz ve yörüngede yaptıkları son motor ateşlemelerine bakılırsa, ISS'ye bize söylediklerinden daha fazla yaklaşmaları mümkün."

"Ne kadar yaklaşacaklar?"

"Bir sonraki ateşleme manevrasına bağlı."

"Gerçek bir buluşma için yeterli mesafeye yaklaşabilirler ml? Kenetlenebilirler mi?"

"Bu araçla olanaksız. Yörünge kapsülleriyle ilgili tüm tasarımlar elimizde. Bu, sadece bir prototip, yörünge kenetlenme sistemi yok. Yapabileceği en

iyi şey, istasyonun yanından geçip el sallamak."

"El sallamak mı?" Profitt ansızın yatakta doğruldu. "Bu RLVnin içinde insan olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır, efendim. Yalnızca lafın gelişiydi. Apogee aracın insansız olduğunu söylüyor. İçinde bir örümcek maymunu da dahil, hayvanlar varmış, ama pilot yokmuş. Ve biz de yerle araç arasında hiç bir ses bağlantısına rastlamadık. "

Bir örümcek maymunu, diye düşündü Profitt. Uzay aracının içinde maymun olması, insan bir pilot bulunabileceği ihtimalini göz ardı edemeyecekleri anlamına geliyordu. Atacın ortam monitörleri, karbondioksit seviyesi, bir hayvanla insanı ayırt edemezdi. Bu bilgi yetersizliği onu huzursuzlandırmıştı. Kalkışın zamanlaması, daha da huzursuzluk vericiydi.

"Alarma geçmek için bir neden olduğundan emin değilim," dedi Gregorian. "Ama yörüngeye yaklaşan her şeyden haberdar edilmek istemiştiniz."

"Bana Apogee hakkında daha fazla şey anlat," diye sözünü kesti Profitt.

Gregorian önem vermez bir tavırla, "Küçük bir oyuncu," dedi. Nevada'da on iki çalışanı olan bir mühendislik firması. Şansları pek iyi gitmemişti. Bir buçuk yıl önce, ilk prototiplerini kalkışın yirminci saniyesinde havaya uçurdular ve bütün yatırımcıları ortadan kayboldu. Hâlâ devam etmelerine şaşırıyorum. Roketleri Rus teknolojisi üzerine kurulu. Yörünge kapsülü basit, atmosfere paraşütle giren temel düzeyde bir sistem. Yük taşıma kapasitesi sadece üç yüz kilo ve bir pilot."

"Hemen Nevada'ya gidiyorum. Bununla daha yakından ilgilenmemiz gerek. "

"Efendim, bu aracın yaptığı her şeyi isleyebiliyoruz. Şu anda harekete geçmek için bir neden yok. Sadece yeni yatırımcıları etkilemeye çalışan küçük bir firma. Eğer araç gerçek bir soruna yol açarsa, yerde konuşlandırılmış önleme uçaklarımızı o kuşu yere indirmek için hazır bekletebiliriz."

General Gregorian büyük olasılıkla haklıydı. Bu parlak yer jokeylerinin uzaya bir maymun göndermeye karar vermesi ulusal açıdan acil bir durum oluşturmuyordu. Bu konuda çok dikkatli davranmak zorundaydı. Luther Ames'in ölümü ülke çapında şiddetli bir protestoya yol açmıştı. Bir uzay gemisini daha vurmanın zamanı değildi bunun özel bir Amerikan firması tarafından yapılmış olması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Ama Apogee'nin gerçekleştirdiği kalkış konusunda onu rahatsız eden çok şey vardı. Zamanlama. Buluşma manevraları. Araçtaki insan varlığını ne doğrulayabiliyor, ne de bunun aksini kanıtlayabiliyor olmaları.

Bu bir kurtarma operasyonundan başka ne olabilirdi?

"Nevada'ya gidiyorum," dedi.

Kırk beş dakika sonra Profitt arabasının içinde, otoyolda gidiyordu. Gökyüzü açık, yıldızlar mavi kadife üzerinde parlak noktacıklar gibiydi. Evrende belki de milyarlarca galaksi vardı ve her birinin içinde de milyarlarca yıldız vardı. Acaba o yıldızlardan kaçının gezegenleri vardı ve kaç gezegende hayat vardı? Yaşamın bütün evrende varolduğu, evrenin her yanına dağılmış olduğunu savunan teori, Panspermia, artık yalnızca bir spekülasyon değildi. Yaşamın sadece bu soluk mavi kürede, bu sıradan güneş sisteminde olduğu inancı, artık, eski çağlarda beslenen, güneşle yıldızların dünya etrafında döndüğü inancı kadar saçma görünüyordu. Yaşamın varolması için gereken tek şey, karbon bazlı bileşikler ve her hangi bir haldeki suydu. İkisinden de evrende bol miktarda vardı. Bu da, ne kadar ilkel de olsa, yaşamın başka yerlerde de bulunabileceği ve yıldızlar arasındaki tozların içinde bakterilerin ya da sporların tohumlarını barındırabileceği anlamına geliyordu. Bütün diğer canlılar böyle ilkel yaratıklardan türemişlerdi.

Peki ya, böyle canlı türleri kozmik tozların arasında, yaşamın zaten varolduğu bir gezegene düşerlerse?

Bu, Jared Profitt'in kâbusuydu.

Bir zamanlar yıldızların güzel olduğunu düşünürdü. Bir zamanlar evreni hayranlık ve merakla seyrederdi. Şimdi, geceleyin gökyüzüne baktığında,

sayısız tehlikeler görüyordu. Biyolojik Armageddon'u görüyordu.

Gökyüzünden inen fatihlerini. Ölme zamanı gelmişti.

Emma'nın elleri titriyor, başının içindeki zonklama öylesine şiddetleniyordu ki, ağlamamak için dişlerini sıkmak zorunda kalı yordu. Son morfin acıyı pek fazla dindirememişti ve uyuşturuculardan o kadar sersemlemişti ki, bilgisayar ekranını zorlukla seçebiliyordu. Parmaklarının altındaki klavyeyi. Ellerinin titremesinin azalmasını bekledi. Sonra yazmaya başladı.

Kişisel E-mail alıcısı: Jack McCallum

Eğer bir dilek dileme hakkım olsaydı, bir kez daha sesini duyabilmeyi dilerdim. Nerede olduğunu ya da neden seninle konuşamadığımı bilmiyorum. Tek bildiğim icimdeki bu şeyin zaferini İlan etmek üzere olduğu Bunu yazarken bile ilerlediğini hissedebiliyorum. Gücümün geri çekildiğini. Elimden Geldiğince savaştım, Artık uyumaya hazırım.

Hala yazabilirken sana söylemeyi en cok istediğim şuydu. Seni seviyorum. Seni sevmekten hiç vazgeçme dim. Sonsuzluğa acılan kapının ağzında bekleyen hiç kimse oradan dudaklarında bir yalanla geçmez derler. Ölüm döşeğindeki itiraflara her zaman inanılır derler, iste bu da benimki.

Elleri o kadar çok titriyordu ki, artık yazamıyordu. Adını yazıp "gönder' e bastı.

Sağlık çantasından Valyumu buldu. İki tablet kalmıştı. İkisini de bir yudum suyla yutuverdi. Görüntüsü kenarlardan kararmaya başlıyordu. Bacakları uyuşmuş gibiydi, sanki kendi bedenine değil, bir yabancınınkine aittiler. Fazla zaman kalmamıştı.

EVA giysisi giyecek gücü yoktu. Hem nerede öldüğü ne fark ederdi ki? Hastalık istasyona zaten bulaşmıştı. Cesedi sadece, temizlenecek fazladan bir parça olacaktı.

İstasyonun karanlık bölümüne son kez geçti.

Son uyanık anlarını kupolada geçirmek istiyordu. Karanlıkta yüzerken dünyanın güzelliğini seyretmek. Pencerelerden Hazar Denizi nin grimsi mavi kavisini görebiliyordu. Kazakistan'ın üzerinde dönen bulutlar ve Himalayalar'daki kar. Aşağıda hayatlarına devam eden milyarlarca insan var, diye düşündü. Ve ben de burada, ölmek üzere olan küçücük bir noktayım.

"Emma?" Telsizden tatlı bir sesle konuşan Todd Cutler'dı. "Nasılsın?"

"Pek...iyi değilim," diye mırıldandı. "Ağrım var. Görüşüm kararmaya başladı. Son Valyumu aldım."

"Dayanmak zorundasın, Emma. Beni dinle. Vazgeçme. Henüz değil."

"Son çarpışmayı çoktan kaybettim, Todd."

"Hayır, kaybetmedin! inanmak zorundasın -"

"Mucizelere mi?" Hafifçe güldü. "Gerçek mucize benim burada oluşum. Dünyayı, çok az insanın seyredebileceği bir yerden seyrediyorum..." Kupolanın camına dokundu ve güneşin sıcaklığını hissetti. "Sadece Jack'le konuşabilmeyi isterdim."

"Bunun olması için çalışıyoruz."

"O nerede? Neden ona ulaşamıyorsunuz?"

"Seni eve getirmek için deliler gibi uğraşıyor. Buna inanman gerek."

Emma ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. İnanıyorum.

"Senin için yapabileceğimiz bir şey var mı?" dedi Todd. "Konuşmak istediğin başka biri var mı?"

"Hayır." İçini çekti. "Sadece Jack."

Bir sessizlik oldu.

"Sanırım sanırım şu anda en çok istediğim şey -"

"Evet?" dedi Todd.

"Uyumak istiyorum. Hepsi bu Yalnızca uyumak."

Todd boğazını temizledi. "Elbette. Sen biraz dinlen. Bana ihtiyacın olursa buradayım." Yumuşak bir sesle, "İyi geceler, ISS" dedi.

İyi geceler, Houston, diye geçirdi içinden Emma. Kulaklığını çıkardı ve karanlığın içinde yitip gitmesine izin verdi.

YİRMİ YEDİ

Siyah renkli sedanlardan oluşan konvoy, lastiklerimle dev bir toz bulutu kaldırarak Apogee Mühendisliğin önünde durdu. Jared Profitt en baştaki otomobilden indi ve binaya baktı. Bir uçak hangarına benziyordu, penceresiz, her tarafına sanayinin soğukluğu sinmiş, damı uydu ekipmanıyla dolu bir binaydı.

General Gregorian a başını salladı. "Binayı güvenlik altına alın."

Bir dakika geçmeden, Gregorian'ın adamları her yerin güvenli olduğunu işaret ettiler ve Profitt binaya girdi.

İçerde dağınık bir grup adam ve kadını gergin, öfkeli bir daire oluşturmuş halde buldu. Yüzlerden ikisini hemen tanıdı: Uçuş Mürettebatı Operasyonları Direktörü Gordon Obie ve mekik Uçuş Direktörü Randy Carpenter. Demek kuşkulandığı gibi, NASA buradaydı, ve Nevada çölünün ortasındaki bu sıradan bina asi bir Uçuş Kontrol'e dönüşmüştü.

NASA'nın Uçuş Kontrol Odası'nın aksine, bunun düşük bütçeli bir operasyon olduğu belliydi. Zemin betondu. Her yerden spagetti düğümleri gibi birbirine dolanmış kablolar çıkmıştı. Aşırı şişman tuhaf bir kedi, ıskartaya çıkarılmış bir elektronik alet yığınının arasında kendine yol açmaya çalışıyordu,

Profitt uçuş konsollarına yaklaştı ve verilerin geldiğini gördü. "Yörünge kapsülünün durumu nedir?" diye sordu.

Gregorian'ın adamlarından biri. Birleşik Devletler Uzay Komutanlığımdan bir uçuş kontrolörü, "Ti ateşlemesini tamamlamış, efendim ve şu anda R-bar boyunca yükseliyor. Kırk beş dakika içinde ISS'ye kenetlenebilir."

"Onu durdurun."

"Hayır!" dedi Gordon Obie. Gruptan ayrılıp öne çıktı. "Bunu yapmayın. Anlamıyorsunuz -"

"İstasyon mürettebatını tahliye edemezsiniz," dedi Profitt.

"Bu bir tahliye değil"

"Öyleyse orada ne işi var? ISS'ye kenetlenmek üzere olduğu açık."

"Hayır, değil. Bunu yapamaz. Kenetlenme sistemi yok, istasyona hiçbir şekilde bağlanamaz. Hastalığın oraya yayılmasına imkan yok."

"Soruma yanıt vermediniz, Bay Obie. Apogee JJ'nin orada ne işi var?"

Gordon duraksadı. "İstasyonun yakınından geçiyor, o kadar. Apogee'nin istasyonla buluşma kapasitesi test ediliyor."

"Efendim," dedi Uzay Komutanlığı uçuş kontrolörü. "Büyük bir anomali görüyorum."

Profitt'in bakışları yeniden kontrol masasına çevrildi. "Ne tür bir anomali?"

"Kabinin atmosfer basıncı. Sekiz psi'ye düşmüş. On dört nokta yedi olmalıydı. Ya kapsülde ciddi bir hava sızıntısı var, ya da bilerek basıncını düşürdüler. "

"Ne zamandır bu kadar düşük?"

Uçuş kontrolörü çabucak klavyenin tuşlarına bastı ve kabin basıncı değerlerini zamana göre gösteren bir grafik belirdi. "Bilgisayarlarına göre, kabin basıncı kalkıştan on iki saat sonrasına kadar on dört nokta yedi pside tutulmuş. Sonra, yaklaşık otuz altı saat önce, on nokta ikiye düşürülmüş, bir saat öncesine dek bu basınç korunmuş." Adam birden başını kaldırdı. "Efendim, ne yapmaya çalıştıklarını biliyorum! Bu, bir önsolunum prosedürü gibi görünüyor."

"Ne prosedürü?"

"EVA. Uzay yürüyüşü." Profitt'e baktı. "Bence o kapsülde biri var."

Profitt dönüp Gordon Obie'ye baktı. "O araçta kim var? Kimi gönderdiniz?"

Gordon artık gerçeği saklamanın bir anlamı kalmadığını görebiliyordu. Hafifçe bozularak, "Jack McCallum," dedi.

Emma Watson'in kocası.

"Öyleyse bu bir kurtarma operasyonu," dedi Profitt. "Nasıl olması planlandı? Uzay yürüyüşüne çıkıyor, ya sonra?"

"SAFER roketi. Orlan-M giysisinde br tane var. Bunu kullanarak kendini Apogee H den istasyona çekiyor. ISS çıkış kabininden içeri giriyor."

"Ve karısını alıp eve getiriyor."

"Hayır. Plan bu değil. Bakın, Jack, Emma' nın niçin dünyaya dönemeyeceğini anlıyor hepimiz anlıyoruz. Jack'in oraya gitmesinin nedeni Rana virüsü vermek."

"Ya virüs işe yaramazsa?"

"Kumar, bu."

"ISS'dön hastalık kapacak. Onun dünyaya dönmesine ada izin veremeyiz."

"Geri dönmeyi planlamıyordu! Kapsül onsuz dönecekti.'" Gordon, bakışları Profitt'in üzerinde, durdu. "Bu, tek yönlü bir yolculuk ve jack de bunu biliyor. Koşulları kabul etti. Orada ölmek üzere olan onun karısı! Onun yapayalnız ölüp gitmesine izin vermez veremez."

Profitt, sersemlemiş bir halde suskunlaştı. Uçuş kontrol masasına, monitörlere aktarılan verilere baktı. Saniyeler ilerlerken, Bethesda Hastanesi'nde ölen kendi karısını, Amy'yi düşündü. Bir sonraki uçağı yakalayıp ona dönmek için Denver havaalanında deli gibi koşuşunu ve soluk soluğa kapıya gelip de uçağın kalktığını gördüğünde duyduğu umutsuzluğu anımsadı. McCallum'a bunu yaptıran çaresizliği, hedefine yürek burkacak kadar yaklaşıp engellenemez bir biçimde uzaklaşıp gitmesini görmenin acısını düşündü. Ve aklından şöyle geçirdi: bu dünyadaki kimseye zarar getirmeye cek McCallum dışında hiç kimseye. Sonuç/arım bilerek seçimi ni yaptı. Onu durdurmaya ne hakkım var?

Uzay Komutanlığı uçuş kontrolörüne "Konsolun denetimini Apogee'ye bırak" dedi. "Göreve devam etsinler."

"Efendim?"

"Kapsül yoluna devam etsin, dedim."

Bir an, şaşkın bir sessizlik yaşandı. Sonra Apogee kontrolörleri yerlerine döndüler.

"Bay Obie," dedi Profitt, Gordon'ın yüzüne bakarak. "McCallum'un her hareketini izleyeceğimizi anlıyorsunuz. Ben sizin düşmanınız değilim. Ama çoğunluğu korumakla görevliyim ve bunun için ne gerekirse yaparım. Eğer o insanlardan birini dünyaya getirmeyi planladığınızı hissedersem, Apogee IInin yok edilmesini emrederim."

Gordon Obie başını salladı. "Ben de sizden bunu yapmanızı isterim."

"Öyleyse ikimiz de yerimizi biliyoruz." Profitt derin bir nefes aldı ve yüzünü konsol sırasına döndü. "Şimdi. Devam edin ve o adamı karısına götürün."

Jack sonsuzluğun kenarında asılı duruyordu.

WET-F havuzundaki hiç bir EVA eğitimi onu insanı düşünemez hale getiren bu korkunun darbesine, şu anda uzayın boşluğuna bakarken onu avucuna alan felce hazırlayamazdı. Dış kargo bölümüne çıkan kapıyı açmıştı ve kapının midye kabuğuna benzeyen kanatlan yanlara kayarken ilk gördüğü şey, baş döndürücü bir yükseklikten baktığı dünya olmuştu. ISS'yi göremiyordu istasyon üstünde uçuyor, görüşünün dışında kalıyordu. Oraya ulaşmak için o kargo kapılarını geçip aşağı doğru yüzmesi ve Apogee Hnin öbür tarafına dönmesi gerekiyordu. Ama önce kendini zorlayıp, ona tekrar çıkış kabinine girmesini haykıran bütün iç güdülerini görmemezlikten gelmek zorundaydı.

"Emma," dedi ve onun adını duymak mırıldanan bir dua gibi geldi. Bir soluk elini kapıdan çekmeye, kendini göğe bırakmaya hazırlandı.

"Apogee II, burası Capcom Houston. Apogee Jack lütfen cevap ver."

Telsizden gelen mesaj Jack'i şaşkına çevirdi. Yerden hiçbir haberleşme beklemiyordu. Houston' ın açıkça ona seslenmesi operasyonlarının gizliliğinin kalmadığı anlamına geliyordu. "Apogee, acil olarak cevap vermenizi istiyoruz." Yörüngedeki yerini belirtip belirtmemesi gerektiği konusunda kararsızlığa düşerek, sessiz kaldı.

"Jack, Beyaz Saray'ın görevine enge olmayacağı bildirildi. Çok önemli bir noktayı anladığın takdirde: Bu, dönüşü olmayan bir yolculuk." Capcom durdu ve hafif bir sesle, "Eğer ISS'ye girersen, oradan bir daha çıkamazsın. Eve dönemezsin."

"Burası Apogee II," diye yanıtladı Jack sonunda. "Mesaj alındı ve anlaşıldı."

"Hâlâ devam etmeyi mi düşünüyorsun? iyi düşün." "Buraya niçin geldiğimi sanıyorsunuz? Kahrolası manzara için mi?"

"Ee, anlaşıldı. Ama harekete geçmeden önce, şunu bilmen gerek. ISS' yle bağlantıyı yaklaşık altı saat önce kaybettik." "

'Kaybettik' de ne demek?" "Emma artık cevap vermiyor."

Altı saat, diye düşündü. Son altı saatte neler oldu? Kalkış iki gün önce yapılmıştı. Apogee IInin ISS'ye yetişmesi ve buluşma manevralarını tamamlaması o kadar sürmüştü. Bütün bu süre boyunca, her türlü haberleşmeden, istasyonda olanlar hakkındaki bilgilerden yoksun kalmıştı.

"Çok geç kalmış olabilirsin. Bunu yenden düşünmek isteye-"

"Biyotelemetride ne görünüyor?" diye sözünü kesti. "Kalp ritmi nasıl?"

"Alete bağlı değil. Elektrodları çıkarmaya karar verdi." "O zaman bilmiyorsunuz. Neler olduğunu bana söyleyemiyorsunuz."

"Sesi kesilmeden az önce sana son bir E-mail mesajı yazdı." Capcom yumuşak bir sesle ekledi. "Jack, sana veda ediyordu."

Hayır. Hemen elini bıraktı ve çıkış kabininden çıkıp tepeüstü dış kargo bölümüne daldı. Hayır. Bir tutmağa yapıştı ve kapıdan yukarı çıkıp Apogee Hnin öbür tarafına geçti. Birdenbire istasyon belirdi, işte orada, tepesinde dikiliyordu, öyle büyük, öyle genişti ki bir an görkemiyle afalladı. Sonra panik içinde, Çıkış kabini nerede? Çıkış kabinini göremiyorum! diye düşündü. İki futbol sahası büyüklüğündeki bir alana yayılmış o kadar çok modül, o kadar çok güneş paneli vardı ki! Nerede olduğunu anlayamıyordu. Baş döndürücü genişliğinin altında eziliyor, kayboluyordu.

Sonra çıkıntı yapan koyu yeşil Soyuz kapsülünü fark etti. İstasyonun Rus bölümünün altındaydı. Bir anda her şey yerine oturdu. Bakışları Amerikan tarafına kaydı ve Birleşik Devletler yaşam modülünü tanıdı. Yaşam modülünün yukarısında çıkış kabinine açılan birinci bağlantı noktası vardı. Nereye gittiğin biliyordu.

İşte sıra inanç atlayışına gelmişti. Yalnızca sırtındaki SAFER roketiyle, emniyet halatı, ya da onu sabitleyecek hiçbir şey olmaksızın bomboş uzayı geçecekti. Roketini ateşledi, Apogee'den ayrılıp kendini ISS'ye doğru fırlattı.

Bu unun ilk uzay yürüyüşüydü ve beceriksiz, deneyimsizdi, hedefine ne kadar hızlı atıldığını anlayamamıştı. Yaşam modülünün gövdesine öyle şiddetle çarptı ki, neredeyse geri sekip uzaya fırlayacaktı, son anda bir tutamağa yapışmayı başardı.

Acele et. Ölüyor.

Korkudan midesi bulanarak modül boyunca güçlükle tırmandı, zor nefes alıyordu.

"Houston," diye soluk soluğa konuştu. "Doktora ihtiyacım var onu bağlayın -"

"Anlaşıldı."

"birinci bağlantı noktasına varmak üzereyim."

"Jack, ben Doktor." Bu, epey telaşlı bir sesle konuşan Todd Cutler'dı. "İki gündür haberleşme dışındaydım Birkaç şeyi bilmen gerek. Emma'nın son HCG dozu elli beş saat önceydi. O zamandan beri tahlil sonuçları kötüleşti. Amilaz ve CPK aşın yükseldi. Son bağlantıda başağrısı ve görüş kaybından yakınıyordu. Bu, altı saat önceydi. Şu andaki durumunu bilmiyoruz."

"Çıkış kabininin kapısındayım!"

"İstasyonun bilgisayar kontrol sistemleri EVA moduna geçirildi. Basınç yükseltmeye başlayabilirsin."

Jack kapıyı açtı ve kendini mürettebat kabinine çekti. Dış kapıyı kapamak için geriye döndüğünde gözü Apogee II' ye ilişti. Uzaklaşmaya başlamıştı bile. Tek can kurtaran aracı onsuz eve dönüyordu. Bu noktadan sonra geri dönüş olanaksızdı.

Kapıyı kapadı. "Basınç eşitleme valfi açıldı," dedi. "Basınç yükseltmeye başlıyorum."

"Seni en kötüsüne hazırlamaya çalışıyorum," dedi Todd. "Eğer o -"

"Bana yararlı bir şey söyle!"

"Peki. Peki, işte USAMRIID'den son haberler. Rana virüsü laboratuvar hayvanları üzerinde işe yarıyor gibi. Ama sadece erken safhada etkinlik sağlamış. Enfeksiyon gerçekleştikten sonra otuzal tı saat içinde verildiğinde."

"Ya daha sonra verilirse?"

Cutler yanıt vermedi. Suskunluğu en kötüsünü doğruluyordu.

Mürettebat kabınindeki basınç on dört psiye ulaşmıştı. Jack orta kapıyı açtı ve ekipman kabinine daldı. Deli gibi önce eldivenlerini, sonra da Orlan-M giysisini çıkardı ve soğutma elbisesinin içinden sıyrıldı. Orlan'ın fermuarlı ceplerinden acil durumlarda kullanılacak çeşitli ilaçların bulunduğu paketler ve Rana virüsüyle doldurulmuş şırıngalar çıkardı. Artık korkudan, içeride bulacağı şeyin dehşetinden titriyordu. İç kapıyı açtı.

Ve en kötü kabusuyla karşı karşıya geldi.

Emma, kopkoyu bir denizde akıntıya kapılmış bir yüzücü gibi yarı karanlık birinci bağlantı noktasında yüzüyordu. Ama bu yüzücü boğuluyordu. Kol ve bacakları ritmik spazmlarla sarsılıyordu. Kasılmalar bel kemiğini harap ediyor, başı bir öne bir arkaya savruluyor, saçları bir kamçı gibi havayı dövüyordu. Ölüm çırpınışları.

Hayır, diye düşündü. Ölmene izin vermeyeceğim. Lanet ol sun, Emma. beni bırakamazsın.

Onu belinden kavrayıp istasyonun Rus tarafına doğru çekmeye başladı. Hâlâ aydınlık olan modüllere doğru. Vücudu sanki elektrik verilen bir tel gibi kıvranıyor, kollarında çırpınıyordu. Çok küçük, çok kırılgandı, ama şu anda, ölmekte olan bedeninden geçen güç öyle büyüktü ki, onu kollarında güçlükle tutabiliyordu. Ağırlıksız ortam Jack için yeni bir şeydi ve Emma'yla birlikte Rus hizmet modülüne gitmeye çabalarken sarhoş gibi duvarlara ve kapılara çarpıp sekiyordu.

"Jack, konuş benimle," dedi Todd. "Neler oluyor?"

"Onu RSM ye taşıdım sabitleme tahtasına yatırıyorum."

"Virüsü verdin mi?"

"Önce bağlayacağım. Kasılıyor -" Velero bantları göğsünden ve kalçalarından geçirip sıkarak vücudunu hasta sabitleme tahtasına bağladı. Emma'nın başı geriye savruldu, gözleri yuvarlandı. Gözlerinin akı parlak ve dehşet verici bir kızıldı. Virüsü ver. Hemen.

Sabitleme tahtasının kenarına bir turnike sarılıydı. Jack onu açıp Emma'nın kasılan koluna bağladı. Dirseği açıp antekübital damarı açığa çıkarmak için bütün gücünü harcaması gerekti. Dişleriyle Rana virüs şırıngasının kapağını çıkardı. İğneyi Emma'nın koluna saplayıp pistonu itti.

"Verdim!" dedi. "Bütün şırıngayı!"

"Ne yapıyor?"

"Hâlâ kasılıyor!"

"Sağlık çantasında bir Dilantin iğnesi var."

"Gördüm. Serum takıyorum!" Havada yüzen turnike, Jack' i şaşırtarak ağırlıksız ortamda, bir yere bağlanmayan şeylerin çabucak uzağa sürükleneceklerini hatırlattı. Onu yakalayıp bir kez daha Emma'nın koluna uzandı.

Bir an sonra bildirdi: "Dilantin içeri gidiyor! Damar yolu açık."

"Bir değişiklik var mı?"

Jack, içinden Haydi Emma, diyerek karısına baktı. Beni bırakma.

Yavaş yavaş bel kemiği gevşedi. Boynu hareketsiz kaldı, başı artık tahtaya çarpmıyordu. Gözleri yerine gelmişti ve Jack şimdi irisleri görebiliyordu, kan kırmızısı aklarla çevrili iki koyu gölcük. Göz bebeklerine bakar bakmaz boğazından bir inilti yükseldi.

Sol göz bebeği tamamen büyümüştü. Simsiyah ve cansızdı.

Çok geç kalmıştı. Emma ölüyordu.

Sanki yalnızca konuşarak onu yaşamaya zorlayabilirmiş gibi yüzünü ellerinin arasına aldı. Ama ona kendisini yalnız bırakmaması için yalvarırken bile, sadece bir dokunuş ya da duayla kurtulmayacağım biliyordu. Ölüm organik bir süreçti. Biyokimyasal fonksiyonlar, iyonların hücre zarlarının diğer tarafına geçişi yavaş yavaş dururdu. Beyin dalgaları düzleşirdi. Miyokardiyal hücrelerin ritmik kasılmaları bir titreşime dönüşürdü. Yalnızca dilemek, onu yaşatamazdı.

Ama ölmemişti. Henüz değil.

"Todd, " dedi Jack.

"Buradayım. "

"Ölüm nasıl gerçekleşiyor? Laboratuvar hayvanlarına ne oluyor?"

"Anlamıyorum."

"Rana virüsün, enfeksiyonun erken dönemlerinde verildiğinde işe yaradığını söyledin. Bu da demektir ki Kimera'yı öldürüyor. Öyleyse neden daha sonra verildiğinde işe yaramıyor?"

"Dokular çok fazla hasar görüyor. İç kanama başlamış oluyor."

"Kanama nerede oluyor? Otopsiler ne gösteriyor?"

"Yüzde yetmiş beş oranında, köpeklerce ölüme neden olan kanama kafatasında oluyor. Kimera'nın enzimleri serebral korteksteki damarlara zarar veriyor. Damarlar yırtılıyor ve kanama kafa içindeki basınçta korkunç bir yükselişe yol açıyor. Büyük bir kafa yaralanması gibi, Jack. Beyin herniasyorıa uğruyor."

"Peki ya kanamayı durdurup beynin hasar görmesini engellersen? Kurbanların akut evreyi atlatmalarını sağlarsan Rana virüsün etkisini göstermesine yetecek kadar yaşayabilirler."

"Olabilir."

Jack başını eğip Emma'nın büyümüş so göz bebeğine baktı. Zihninde korkunç bir hatıra uyandı: Bir sedye üstünde baygın yatan Debbie Haning. Debbie'yi kurtaramamıştı. Harekete geçmek için çok fazla beklemişti ve kararsızlığı yüzünden onu kaybetmişti.

Seni kaybetmeyeceğim.

"Todd, sol göz bebeği genişledi. Burr hole açmam gerek," dedi.

"Ne? Hiçbir şey görmeden çalışıyorsun. Röntgen olmadan."

"Bu onun tek şansı! Bir matkapa ihtiyacım var. Bana el aletlerinin yerini söyle!"

Bekle." Bir kaç saniye sonra Todd telsize döndü. "Rusların alet çantalarını nerede sakladıklarından emin değiliz. Ama NASA nınkiler bağlantı

noktasında, depo rafında. Torbalarının etiketlerine bak. İçinde ne olduğu yazılıdır. "

Jack hizmet modülünden dışarı fırladı, bir kez daha duvarlara ve kapılara çarparak, beceriksizce birinci bağlantı noktasına doğru ilerledi. Dolabın kapağını açarken elleri titriyordu. Üç başka torba çıkardıktan sonra sonunda "Elektrikli matkap / uçlar / adaptörler" yazanı buldu. İçinde tornavidalar ve çekiç olan ikinci bir torba daha kapıp bağlantı noktasından çıktı. Emma'nın yanından sadece bir an uzaklaşmıştı, yine de döndüğünde onu ölü bulacağı korkusuyla büyük bir hızla Zarya'dan hizmet modülüne döndü.

Emma hâlâ soluk alıyordu. Hâlâ yaşıyordu.

Torbaları masaya iliştirdi ve elektrikli aleti çıkardı. Alet, uzay istasyonunun onarım ve yapım işlerinde kullanılmak üzere tasarlanmıştı, nörocerrahi için değil. Şimdi matkabı elinde tutarken, yapmak üzere olduğu şeyi düşününce, paniğe kapıldı. Steril olmayan koşullarda, et ve kemik için değil, çelik vidalar için yapılmış bir aletle çalışıyordu. İyice gevşemiş bir halde yatan Emma'ya baktı ve o kafatasının altında yatanları, bir ömürlük anıların, düşlerin, duyguların saklı olduğu beyninin gri maddesini düşündü. Onu eşsiz bir biçimde Emma yapan her şeyi. Şimdi hepsi birden ölüyordu.

Elini sağlık çantasına sokup bir makasla jilet aldı. Emma'nın saçlarından bir tutam kavrayıp makasla kesti sonra da diplerini tıraş edip sol temporal kemik üzerinde bir kesim yeri açtı. Güzelim saçların. Saçlarını her zaman çok sevdim. Seni her zaman çok sevdim.

Ameliyat bölge sini kirle tmeme si için sacların geri kal an kı smı nı bağlayıp öne gelmesini engelledi. Yapışkan banttan bir şeritle Emma'nın başını tahtaya sabitledi. Artık daha hızlı hareket ederek aletlerini hazırladı. Aspirasyon kateterini. Neşteri. Gazlı bezi. Matkap uçlarını dezenfektana batırıp alkolle sildi.

Steril eldivenlerini giydi ve neşteri eline aldı.

Kesimi yaparken cildi, lateks eldivenlerin içinde, terden yapış yapıştı. Kafa derisinden sızan kan yavaş yavaş büyüyen bir küreye dönüştü. Kanı gazlı bezle sildi ve neşteri kemiğe dayanıncaya dek kesiği derinleştirdi.

Kafatasını delmek, beyni mikrobik istilacılarla dolu düşmanca bir ortama maruz bırakmak demekti. Yine de insan vücudu eski haline çabuk dönerdi; en acımasız saldırılardan bile kurtulabilirdi. Temporal kemiğe ufak bir delik açarken, matkabın ucunu yerleştirirken kendine bunu hatırlatıp durdu. Eski Mısırlılar ve İnkalar. kafaya en ilkel aletlerle ve steril teknikler düşünmeksizin başarılı bir biçimde kafatasları deliyorlardı. Yapılabiliyordu.

Elleri titremeden, bütün dikkatini vererek kemiği delmeye başladı. Bir kaç milim fazla derine inse, beyne değerdi. Binlerce değerli anı bir saniyede yok oluverirdi. Ya da orta meningeal arterde ufacık bir yarık açsa durdurulması olanaksız bir kan fıskiyesine sebep olurdu. Bir nefes alıp deliğin derinliğin, ölçmek için durdu. Yavaş ol. Yavaş ol.

Birden son kemik katmanının da açıldığını ve matkabın derine indiğini hissetti. Yüreği ağzına gelerek ucunu yavaşça geri çekti.

O anda bir kan baloncuğu, yavaşça delikten dışarı çıkmaya başladı. Koyu kırmızıydı toplardamardan geliyordu. Jack rahat bir nefes aldı. Atardamara rastlamamıştı. Emma'nın beyninin üzerindeki baskı şimdiden azalmaya başlamış, intrakranyel kanama yarıktan dışarı akıyordu. Baloncuğu aspire etti ve devam eden sızıntıyı gazlı bezle silip bir sonraki deliği, ardından da bir yenisini daha açtı. Böylece delikler iki buçuk santim çapında bir daire oluşturacaklardı. Son delik de delinip daire tamamlandığında, ellerine kramplar girmiş, yüzü ter damlacıklarıyla kaplanmıştı. Durup dinlenecek vakti yoktu; her saniye çok önemliydi.

Uzanıp bir tornavidayla çekiç aldı.

Tanrım, ne olur işe yarasın. Ne olur onu kurtarsın.

Tornavidayı bir keski gibi kullanıp çekiç yardımıyla ucunu kafatasına batırdı. Sonra dişlerini sıkılı, dairesel kemik kapağını kaldırdı.

Kan çıkmaya başladı. Yarığı büyüterek sonunda dışarı çıkmasını ve başı yavaş yavaş boşaltmasını sağlayabilmişti.

Kanla birlikte başka bir şey daha dışarı çıktı. Yumurtalar. Bir yumurta kümesi fışkırıp titreşerek havada yüzmeye başladı. Onları aspirasyon

kateteriyle yakalayıp vakum haznesine hapsetti. Tarih boyunca insanın en tehlikeli düşmanları en küçük canlı türleri olmuştu. Virüsler. Bakteriler. Parazitler. Ve şimdi de sen, diye düşündü Jack, haznenin içine bakarak. Ama seni yenebiliriz.

Kan kafatasındaki delikten artık hafifçe sızıyordu. İlk fışkırmayla birlikte beynin üzerindeki baskı kalkmıştı.

Emma'nın sol gözüne baktı. Gözbebeği hâlâ büyümüş haldeydi. Ama içine ışık tuttuğunda kenarlarının, suyun merkeze doğru dalgalanışı gibi azıcık kıpırdandığını sandı yoksa bunu hayal mi etmişti, karar veremedi.

Yaşayacaksın, diye geçirdi içinden.

Yarayı gazlı bezle sardı ve içinde, geçici olarak koma halini derinleştirerek beyninin daha fazla hasar görmesini önleyecek steroidlerin ve fenobarbital olan yeni bir serum taktı. EKG elektrodlarını Emma'nın göğsüne iliştirdi. Ancak bütün bu işler bittikten sonra kendi koluna bir turnike bağlayıp bir doz Rana virüsü enjekte etti. Bu, ya ikisini birden öldürecek, ya da ikisini birden kurtaracaktı. Yakında öğrenecekti.

EKG monitöründe Emma'nın kalbi sabit bir sinüs ritmi izliyordu. Elini kendi eline alıp bir işaret beklemeye başladı.

27 Ağustos

Gordon Obie Özel Taşıt Operasyonları'na girip bakışlarını konsolları başında çalışan kadın ve erkekler üzerinde gezdirdi. Uzay istasyonu dönerek, önlerindeki ekrandaki dünya haritasında görülen rotasını izliyordu. O anda Cezayir'in çöllerinde, şans eseri başlarını kaldırıp geceye bakan köylüler, venüs kadar parlak, göklerde dolaşan bu tuhaf yıldızı görerek büyüleneceklerdi. Bu, bütün gökyüzünde benzeri olmayan bir yıldızdı, çünkü tüm güçleri elinde bulunduran bir Tanrı tarafından, ya da her hangi doğal bir güç tarafından değil, insanların kırılgan elleriyle yaratılmıştı.

Ve bu odada, Cezayir' deki o çölden dünyanın yarı uzaklığında, o yıldızın koruyucuları vardı.

Uçuş Direktörü Woody Ellis döndü ve üzgün bir baş işaretiyle Gordon'ı selamladı. "Hiç haber yok. Uzun süredir çok sessiz."

"Son konuşmanızın üstünden ne kadar geçti?"

"Jack beş saat önce biraz uyumak için bağlantıyı kesti. Üç gündür pek uyumamıştı. Onu rahatsız etmek istemiyoruz."

Uç gün geçmişti ve Emma'nın durumunda hâlâ bir değişiklik yoktu. Gordon içini çekti ve arka taraftaki uçuş doktorunun konsoluna yöneldi. Tıraşsız ve uykusuz Todd Cutler, ekranından Emma'nın biyotelemetri değerlerini izliyordu. Peki Todd en son ne zaman uyudu? diye merak etti Gordon. Herkes bitkin görünüyordu, fakat kimse yenilgiyi kabullenmeye hazır değildi.

"Hâlâ dayanıyor," dedi Todd hafif bir sesle. "Fenobarbitali kestik."

"Ama komadan çıkmadı, değil mi?"

"Hayır." Todd içini çekerek geriye yaslandı ve elini yüzüne götürdü. "Başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Uzayda nörocerrahiyle."

Bu, son bir kaç haftadır çoğunun kullandığı bir cümleydi. Böyle bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştım Bu farklı bir şey. Bu, daha önce hiç görmediğimiz bir şey. Ama araştırmanın özü de bu değil miydi? Hiç bir tehlike önceden tahmin edilemezdi, her yeni problemin kendi çözümü vardı. Her zafer fedakarlıkla kazanılırdı.

Ve bütün bu trajedinin ortasında bile zaferler olmuştu. Apogee II sapasağlam Arizona çölüne inmişti ve Casper Mulholland artık şirketinin ilk kontratını Hava Kuvvetleriyle yapmak üzereydi Jack, ISS'ye girişinin üzerinden üç gün geçmesine karşın sağlıklıydı bu da Rana virüsünün Kimera'ya karşı hem tedavi edici, hem de koruyucu etkisi olduğunu gösteriyordu. Ve Emma'nın hâlâ yaşıyor oluşu da büyük bir başarı sayılırdı.

Sadece geçici bir başarı olsa bile.

Gordon ekrandaki EKG çizgisine bakarken büyük bir hüzün duydu. Beyin ölmüşken, kalp atmaya ne kadar daha devam edebilir? diye düşündü. Bu kadar uzun süren komadan sonra insan sağ kalabilir mi? Bir zamanlar capcanlı olan bir kadının yavaş yavaş ölüşünü seyretmek, ani ve korkunç bir biçimde ölmesine tanık olmaktan daha acı vericiydi.

Birdenbire, bakışları ekranda donup kalarak oturduğu yerde dikleşti. "Todd," dedi. "Ona ne oluyor?" "Ne?"

"Kalbine bir şeyler oluyor?"

Todd başını kaldırdı ve ekranda titreşen çizgiye baktı. "Hayır," dedi ve haberleşme düğmesine uzandı. "Bu kalbi değil."

Monitörün alarmının tiz çığlığı uykusunu böldüğünde Jack irkilerek uyandı. Yıllar süren tıp eğitimi, nöbet odalarında geçirdiği sayısız geceler, en derin uykudan bile tamamen uyanık halde kalkmayı öğretmişti ve gözlerini açtığı anda nerede olduğunun farkındaydı. Ters giden bir şey olduğunun farkındaydı.

Alarmın geldiği yere döndü ve kısa bir an başaşağı görüntüyle sersemledi. Emma sanki tavanda yatıyor, yüzü aşağıya bakıyordu. Üç EKG

elektrodundan biri, suyun altında salınan bir deniz yosunu gibi havada başıboş kalmıştı. Jack yüz seksen derece döndü ve her şey yerine oturdu.

EKG elektrodunu Emma'nın göğsüne tekrar iliştirdi. Monitörü izlerken kalbi gümbürdüyor, göreceklerinden korkuyordu. Ekranda normal bir ritm belirince rahatladı.

Ve sonra ekranda başka bir şey daha belirdi. Çizginin farklı bir titreşimi. Hareket.

Başını eğip Emma'ya baktı. Ve gözlerinin açık olduğunu gördü.

"ISS cevap vermiyor," dedi Capcom. "Denemeye devam edin. Onunla hemen konuşmamız gerek!" dedi Todd.

Gordon hiçbir şey anlamadan ve en kötüsünden korkarak biyotelemtri değerlerine bakıyordu. EKG bir aşağı bir yukarı oynuyordu, sonra birden düzleşti. Olamaz, diye düşündü. Onu kaybettik!

"Sadece bir temassızlık," dedi Todd. "Elektrod yerinden çıkmıştır. Nöbet geçiriyor olabilir."

"ISS'den hâlâ yanıt yok," dedi Capcom.

"Tanrı aşkına orada neler oluyor?"

"Bak!" dedi Gordon.

Ekrandan bir bip bip duyulduğunda iki adam da donakaldı. Derken başkaları da duyulmaya başladı.

"Doktor, ISS hatta," diye bildirdi Capcom. "Acil konsültasyon istiyorlar."

Todd sandalyesinde öne fırladı. "Yer Kontrol aradan çekilin. Dinliyorum, Jack. "

Bu özel bir konuşmaydı; Jack'in söylediklerini yalnızca Todd duyabiliyordu. Bir anda odadaki herkes doktorun masasına döndü. Hemen yanında oturan Gordon bile Todd'un yüzündeki ifadeden bir şey

anlayamıyordu Todd, sanki hiç kimsenin rahatsız etmemesini ister gibi, iki eli de kulaklığında, öne eğilmişti.

Sonra, "Bekle, Jack," dedi. "Burada bunu duymayı bekleyen bir sürü insan var. Onlara haberi verelim " Todd Uçuş Direktörü Ellis'e döndü ve bir zafer işareti yaptı. "Watson uyanmış! Konuşuyormuş!"

Ondan sonra olanlar Gordon Obie'nin hafızasına sonsuza dek kazınacaktı. Seslerin yükseldiğini, gürültülü bir tezahürata dönüştüğünü duydu. Todd'un var gücüyle sırtına vurduğunu hissetti. Uz Gianni cırtlak bir çığlık attı. Ve Woody Ellis neşeyle ve hâlâ inanamıyormuş gibi iskemlesine yığıldı.

Ama Gordon'ın en iyi hatırlayacağı şey, kendi tepkisiydi. Odada göz gezdirdi ve boğazının karıncalandığını, gözlerinin buğulandığını duyumsadı. NASA'da geçirdiği yıllar boyunca, hiç kimse Gordon Obie'nin ağladığını görmemişti. Lanet olsun, şimdi de görmeyeceklerdi.

Sandalyesinden kalkıp fark edilmeden odadan dışarı çıktığında hâlâ bağırtıyorlardı.

Beş Ay Sonra Florida, Panama City

Basınç odasının kapısı nihayet açıldığında, menteşelerin gıcırtısı ve metalin çınlaması orduya ait hangarda yankılandı. Jared Profitt ilk önce iki askeri doktorun dışarı çıkışını ve derin derin soluk alışlarını izledi. O insanı klastrofobiye sürükleyen yerde bir aydan fazla kalmışlardı ve aniden özgürlüğe kavuşurlarken biraz sersemlemiş görünüyorlardı. Odanın son iki sakinine yardımcı olmak için döndüler.

Emma Watson'la Jack McCallum dışarı çıktılar. İkisi de, onlara doğru gelen Jared Profitt'e baktılar.

"Dünyaya hoşgeldiniz, Dr. Watson," dedi ve elini uzattı.

Emma bir an duraksadı, sonra eli sıktı. Fotoğraflardakinden çok daha ince görünüyordu. Çok daha narin. Uzayda, karantinada geçen dört ay, ardından da basınç odasındaki beş hafta, izlerini bırakmıştı. Kas kütlesini kaybetmişti ve gözleri o solgun yüzde kocaman, koyu parıltılar haline gelmişti. Kafa

derisinin tıraş edilmiş bölümünde yeniden uzayan saçlar griydi, uzun saçlarının geri kalan kısmıyla şaşırtıcı bir zıtlık yaratıyordu.

Profitt iki askeri doktora baktı. "Bizi yalnız bırakabilir misiniz, lütfen?" Onlar uzaklaşana dek bekledi.

Sonra Emma'ya sordu' "Kendinizi iyi hissediyor musunuz?"

"Oldukça iyi," dedi. "Artık hastalık taşımadığımı söylediler."

"Hastalığın belirlenemediğini," diye düzeltti Profitt. Bu önemli bir ayrımdı. Rana virüsünün laboratuvar hayvanlarındaki Kimera'nın kökünü kuruttuğunu göstermiş olmalarına karşın, Emma'nın uzun dönemdeki gidişatı konusunda emin olamıyorlardı. Söyleyebildikleri en iyi şey vücudunda Kimera'nın izine rastlanmadığıydı. Endeavour'la dünyaya indiği andan beri sürekli kan tahlillerine, röntgene ve biyopsilere maruz kalmıştı. Hepsinin sonucu negatif olmasına rağmen USAMRIID testler sürerken basınç odasında kalmasında ısrar etmişti. İki hafta önce odanın basıncı bir atmosferlik normal değere düşürülmüştü. Yine de sağlığı bozulmamıştı.

Şimdi bile hastalıktan tamamen kurtulmuş sayılmazdı. Hayatının geri kalanı boyunca bir kobay olacaktı.

Profitt, Jack' e baktı ve gözlerinde düşmanlık gördü. Jack. hiç bir şey söylememiş, yalnızca Onu benden alamazsınız dercesine koruyucu bir tavırla elini Emma'nın beline dolamıştı.

"Dr. McCallum, umarım verdiğim her kararın iyi bir nedeni olduğunu anlıyorsunuzdur."

"Nedenlerinizi anlıyorum. Ama bu, kararlarınıza katıldığım anlamına gelmez. "

"Öyleyse en azından bu kadarını paylaşıyoruz anlayışınızı." Elini uzatmadı: McCallum'un sıkmayacağını hissetmişti. O yüzden sadece. "Dışarda sizi görmek için bekleyen bir kaç kişi var," dedi. "Sizi dostlarınızdan daha fazla uzak tutmak istemem." Gitmek için arkasını döndü.

"Bekleyin," dedi Jack. "Şimdi ne olacak?'

"Gitmekte özgürsünüz. Periyodik testler için döndüğünüz sürece.

"Hayır, bu işin sorumlularına ne olacağını kastediyorum. Kimera'yı uzaya yollayanlara?"

"Artık karar vermiyorlar."

"O kadar mı?" Jack'in sesi öfkeyle yükseldi. "Cezalandırılmayacaklar mı, sonuçlarına katlanmayacaklar mı?"

"Her zamanki gibi ele alınacak. NASA da dahil bütün hükümet birimlerinde olduğu gibi. Gürültü çıkarmadan saha kenarına alınacaklar. Ve sonra da sessizce emekli edilecekler. Soruşturma filan olmayacak, olaylar hiçbir şekilde açığa vurulmayacak. Kimera dünyanın geri kalanına açıklanamayacak kadar tehlikeli."

"Ama insanlar öldü."

"Marburg virüsü suçlanacak. ISS'ye hastalıklı bir maymun tarafından yanlışlıkla gönderildiği söylenecek. Luther Ames'in ölümü CRV deki mekanik bir arızaya bağlanacak"

"Birinin sorumlu tutulabilmesi gerek."

"Ne için? yanlış bir karar için mi?" Profitt başını salladı. Döndü ve aralığından güneş ışığı sızan hangarın kapısına baktı. "Ortada cezalandırılacak bir suç yok. Bunlar, sadece hata yapan insanlar. Ellerindeki şeyin doğasını anlamayan insanlar. Bunun sizi düş kırıklığına uğrattığını biliyorum. Birini suçlama ihtiyacınızı anlıyorum. Ama bu öyküde kötü adamlar yok. Dr. McCallum. Yalnızca...kahramanlar var." Dönüp Jack'in yüzüne baktı.

İki adam bir an birbirlerini süzdüler. Profitt, Jack'in bakışlarında sıcaklık ya da güven görmedi. Ama saygı gördü.

"Dostlarınız sizi bekliyor, " dedi.

Jack başını salladı. Emma'yla birlikte hangarın kapısından geçtiler. Onlar çıkarlarken, bir gün ışığı seli içeri doldu ve parlaklığa karşı gözlerini kısarak baktığında, Jack'le Emma'nın yalnızca silüetlerini seçebildi; erkeğin eli kadının omzunda, kadının profili ona dönüktü. Neşeli kalabalığın gürültüsüne doğru yürüdüler ve göz kamaştıran ışığın içinde kayboldular.

DENİZ

YİRMİ SEKİZ

Bir yıldız, gökyüzünde yay çizerek kaydı ve parlak parçacıklara ayrıldı. Emma hayranlık dolu derin bir soluk alarak Galvestone Körfezi üzerinde esen rüzgarın kokusunu içine çekti. Yeniden eve dönmüş olmak, onun için her yanıyla yeni ve tuhaftı. Göğün bu, hiç bir şeyle kesilmeyen panoramik görüntüsü. Altındaki güvertenin sallanışı. Sanneke'nin gövdesine çarpan suların sesi. Basit, yeryüzüne özgü deneyimlerden o kadar uzun süre yoksun kalmıştı ki, yüzünü yalayan meltemi hissetmek bile bir hazineye bedeldi. İstasyonda karantina altında geçen son aylar boyunca çimen kokusunun, havadaki tuz tadının, çıplak ayaklarla bastığı toprağın sıcaklığının özlemini çekerek dünyayı seyretmiş ve şöyle düşünmüştü: Eve döndüğümde, eğer bir gün dönebilirsem, oradan bir daha asla ayrılmayacağım.

İşte artık burada, yeryüzünün manzaralarının ve kokularının tadını çıkarıyordu. Yine de özlem dolu bakışlarını yıldızlara çevir meden edemiyordu.

"Oraya dönebilmeyi ister miydin?" Jack öyle hafif bir sesle sormuştu ki, sözleri neredeyse rüzgara karışıp gidecekti. Eli Emma'nın elinde, bakışları onunkiler gibi göğe dikili, Sanneke'nin güvertesinde yatıyordu. "Hiç 'bana oraya gitmek için bir şans daha verilse bunu kullanırdım' diye düşündüğün oluyor mu?"

"Her gün," diye mırıldandı Emma. "Tuhaf, değil mi? Oradayken, tek konuştuğumuz şey eve dönmekti. Şimdi de döndük ve yeniden oraya gitmekten söz ediyoruz." Parmaklarını başında, gümüş renkli tutamın uzadığı yerde gezdirdi. Jack'in neşterinin deriyi ve galeayı kestiği bölgedeki sert ve kabarık yara izini hâlâ hissedebiliyordu. Bu iz, istasyonda nasıl hayatta kaldığını sonsuza dek hatırlatacaktı. Dehşet dolu bir hatıra asla unutamayacağı bir şekilde etine kazınmıştı. Yine de göğe baktığında, o eski uçma arzusunu duyuyordu.

"Sanırım daima ikinci bir şansı umut edeceğim," dedi. "Denizcilerin hep denize dönmeyi istemesi gibi. Son yolculukları ne kadar kötü geçerse geçsin. Ya da karaya ulaştıklarında toprağı ne kadar coşkuyla öpmüş olurlarsa olsun. Zaman geçtikçe denizi özlerler ve hep oraya dönmek isterler."

Ama o uzaya asla dönmeyecekti. Karaya hapsolmuş bir denizci gibi, her yanı imrendiren fakat yasaklanmış denizle kaplıydı. Kimera yüzünden oraya asla ulaşamayacaktı.

JSC'deki ve USAMRlID'deki doktorlar vücudunda hiç bir enfeksiyon izine rastlayamasalar da, Kimera'nın kökünün kuruduğundan emin olamıyorlardı. Bedeninde sadece uyuyan, tehlikesiz bir kiracı olabilirdi. NASA'daki hiç kimse, Emma yeniden uzaya giderse neler olacağını düşünmeye cesaret edemiyordu.

İşte bu yüzden oraya asla dönmeyecekti. Artık hayalet bir astronottu, hâlâ birliğin bir üyesiydi ama uçuş görevine verilme umudu yoktu. Düşün peşinden koşmak başkalarına kalmıştı. Onarımı ve Jack'le birlikte başladıkları sterilizasyon işlemlerini tamamlamak üzere, yeni bir ekip istasyona gönderilmişti bile. Gelecek ay hasarlı ana kirişle güneş panellerinin son yedek parçaları da Columbia'yla uzaya fırlatılacaktı. ISS yaşayacaktı. Yörüngeye oturmuş bir istasyonu düş olmaktan çıkarıp gerçeğe dönüştürmek için çok fazla yaşam yitirilmişti; şimdi onu terk etmek bu fedakârlığı anlamsız kılardı.

Tepelerinde bir yıldız daha kaydı, sönen bir kor parçası gibi alçalarak göz kırptı, ikisi de bir yıldızın daha kaymasını umarak beklediler. Başka insanlar kayan yıldızları gördüklerinde, bunların uğursuzluk, ya da çenetten sarkan melekler olduğunu düşünebilirler veya hemen dilek tutmaları gerektiğine inanabilirlerdi. Emma onları oldukları gibi görüyordu: kozmik tozlar, uzayın soğuk, karanlık bölümlerinden gelen ele avuca sığmayan gezginler. Kayalar ve buzlardan başka bir şey olmamaları onları daha az büyüleyici yapmazdı ki.

Başını geriye atıp göğü tararken, Sanneke bir dalgayla yüksel di ve Emma uzayda, zamanda hızla yol aldığı, yıldızların ona doğru yaklaştığı duygusuna kapıldı. Aklı karışarak gözlerini kapadı. Ve birdenbire kalbi

anlaşılmaz bir korkuyla gümbürdemeye başladı. Yüzünden boşanan terin soğuk öpücüğünü duydu.

Jack titreyen eline dokundu. "Neyin var? Üşüdün mü?"

"Hayır. Hayır, üşümedim..." Yutkundu. "Birdenbire aklıma çok korkunç bir şey geldi." "Ne?"

"Eğer USAMRIID haklıysa Kimera dünyaya bir asteroidin üzerinde geldiyse bu, başka yerlerde de yaşamın var olduğunu kanıtlar."

"Evet. Bunu kanıtlar."

"Peki ya bu akıllı bir yaşamsa?"

"Kimera çok küçük, çok ilkel. Akıllı değil"

"Ama onu buraya yollayan öyle olabilir," diye fısıldadı.

Jack durgunlaştı. "Bir kolonici," dedi hafif bir sesle.

"Rüzgarla savrulan tohumlar gibi. Kimera hangi gezegende, hangi güneş sisteminde, nereye inerse insin, yerli türleri enfekte edecek. DNAIarını kendi genomuna ekleyecek. Yeni yuvasına adapte olabilmek için milyonlarca yıl evrimleşmeye ihtiyacı olmayacak. Hayatta kalmak için gereken bütün geretik araçları çoktandır orada yaşayan türlerden elde edecek."

Peki oraya iyice yerleştikten, yeni gezegenindeki baskın türü haline geldikten sonra ne olacaktı? Bir sonraki adımı neydi? Emma bilmiyordu. Yanıtı, Kimera'nın genomundaki henüz anlaşılamayan bölümlerde gizli olmalıydı. İşlevi gizemini koruyan DNA dizilerinde.

Yeni bir meteor, gökyüzünün her an değişim ve kargaşa içinde olduğunu anımsatırcasına ardında bir çizgi bırakarak alçaldı. Uzayın sonsuzluğundaki tek yalnız gezginin dünya olduğunu hatırlatarak.

"Hazırlıklı olmalıyız," dedi. "Bir sonraki Kimera gelmeden."

Jack doğruldu ve saatine baktı. "Hava soğuyor." dedi. "Haydi eve gidelim. Yarınki basın toplantısını kaçırırsak Gordon çılgına döner."

"Onun öfkelendiğini hiç görmedim.

"Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun." Jack yelkeni açmak için halada asıldı ve ana yelken yükselip rüzgarda çırpınmaya başladı. "Sana aşık sayılır, biliyorsun."

"Gordie mi?" Emma güldü. "Hayal bile edemem."

"Peki benim hayal edemediğim nedir, biliyor musun?" dedi Jack tatlı bir sesle ve onu kendine çekti. "Sana aşık olmayacak bir erkek."

Rüzgar ansızın şiddetlenip yelkeni şişirdi ve Sanneke Galveston Körfezi'nin sularını yararak ileri atıldı.

"Hazır ol," dedi Jack. Ve pruvayı batıya çevirerek rüzgara yöneldi. Onlara yıldızlar değil, kıyının ışıkları kılavuzluk ediyordu.

Ait oldukları yerin ışıkları.

[1] RTLS- Kalkış yerine inmeyi gerektiren bir iptal modu

[2] CRT: Karod ışını tübü

[3] MECO: Ana motorun susturulması

[4] JSC-' Johnson Uzay Merkezi

[5] Oryontasyon' Hastanın bilinç durumunu belirten terim

[6] Ml.Miyokard înfarktüsü

[7] tPA ' Dokuplazminojen aktiuatörü

[8] Entübe etmek Bir tüp aracılığıyla hastanın solunumunun sağlanması.

[9] CRV' Mürettebat Geri Dönüş Aracı

[10] Bir ortama tehlikeli bir madde ya da hastalığa yol açan bir etkenin karışması

[11] psi.Bir basınç birimi (pounds per square inch)

[12] Alan Shepard' 1961 yılında uzaya giden ilk Amerikalı

[13] John Glenn' 1962 yılında yörüngeye oturan ilk astronot, 1998 yılında da uzaya giden en yaşlı insan ünvanını kazanmıştır.

[14] TAL: Uzay mekiğinin Atlantik Okyanusunun diğer tarafına iniş yaptığı bir iptal modu.

[15] NORAD (North American Air Defense Comman) Kuzey Amerika Hava Savunma Emri

[16] RLV" Yeniden kullanılabilir fırlatma aracı

[17] EVA: Uzay yürüyüşü.

[18] ALSP' Gelişmiş Yaşam Destek Çantası

[19] NSTS. Ulusal Uzay Taşımacılığı Sistemi

[20] Resusifasyon: Yeniden

[21] CK: Kreatin kinaz enzimi

[22] huevos rancheros' (ispanyolca) Köy Yumurtası

[23] V tach-' Ventriküler taşikardi.

[24] ECLSS-' Ortam Kontrol ve Yaşam Destek Sistemi.

[25] TACAN: Taktik Navigasyon Sistemi.

[26] USAMRIID: Birleşik Devletler Ordusu Bulaşıcı Hastalıklar Tıbbi Araştırma Enstitüsü

[27] Eva: Yerçekimsiz ortamda Aktivite, uzay yürüyüşü.

[28] Kimera-' Melez bir organizma

[29] Soyadının anlamı, kar. kazanç.(ing)

[30] Pnömokokal pnömoni: Pnökok bakterilerinin yol açtığı zatüree

[31] FAA: Federal Havacılık Ajansı.